

# Giới thiệu Nghịch Thế

Truyện Nghịch Thế là một đoạn hồi ức xa lắm của Đới Mạt Nhan và một đại ca lưng lầy giới hắc đạo. Chỉ thế thôi cũng đủ về nên cho câu chuyện những đau thương, uất hận đan xen trong hai con người khốn khổ ấy.

Câu chuyện quay trở về hiện tại, Đới Mạt Nhan năm xưa giờ đây đóng vai một bà chủ của tiệm hoa nhỏ Uông Ninh Hi. Câu chuyện thêm màu sắc khi vô tình mà hữu ý có thêm sự xuất hiện của chàng bác sĩ phóng khoáng, galan - Thiệu Duật Thần. “Ta có ý mà người vô tình” - đó là quãng thời gian ba năm anh theo đuổi cô, ba năm dâng hiến trái tim mình. Nhưng đáp trả anh chỉ là sự im lặng! Hoặc chẳng cổ vẫn còn vương vấn quá khứ? Hoặc chẳng trái tim cô không đủ dũng cảm.

Xuyên suốt câu chuyện còn là tình yêu đầy dư vị nhưثر nhối và chua xót của Tưởng Thiếu Dương (nay là Đoàn Dịch Lâm) dành cho Ninh Hi. Thứ tình cảm ấy đã không còn là tình yêu bởi trong đó đã pha lẫn nhưng tạp chất không đáng có - ba năm hận thù, ba năm đau đớn và ba năm ghen ghét. Tình yêu của họ vốn dĩ đã chết từ giây phút vụ nổ ấy xảy ra, từ khi Ninh Hi quay lưng bỏ đi còn Tưởng Thiếu Dương bị huỷ hoại trong vụ nổ ấy. Liệu kết cục sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 1: Thả cạp về núi

Đôi mắt Đới Mạt Nhan có chút uơu ướt, cô nhìn thấy đồng hoang tàn trước mặt vẫn còn bốc khói.

Cô thật không ngờ, sau khi mình cảm sùng chĩa vào đầu của hắn nói “Tôi là cảnh sát”, hắn vẫn có thể chạy vào biển lửa cứu mình.

“Mạt Nhan!” Chu thanh tra ở bên cạnh nói chuyện có phần do dự, “Tưởng Thiếu Dương có phải cố ý thả cô đi không?”

Đới Mạt Nhan sùng sốt một chút, khoảnh khắc kia cô không biết phải trả lời như thế nào, chính cô cũng không rõ ràng có phải thật là như vậy.

Khi đó hắn phần nộ hướng về phía mình gào thét, “Tôi yêu em như thế, tại sao em phải lừa gạt tôi?” Hình ảnh kia lại xuất hiện ở trong đầu mình, khuôn mặt anh tuấn của hắn đã vụn vỡ, đôi mắt của hắn không phải là hận mà là bị tổn thương. Cô hoảng hốt, lúc Tưởng Thiếu Dương chạy trốn, cô hẳn là không dùng hết sức, ít nhất cô không có nổ sùng, cô hoàn toàn có khả năng khiến cho hắn mất mạng dưới sùng của mình.

“Cô không phải đã yêu hắn chứ?”

Chu thanh tra là người duy nhất liên lạc với cô lúc nằm vùng, vị này là một người phụ nữ trung niên ôn hoà đã khuyến khích và an ủi cô nhiều nhất, làm cho cô ở trong cuộc sống tối tăm, trong lúc đấu tranh giữa dục vọng và lý trí *đào xuất sinh thiên (ở trong nguy hiểm đại nạn không chết, thoát ra ngoài)*.

Đới Mạt Nhan nhìn bà ấy lắc đầu, “Không yêu, nhưng mà có cảm động và áy náy, nếu hắn không phải là một người coi sinh mạng như cỏ rác, hoặc là tôi không nhẫn nại được...” Tâm trí cô thờ dài một hơi, dù sao chính mình đã lợi dụng tình cảm của hắn, sau khi tận mắt thấy hắn chạy vào biển lửa, sự áy náy tựa như một con rắn độc thắt chặt gặm cắn trái tim của cô, khiến cô không thể thờ ơ.

“Yêu thương đối tượng trong nhiệm vụ của mình là chuyện rất nguy hiểm!” Khẩu khí của Chu thanh tra rất nghiêm khắc nhưng lập tức dịu xuống, “Nhưng mà không sao, hiện tại đều đã giải quyết, chúng ta đi thôi!” Nói xong, hai người lên một chiếc xe rời khỏi.

Đới Mạt Nhan ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, hôm nay là thứ hai, cô đối diện chiếc gương chỉnh sửa một chút, áo somi trắng mới, chiếc áo may vừa vặn làm cho dáng người lồi lõm của cô hiện ra, quần đen, giày da màu đen, tóc đuôi ngựa cột cao, cô cố gắng lộ ra khí chất tri thức già dặn và tác phong ôn hoà.

Cô nhìn trước gương liên tục, cẩn thận quan sát, hai tay đặt bên ngực mình, “Có hoàn mỹ quá không, ha ha!” Nói xong, bản thân cô cười ra tiếng. Cô không muốn lúc nào cũng nhớ lại những quá khứ kia, cô gắng hết sức muốn bản thân làm lại từ đầu, vui vẻ lên.

Cô cầm lấy thẻ công tác ở bên cạnh kẹp trên lưng quần của mình, kéo áo somi xuống vừa lúc có thể che đậy chỗ đó, có thể đây là lần cuối cùng cô đeo tấm thẻ này, dựa vào giao hẹn lúc trước, hoàn thành nhiệm vụ lần này, cô mới 24 tuổi, sẽ trở thành thanh tra trẻ nhất của cục cảnh sát.

Vừa vào cục cảnh sát Đới Mạt Nhan liền thu hút rất nhiều sự chú ý, bởi vì cô từ đội đặc huấn trực tiếp nhập vào băng đảng nằm vùng, nên ở đây không có ai quen biết cô. Cô tìm thẳng tới văn phòng của Chu thanh tra, gõ cửa đi vào, cô phát hiện bên trong còn có một vị cảnh quan, tuổi không lớn lắm nhưng có tác phong trầm ổn không giống như tuổi của anh ta.

Có thể là do thói quen sinh hoạt rất cẩn thận, trông thấy người lạ cô liền đứng ở đó không lên tiếng, chờ đợi chỉ thị của Chu cảnh ti, nhìn thấy vẻ mặt của bà ấy, Đới Mạt Nhan có một loại dự cảm không tốt, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng này thông dịch cho cô hai chữ: nguy hiểm.

“Mạt Nhan, cô ngồi đi!” Chu cảnh ti đưa tay chỉ vào ghế dựa ở bên cạnh, “Vị này chính là thanh tra cảnh sát Phương Văn Chính, sau này sẽ là người liên

lạc của cô.” Nói xong, bà ấy đẩy một cái phong thư lớn đến trước mặt Mạt Nhan.

Đôi Mạt Nhan nhìn bà ấy, đôi mắt cô đầy nghi ngờ. Cô cẩn thận cầm lấy phong thư kia, ánh mắt vẫn không rời khuôn mặt của Chu thanh tra, vẻ mặt này có sự thông cảm và bất đắc dĩ khiến cho lòng cô ngày càng thấp thỏm không yên, cô tháo ra sợi dây quấn quanh, bên trong là một tập tài liệu, cảnh tượng này có chút quen thuộc, hơn một năm trước đây cô cũng cầm một phần tài liệu trong tay, ngay sau đó tiến vào nằm vùng ở bang Hưng Long, băng đảng lớn nhất tại đây.

Cô lấy tài liệu ra, ánh mắt từ trên khuôn mặt của Chu thanh tra chuyển tới tài liệu trong tay: Uông Ninh Hi, 24 tuổi, đại học khoa chính quy, chưa tốt nghiệp, vận động viên võ thuật, bởi vì tai nạn xe cộ mà không còn làm vận động viên, ba mẹ qua đời trong tai nạn xe cộ, không có quan hệ xã hội khác...

“Hừ!” Đôi Mạt Nhan thấp giọng cười hừ, cô đem tài liệu cất vào chỗ cũ, “Lần này lại đi đâu?” Khẩu khí của cô lộ vẻ bất đắc dĩ. Đôi mắt cô đỏ ửng không đối mặt với bất cứ ai. Một năm trước cô vẫn chưa hiểu chuyện, còn muốn trở tài anh hùng, nhưng cuộc sống nằm vùng là loại gì thì chỉ có bản thân cô biết, nó như một chiếc giày nhỏ bé, sợ hãi ngày qua ngày.

Người cảnh sát trẻ tuổi bên cạnh mở miệng, thanh âm hơi trầm thấp, “Là thế này, lúc chúng tôi dọn dẹp hiện trường hoả hoạn chỉ phát hiện ra một di thể, DNA và pháp y đều xác nhận là một người phụ nữ, nói cách khác, Tường Thiếu Dương của bang Hưng Long vẫn chưa chết, cho nên vì bảo vệ an toàn cho cô, từ giờ trở đi cô được liệt vào kế hoạch bảo vệ nhân chứng, chúng tôi sẽ mang cô rời khỏi nơi này, trở thành một tiểu thư Uông Ninh Hi bình thường.”

Tài liệu trong tay Đôi Mạt Nhan rơi một tiếng “bà” trên mặt đất, Tường Thiếu Dương chưa chết! Tường Thiếu Dương chưa chết! Trái tim cô đầu tiên nói lòng nhưng lập tức căng ra, bên tai cô vang lên câu nói kia khi chạy trốn của hắn: “Đừng để tôi gặp em, bằng không tôi sẽ cho em sống không bằng chết.” Lúc đó cô mới hiểu được ánh mắt thù hận là như thế nào, nó khiến cho người thấy được sẽ rùng mình.

“Bên trong tập tài liệu kia còn có một tấm thẻ, chúng tôi sẽ chuyển tiền vào đó định kỳ, là phí sinh hoạt của cô, bởi vì tài khoản của cô có số tiền tài chính gửi vào nên sẽ dễ dàng dẫn tới nghi ngờ, thẻ này là tên của tôi, cô nhớ kỹ chỉ có thể sử dụng trong ATM, mật mã là sinh nhật của Uông Ninh Hi.”  
Phương Văn Chính tiếp tục nói, nói xong thì trông thấy khuôn mặt của Đôi Mạt Nhan, anh ta hơi kinh ngạc, vẻ mặt cô dường như chợt loé lên vui vẻ nhưng ngay lập tức bị sự mù mờ bao phủ, anh ta bỗng nhiên cảm thấy cô gái này rất thú vị, anh ta khom lưng nhặt lên tập tài liệu rơi trên mặt đất đưa trở về vòng tay của cô, “Mau xem hết, sau đó tiêu hủy ngay tại chỗ.”

Đôi Mạt Nhan lấy lại tinh thần, cô chậm rãi cầm lấy tập tài liệu kia một lần nữa, xem xong thì bỏ vào máy cắt giấy, cô nhìn chúng biến thành những mảnh giấy vụn vạt. Cuối cùng cô đứng lên, từ trên lưng quần tháo thẻ công tác ra, cô cầm nó trong tay một hồi lâu, cuối cùng mỉm cười bất đắc dĩ, cô duỗi tay đưa lên phía trên máy cắt giấy, hai ngón tay buông lỏng, tấm thẻ kia và giấc mộng cảnh sát từ bé của cô đồng thời bị nghiền nát, có lẽ không nát bấy mà là kết thúc tại đây.

Phương Văn Chính đứng lên, xoay người đối mặt với cô, anh ta vươn tay về phía cô, Đôi Mạt Nhan nhìn bàn tay kia rất lâu, mạng sống của cô một lần nữa trao tay người khác, đây là số phận của nằm vùng. Cô do dự vươn tay ra, Phương Văn Chính lại không khách khí chủ động cầm tay cô, “Xin chào, tiểu thư Uông Ninh Hi.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 2: Vụ nổ

Chiều tà như máu.

Uông Ninh Hi đang ở cửa tiệm bán hoa của mình thu dọn hoa tươi vừa mới đến hôm nay. Ba năm trước, cô rời khỏi Chu cảnh ti, đi theo người cảnh sát gọi là Phương Văn Chính đến nơi này, tuy rằng mỗi tháng đều có tiền gửi cho cô, nhưng mà lúc nào cũng nhàn rỗi cô thấy không quen. Với sở yếu lý lịch chưa tốt nghiệp khoa chính quy của mình, muốn tìm được chỗ đứng trong thành phố khắp nơi đều có bác sĩ và thạc sĩ này đã khó, huống chi tìm một công việc còn khó hơn lên trời. Vì thế cô vay một khoản tiền nhỏ, ở bên cạnh bệnh viện lớn nhất thành phố này mở cửa tiệm bán hoa Thanh Thanh, khu vực ở đây rất tốt, hơn nữa giá cả cũng phải chăng, cuộc sống mấy năm qua của cô không tồi, cô không bao giờ sử dụng tấm thẻ kia, bởi vì nghề nghiệp nhạy cảm, cô biết nếu dùng thẻ kia sẽ gặp nguy hiểm.

Ninh Hi ngồi ngay ngắn ở giữa băng ghế, cô dùng kim cắt gai trên cành hoa hồng, nhân viên cửa tiệm Tiểu Hồng liền mở ra bao bì đang bao bọc những bông hoa bách hợp và hoa lay ơn rồi cắm vào trong bình hoa.

“Chị Ninh Hi, chị xem kia, cảnh sát Phương lại đến mua hoa.” Tiểu Hồng cười khanh khách, trên mặt có vẻ muốn xem náo nhiệt.

Uông Ninh Hi ngoảnh đầu lại, thấy Phương Văn Chính đang đứng ở phía sau mình, anh ta nhìn cô từ trên cao xuống, góc nhìn này khiến Uông Ninh Hi hoảng sợ. Cô đứng lên, vỗ vỗ lá hoa ở trên đùi, “Đến đây.” Cô cười thần nhiên, chào hỏi như thông thường, “Vẫn là hoa oải hương tím?”

“Ừ!” Phương Văn Chính cũng thần nhiên đáp lời, anh ta nhìn thấy cô gái trước mặt không giống như người mình đã nhìn thấy ba năm trước đây, vào thời điểm kia bộ dáng của cô can đảm hiên ngang, ánh mắt sắc bén khiến cho người ta hốt hoảng. Rồi cuộc sống mai danh ẩn tích ba năm qua làm cho cô càng điềm đạm bình thản hơn, ánh sáng sắc bén trong đôi mắt kia đã không thấy nữa, chỉ còn lại sự dịu dàng như nước, *lệ chi\** nho nhỏ dưới mí mắt

càng làm cho cô thêm nhu nhược khiến người khác phải thương tiếc.

*(\*) nốt ruồi nước mắt, những nốt ruồi bên dưới mắt giống như giọt lệ đang rơi nên người ta thường nói đó là nốt ruồi nước mắt, những ai có nốt ruồi như vậy thường sẽ rơi nước mắt rất nhiều.*

“Hôm nay không cần hoa oải hương.” Anh ta đứng trước chậu hoa dạ hương lan xanh, “Gói lại hoa này cho tôi đi!”

Uông Ninh Hi đang loay hoay với hoa oải hương liền cứng ngắt đứng tại chỗ, cô quay đầu nhìn Phương Văn Chính, trong đôi mắt kia chợt hiện lên ánh sáng tinh tường, mang theo sự thắc mắc, kinh ngạc còn thấp thoáng không yên. Hoa oải hương chính là ân dụ bọn họ bình an vô sự.

Uông Ninh Hi để lại hoa oải hương vào trong bình, cô đi đến bên cạnh anh ta, bỏ lại hoa dạ hương lan, “Vây, vẫn còn mắt ngủ thì nên đi khám bác sĩ càng sớm càng tốt, hoa oải hương không tốt cho lắm.”

Phương Văn Chính xoay người trông thấy nhân viên cửa tiệm đi ra ngoài, đưa một lẵng hoa cho một người khách hàng quen ở bên ngoài, anh ta liền đến gần giả vờ lựa chọn cành hoa, hạ giọng dặn dò bên tai cô, “Thieu Chấn Minh của hội Thanh Sơn dự định rửa tay, bây giờ bên trong nội bộ của bọn họ khá hỗn loạn, trong khoảng thời gian này sẽ không yên ổn, cô hãy cố gắng cách xa Thieu Duật Thần một chút để tránh *hại cá trong chậu (ý là làm hại người vô tội)*.”

Bàn tay Uông Ninh Hi đang bó hoa dừng lại một lát, sau đó cô tiếp tục bận rộn, “Ruy băng cũng dùng màu xanh được không?”

“Tuyệt vời.” Anh ta cười nhạt, ngoảnh đầu lại thì thấy Tiểu Hồng cầm ba tờ tiền giấy đi vào, “Chị Ninh Hi, em vừa bán một lẵng hoa lớn, bác sĩ Thieu thật là có lòng, nói là tặng cho người bệnh.”

Uông Ninh Hi đưa tay nhận tiền, cô cất vào trong túi như không có việc gì. Sắc mặt Phương Văn Chính lạnh nhạt, anh ta quay đầu nhìn bên ngoài.

“Đừng nhìn, đó là trợ lý của Thieu Duật Thần.” Bó hoa xong, cô cầm lấy giấy gói cuối cùng sửa sang lại một chút, “Dạ hương lan xanh tượng trưng cho lòng trung thành và tình yêu, Phương cảnh quan yêu đương à? Tuy nhiên con gái vẫn thích hoa hồng hơn.”

Uông Ninh Hi giờ bó hoa lên trước mặt anh ta, Phương Văn Chính chỉ im lặng đứng nhìn, sau đó anh ta ngẩng đầu quan sát người con gái ở phía trước, “Tặng cho Ninh Hi được không?”

Uông Ninh Hi sững sờ tại chỗ, anh ta gọi mình là Ninh Hi, còn muốn tặng dạ hương lan cho mình, cô hơi ngạc nhiên, tuy rằng Tiểu Hồng luôn trêu ghẹo cô nói cảnh sát Phương mượn cơ mua hoa là có ý tiếp cận lấy lòng cô, thế nhưng cô không trả lời về vấn đề đó, cô biết giữa bọn họ có một bí mật.

Cô xấu hổ cười, “Cảnh sát Phương thật là biết nói giỡn.”

Phương Văn Chính cũng có phần lúng túng, anh ta nhận hoa, “Nếu tôi tặng cho cô, cô còn không tháo ra mà bán lại sao?” Anh ta lấy ví ra, “Bao nhiêu tiền?”

“Tổng cộng là 106 đồng, anh là khách quen, tôi tính cho anh 100 đồng thôi.”

Phương Văn Chính gật đầu, không khách khí liền đưa ra 100 đồng, sau đó anh ta xoay người bước đi.

Uông Ninh Hi thu lại nụ cười trên khuôn mặt, ngồi trên ghế dựa, cô biết mình là một phiên toái, lúc trước Trương Thiệu Dương không mắc lưới, cô nên một mình chịu trách nhiệm về mọi hành động đối với người khác.

Thieu Duật Thần giải phẫu xong trở về văn phòng thì thấy lẵng hoa lớn ở trên bàn, anh nhếch miệng cười, rồi đi vào phòng thay quần áo đổi bộ đồ phẫu thuật, hôm nay anh mặc áo sơ mi đen, quần tây đen, khoác lên chiếc áo choàng bác sĩ màu trắng, đặc biệt có tinh thần. Anh đi tới, cầm lấy tấm thẻ trên lẵng hoa, anh nhíu mày một chút rồi kéo cửa đi ra ngoài, “Lily, tại sao Uông tiểu thư không viết lên tấm thẻ?”

“Uông tiểu thư đang bận rộn, tôi chờ rất lâu, cũng sợ ở đây có việc...” Người trợ lý có phần sợ hãi, thanh âm nói chuyện ngày càng nhỏ.

Thieu Duật Thần còn chưa nổi giận thì chợt nghe có tiếng cười to ha ha ở phía sau, không đúng, là tiếng cười nhạo mới phải, anh quay đầu lại thì thấy Hứa Tấn Dật đang khoanh tay dựa trên cửa văn phòng của mình cười đến mức không dừng lại được. Anh trừng mắt nhìn người trợ lý nhỏ bé làm việc không tốt rồi xoay người vào văn phòng.

Hứa Tấn Dật nhìn lẵng hoa trên bàn, còn đoạt lấy tấm thẻ ở trong tay Thieu Duật Thần, “Chắc chắc, chúc sớm ngày bình phục!” Anh ta đọc lớn tiếng, sau đó tiến đến trước mặt anh, “Hoá ra là có cậu ngọc tương tư cửa tiệm kia. Ha ha!” Anh ta cười lên.

Thieu Duật Thần không để ý tới anh ta, anh tự mình xoa cằm, dường như có chút ấm chiu, “Bây giờ cũng đã hơn một năm, tôi đeo bám dai dẳng như thế, anh nói xem tôi chưa đủ sức hấp dẫn à?”

“Ai nói cậu không có sức hấp dẫn hả, nữ bác sĩ và y tá trong bệnh viện chúng ta hận không thể nhìn thấy cậu khoả thân, nhưng cậu lại vừa ý cô nàng bán hoa kia, vừa nhìn người phụ nữ đó thì đã thấy bộ dạng khốn khổ, dưới con mắt còn có một nốt ruồi, lệ chí a, đến lúc đó cô ta khóc chết cậu!”

“Sao anh lại có giọng điệu giống chị hai tôi thế? Lệ chí thì sao, tôi thích vậy.” Anh ngẩng đầu hí hóp mắt nhìn anh ta.

Hứa Tấn Dật mặc kệ, tiếp tục thuyết phục, “Cậu đừng nghĩ nữa, người trong nhà đã tìm những đối tượng xuất sắc cho cậu. Nếu cậu muốn một gia đình

nhỏ, Uyên Thanh cũng không tệ.”

“Gia đình Uyên Thanh mà nhỏ ư?” Thiệu Duật Thần cười ra tiếng, “Trong gia đình tôi Uyên Thanh là đứa con gái nuôi được yêu thương nhất, hơn nữa, cô ấy là em gái của tôi, đầu óc anh bị nước vào sao, ghép đôi bừa bãi.”

“Lại nói, bằng cấp của cô ta cũng không được à, chưa tốt nghiệp khoa chính quy, chưa tốt nghiệp đây, anh bạn, đây không phải là văn hoá đâu.” Anh ta nói xong thì ngồi trên bàn lật xem ca bệnh của anh, bộ dáng rất nhàm chán, hoàn toàn không nhìn thấy đôi mắt của Thiệu Duật Thần đã thu hẹp lại.

Hứa Tấn Dật ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt của anh thì lập tức từ trên bàn nhảy xuống, anh ta chuẩn bị chạy trốn, nhưng Thiệu Duật Thần nắm được cổ tay của anh ta, vặn ngược hai cánh tay của anh ta bắt chéo sau lưng dùng đầu gối giữ lại, Hứa Tấn Dật lao đảo hai bước về phía trước rồi nằm bò trên bàn. Thiệu Duật Thần nghiêng phần trên cơ thể xuống, đè trên người anh ta, trong một vài giây ra sức anh đã khắc chế anh ta.

“A a, ô!” Hứa Tấn Dật kêu gào, “Anh hùng tha mạng, là chị hai cậu bảo tôi đến thuyết phục, là người nhà cậu điều tra cô ta, chuyện này thật không liên quan đến tôi, cậu nhẹ tay một chút, tôi biết võ công cậu cao cường, tha tôi đi.”

Thiệu Dật Thuận buông tay ra, phui phui áo choàng bác sĩ của mình, anh nhìn thấy Hứa Tấn Dật xoa cổ tay đau đớn của mình, anh ta hướng về anh oán trách, “Tôi chỉ dựa vào bàn tay này để kiếm sống, cậu thấy ba cậu được giải phẫu xong thì qua cầu rút ván. Có bản lĩnh thì cậu đem người phụ nữ kia trói lại rồi trực tiếp cưỡng ép cô ta trên bàn, tôi nghe nói cô ta vẫn là vận động viên võ thuật, không biết cậu có thể hay không chứ.” Anh ta nghiêng đầu nhìn anh, cười ranh mãnh.

Thiệu Duật Thần nhìn anh ta một lúc, sau đó anh nhú mồm, đi ra mở cửa, hạ lệnh đuổi khách. Hứa Tấn Dật lăm bầm nói hai tiếng, hai tay dút vào trong túi áo bác sĩ, mới vừa đi tới cửa, cánh cửa liền đóng lại cái ầm, Thiệu Duật Thần bóp cổ anh ta rồi đặt trên tường, động tác lưu loát liền mạch, “Gần đây chị hai tôi thu thập anh, da anh liền ngứa có phải không, nếu anh còn dám đến xem nào nhiệt huyết phục tôi, tôi liền đem chuyện anh bị một bà lão cưỡng hôn báo cho Thiệu Duật Văn, anh đoán xem chị ấy sẽ làm gì?” Anh híp mắt, nhếch khoé miệng cười, gương mặt anh tuần có chút quỷ quái. Cả khuôn mặt Hứa Tấn Dật đỏ ửng vì ngột ngạt, đôi mắt như muốn lồi ra, thở hổn hển, hai tay anh ta cầm lấy cổ tay của Thiệu Duật Thần, muốn phản kháng một chút nhưng anh ta bị bóp cổ quá chặt chẽ.

“Trước tiên. ....trước tiên. ....hãm hiếp sau đó. ....giết chết!”

Thiệu Duật Thần dường như rất hài lòng với câu trả lời này, anh từ từ buông tay ra dút vào trong túi áo, rồi nhìn người nọ ở đó ho khan không ngừng.

“Thật là bạo lực!” Không khí trở lại bình thường, Hứa Tấn Dật phàn nàn một tiếng, vừa mở cửa ra họ liền cảm giác cả toà nhà đều chấn động, một tiếng nổ làm cho hai người ù tai, cùng lúc vang lên thanh âm của những người khác thét lên ở bên tai, chưa kịp hoàn hồn thì lại có một tiếng động lớn vang lên, không ngờ đó là âm thanh của những mảnh kính vỡ.

Luồng không khí mạnh mẽ kéo tới, Uông Ninh Hi đưa tay ôm cậu bé mua hoa ở bên cạnh, theo tình thế mà phù phục xuống đất, cô ôm chặt che chở cho cậu bé ở dưới thân mình, cô chỉ cảm thấy phía sau lưng có cái gì đó nặng xuống rất đau đớn, lỗ tai ong ong hoàn toàn không nghe được âm thanh khác. Giàn hoa rơi xuống, bình hoa bằng nhựa và hoa tươi phui trên thân thể cô.

Hình ảnh vừa rồi lướt nhanh trong đầu của Uông Ninh Hi, cậu bé này bước xuống từ chiếc xe Bentley đậu ở con đường đối diện, cậu bé nói là mua một bó hoa tươi cho ông nội đang nằm viện, lúc cô đang bó hoa thì chiếc xe kia liền nổ tung.

Uông Ninh Hi cảm thấy cả người đau đớn, cô muốn động dậy cũng không được, phía sau lưng thực trầm như bị cái gì đó đè nặng, đứa nhỏ ở dưới thân nhúc nhích không ngừng, cậu bé phát ra thanh âm yếu ớt, trong lòng cô thở dài một hơi, may mà đứa bé không sao. Uông Ninh Hi dùng hết sức lực nói lòng cánh tay của mình, cô sợ đè lên người đứa nhỏ sẽ làm cho cậu bé ngột ngạt. Cô từ từ trở người, thân thể lăn sang một bên, cậu bé ở trong lòng cựa mình ngồi dậy, nhìn phía đối diện, không có một chút âm thanh.

Cái cổ của Uông Ninh Hi đau ghê gớm, cô gắng gượng xoay người qua, nhìn thấy chiếc xe kia đã nổ tung đang cháy hừng hực trong biển lửa, cô dùng sức nâng cánh tay lên, đưa tay che đôi mắt của đứa nhỏ, ở đó hẳn là người thân của cậu bé, trong mắt cô không nhìn được mà uơu ướm. Đứa nhỏ không hề phản kháng, lại vươn hai cánh tay của mình giữ cô thật chặt.

“Tiểu Hồng! Tiểu Hồng! Cứ mạng a!” Uông Ninh Hi lớn tiếng hô lên, Tiểu Hồng đã nằm ngay cửa, dưới thân chảy ra nhiều máu, Ninh Hi có linh cảm không tốt, nhưng bản thân cô làm thế nào cũng không động dậy được, cả người đau đớn dữ dội.

Nơi này đối diện với bệnh viện, tiếng báo động của xe cứu thương gào thét bên tai, người đầu tiên chạy ào đến là Thiệu Duật Thần. Khi nghe thấy tiếng nổ mạnh thật lớn, từ cửa sổ anh nhìn về phía bên ngoài, phương hướng là cửa tiệm bán hoa Thanh Thanh, anh liền tung cửa chạy ra.

Anh đá văng mấy cục đá và một số đồ vật linh tinh ở bên người cô, anh dòi đi nửa cửa xe đang nằm trên đùi cô, “Ninh Hi, em có sao không?” Anh ngồi xổm xuống kiểm tra cho Ninh Hi, phát hiện đứa nhỏ bên cạnh, anh nhìn cậu bé với con mắt kinh ngạc, miệng thốt ra một cái tên hết sức khó khăn, “Cảm Nhiên?” Anh chậm rãi xoay người quay đầu nhìn chiếc xe bị nổ kia, trong khoảnh khắc đôi mắt anh đỏ bừng. Thiệu Duật Thần đứng lên, sắc mặt xơ xác tiêu điều hơi dọa người, anh lấy điện thoại bấm một dãy số, “Chính Đông, anh cả và chị dâu của tôi ở đâu?”

Nghe điện thoại, sắc mặt của anh ngày càng khó coi, cánh tay suy sụp buông xuống, bàn tay cầm di động lại càng nắm chặt hơn, Uông Ninh Hi dường như cảm giác trên người anh phát ra một nỗi đau buồn và phẫn nộ, cô có chút hoang mang. Cô nghĩ lại, nhớ tới lời Phương Văn Chính đã nói, cô chỉ cảm thấy cả người chấn động.

Thiệu Duật Thần ngồi xổm xuống, kéo tay của Uông Ninh Hi đang che mắt đứa nhỏ, anh nhìn thấy đôi mắt trong suốt sáng ngời của cậu bé, trái tim anh đau đớn như bị roi da quất vào, anh đưa tay xoa tóc cậu bé, thanh âm rất nhẹ nhàng mềm mại, “Cảm Nhiên, đi cùng chú ba được không?” Thanh âm

của anh ghen ngào.

Nhưng đứa bé kia không lên tiếng, chỉ nhìn Thiệu Duật Thần như vậy, bàn tay lại ôm chặt cánh tay của Uông Ninh Hi.

Thiệu Duật Thần nhìn thoáng qua Uông Ninh Hi ở bên cạnh đang đau đớn, đôi mắt cô ngấn nước mắt, sắc mặt buồn bã, khuôn mặt cô kè sát khuôn mặt cậu bé, “Ngoan, đi phải trị thương, khi đi khoẻ lại sẽ đến gặp cháu.”

Đứa bé vẫn không buông tay, ánh mắt nhìn cô chăm chú. Uông Ninh Hi cảm thấy rất đau đầu, Tiểu Hồng đã được bác sĩ đưa đi, bây giờ có mấy người mặc áo choàng trắng đang chờ ở cửa, cô thực sự cần phải nhanh chóng gặp bác sĩ, chân của cô hình như không thể cử động. Cô vuốt mặt cậu bé, sau đó kéo một bàn tay nhỏ bé của cậu bé ra, “Chúng ta ngoéo tay, đi nói sẽ giữ lời.”

Đứa nhỏ buông tay ra nhưng đôi mắt không rời khỏi gương mặt cô. Thiệu Duật Thần ôm lấy cậu bé, vừa muốn đi thì Uông Ninh Hi chia tay nắm một góc áo choàng trắng của anh, Thiệu Duật Thần cúi đầu nhìn cô, anh nhủ thầm, bộ dáng của cô có phần yếu ớt, từ đỉnh đầu có máu chảy ra.

“Anh xin lỗi, em đừng cử động, có thể sẽ gãy xương, sẽ có bác sĩ khác đến giúp em.” Thanh âm của anh rất trầm thấp, xảy ra chuyện lớn như vậy, anh không còn lòng dạ nào chăm sóc cô.

Uông Ninh Hi không buông tay, cũng không nói chuyện, cô không còn sức để nói.

“Tam thiếu!” Một thanh âm vang lên bên tai, là người của Thiệu gia, ngay sau đó có âm thanh gào thét của xe cảnh sát. Uông Ninh Hi buông tay ra, cô mệt mỏi ngã trên mặt đất. Cô biết rất nhiều hành động ám sát sẽ có người âm thầm theo dõi, một khi kết quả của hành động không tốt thì sẽ dùng kế hoạch dự bị, ai cũng không biết được ở bên ngoài có tay súng bắn tỉa hay là cái gì khác không.

“Chính Đông, bảo vệ đứa nhỏ thật tốt, bên ngoài không an toàn.” Thiệu Duật Thần giao cậu bé cho người nọ, anh nghiêm chỉ dặn dò một câu.

Uông Ninh Hi thả lỏng người, hoá ra anh biết đề phòng. Cô nằm trên mặt đất nhìn anh, từ góc nhìn này Thiệu Duật Thần đặc biệt cao, cô thấy anh cúi áo choàng bác sĩ của mình để lại bên cạnh cô, anh một thân quần áo đen tiêu sái bước đi.

Đoàn Dịch Lâm đứng trước cửa sổ của toà nhà cao tầng gần đó, vừa hút thuốc vừa dùng kính viễn vọng nhìn tình hình tại hiện trường. Bên cạnh hắn là người phụ nữ tóc đỏ mang theo một khẩu súng trường với hệ thống kính ngắm hồng ngoại, đang ngắm về phía hiện trường. Nhìn thấy đứa nhỏ Thiệu Cẩm Nhiên kia được ôm ra toàn vẹn không tổn thương gì cả, Đoàn Dịch Lâm có phần tức giận, nhờ cô phải nhỏ tận gốc, điều này hắn rõ ràng nhất, hắn có chút tò mò, rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy, khoảng cách gần vụ nổ như thế lại có khả năng bảo toàn tốt cho đứa nhỏ.

“Anh thật sự quyết định buông tha à?” Người phụ nữ bên cạnh nói, ánh mắt không hề rời khỏi tầm ngắm, tay cũng không rời cò súng. Nhưng người đàn ông bên cạnh không lên tiếng, cô ta ngẩng đầu nhìn hắn, phát hiện khuôn mặt hắn có phần vận vẹo, điều thuốc trong tay đã bóp nát.

Lúc Uông Ninh Hi được đưa đi, Đoàn Dịch Lâm kinh động, cứ như vậy nhìn cô được đẩy vào xe cứu thương đưa đến bệnh viện. Hắn hung hăng vứt bỏ điều thuốc trong tay, cắn chặt răng, hắn rít qua kẽ răng vài chữ một cách hung tợn: “Đới Mạt Nhan, tôi nói rồi đừng để cho tôi gặp lại em.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 3: Đoàn Dịch Lâm

Lư Bội Nghiên ở bên cạnh ngây ra một lúc, sau đó cô ta nhìn xuyên qua tầm ngắm, trong lòng đại khái đã hiểu chuyện, Đới Mạt Nhan, cái tên này không biết cô ta đã nghe qua bao nhiêu lần từ trong lời nói ngủ mơ của người đàn ông kia, cô ta cười hừ một tiếng, dùng một giọng điệu châm chọc mà chế nhạo hắn, “Anh nên nói với em, để vừa rồi em giúp anh giải quyết cô ta.” Lư Bội Nghiên đứng thẳng lưng, thu hồi khẩu súng, sau đó nhanh chóng gỡ từng link kiện ra cất vào trong hộp, tốc độ mau lẹ đến kinh người.

Đoàn Dịch Lâm đen mặt nghiêm nghị, trong ánh mắt hắn loé ra tia sắc bén. Lư Bội Nghiên biết tự mình nói sai, cô ta hậm hực nhún vai, nhắc cái hộp lên, im lặng đứng chờ chỉ thị của người đàn ông trước mắt.

“Xe đậu ở phía sau, đi xuống chờ tôi.” Nói xong Đoàn Dịch Lâm không hề liếc nhìn cô ta mà đi đến lối thoát hiểm. Lư Bội Nghiên đi theo sau hắn không hiểu nguyên do, cô ta nhìn thấy hắn từ cầu thang đi lên trên. Cô ta đứng tại chỗ sững sờ trong chốc lát, tay cầm chiếc hộp đựng súng nắm càng chặt hơn, sắc mặt hồng hào biến thành tím ngắt, môi cũng bị cắn đến không còn màu máu. Vào thời điểm hắn hấp hối bị thương vì phóng nặng, lúc hắn bị nhiễm trùng bởi cây da chính hình, khi hắn nghèo túng thất vọng, là chính cô ta theo bên cạnh hắn, vào thời điểm hắn dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng một lần nữa, là chính cô ta ở phía trước xông pha không màng khó khăn. Cô ta không biết Đới Mạt Nhan là loại phụ nữ gì, tại sao có thể khiến cho người đàn ông này trong ba năm qua trước sau vẫn kiên trì nhớ nhung trong lòng như thế. Hôm nay Lư Bội Nghiên chẳng qua lộ ra một bộ mặt, hắn lại đối xử lạnh lùng với cô ta như vậy, mấy năm nay cô ta bắt chấp gian nguy, ở dưới thân hầu hạ hắn, rốt cuộc coi như là cái gì?

Lư Bội Nghiên liếc xéo bóng dáng kia, trong đôi mắt dần dần tích tụ những giọt nước mắt, cô ta hít một hơi thật sâu rồi quay đầu chạy xuống.

Đoàn Dịch Lâm đi thẳng lên tầng cao nhất, tầm nhìn ở nơi này rất tốt, có thể xem được toàn cảnh của cả bệnh viện, có bốn toà nhà, toà thứ nhất là

phòng khám bệnh, bên cạnh hai toà nhà nằm viện còn có phòng khám bệnh truyền nhiễm độc lập. Ngoại trừ toà nhà của phòng khám bệnh truyền nhiễm, mặt khác ba toà nhà còn lại đều xây dựng thông đạo nối liền, phòng bệnh phía nam hướng mặt trời cũng có ban công không che dấy, đối với hân đây là địa hình rất tốt. Đoàn Dịch Lâm buông ống nhòm, nhin không được mà nhếch khoé miệng, nếu để lão già Thiệu Chân Minh kia thoát khỏi bom thì không có lý do gì để hân sống thêm qua đêm nay.

Đoàn Dịch Lâm từ trên lầu đi xuống, đeo kính râm rồi đội nón bảo hộ, trong tay hân còn cầm một bản vẽ, bộ dáng có phần giống người giám sát thi công, hân ta đi đến chiếc xe Mercedes-Benz ở trước mặt, vừa mở cửa xe vừa cẩn thận nhìn khắp nơi, sau đó mới ngồi vào trong.

“Gỡ bỏ tóc đỏ của em đi!” Hân nhìn thoáng qua Lư Bội Nghiên, nói một cách thiếu kiên nhẫn, sau đó hân cởi nón bảo hộ của mình ra, tiện tay ném vào ghế sau.

Lư Bội Nghiên mặc kệ, ngón tay cô ta quăn lộn tóc đỏ thờ ơ, miệng nhai kẹo cao su không nói gì.

Đoàn Dịch Lâm nhìn cô ta một lúc, hân thở dài một hơi, đưa tay cởi bỏ bộ tóc giả của cô ta rồi ném ra ghế sau, “Bình thường một chút, chúng ta đi vào bệnh viện.” Giọng điệu của hân đã dịu lại, hân không có lý do gì để nổi giận với cô ta.

Lư Bội Nghiên chợt quay đầu nhìn hân, cô ta hoàn toàn không lẫn tránh ánh mắt của hân lúc này có chút nôn nóng nhưng chịu đựng, “Đới Mạt Nhan kia rốt cuộc là ai mà làm cho anh mất hồn mất vía, tình nhân cũ?” Giọng điệu của cô ta có phần khiêu khích, “Lúc anh tàn phế, cô ta chạy đi lấy chồng à?” Cô ta quay đầu phun kẹo cao su ra ngoài cửa sổ, ngoảnh đầu lại thì thấy Đoàn Dịch Lâm, đôi mắt kia như là thêm khát máu tươi, bắn ra tia phần nộ, Lư Bội Nghiên rùng mình một cái vừa muốn nói gì đó thì đã bị một bàn tay to nắm lấy cằm mình, cô ta nhú mày, đau đớn dữ dội, thế nhưng cô ta quật cường không rên lên tiếng nào.

“Lư Bội Nghiên, đừng ý vào tôi cung chiều em, tất cả những gì tôi có thể nói, người đàn bà kia là kẻ thù của tôi, hiểu không? Kẻ thù không đội trời chung!” Từng chữ rít qua kẽ răng một cách hung tợn, sức lực trên tay hân càng lúc càng mạnh, Lư Bội Nghiên không còn sức giãy dụa, cô ta đau đến mức chảy ra nước mắt, từ hai má chảy xuống ngón tay của Đoàn Dịch Lâm. Cảm xúc lạnh lẽo dường như đưa hân trở về đêm hôm đó...

“Không được nhúc nhích, tôi là cảnh sát!” Mạt Nhan của hân dùng súng chĩa vào mi tâm của hân, lời nói không có một chút ảm áp. Hân nằm mơ cũng không có nghĩ tới cô gái nhỏ có nụ cười quyến rũ kia cùng đánh cuộc với mình cầm cược 300 ngày nếu thua thì tùy hân xử trí, lại có thể dùng họng súng lạnh như băng nhắm vào hân.

“Thiếu Dương, tự thú đi, cảnh sát không có bao nhiêu chứng cứ phạm tội của anh, tội anh cũng không đáng phải chết, đừng hại người nữa.” Cô gần như là cầu xin hân, hân mỉm cười, đưa tay lau nước mắt trên cằm của cô rồi ném trong miệng, vị chất như vậy, tình yêu của hân đã đưa cô ra khỏi trò chơi nguy hiểm này, nhưng hân lại đánh mất đại ca và tổ chức của mình.

Khi đó Tường Thiếu Dương mặc kệ họng súng của cô mà xoay người bước đi, hân chợt nghe thấy Đới Mạt Nhan gọi to ở phía sau, “Tường Thiếu Dương, anh đi một bước nữa, tôi sẽ nổ súng.”

Hân dùng một chút nhưng không quay đầu, hân đang đánh cuộc với số phận, hân đánh cuộc với tình yêu và sự trả giá của hân không phải uổng phí, hân đánh cuộc Đới Mạt Nhan không nở xuống tay, hân cười có chút tự giễu, đôi mắt bất giác đỏ ngầu, nếu cô thật sự nổ súng, dù sao hân cũng dễ chịu khi chết trong tay cảnh sát. Tự thú? Đới Mạt Nhan cô vẫn còn ngây thơ, tất cả tiền bất chính trong bang Hưng Long đều qua tay hân rửa sạch, cũng vận chuyển không ít hàng lậu, chạm qua bao nhiêu thuốc phiện, những thứ đó khiến cho hân chết đủ một trăm lần.

Hân không hề do dự, một tay chống hàng rào bảo vệ rồi nhẹ nhàng nhảy qua, hân xoay người nhìn Đới Mạt Nhan đang giơ súng nhìn hân, cô cắn chặt môi mình, trong mắt loé ra giọt nước sáng lấp lánh khiến cho Tường Thiếu Dương biết được hân đã thắng cuộc.

“Em không bắn chết tôi, như vậy, Đới Mạt Nhan em sẽ không muốn để tôi gặp lại em, bởi vì tôi sẽ cho em sống không bằng chết!”

...

Lư Bội Nghiên đau đến mức không chịu được, cô ta rốt cuộc buông tha sự quật cường của mình, nhú mày rên rỉ một tiếng, sức lực trên tay của Đoàn Dịch Lâm thu lại, nhưng hân không buông tay ra, đôi mắt như là đang vuốt ve, hân cúi xuống vun đầu lười liếm tất cả nước mắt trên mu bàn tay.

Lư Bội Nghiên hoảng hốt, ánh mắt hung ác nham hiểm của hân gần như trong chớp mắt được thay thế bằng nỗi buồn và đau thương khiến cho người ta đau lòng, cô ta chưa kịp phản ứng thì đôi môi nóng như lửa đã đè xuống, mang theo điên cuồng mà cướp đoạt làm cho Lư Bội Nghiên không thể chống đỡ. Cô ta dùng sức đẩy mạnh, nhưng đôi mắt lại là sự xâm lấn ngày càng dã man, cho đến khi trong miệng tràn đầy mùi vị ngọt ngào của máu hân mới lưu luyến tách ra.

Nhìn thấy Đoàn Dịch Lâm, Lư Bội Nghiên bị dọa nhảy dựng lên, đôi mắt hân ứ máu, hơi nước mù mịt, cô ta thật sự cho rằng mình đã nhìn lầm rồi, người đàn ông tàn nhẫn tuyệt tình này lại còn có nước trong đôi mắt.

Đoàn Dịch Lâm vươn tay, dùng ở giữa không trung một chút rồi dừng lại trên khuôn mặt trắng nõn của Lư Bội Nghiên, ngón tay thô ráp lau đi nước mắt trên mặt, hân không ngừng lưu luyến dưới mí mắt phai của cô ta, vuốt ve, vỗ về như thứ đồ yêu thích, Lư Bội Nghiên mềm lòng, nhìn hân có chút thẹn thùng, “Dịch Lâm, em xin lỗi.”

“Em sẽ không phản bội tôi phải không?” Thanh âm hân bỗng nhiên lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén nhìn cô ta.

Lư Bội Nghiên chưa bao giờ quen biết một Đoàn Dịch Lâm khác thường như vậy, cô ta ngỡ ngàng nhìn hân, thế nhưng quên trả lời.

“Nói!” Hân gào thét lớn tiếng.

“Anh điên rồi!” Lư Bội Nghiên cũng không nhường bước, “Anh rốt cuộc làm sao vậy?” Cô ta cao giọng.

Đoàn Dịch Lâm sững sờ một chút, hân ngồi thẳng lại trên ghế phụ, rồi cúi đầu sửa sang áo sơ mi của mình một chút, lúc ngẩng đầu hân thay đổi lại vẻ mặt hững hờ, lạnh lùng không có âm áp, “Em ngồi ở phía sau!” Thanh âm hân rất nhạt nhẽo, không có ý thương lượng.

Lư Bội Nghiên không theo kịp tiết tấu của hân, cô ta ngây ngốc nhìn hân.

“Đoạn đường phía trước chắc chắn đã bị phong tỏa, chúng ta phải nhanh chóng diệt trừ Thiệu Chấn Minh, thời gian càng dài bọn họ càng chuẩn bị đầy đủ.” Hân nghiêng người, đóng lại tất cả cửa kính xe, sau đó hướng về ghế xe lấy ra một cái va li có mặt mã, mở ra bên trong là một khẩu súng và ống giảm thanh. Hân ta vừa lắp ráp súng vừa liếc mắt nhìn Lư Bội Nghiên, “Tự em nghĩ cách giả thành người bệnh nặng.” Nói xong hân ném khẩu súng cho cô ta, “Lúc vào trong hành sự tùy theo hoàn cảnh, phòng bệnh hướng về phía mặt trời có một ban công không che dẫy, ở tầng 12 của ba toà nhà có thông đạo nối liền, Thiệu Chấn Minh ở phòng bệnh VIP tầng 14, an toàn là quan trọng nhất, đừng miễn cưỡng, em mở điện thoại, tôi sẽ tiếp ứng.”

Lư Bội Nghiên gật đầu, thả ghế dựa ngã xuống, cô ta nhanh nhẹn đến phía sau, tùy tiện tìm thứ quần chiếc nón bảo hộ kia lên bụng mình, sau đó giấu khẩu súng ở bên trong, “Cải trang làm phụ nữ mang thai đi!” Cô ta vỗ bụng mình, nhìn người đàn ông ở phía trước.

Đoàn Dịch Lâm cười mỉa, “Thật thông minh!” Sau đó hân nhanh nhẹn đổi sang vị trí người lái, khởi động xe chạy qua đường vòng.

“Ba tôi thế nào?” Giọng nói của Thiệu Duật Thần hơi khàn, đôi mắt đỏ bừng, sắc mặt cũng đặc biệt khó coi, cú đánh bất ngờ này khiến cho anh khó mà chống đỡ, ba mới vừa làm phẫu thuật tim càng không thể chịu đựng, ông trực tiếp bất tỉnh.

Nhìn thấy ba nằm trên giường bệnh vẫn hôn mê, anh im lặng suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu nhìn Hứa Tấn Dật, “Không thể ở nơi này, anh xem có cần thiết bị nào, lập tức làm một phòng bệnh tạm thời tại nhà, bệnh viện rất nguy hiểm.” Anh rất quen thuộc chỗ này, vì bảo đảm an toàn, các lối thoát hiểm và phòng cháy ở khắp mọi nơi, hơn nữa ba toà nhà lại có thông đạo nối liền, còn có đường ống thông gió, có rất nhiều chỗ ẩn nấp, con đường chạy trốn cũng quá nhiều, hướng chỉ chỗ này vốn là nơi công cộng nhiều người lẫn lộn.

Hứa Tấn Dật có phần khó xử, “Tình trạng bây giờ của ông cụ không ổn định.” Anh ta gặt gao cau mày, cho dù ở trong bệnh viện thế này cũng không nhất định cam đoan bình an vô sự, hướng chỉ còn muốn chuyển về nhà.

Thiệu Duật Thần cũng rất mâu thuẫn, làm thế nào cũng mạo hiểm, anh phải đưa ra một sự lựa chọn, anh nheo mắt nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời càng ngày càng tối sầm. Ngón tay anh gõ nhịp nhàng trên tay vịn giường bệnh, vẫn là đáng về bình thân ung dung, anh quay đầu nhìn Hứa Tấn Dật, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Đi, lập tức đi! Dùng xe cứu thương, giả dạng làm người bệnh bình thường đôi bệnh viện.”

“Tại sao không điều người đến bảo vệ?” Bây giờ ở bên ngoài chỉ có một mình Văn Chính Đông, anh ta còn ôm một đứa nhỏ, Hứa Tấn Dật hơi khó hiểu.

Thiệu Duật Thần sờ trán, cười tự giễu, anh lập tức hít một hơi thật sâu, nhin xuống nước mắt muốn chảy ra, “Tôi không biết mình có thể tin tưởng ai, Uyển Thanh sẽ lập tức qua đây, các người ngồi xe cứu thương cùng nhau trở về, hiện tại nơi an toàn nhất là trong nhà.” Lúc anh đang nói thì cửa phòng bệnh được mở ra, có một cô gái khí thế hiên ngang mạnh mẽ đến gần, mặc một bộ đồ màu đen, tóc cột cao lên, phối hợp với áo cánh dơi rộng thùng thình, lộ ra đường cong xinh đẹp giữa cổ và vai, cùng với xương quai xanh khêu gợi, đôi mắt cô ta sung đỏ, sắc mặt vừa mới khóc xong, cô ta vừa đến nơi liền bỏ nhào vào trong lòng của Thiệu Duật Thần, “Duật Thần, làm sao bây giờ?” Nói xong nghẹn ngào lại dặng lên.

Hiện tại Thiệu Duật Thần không còn lời nói để an ủi bất cứ người nào, anh chỉ nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô ta rồi đẩy cô ta ra, “Em và Tấn Dật cùng nhau đưa ba về nhà, anh và Chính Đông sẽ lập tức mang Cẩm Nhiên trở về. Trên đường chú ý an toàn, ngoài ra...” Thiệu Duật Thần dừng lại suy nghĩ một chút, “Cho dù xảy ra chuyện gì, không đến vạn bất đắc dĩ thì đừng đá thương người!” Lòng mảy anh nhăn nhó sít sao, Thiệu gia bọn họ không dễ dàng đi lên chính đạo, chuyện này hiển nhiên là do người của bang phái phản đối việc họ rửa tay mà lên kế hoạch, hoặc là cảnh báo, hoặc là dòn ép Thiệu gia đi vào khuôn khổ, hoặc là... muốn nhỏ cỏ tận gốc, trực tiếp diệt trừ Thiệu gia để giành lấy địa vị. Thiệu Duật Thần ngửa mặt thở dài một hơi, đây là chuyện anh sợ nhất, anh luôn luôn không tham dự chuyện của bang hội, chỉ hai lại một lòng kinh doanh công ty cũng không liên quan đến bang hội, bây giờ anh cả vừa mất, ba lại hôn mê, nếu đi làm một bước thì chính là thăm họa diệt môn.

Đoàn Dịch Lâm chạy vòng hai đường giao lộ mới trở về, đến đoạn đường canh gác, quả nhiên hân bị cảnh sát chặn lại, Đoàn Dịch Lâm bày ra vẻ mặt lo lắng khi mở cửa kính xe, “Anh cảnh sát, vợ tôi sắp sinh rồi...”

Lư Bội Nghiên rất phối hợp rên rỉ đau đớn thật lớn tiếng ở bên trong, tiếng kêu thảm thiết không ngừng, người cảnh sát trẻ vội vàng tìm người phụ trách, thương lượng một chút, rồi nhanh chóng cho họ đi qua. Đoàn Dịch Lâm vừa liên tục cảm ơn, trên mặt vừa lộ ra nụ cười quý dị.

Xe bắt đầu đi qua đường canh gác, Lư Bội Nghiên nhin không được cười ra tiếng, nhìn thấy người phía trước vẫn lạnh nhạt, khuôn mặt của cô ta cũng vụt tắt nụ cười, “Cái ông chủ Từ kia cũng thật là quá trốn, chúng ta chỉ muốn một đường thông qua, cũng không phải không cho ông ta lợi ích, ông ta lại phải chúng ta làm nhiều việc như vậy.” Lư Bội Nghiên lấy thứ gì đó trong bụng ra, giấu khẩu súng sát người, “Không biết lão già kia thế nào, sớm muộn gì cũng sẽ giết chết ông ta.” Lư Bội Nghiên hiểu rõ người đàn ông lái xe ở phía trước, dùng sự muốn trả thù để hình dung tuyệt đối không quá mức, chủ Từ vênh mặt hất hàm sai khiến bọn họ như thế, chuyện này Đoàn Dịch Lâm sẽ không quên.

Đoàn Dịch Lâm chỉ cười lạnh một tiếng, nếu không phải lần này muốn tìm một đường thông qua buôn lậu, hân thật không phát hiện được cơ hội tốt như vậy, ai mà không luôn luôn hưởng thụ mạng lưới hàng hoá sạch sẽ, chẳng qua là có lúc đàm lao phải theo lao.

Hai người xuống xe nhưng không trực tiếp đi vào phòng bệnh, Lư Bội Nghiên lên ẩn nấp trong phòng giặt quần áo thừa dịp không người mà trộm lấy hai chiếc áo choàng bác sĩ, hai người một trước một sau từ thông đạo dành cho viên chức vào bệnh viện, Lư Bội Nghiên đi phía trước tùy tiện vào một



phòng bệnh bấm máy tiếng chuông, phòng y tá nhất thời rối ren, Đoàn Dịch Lâm đi ngang qua thừa dịp hỗn loạn mà lấy đi mấy bản bệnh án, hai người *tượng mô tượng dạng\**, nghênh ngang đi vào thang máy. Một âm thanh vang lên “ting”, Mục Uyển Thanh và Hứa Tấn Dật đẩy Thiệu Chấn Minh từ thang máy khác đi ra, đi qua thông đạo của phòng điều trị gấp rồi đưa người lên xe cứu thương.

(\*) *giống khuôn mẫu giống hình dạng, rập khuôn hay bắt chước gì đó*

Đoàn Dịch Lâm không lên tầng 14, hẳn đợi chờ ở tầng lầu có thông đạo nối liền của hai toà nhà nằm viện, chỗ này là nơi gần nhất, ngẩng đầu lên có thể thấy phòng VIP mà Thiệu Chấn Minh đang ở, bức tường kính lớn tạo thành một tầm nhìn rộng lớn, hẳn đeo Bluetooth nhỏ gọn vào trong lỗ tai, sau đó từ xa trông thấy Lư Bội Nghiên đi tới phòng bệnh kia, nhưng cô ta không đi vào, hẳn nhẩn mặt nhũn mày, quả nhiên nhanh chóng có tin tức, người đã đi mất, bọn họ lại vô huyệt.

Đoàn Dịch Lâm hung hăng nện nắm đấm trên cửa sổ, “shit”, hẳn mắng, lúc xoay người thì hẳn nhìn thấy trong phòng CT (*chụp hình X quang*) từ xa xa đang đẩy ra một giường bệnh, nằm trên đó không phải ai khác mà là Ưông Ninh Hi.

Hắn bắt chập mình đang nói chuyện với Lư Bội Nghiên, đôi mắt hoàn toàn bị người nọ hấp dẫn, cô nhắm mắt lại, hơi nhũn mày, không biết có phải do cô mặc đồ bệnh nhân mà thoát nhìn cô đặc biệt tiêu tụy, Đoàn Dịch Lâm cảm thấy trái tim co rút, hẳn lập tức xoay người, sắc mặt trở nên rất khó coi, hẳn vậy mà cảm thấy đau lòng vì người phụ nữ kia. Hắn ngẩng đầu, nhìn Lư Bội Nghiên đã đứng ở cửa sổ, cô ta cần môi nhìn hẳn chăm chú. Đoàn Dịch Lâm cúi đầu không nhìn cô ta, chỉ thần nhiên nói một câu, “Rút lui thôi!”

Lư Bội Nghiên không lập tức đi xuống, cô ta đang chờ thang máy, bấm tất cả các tầng trong thang máy, cô ta chính là muốn nhìn xem người phụ nữ có thể làm cho ánh mắt của Đoàn Dịch Lâm đuổi theo, rốt cuộc là có bộ dáng gì.

Thang máy đi lên, khi chiếc giường bệnh có bánh xe đi qua trước mặt cô ta, Lư Bội Nghiên đột nhiên ghen ghét dữ dội, sắc mặt tái nhợt kia làm cho nốt lệ chỉ ở dưới mí mắt phải của cô ta trở nên nổi bật. Ngón tay thô ráp của Lư Bội Nghiên sờ soạng dưới mí mắt đang có cảm giác ngứa ngáy, tâm trí cô ta trở lại, hơi thở của cô ta như bị mắc nghẹn trong lồng ngực, ngột ngạt đến không thở nổi. Cô ta bỗng nhiên xoay người, nhìn thấy chiếc giường đang được đẩy đi kia, từ khe hở giữa hai người bác sĩ thực tập cô ta nhớ kỹ nội dung của tâm thư ở đầu giường: Ưông Ninh Hi, phòng bệnh 1425.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 4: Cờ vãi

Ưông Ninh Hi được đẩy vào phòng bệnh không lâu sau thì cảnh sát đến, cô là người duy nhất vẫn sống sót và có ý thức tỉnh táo, lấy khẩu cung là chuyện đương nhiên. Đình đầu cô vẫn ong ong như trước, lần này tới lần khác cô kiên nhẫn trả lời một số câu hỏi không quan trọng.

“Ưông tiểu thư, cô quen biết với bác sĩ Thiệu Duật Thần không?” Vị cảnh sát dẫn đầu sau khi hỏi xong tình hình vụ nổ liền hỏi một câu.

Ưông Ninh Hi cảnh giác, sắc mặt cô trắng bệch, “Chuyện này có quan hệ đến vụ án sao?” Cô yếu ớt hỏi lại, “Bác sĩ Thiệu thường xuyên đến mua hoa ở cửa tiệm của tôi.”

“Chúng tôi cũng điều tra một số tin tức, biết được bác sĩ Thiệu theo đuổi Ưông tiểu thư đã hơn một năm nay, mà vụ nổ đúng lúc lại xảy ra trước cửa tiệm của cô, chúng tôi cần phán đoán những sự việc này có liên quan với nhau hay không, ngoài ra bây giờ cô là nhân chứng quan trọng của vụ án, chúng tôi có thể sẽ tiến hành bảo vệ Ưông tiểu thư. Đề nghị cô trong khoảng thời gian này ở lại bệnh viện, đừng đi loạn khắp nơi.”

Ưông Ninh Hi sững sờ một chút, sau đó cô chậm rãi gật đầu, có người bảo vệ đương nhiên là tốt, theo tình hình sức khoẻ trước mắt, nhiều bộ phận của tế bào mềm bị tổn thương, tuy rằng không phải là vết thương lớn, nhưng nếu thực sự có chuyện cô không hẳn đối phó được.

Cảnh sát đi rồi, Ưông Ninh Hi chịu đựng đau đớn toàn thân mà từ từ nằm xuống, nhịp tim đập hơi mạnh, lúc nào cô cũng cảm thấy có chuyện giống như vậy sẽ xảy ra. Không biết có phải cuộc sống được an nhàn không một mối, bây giờ cô dường như không quen trải qua những việc như vậy, mà những việc đó từng là toàn bộ cuộc sống của cô. Ưông Ninh Hi chậm rãi nhắm mắt lại, cô hy vọng có thể cắt đứt loại cảm giác bất an này, nhưng vẫn không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Khi Lư Bội Nghiên đi xuống thì Đoàn Dịch Lâm đang ngồi trong xe hút thuốc, thấy cô ta đến hẳn liền vứt bỏ điếu thuốc, khởi động xe, hẳn chau mày, không nhìn cô ta, “Người đàn bà kia, không được động vào cô ta.” Hắn vừa lái xe vừa lạnh lùng quăng ra một câu.

Cả người Lư Bội Nghiên cứng ngắc một chút, sau đó cô ta lấy ra hộp trang điểm, soi gương tô son môi rồi mím môi, hỏi hẳn như không có việc gì, “Người đàn bà nào?” Cô ta hơi khần trương, cô ta sợ người đàn ông này, dường như mọi suy nghĩ của cô ta đều bị hắn nhìn thấu. Trong lòng bàn tay Lư Bội Nghiên đỏ mềnh, cô ta không ngừng cử động ngón tay của mình để giảm bớt sự căng thẳng lúc này.

“Hừ.” Bộ dáng cười bên ngoài nhưng bên trong thì không của hẳn thực làm cho người ta mê muội, ít nhất Lư Bội Nghiên không có sức chống cự đối với vẻ mặt này, “Đừng nhìn tôi, em còn chưa học được thủ đoạn lừa dối dưới mắt người khác của tôi đâu, em tốt nhất ngoan ngoãn một chút.”

Lư Bội Nghiên ngồi thẳng người không thèm nhìn hẳn, trong lòng lại không có cảm xúc gì, nếu là trước đây, cô ta sẽ chứng kiến người nhân chứng nhất



định phải bị diệt trừ, người đàn bà này rõ ràng là đặc biệt. Trực giác của phụ nữ luôn rất nhạy cảm, người tên là Uông Ninh Hi kia nhất định không đơn giản chỉ là kẻ thù như hắn nói. Cô ta càng nghĩ càng không cam lòng, tia sáng của sự nham hiểm và tàn nhẫn dần dần tích tụ trong đôi mắt cô ta.

“Chúng ta lập tức đi gặp chú Tứ, đến lúc đó em thông minh một chút.” Hắn chạy xe vào trong cổng của một khách sạn lớn, xuống xe rồi ném chìa khoá cho anh chàng ở bãi đậu xe, sau đó hắn kéo Lư Bội Nghiên nghênh ngang đi vào.

Vào trong đại sảnh nhanh chóng có một người phụ nữ toàn thân mặc đồ đồ sang đây tiếp đón bọn họ, việc này cũng đã hẹn trước. Bọn họ vào thang máy đến tầng cao nhất, nơi này là một căn phòng sang trọng, vào cửa, có mấy người đàn ông mặc đồ đen bao vây họ. Đoàn Dịch Lâm hiểu chuyện nên gạt đầu, giơ hai tay lên, tùy ý để bọn người kia lục soát hai người họ. Bàn tay của một người mặc đồ đen vừa chạm lên người của Lư Bội Nghiên liền bị một tát tay lên mặt, đôi mắt Lư Bội Nghiên lộ ra một tia tàn nhẫn, cô ta còn chưa hả giận mà nhấc chân đá vào chỗ yếu của người nọ, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng thét thảm thiết, người nọ đã bay ra nằm sấp trên mặt đất.

Trong nháy mắt những người còn lại liền cảm họng súng tối đen nhắm vào hai người, không khí căng thẳng lập tức ngưng đọng.

“Bản cô nương tuy tiện để các người sờ sao?” Lư Bội Nghiên trừng mắt nhìn họ, cô ta không sợ bọn người đã chuẩn bị lên đạn sẵn sàng, Đoàn Dịch Lâm ở bên cạnh dù bận nhưng vẫn ung dung xem náo nhiệt, hắn ngoảnh đầu nhếch khoé miệng cười khinh thường.

Có tiếng mở cửa phòng, một lão già mặc trang phục đời Đường toàn thân màu đen đi tới từ phòng trong, trên quần áo của ông ta thêu hình con rồng màu vàng trông rất chói mắt. Đoàn Dịch Lâm liếc nhìn một cái rồi lập tức mỉm cười, “Chú Tứ, cách tiếp khách của ông có chút đặc biệt đấy.”

Một người đồ đen ở bên cạnh nói nhỏ mấy câu vào bên tai chú Tứ, ông ta nhìn cô gái mặc đồ đồ ở bên cạnh, “Cô làm đi, Lư tiểu thư sao có thể để cho một thằng đàn ông động tay động chân soát người.” Nói xong ông ta bước đến bên cạnh Đoàn Dịch Lâm, “Kẻ dưới luôn không hiểu chuyện, Đoàn tiên sinh và Lư tiểu thư đừng trách tội.” Ông ta cầm đầu thuốc hút một ngụm khói, nhìn cô gái mặc đồ đồ soát người Lư Bội Nghiên xong ông ta mới né người nhường cho hai người vào phòng trong.

“Hôm nay hai vị thật sự nổi tiếng quá!” Chú Tứ cười to, mời hai người vào chỗ ngồi, “Đáng tiếc Thiệu Chấn Minh chưa chết, giao hẹn của chúng ta các người thật là vẫn chưa làm chu đáo.” Hắn gạt đầu, dường như có chút đăm chiêu.

“Lão già kia đang hôn mê, bất tỉnh nhân sự và đã chết có gì khác biệt đâu, chú Tứ...” Lư Bội Nghiên hơi kích động, cô ta đứng lên lý luận, thế nhưng vệ sĩ ở trong phòng cũng lại gần.

Đoàn Dịch Lâm giữ chặt cô ta, Lư Bội Nghiên tức giận ngồi xuống.

“Chú Tứ đừng trách, Bội Nghiên từ trước đến giờ chưa từng lỡ tay.” Hắn dừng một chút, ngón tay gõ trên bàn không theo thứ tự, bầu không khí trong cả phòng giống như đông lại, “Chú Tứ, không bằng thế này, việc làm ăn tôi nhường cho ngài làm, chúng tôi đi theo chú Tứ, không biết chú Tứ có chịu thu nhận chúng tôi không?”

Lư Bội Nghiên quay đầu nhìn hắn một cách kinh ngạc, Đoàn Dịch Lâm nắm tay cô ta vô cùng thân thiết, lại âm thầm dùng sức nắm lấy. Lư Bội Nghiên nhận được tín hiệu nên miễn cưỡng mỉm cười, nhưng trong lòng cô ta đều là dấu chấm hỏi, cô ta biết Đoàn Dịch Lâm tuyệt đối không phải là người cam tâm làm kẻ dưới của người khác.

“Ồ?” Chú Tứ nhướng mày, trong mắt rõ ràng không tin tưởng, “Đoàn tiên sinh là người có năng lực và quyết tâm, tại sao lại muốn hạ mình làm việc cho lão hèn này?”

“Chim khôn chọn cây mà đậu, điều này không có gì là lạ, tôi thấy chú Tứ nắm giữ hội Thanh Sơn là tốt nhất.” Hắn nghiêng người đến gần nhỏ giọng nói.

Lời nhin nọt này quả nhiên rất phổ biến, chú Tứ cười cười, “Căn phòng này cũng không tệ lắm, hai vị đã vất vả, không bằng đêm nay hãy ở nơi này.”

“Chú Tứ khách khí, sau này gọi tôi A Lâm là được.” Hắn cười bốn cợt, “Chỉ cần chú Tứ thích, trong hai tháng hàng hoá có thể đóng thùng bắt đầu vận chuyển.”

“Ha ha.” Chú Tứ cười to, “A Lâm, tôi thích cậu rồi đấy.”

Đoàn Dịch Lâm cười, trong đầu đã bắt đầu tính toán kế hoạch lâu dài của mình, làm việc vất vả cho lão già bại hoại kia tuyệt đối không phải là chuyện Đoàn Dịch Lâm muốn. Chú Tứ lấy hoá đơn hàng đi rồi, Lư Bội Nghiên nhìn không được hỏi, tại sao tự mình không làm lão đại mà làm trâu làm ngựa cho người khác, mấu chốt là lô hàng kia bị tổn thất, đến mấy ngàn vạn, cô ta thấy đau lòng.

Hắn cười to ra tiếng, kéo cánh tay của cô ta đưa cô ta đến cửa sổ, “Hãy nhìn thành phố này, có phải tốt hơn nhiều so với hang ổ nhỏ bé của chúng ta không, sau này chúng ta phải nắm giữ thế giới ngầm ở đây.” Hắn ép sát thân thể của cô ta lên cửa kính, bàn tay bắt đầu vuốt ve bấp đùi của cô ta.

Lư Bội Nghiên bắt lấy tay hắn, “Anh muốn để lão già này cầm quyền rồi sau đó cướp lấy?” Cô ta chậm rãi xoay người, mặt đối mặt với hắn, cô ta cười, từ từ cởi bỏ nút áo somi của hắn, một bàn tay luồn vào trước ngực hắn dường như đang vẽ về, đáng vẽ cô ta quyến rũ, “Anh thật là càng ngày càng tệ.”

Trên mặt Đoàn Dịch Lâm thu lại vẻ phóng túng, đôi mắt hắn mù mịt, trước đây người phụ nữ gọi là Đới Mạt Nhan kia cũng ôm Tưông Thiệu Dương oán trách nói, “Anh thật là càng ngày càng tệ.” Hắn xoay người, hắn chán ghét bản thân mình, hắn cho rằng thứ tình yêu kia từ lâu đã bị thù hận thấu xương cắn nuốt, thế nhưng từ lúc thấy cô một lần nữa hôm nay, thời gian đã qua kia giống như lập tức trở về trong cuộc sống của hắn.

Lư Bội Nghiên dừng lại, nhìn thấy bộ dáng âm thầm và vẻ mặt đau thương của hắn, một nỗi giận dữ vọt lên đỉnh đầu, cô ta dùng sức đẩy hắn ra, “Đoàn

Dịch Lâm, anh không phải là đàn ông, em thật sự khinh thường anh, anh xứng đáng bị vứt bỏ, bị lừa gạt.” Cô ta liếc xéo nhìn hắn, muốn đi qua chỗ khác nhưng lại bị hắn kéo trở về, hắn đè chặt cô ta lên cửa kính, đưa tay giữ cổ của cô ta.

“Em lập lại lần nữa!” Hắn nổi giận, hắn ghét nhất bị người khác lừa gạt, ngay cả hai chữ lừa gạt hắn cũng không muốn nghe, “Em cho em là ai, em có thể nhìn thấu tôi sao?” Hắn cười khinh thường, “Em cho là lão già kia có thể nắm giữ hội Thanh Sơn? Tôi nói cho em biết, Thiệu gia có người tài giỏi, hai mắt lão già kia đều là tiền mà không biết hoàn cảnh, chẳng qua ông ta chỉ là một quân cờ bị tôi đùa giỡn mà thôi.” Hắn buông tay ra, dùng ngón tay chỉ lên mũi cô ta, “Đừng đoán tâm tư của tôi, đến lúc đó em sẽ chịu không nổi.” Hắn lùi một bước về phía sau, gài lại nút áo somi của mình, sau đó hắn tiến lên sửa sang lại quần áo cho Lư Bội Nghiên một chút, “Hôm nay người đã mạo hiểm chuyển dời lão già kia đi trong vòng mười phút là đối thủ của chúng ta.”

Từ lúc biết mình vô hạn trong bệnh viện, Đoàn Dịch Lâm có một loại cảm giác khủng hoảng, thời gian ngắn như vậy, chuyện lớn như thế, bệnh tình lão già cũng nguy hiểm, vậy mà người đó có thể quyết đoán bình tĩnh và không để lại dấu vết, hắn sẽ ghi nhớ người kia.

Trên dưới Thiệu gia bây giờ là một bầu không khí trang nghiêm, tất cả gia sản có màu sắc tươi sáng đều bao trùm bởi lớp vải màu đen, chỉ hai Thiệu Duật Văn, lão tam Thiệu Duật Thần, còn có Mục Uyển Thanh ngồi ở trên sofa lắng nghe luật sư tuyên đọc di chúc và hiệp định ủy thác quản lý.

“Thiệu Duật Thần tiên sinh, Thiệu Duật Quân khi còn sống có lập di chúc, đem tất cả tài sản cho anh thừa kế, đồng thời yêu cầu anh quản lý tiền quỹ trưởng thành mà Thiệu Duật Quân mở ra cho con trai Thiệu Cẩm Nhiên. Tài sản và quyền lợi của Thiệu Chấn Minh cũng do Thiệu Duật Thần tiên sinh tạm thời quản lý.”

Nhìn luật sư khép lại bản văn kiện, Thiệu Duật Thần có chút hoang mang. Anh đứng lên bắt tay với luật sư, sau đó xoay người, “Chính Đông, đưa luật sư đến phòng ngoài nghỉ ngơi một chút.”

Thiệu Duật Văn nhin không được khóc thành tiếng, “Trong lúc quyết định, ba và anh cả đều đã chuẩn bị mọi việc.”

Thiệu Duật Thần ngồi trên sofa không nói được một lời, hai mắt anh đỏ ngầu, sắc mặt ảm đạm, toàn thân toả ra hơi thở lạnh lẽo. Mục Uyển Thanh ngồi bên cạnh anh muốn nói nhưng lại không dám nói ra, cô ta nắm tay anh muốn an ủi anh.

Thiệu Duật Thần đứng dậy, rất tự nhiên rút tay mình ra, “Uyển Thanh, em lập tức đến ngân hàng Thụy Sĩ mở ra hai tài khoản, một cái là của chị anh, còn cái kia là của em, bây giờ đem doanh thu tiền mặt gửi vào trong hai tài khoản đó.”

Thiệu Duật Văn ngừng khóc, trừng mắt nhìn anh, “Duật Thần, em muốn làm gì?”

“Chị hai, tập đoàn Thiên Húc của Thiệu thị chúng ta là công ty trong sạch, anh cả qua đời, toàn quyền quản lý giao cho chị, em chỉ làm chủ tịch trên danh nghĩa, xảy ra chuyện gì thì em chịu trách nhiệm, mặt khác chuyện trong nhà từ giờ trở đi do em quyết định.” Anh đứng lên, xoay người nhìn căn nhà xa hoa rộng lớn này, hai tay nắm chặt, hiện tại anh là người đàn ông duy nhất trong nhà, vào lúc này anh nhất định phải đảm đương mọi chuyện.

Mục Uyển Thanh đứng lên, “Duật Thần, anh đừng mạo hiểm nữa, trước kia không phải chúng ta làm tốt lắm sao, căn bản không có người dám quản chúng ta, cũng không có năng lực nắm lấy nhược điểm để điều khiển chúng ta. Vì sao phải rửa tay, em không muốn anh gặp chuyện không may.” Cô ta khóc nức nở, nắm chặt cánh tay của anh.

Thiệu Duật Thần nhíu mày một chút, anh quay đầu híp mắt nhìn cô ta, “Uyển Thanh, em coi như là người nhà của chúng ta, chuyện này quan hệ đến danh dự trăm năm của gia tộc, ba và anh cả vì điều đó mà phải trả giá nhiều như vậy thậm chí giao phó cả mạng sống, anh không thể để sản nghiệp này ở trong tay anh một lần nữa trảm vào vũng bùn.” Anh hất tay ra khỏi Mục Uyển Thanh.

“Chính Đông, anh và luật sư Lưu đến phòng sách của tôi, tôi cần ký một phần văn kiện.” Nói xong anh trực tiếp đi lên lầu.

Mục Uyển Thanh vẫn không hiểu rõ, khi mọi người nhắc tới Thiệu gia họ đều biết đó là lão đại của hắc đạo, mọi người đều sợ sệt nhường bước ba phần, bang hội tuy tiện làm vụ buôn bán riêng lẻ cũng đủ lợi nhuận trong mấy tháng làm việc của tập đoàn, tại sao phải rửa tay, muốn gió được gió muốn mưa được mưa không tốt sao? Nếu thật sự cắt đứt với hội Thanh Sơn hoặc là thật sự giải tán hội Thanh Sơn, cô ta còn có thể dùng vào việc gì, còn có thể dựa vào cái gì để sống trong ngôi nhà này, để cho Thiệu Duật Thần người đàn ông kia nhìn thấy sự tồn tại của cô ta? Mục Uyển Thanh khoanh tay, cắn môi mình, liếc xéo nhìn bóng dáng của người đàn ông đang lên lầu, đôi mắt cô ta ửng đỏ, khi nào thì anh có thể hiểu được mình không xem anh là anh trai.

Thiệu Duật Thần xem toàn bộ văn kiện nhiều lần, anh nhắc bút dừng một lát, cuối cùng cũng ký tên mình lên. Anh nhìn thoáng qua phần chữ ký kia, thở dài một hơi rồi chậm rãi khép lại bản văn kiện, anh cầm lên đưa cho luật sư, “Phiên ông lát nữa theo tôi đi làm chứng.”

Hai tay anh chống lên bàn đứng lên, hơi ngã về phía sau nhưng anh đứng vững, Văn Chính Đông nhìn thấy nhưng không tiến lên. Giờ phút quan trọng này mà anh vẫn bình tĩnh coi như không có việc gì, anh ta rất xem trọng việc anh nắm quyền tại nhà họ Thiệu, anh ta cũng chúc Thiệu Duật Thần có thể yên ổn hoàn thành nghiệp lớn trăm năm của gia tộc này. Hắc đạo sâu thẳm không chấp nhận bất cứ ai muốn đến thì đến muốn đi thì đi, Thiệu gia trăm năm nay ở trong hố đen mà có thể đi ra từng bước một thật sự là hiếm thấy, thế nhưng nhìn thấy tam thiếu gia ở trước mắt luôn luôn cho anh ta ấn tượng là người trong sạch, tâm tư của Văn Chính Đông treo lơ lửng, sợ rằng Thiệu Duật Thần một đi không trở về, hoặc là theo gót bước chân của Thiệu Duật Quân, hoặc là bị buộc đi vào khuôn khổ, thì bao nhiêu công sức sẽ đổ sông đổ biển. Không đi vào thì không biết, nơi này thật đúng là vào sâu trong hắc đạo như đi xuống biển, từ đó ý nghĩa của chính đạo chỉ là người qua đường.

“Chính Đông, chuẩn bị xe, chúng ta đến hội Thanh Sơn.”

Thanh âm của anh rất trầm, Văn Chính Đông giương mắt nhìn anh, đôi mắt anh luôn mỉm cười giờ đây chỉ còn âm u, như không thấy được đáy hồ sâu thẳm, tuy bình tĩnh nhưng nguy hiểm. Anh ta gật đầu, “Muốn dẫn theo Uyển Thanh tiểu thư không?”

Thiệu Duật Thần híp mắt, anh cần mỗi suy nghĩ, “Tôi không muốn cô ấy đụng chạm đến những thứ này nữa, quên đi.”

Khi Thiệu Duật Thần xuống lầu, hai người phụ nữ trong phòng khách đồng thời đứng lên, “Duật Thần, em đi với anh.” Mục Uyển Thanh tiến lên một bước chặn ngay phía trước anh, “Hiện tại ở trong nhà, người anh có thể tin nhiệm chỉ có em, đối với bang hội em quen thuộc nhất, anh phải mang em theo.” Mục Uyển Thanh đưa tay ngăn cản Thiệu Duật Thần đang muốn đi, “Hiện giờ trong hội Thanh Sơn anh biết rõ được bao nhiêu người, anh có biết thủ đoạn chính của bọn họ khi làm việc không?” Cô ta nắm tay anh, “Anh đã nói, em cũng là một phần tử trong gia đình này, em trốn ở phía sau là việc không có đạo lý.”

Thiệu Duật Thần nhìn cô ta, ánh mắt của cô ta sắc bén nhìn ra tâm tư của anh, hiện tại anh chính là muốn đem mọi chuyện giấu hết tất cả không cho người thân bạn tâm, cho dù đây là một trận mưa gió mãnh liệt anh chỉ hy vọng bản thân mình có thể đi ra ngoài sống đời này. Nhưng đối với Mục Uyển Thanh anh càng có nhiều đắn đo, anh không thể không cần thận.

“Ba em qua đời vì hội Thanh Sơn, bây giờ tương lai của nó như thế nào, em có quyền được biết.” Cô ta một bước không cũng nhường, bàn tay nắm cổ tay của Thiệu Duật Thần ngày càng dùng sức.

“Em nói cho anh biết!” Anh xoay người nhìn Mục Uyển Thanh, dùng sức nắm lấy cổ tay kia của cô ta, tay Mục Uyển Thanh không còn chút sức lực, buông lỏng ra một chút, cô ta hoang mang nhìn Thiệu Duật Thần.

“Tương lai của hội Thanh Sơn em sẽ cho anh biết quyết định của em chứ?”

Mục Uyển Thanh không thể nói rõ, cô ta có bao nhiêu điều không cam lòng chỉ mình cô ta rõ ràng, thế nhưng đứng trước mặt anh cô ta không dễ dàng nói ra câu trả lời, “Em là người của Thiệu gia.”

Thiệu Duật Thần nhìn cô ta thật lâu, sau đó chậm rãi buông tay, anh nhẹ nhàng nói một câu, “Cùng nhau đi!” Nói xong anh mặc áo vest đi ra cửa.

Đoàn Dịch Lâm đi ra ngoài mà không nhìn lại gì cả, Lư Bội Nghiên ngồi trên sofa càng nghĩ càng không cam tâm. Sau khi hành lý được đưa đến, cô ta liền lấy ra một khẩu súng lục cỡ nhỏ, suy nghĩ một chút lại thả xuống dưới. Sau đó cô ta đi về phía đôi giày ủng của mình ở bên trong ẩn dấu một con dao găm, rồi cô ta đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Có tài không chế

Nơi hội họp của hội Thanh Sơn là một cứ điểm của nó, chỗ đó bề ngoài chẳng qua là một nơi *thanh sắc khuyến mã (1)*, thế nhưng mọi người đều biết nơi này chính là khu vực trung tâm của thế giới ngầm, những người trong thế giới này không biết có bao nhiêu người muốn đứng trên tầng cao nhất, còn có cảnh sát như hồ rình mồi ở đây, còn có Đoàn Dịch Lâm đang ở con đường đối diện xem chừng.

*(1) ám chỉ cách sống thối nát của giai cấp thống trị trước đây.*

Xe của Thiệu Duật Thần đậu ở trước cổng hội Thanh Sơn, vừa xuống xe anh liền cảm giác được nơi này thật chen chúc, không phải dùng thị giác mà là cảm giác. Có một cặp tình nhân đang qua lại bên cạnh, người làm vệ sinh, nhân viên sạp báo, còn có chiếc xe cảnh sát đi ngang qua phát ra âm thanh, Thiệu Duật Thần cảm thấy áp lực mà trước giờ anh chưa từng có, anh không biết tại đây có bao nhiêu cảnh sát mặc thường phục, lại có bao nhiêu phần tử đối lập, xung quanh tòa nhà lớn này có phải có người đang cầm súng nhắm về phía anh hay không.

“Sao vậy? Có vấn đề gì không?” Mục Uyển Thanh nhìn thấy người bên cạnh dừng lại, cô ta nghi hoặc hỏi, vừa nói vừa cảnh giác xem chừng xung quanh, cô ta hướng về bên hông thất lưng mình lần mò.

Thiệu Duật Thần ngẩng đầu liếc nhìn tòa nhà lấp lánh đèn neon, anh cúi đầu đi lên bậc thang thứ nhất, đi được hai bước, anh quay đầu nhìn, Mục Uyển Thanh lặng đứng tại chỗ, cặp mắt cảnh giác giống như con báo, Thiệu Duật Thần nhíu mày, anh không thích dáng vẻ này của cô ta, anh thậm chí không thể hiểu lúc trước tại sao cô đi trên con đường này.

“Đi thôi.” Anh khẽ nói một câu, không chờ cô ta.

Đoàn Dịch Lâm ngồi trên xe ở đường đối diện, hắn nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đậu trước cổng, một đoàn xe nối đuôi nhau đi vào, rồi từng người bước xuống, mãi cho đến khi Mục Uyển Thanh xuất hiện khiến cho thần kinh hắn kéo căng lên, hắn biết người phụ nữ này là người của Thiệu gia, cũng có khả năng là đối thủ tiềm tàng lớn nhất của hắn. Nắm đấm của hắn đặt trên miệng mình, người này lại chỉ dẫn theo hai người.

Nhóm người Thiệu Duật Thần trực tiếp đi vào thang máy lên tầng cao nhất, nơi này có một phòng họp thật lớn, mọi chuyện lớn nhỏ của hội Thanh Sơn đều được quyết định tại đây. Ra cửa thang máy, bên ngoài phòng họp đã có người đứng đầy, đông nghịt, bọn họ mặc âu phục màu đen rất gọn gàng, chỉ có cả vạt là không cùng màu. Thiệu Duật Thần biết đây mới là thử thách thật sự, các cổ đông đều tới rồi.

Đến cửa phòng họp, có hai người đồ đen ngăn cản ba người họ, Mục Uyển Thanh và Văn Chính Đông chủ động giao súng của mình ra, sau đó chấp nhận máy dò kim loại. Thiệu Duật Thần đứng đó khoanh tay nhìn, “Đây là kiểm tra an ninh sao?” Trên mặt anh hơi lộ ra nụ cười xem thường.

Vài người mặc đồ đen lập tức đi lên tụ tập bao vây bên người Thiệu Duật Thần, sắc mặt mỗi người đều không tốt, vào thời điểm rối loạn này, khó tránh khỏi không khí *phong thanh hạc lệ thảo mộc giai bình* (2). Thiệu Duật Thần không hề động đậy, cũng không lên tiếng, anh chợt nghe âm thanh trầm ổn của Văn Chính Đông ở bên cạnh, “Vị này chính là tam thiếu gia.”

(2) *Câu thành ngữ này để chỉ quân Tần khi rút chạy, sợ hãi đến mức nghe tiếng gió rít (phong thanh), hạc kêu (hạc lệ), nhìn thấy cây cỏ (thảo mộc) mà cũng tưởng là quân Tần đang đuổi theo mình. Câu thành ngữ này có nguồn gốc từ Trận Phì Thủy giữa quân Tiền Tần và quân Đông Tấn, được xem là một trong những trận chiến lừng danh nhất trong lịch sử Trung Quốc.*

Mấy người đang bao vây nghe xong thì không khỏi đưa mắt nhìn nhau, họ không biết nên làm gì bây giờ, họ có nghe nói qua về tam thiếu gia, nhưng dường như vị tam thiếu gia này chưa từng lộ mặt ở hội Thanh Sơn. Có thể nhìn thấy vị tam thiếu gia này, trừ phi người đó có năng lực trở thành khách quý của Thiệu gia, hoặc là cần đến bệnh viện Nhân Tế giải phẫu não bộ.

Thiệu Duật Thần luồn tay vào trong túi của bộ âu phục, những người xung quanh bỗng chốc cảnh giác, thậm chí nghe được âm thanh nạp đạn, Thiệu Duật Thần không biểu lộ cảm xúc gì, anh không nhanh không chậm lấy ra giấy tờ tùy thân, “Kiểm tra an ninh có phải muốn xem cái này không?”

Sắc mặt Mục Uyển Thanh trở nên khó coi, cô ta không lên tiếng, liếc xéo nhìn người dẫn đầu, người nọ liền giải tán những người dư thừa xung quanh. Thiệu Duật Thần nhìn vào đôi mắt của Mục Uyển Thanh, anh không ngờ cô ta có thể lực như vậy ở trong bang hội, ngay cả Văn Chính Đông, trợ thủ đắc lực của anh cả cũng không bằng ảnh hưởng của cô ta, trong lòng anh không khỏi có chút vướng mắc.

“Thực xin lỗi, tam thiếu gia, mời ngài...”

“Gọi tôi Thiệu tiên sinh!” Thiệu Duật Thần cắt ngang lời nói của người kia, thanh âm có phần nghiêm khắc, anh mang theo khí thế không được phép nghi ngờ, anh không thích những loại xưng hô sáo rỗng tụt hậu này.

Người nọ ngẩng đầu nhìn anh, sau đó lại cúi đầu cung kính mở miệng, “Thiệu tiên sinh, mời ngài giao ra vũ khí, đây là quy củ của hội Thanh Sơn mà lão gia và đại thiếu gia đã quy định.” Nhìn thấy bộ dáng thờ ơ của Thiệu Duật Thần, người nọ cố ý bổ sung một câu.

Thiệu Duật Thần mở tay ra, “Tôi không có vũ khí!” Nói xong anh mở lòng bàn tay ra, làm ra bộ dạng giờ tay đầu hàng.

Những người bảo vệ mặc đồ đen ngược lại do dự, một đám đứng tại chỗ không dám tiếp cận trước.

“Không phải là quy củ sao?” Anh vẫn giờ hai tay nhưng không ai dám lên trước.

“Tôi đi vào đây?” Anh buông tay, sửa sang quần áo một chút, mới vừa bước đi thì đã bị ngăn cản, một dáng người đàn ông trung bình chặn anh lại, anh ta lấy máy dò kim loại từ trên tay người bên cạnh, “Thực xin lỗi, Thiệu tiên sinh, chúng tôi muốn kiểm tra một chút.”

Nụ cười trên mặt Thiệu Duật Thần đã không còn, anh giận tím mặt nhìn người kia, sau đó anh mở rộng hai cánh tay lần nữa mặc cho người kia cầm máy quét tới quét lui trên người mình.

“Thực xin lỗi, đã mạo phạm, Thiệu tiên sinh mời!” Anh ta dùng tay ra hiệu.

Thiệu Duật Thần không nhúc nhích, nhìn anh ta trong chốc lát, “Anh tên gì?”

“Điền Kế Sơn!”

Thiệu Duật Thần liếc nhìn anh ta một cái rồi đẩy cửa đi vào.

Trong phòng vốn ồn ào náo nhiệt lập tức yên tĩnh lại.

Thiệu Duật Thần lướt nhìn cả hội trường, dường như mọi người không chuẩn bị anh sẽ đến đây, trên mặt bọn họ rõ ràng kinh ngạc. Chú Tứ ngồi bên cạnh ghế đầu, ông ta vốn là người cao thứ hai ở đây. Giờ phút này ông ta nắm lấy tay vịn của ghế biếng nhác chống đỡ thân mình. Ông ta chỉ nhìn anh một cái... ngay cả vẻ mặt khinh thường cũng chẳng muốn che dấu.

Thiệu Duật Thần hơi nhíu mày, trong lòng ứ đọng. Đối với ý kiến rửa tay trong bang hội anh cũng hiểu một ít. Đơn giản là Thiệu gia muốn hoàn toàn chấm dứt việc bang hội, mà có một số người muốn dùng thủ đoạn để chiếm lấy vị trí này.

Một bàn tay anh dứt vào trong túi quần, một bàn tay khác dong đưa bên ngoài, “Các vị chú bác, đã để mọi người đợi lâu, chuyện trong nhà cần xử lý một chút.” Thanh âm của anh hơi khàn, anh đi đến chiếc ghế để trống kia, tay vịn lưng ghế, nhưng mà chú Tứ dường như không có ý muốn mở bàn tay nhường đường cho anh.

Thiệu Duật Thần phui vài cái ở lưng ghế, anh cúi đầu, “Xem ra chú Tứ muốn vị trí này, không biết là trước hay sau vụ nổ.” Anh cúi đầu nhìn sắc mặt chợt thay đổi của lão già kia, “Chú Tứ?” Anh đứng thẳng lại, “Vị trí này là của Thiệu gia, ít nhất trước khi chúng tôi còn chưa rút khỏi thì điều này là quy củ.” Anh thở dài, “Cho dù Thiệu gia rời khỏi vị trí này, như vậy ai năng lực ngồi ở đây, mọi người nói đi?” Anh biết lúc này anh nhất định phải cứng rắn, bằng không ngồi trên vị trí này anh cũng không thể làm chủ.

Những người trong phòng lập tức xao động lên, họ vốn thì thầm với nhau giờ lập tức tách ra, từng người đều có chủ ý riêng. Bang hội chính là loại này, mỗi người đều có thể lực và dã tâm của mình, những ông lớn này có thói quen làm mưa làm gió, không người nào nguyện ý cúi đầu với người khác, mà Thiệu Duật Thần đã gửi lời nhắn cho bọn họ, đó chính là, nếu Thiệu gia rời khỏi, ai cũng đều có cơ hội.

Chú Tứ vô cùng không tình nguyện mà ngồi thẳng người, ông ta chỉnh lại áo dài của mình, “Không ngờ *hiền chất* (3) chẳng những y thuật cao minh còn có tài ăn nói.”

(3) *lời khen đối với con cháu thế hệ trẻ tuổi.*

Thiệu Duật Thần ngồi xuống trong dáng vẻ việc đáng làm thì phải làm, “Tôi có thể ngồi ở chỗ này không phải dựa vào tài ăn nói mà là bởi vì hiện tại tôi đang nắm giữ mạch máu sinh tồn của hội Thanh Sơn và vũ khí sắc bén có thể hoàn toàn tiêu diệt nó.” Anh dừng một chút, sau đó đưa tay nhận lấy văn kiện trong tay Văn Chính Đông, “Đây là hiệp định uỷ thác quản lý và di chúc của ba tôi và anh cả của tôi, tôi nghĩ rằng đây là lý do quan trọng nhất mà tôi đang ngồi đây.” Anh ném bản văn kiện vào giữa bàn tròn, “Điều tôi không hy vọng nhìn thấy nhất chính là cảnh sát có được những gì mà họ muốn, cho nên tôi hy vọng tôi và gia đình của tôi sẽ yên ổn, mặt khác chuyện anh cả của tôi vẫn chưa kết thúc.” Anh từ trên ghế đứng lên, “Đây là những điều tôi muốn nói hôm nay. Đã không còn sớm, các vị chú bác cũng nên trở về nghỉ ngơi đi, thức khuya đối với thân thể không tốt, nhất là những người lớn tuổi.” Nói xong anh lướt nhìn cả phòng rồi đi nhanh ra khỏi hội trường.

Lúc đi ra, người mặc đồ đen kia vẫn đứng ở đó, Thiệu Duật Thần đến trước mặt người gọi là Điền Kế Sơn, từ trong túi quần anh lấy ra một vật nhỏ bỏ vào túi áo của anh ta, sau đó cười cười rồi bước đi.

Điền Kế Sơn cúi đầu, nhìn cẩn thận đồ vật kia, anh ta không khỏi kinh sợ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, anh ta lại có thể để cho Thiệu Duật Thần ở dưới mắt mình mạng theo một con dao mổ đi vào. Chuyện này nếu để chú Tứ biết e rằng anh ta chỉ có thể tự tử để tạ tội, anh ta nhìn bóng dáng của Thiệu Duật Thần, trong lòng có một chút cảm kích, nhưng càng có nhiều nghi hoặc, anh ta không hiểu đây là ý gì, thử hay là uy hiếp.

Trong thang máy không có một chút âm thanh, Mục Uyển Thanh không ngờ tới chuyện bang hội lại thuận lợi như vậy, cô ta càng không biết lời anh nói rốt cuộc là thật hay giả. Cô ta không tin là bởi vì Thiệu Duật Thần chưa bao giờ tham dự chuyện bang phái, tin là vì lão gia và đại thiếu gia đem tất cả mọi thứ cho anh, điều này khiến cho ngờ vực bộc phát trong lòng cô ta, Mục Uyển Thanh bỗng nhiên cảm thấy cô ta không quen biết người đang đứng trước mặt mình.

Thiệu Duật Thần tựa lưng vào tường thang máy, xoa tay, nhắm mắt lại, sắc mặt rất nghiêm túc, “Chính Đông, anh đi điều tra Điền Kế Sơn kia, điều tra kỹ càng một chút, nếu không có vấn đề thì điều anh ta đến bên cạnh tôi.”

“Nhưng mà những người bảo vệ của hội Thanh Sơn đều do chú Tứ phụ trách, tôi sợ anh ta là người của chú Tứ. Văn Chính Đông không hiểu rốt cuộc vừa rồi Thiệu Duật Thần đưa cho người kia cái gì, phong cách làm việc của anh cũng hoàn toàn khó hiểu, ví dụ như nói anh là một con át chủ bài phát sáng.

Thiệu Duật Thần mở mắt, nhìn chăm chú vào Văn Chính Đông, “Anh sẽ không thử anh ta? Có lẽ từ hôm nay trở đi anh ta sẽ không còn là người của chú Tứ, hơn nữa, có ai biết được chú Tứ có bao nhiêu người.” Anh kéo khoé miệng cười mỉa, trước kia trong những vị chú bác, người anh không hài lòng nhất là chú Tứ, lúc trước anh cũng từng nhắc nhở ba và anh cả phải cẩn thận với người này, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, nhìn thấy biểu hiện của ông ta hôm nay, Thiệu Duật Thần khó có thể không đem bọn họ có liên quan đến nhau.

Khi ra tới cửa, xe đã mở ra sẵn chờ ở đây, Thiệu Duật Thần dừng một chút, anh xoay người nhìn Mục Uyển Thanh, “Uyển Thanh, em theo xe của Chính Đông trở về, anh còn có việc.” Nói xong anh không chờ Mục Uyển Thanh trả lời liền bảo người lái xe đi xuống, tự mình khởi động xe nghiêng ngang chạy đi.

Mục Uyển Thanh cắn môi, đôi mắt liếc xéo nhìn phương hướng của chiếc xe đã đi xa, cô ta biết anh có thể đi gặp người phụ nữ tên Uông Ninh Hi kia, người nọ cô ta đã thấy qua, tuy rằng bộ dạng xinh đẹp, nhưng cũng tuyệt đối không có chỗ hơn người, cô ta điều tra Uông Ninh Hi, sau đó đến nhà lão gia than phiền, đến mạch léo trước mặt Thiệu Duật Thần. Thế nhưng Thiệu Duật Thần là người có tiếng thích làm theo ý mình, hơn nữa, người của Thiệu gia hình như cũng không quá để ý chuyện này.

“Đi thôi, đừng nhìn.” Văn Chính Đông kéo cánh tay của Mục Uyển Thanh lại bị cô ta hất ra. Cô ta một mình đến phía trước, mở cửa xe rồi tóm người lái xe xuống, nhưng Văn Chính Đông ngăn cản.

“Uyển Thanh, đừng ương ngạnh. Duật Thần làm việc có chừng mực, bây giờ tâm tình của anh ta không tốt, cô đừng chạm đến vết thương của anh ta.”

Mục Uyển Thanh hít một hơi thật sâu, cô ta bình tĩnh lại. Văn Chính Đông giúp cô ta mở cửa xe phía sau, “Tôi đưa cô trở về.”

“Uyển Thanh!” Mục Uyển Thanh đang định lên xe thì có một âm thanh già nua gọi lại, “Sao lại một mình thế?”

Mục Uyển Thanh vịn cửa xe ngẩng đầu nhìn, cô ta bày ra một nét mặt khiêm tốn, “Chú Tứ.”

“Ngày giỗ của ba cô cũng sắp đến, đáng tiếc Mục lão đệ đi trước một bước, bằng không với trí tuệ của ông ấy thì tình hình lộn xộn này hẳn là chuyện nhỏ nhất!” Chú Tứ giơ tay xoa tóc mình, kéo dài giọng nói, bộ dáng rầu rĩ.

Bọn họ đối mặt nhau cách chiếc xe, nắm tay của Văn Chính Đông đổ mồ hôi, lúc này chú Tứ đang dùng gậy ông đập lưng ông, năm đó ba của Mục Uyển Thanh vì cứu Thiệu Chấn Minh mà bị cảnh sát bắn chết, bây giờ Thiệu gia ngầm đồng ý với cảnh sát dự định tự mình rửa tay, chuyện này đối với Mục Uyển Thanh mà nói quả thật có phần khó xử.

Mục Uyển Thanh cười lạnh, “Chú Tứ, cảm ơn ngài còn nhớ tới ông ấy, tình hình rối loạn trước mắt Duật Thần sẽ xử lý tốt, ngài hãy yên tâm. Chúng tôi có việc, xin cáo từ trước.” Chú Tứ nói mấy câu dường như không có gì to tát nhưng vẫn chạm phải nỗi đau thầm kín của cô ta, ngoài miệng không nói không có nghĩa là trong lòng không có, người đứng đầu có ý định thoả thuận với cảnh sát, cái chết của ba trở nên không có chút giá trị, cô ta không cam tâm.

Đoàn Dịch Lâm ở đối diện thật không ngờ còn có thể xem được một màn hay như vậy, nhìn thấy nét mặt già nua của chú Tứ kia, da mặt rù xuống tới cằm, hần mỉm cười, đoán được ông ta không được như mong muốn, lai lịch của Thiệu gia như thế nào, mèo nuôi trong nhà còn có móng vuốt sắc bén hơn cả những gia đình bình thường.

Xem diễn xong, tâm tình của Đoàn Dịch Lâm rất tốt, hần đặc biệt sáng khoái lái xe chạy nhanh như bay qua cầu vượt, bỗng nhiên hần cảm thấy hôm nay mình hơi quá đáng với Bội Nghiên, hần tìm lối ra chạy xuống cầu, vào trong một tiệm trang sức chọn cho cô ta một đôi bông tai.

Lúc này ở trong bệnh viện đã qua thời gian thăm bệnh, Lư Bội Nghiên vẫn thay đổi áo choàng bác sĩ đã trộm vào ban ngày, như vậy đi lại trong bệnh viện rất thuận tiện. Ra khỏi thang máy, từ rất xa cô ta nhìn thấy có người đứng ngoài phòng bệnh của Uông Ninh Hi, cô ta dừng chân, sau đó lấy ống nghe bệnh trong túi áo đeo trên cổ, cô ta làm như không có việc gì đi qua trước mặt bọn họ. Cửa phòng được đóng chặt, nhưng xuyên qua khe hở của bức màn thì nhìn ra được ở bên trong có đèn sáng. Dưới ánh mắt áp lực của cảnh sát mặc thường phục, Lư Bội Nghiên không có nhiều thời gian để dừng lại, chuyển này xem như uống công.

Uông Ninh Hi không ngờ trẻ như vậy mà Phương Văn Chính vẫn còn đến tìm cô, cô miễn cưỡng chống đỡ ngồi dậy. Phương Văn Chính đè cô lại, sau đó đến cuối giường nhấn nút nâng giường lên. Uông Ninh Hi thấy bó hoa tươi ở đầu giường, cô mỉm cười âm thầm, “Anh không phải chỉ tới để tặng hoa thôi chứ, như vậy rất nguy hiểm.”

Phương Văn Chính kéo ghế lại ngồi ở bên giường, “Không sao, bây giờ cô là nhân chứng, bên ngoài có cảnh sát bảo vệ cũng là chuyện bình thường.” Anh ta dùng một chút, ngẩng đầu nhìn sắc mặt xanh xao của cô, “Ninh Hi, tôi cảm thấy rất có lỗi.” Anh ta giữ chặt tay cô, “Lãnh đạo muốn điều động cô đến hội Thanh Sơn nằm vùng bên cạnh Thiệu Duật Thần.”

Uông Ninh Hi bỗng nhiên ngẩng đầu, hất tay anh ta ra, cô dùng ánh mắt không tin nhìn anh ta, cô nhếch môi, lông mày nhíu lại, “Tôi có nghe làm không, chuyện của tôi và Thiệu Duật Thần thế nào anh là người rõ ràng nhất, anh không sợ nó sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của tôi sao? Hay là anh cũng định để tôi lợi dụng tình cảm của anh ta rồi lại dụ dỗ anh ta thu thập tin tức? Chẳng lẽ bây giờ tôi vẫn chưa khốn khổ sao, anh muốn tôi giẫm lên vết xe đổ?” Cảm xúc của cô kích động, “Tôi không đi!” Cô quay đầu không nhìn anh ta.

Phương Văn Chính có chút bất đắc dĩ, “Bây giờ Thiệu Duật Thần khẳng định là trông gà hoá cuốc, người mà trong thời gian ngắn có thể thuận lợi đi vào chi có cô là có hy vọng nhất. Còn nhiệm vụ lần này của cô chính là ở bên cạnh theo dõi anh ta, dò xét hư thực, xem anh ta có phải thật sự quyết tâm rửa tay hay không, ngoài ra cô cũng bảo vệ an toàn của anh ta.” Phương Văn Chính đứng lên, đến trước giường bệnh, nhìn cô từ trên cao, “Ninh Hi, đây là quyết định của cấp trên, cô có thể lựa chọn không làm, phải biết rằng cô vẫn còn trong hệ thống của chúng tôi. Huống chi vai diễn của cô chỉ là một người quan sát, hơn nữa bên trong sẽ có người tiếp ứng cô.”

Uông Ninh Hi chậm rãi nhắm mắt lại, cô thực sự rất thất vọng, “Anh đang uy hiếp tôi sao?”

Phương Văn Chính không tiếp lời cô, hai tay anh ta chống trên giường, cúi người nhìn chằm chằm vào cô, “Uông Ninh Hi, cô nói cho tôi biết, cô không phải thích anh ta, chẳng qua cô ngại thân phận của anh ta và hoàn cảnh của mình mới luôn từ chối anh ta.” Vấn đề này đã quanh quẩn trong đầu của Phương Văn Chính rất lâu, trước kia anh ta thăm dò qua loa nhưng Uông Ninh Hi lúc nào cũng né tránh, hôm nay thật là một cơ hội danh chính ngôn thuận.

Uông Ninh Hi quay sang nhìn anh ta, ánh mắt sáng ngời, họ nhìn nhau như vậy trong chốc lát, cô nhíu mày, xoay ra khỏi tầm mắt của anh ta, “Tôi không có!”

“Vậy có sợ cái gì? Làm sao lại ảnh hưởng đến phán đoán của cô?”

“Tôi chính là không muốn đi, loại cuộc sống đó tôi đã trải qua đủ rồi, có được không?” Cô cao giọng.

Phương Văn Chính đứng dậy nhìn cô, mà cô quay mặt sang hướng khác né tránh anh ta, Phương Văn Chính bất đắc dĩ gật đầu, “Cô hãy suy nghĩ lại.” Nói xong anh ta xoay người đi tới cửa, lúc kéo cửa anh ta ngoảnh đầu lại, “Tiểu Hồng vừa mới qua đời, bác sĩ đã cố hết sức.”

Uông Ninh Hi không có hành động gì, nhưng sau khi tiếng đóng cửa phòng vang lên, cô rơi nước mắt. Tiểu Hồng là nhân viên của cô cũng có thể nói là người bạn duy nhất của cô ở nơi này.

Đêm dài tĩnh lặng, Uông Ninh Hi trần trọc không thể ngủ, cô biết mình được lựa chọn, dù chống cự cũng vô dụng, ở trước mặt cô chỉ có con đường gian nan, nhưng nó phải ở trong quá khứ. Cô gắng sức mở to hai mắt, không muốn những ác mộng kia trở về một lần nữa.

Một tiếng “cạch” rất nhẹ. Ổ khoá cửa được đóng chặt một cách cẩn thận, Uông Ninh Hi sợ hãi, lập tức nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Chương 6: Giao hàng

Uông Ninh Hi vênh tai nghe, người nọ đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng, bước chân dần dần từ nhẹ trở nên nặng nề, cô biết có người đang đến gần mình, cô đột nhiên mở mắt ra, lại nhìn thấy gương mặt phóng đại của Thiệu Duật Thần ở trước mắt mình.

“Sao lại là anh chứ?” Trong phút chốc, Uông Ninh Hi thu lại ánh mắt sắc bén, ngược lại có chút xấu hổ, cô chống khuỷu tay muốn ngồi dậy nhưng bị Thiệu Duật Thần ngăn lại. Anh ngồi xuống ghế bên cạnh, lập tức cảm thấy trong lòng mình có phần buồn bực, anh gõ trên tay ghế nhẹ nhàng, như là nói ra suy nghĩ của mình, rồi lại chậm chạp không mở miệng.

Uông Ninh Hi cứ như vậy mà nhìn sullen mặt của anh, trong phòng chỉ mở một ngọn đèn tường ở đầu giường, cả phòng bệnh là sắc thái mờ nhạt, khuôn mặt anh có chút chán nản, thần sắc rất khó coi. Uông Ninh Hi hơi đau lòng, cô không ngờ mình không thể không chế bản thân.

“Có phải vừa có người đến thăm em không?” Anh rút cuộc mở miệng, anh biết cô luôn một thân một mình, cô bé nhân viên cửa tiệm thân nhất cũng vừa mới qua đời. Vị trí của cái ghế này thật là hoàn hảo, anh có thể nắm tay cô, nhìn cô. Hình ảnh này chợt xuất hiện trong đầu anh khi vừa ngồi xuống, anh cũng muốn, nhưng ở trước mặt cô, anh cuối cùng chỉ có tâm nhưng không có sức.

Uông Ninh Hi nhìn anh một cách kinh ngạc, trong đôi mắt cô đều là dấu chấm hỏi, cô không biết làm sao anh lại nói như vậy, rốt cuộc là anh nhìn thấy Phương Văn Chính đi vào như thế nào.

Thiệu Duật Thần vẫn nắm tay cô, nhìn cô, thế nhưng trong đôi mắt lộ lên tia nước. Uông Ninh Hi muốn rút tay về, nhưng anh nắm chặt tay cô, đặt ở bên miệng khẽ hôn lên. Anh cúi đầu từ từ nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay của Uông Ninh Hi. Giọt nước ấm áp, lại xuyên thấu qua làn da nóng bỏng đến trái tim khiến cho cô đau nhói. Khi nhìn thấy miếng vải đen quần trên cánh tay anh, cô đã cảm giác được trên người anh đọng lại nỗi đau thương rất lớn.

Uông Ninh Hi vươn ra bốn ngón tay từ trong vòng tay của anh, nhân tiện lau nước mắt ở một bên gương mặt anh, người đàn ông này lặng lẽ khóc khiến cho lòng cô cũng đi theo thủy triều, ánh mắt lại không nhìn được mà ngập đầy nước mắt, cô không thể cưỡng lại mà muốn ôm lấy anh, an ủi anh.

Thiệu Duật Thần ngẩng đầu, trên lông mi vẫn còn dính nước mắt, nhìn thấy đôi mắt ngấn đầy lệ của Uông Ninh Hi anh dường như có chút kinh ngạc vui mừng, sau đó con người trở nên u ám, hai tay anh bao bọc tay cô chặt chẽ, lại đưa bên miệng hôn lên. Uông Ninh Hi biết cô không nên để cho anh có những hành động vô cùng thân thiết như vậy đối với mình. Bọn họ không có gì với nhau, ngay cả tự nguyện nắm tay cũng không có, ngoại trừ bị anh cưỡng ôm và cưỡng hôn, cuối cùng nhiều lắm cũng chỉ là một cái tát là xong. Thế nhưng giờ phút này cô không có dũng khí để từ chối anh, hoặc là không thể hạ quyết tâm mà cự tuyệt anh. Cô muốn nói nhưng lại không biết nên nói gì, nghĩ đến sau này mình phải ở bên cạnh theo dõi anh, trái tim tựa như bị một roi da đột ngột quất vào.

Uông Ninh Hi muốn rút tay ra để lau nước mắt ở bên mặt kia của anh, lại bị Thiệu Duật Thần nắm chặt, anh cầm tay cô đặt lên trán mình, không nhìn cô, “Đừng cự tuyệt anh Ninh Hi, đây là lần cuối cùng anh cầu xin em, để cho anh nắm tay em một lát.” Thanh âm của anh hơi run rẩy, “Anh đã nói nhất định phải theo đuổi em, cưới em về nhà, chỉ sợ anh không thể giữ lời. Anh cả và chị dâu của anh đều chết trong vụ nổ, ba anh hôn mê bất tỉnh, anh cần phải rời khỏi bệnh viện.” Anh lại hôn lên mu bàn tay của cô, vuốt ve quyến luyến không rời. “Ninh Hi, em nói đúng, anh không thể cho em hạnh phúc, đêm nay anh rời khỏi, sẽ không trở lại làm phiền em nữa.” Thanh âm của anh run run, rốt cuộc anh không thể kiềm chế đau khổ lúc này, mất đi người thân và đánh mất quyền theo đuổi tình yêu, hai thứ này đồng thời phủ xuống trên đầu Thiệu Duật Thần.

Không ai rõ ràng tình cảnh hiện tại hơn anh, tiền thoái lưỡng nan, đâm lao phải theo lao. Là đàn ông của Thiệu gia anh cần phải đứng ra vào lúc này, quy tắc của thế giới ngầm này chính là như vậy, nhượng bộ sẽ không đổi lấy bình an, chỉ có thể bị đuổi tận giết tuyệt. Hiện nay anh phải để ý đến bang hội mà anh đã tiếp nhận và cảnh sát đang ép sát từng bước, anh không có cách nào, chỉ kiên trì trên con đường này. Cho nên anh không muốn liên lụy đến người khác nữa, nhất là Uông Ninh Hi, anh không muốn nhìn thấy cô trở thành người chị dâu thứ hai.

Uông Ninh Hi mở to hai mắt, cô nhìn thấy anh ở đây cúi đầu tự mình nói chuyện, tự mình rơi nước mắt, anh nói về sau anh sẽ không làm phiền cô nữa. Mũi cô chua xót, nước mắt tuôn rơi, trong lòng Uông Ninh Hi có một loại nhẹ nhõm nói không nên lời, cô rốt cuộc là sợ hãi, không phải sợ đi nằm vùng, mà là không có cách nào lờ đi trái tim của mình để lừa gạt anh. Chuyện này đối với cô mà nói hẳn là một việc vui, cô vốn không hy vọng anh đến quấy rầy cuộc sống yên ổn của mình, thế nhưng khi những lời nói chân thật kia phát ra từ miệng anh, cô lại không thể ngăn nước mắt tuôn rơi.

Thiệu Duật Thần ghé vào tấm chăn không dám ngẩng đầu, một người đàn ông trưởng thành khóc thành cái dạng này thực sự khiến cho người ta chê cười, nhưng mà anh không có chỗ để mình phát tiết và dốc bầu tâm sự. Trước mặt người bên ngoài anh phải *vô kiên bất tội (không có gì vững chắc mà không phá nổi, ý chỉ sức mạnh vô địch)*, ở trước mặt người nhà anh cần trở thành chỗ dựa của bọn họ, mặc dù khi ở trong bệnh viện anh đã từng thấy qua sống chết, nhưng rốt cuộc anh không phải là một người có ý chí sắt đá, không thể thờ ơ rời khỏi người thân của mình.

Vào lúc anh đến hội Thanh Sơn, ở trong đầu anh tất cả đều là cô, bởi vì thân thể của cô trong mắt của những người này xem như là lịch không rõ ràng, nhưng anh tin nhiệm cô một cách không hợp lý, lúc này chỉ có Uông Ninh Hi có thể tiếp nhận sự yếu đuối của anh.

Uông Ninh Hi nghiêng người, dùng tay kia xoa đầu của anh, cô không nói chuyện, cô không có cách nói ra nỗi đau của lòng mình cho Thiệu Duật Thần, anh đối xử tốt với cô, từng li từng tí cô đều ghi tạc trong lòng, việc cô có thể làm chính là không làm chuyện bất lợi đến anh.

Thiệu Duật Thần cọ cọ trên tấm chăn, lúc này anh ngẩng đầu lên nhìn cô, trên mặt mỉm cười gượng gạo, “Có phải rất mất mặt không?”

Gương mặt xơ xác kia khiến Uông Ninh Hi không chịu nổi khi nhìn thấy, cô chống khuỷu tay muốn ngồi dậy, hai tay Thiệu Duật Thần lại đè bờ vai của cô, không cho cô cơ hội, anh cúi người xuống, gương mặt càng đến gần, Uông Ninh Hi có thể thấy rõ, trong đồng tử của anh tất cả đều là chính mình.

“Ninh Hi, anh phải đi.”

Thanh âm của anh rất nhẹ, bi thương lần này như là một đi không trở về, nước mắt của cô không thể khống chế mà tuôn ra, cô đưa tay xoa nhẹ sườn mặt anh, “Thiệu Duật Thần...” Cô nghẹn ngào lên tiếng, rất nhiều lời ở bên miệng lại không thể nói ra.

Thiệu Duật Thần cúi đầu hôn lên đôi mắt cô, “Tại sao em phải khóc vào lúc này cho anh thấy?” Thiệu Duật Thần giơ tay lên dùng ngón tay lau nước mắt trên khuôn mặt cô, “Anh buông tha cho em, biết không, anh sẽ buông tha!” Anh cao giọng, trong âm thanh có chút oán giận và đau khổ, anh cúi đầu, không để cô nhìn thấy khuôn mặt mình, “Anh không biết mình còn có ngày mai không, anh xin lỗi.” Anh không biết vì sao mình lại nổi giận với cô, anh chỉ biết có một con thình nộ rồi loạn bên trong lồng ngực anh, Thiệu Duật Thần cố gắng bình phục lại tâm tình của mình, “Ninh Hi, nếu anh có khả năng trở về trong sạch, cho anh một cơ hội được không? Anh thực sự rất thích em.”

Uông Ninh Hi nghẹn ngào đến nói không ra lời, nhìn thấy đôi mắt của người trước mặt dần ảm đạm, anh buông bỏ vai cô ra, từ từ đứng thẳng dậy, hít một hơi thật sâu, “Anh đi đây.” Thanh âm của anh rất trầm thấp, cuối cùng vẫn không có câu trả lời của cô, thất vọng đã bao phủ cả người anh, Thiệu Duật Thần luôn cho rằng cô không phải hoàn toàn không có cảm giác với mình, nhưng bây giờ anh càng hỗn loạn, rốt cuộc không biết bản thân mình làm sao, nếu muốn bỏ cuộc thì tại sao lại nói những lời cảm tính như vậy.

Anh đi chuyển bước chân tới cửa, tay cầm nắm cửa, vẫn không nhin được mà ngoảnh đầu lại, trông thấy Uông Ninh đã ngồi dậy nhìn anh, “Thiệu Duật Thần, hứa với tôi, anh nhất định phải làm người tốt.”

Thiệu Duật Thần đứng tại chỗ, anh không nói, không hứa hẹn, ở tình hình này, ở vị trí này, anh không biết mình sẽ làm ra những loại chuyện gì, có lẽ bởi vì anh họ Thiệu cho nên đã bị dán nhãn là xã hội đen, không làm được người tốt.

Anh cứ như vậy mà bước đi trong đôi mắt đau buồn của người con gái mình yêu thương nhất, trái tim anh không hề muốn như vậy, nghĩ rằng kết thúc sẽ thoải mái nhưng trái tim tích tụ sự phẫn uất giống như càng lên men.

Uông Ninh Hi không biết tại sao lại thế này, vì sao quan hệ của bọn họ đột nhiên trở thành như vậy, không biết chia tay lại giống như sinh ly tử biệt làm cho cô không kềm chế được, tóm lại cô đã vượt rào, nhưng nó lại xảy ra sau khi cô nhận nhiệm vụ, khiến cô không thể giải thích sự tràn ngập chán ghét của mình đối với bản thân, cảm giác tội lỗi của sự lừa gạt lại một lần nữa giống như con rắn quấn quanh cô.

Thiệu Duật Thần chạy vài vòng dạo trên đường cao tốc rồi mới về nhà, khi đến nơi đã là đêm khuya. Thế nhưng lúc vào cửa, mọi người vẫn còn ngồi trong phòng khách. Thấy Thiệu Duật Thần đi vào, Thiệu Duật Văn lập tức chạy tới, “Duật Thần, Cẩm Nhiên đã xảy ra chuyện.” Đôi mắt của cô sưng phù, nói xong lại nghẹn ngào.

“Cẩm Nhiên làm sao?” Ánh mắt anh nhìn về phía trên lầu, lông mày nhíu lại, nét mặt đầy lo âu.

“Từ lúc trở về nó không nói câu nào, lúc này không để ý đã không thấy tám hơi, mọi người lục lọi khắp nhà, kết quả nó trốn trong tủ áo ở phòng thay đồ, như thế nào cũng không chịu ra.”

Thiệu Duật Thần không nhiều lời, đi ba bước rồi chạy lên cầu thang, vào phòng thay đồ, bên trong có mấy người hầu vây quanh, đều là những người bình thường chăm sóc tiểu thiếu gia. Anh nhìn thấy đứa trẻ cuộn mình trong góc tủ, ánh mắt thẳng tắp không có tiêu cự, trong lòng Thiệu Duật Thần lại bị đâm một dao.

“Cẩm Nhiên.” Anh ngồi xuống, thanh âm rất nhẹ. Cậu bé dờ dẩn nghiêng đầu nhìn anh một cái, không có biểu cảm gì, cũng không nói gì cả.

Thiệu Duật Thần hiểu được việc này nghiêm trọng, anh chậm rãi ôm lấy cậu bé, tiểu Cẩm Nhiên nắm chặt cánh tay anh, giấu mặt ở trong lòng anh. Thiệu Duật Thần vô cùng đau lòng, anh xoay người dẫn dò người ở phía sau, “Mời bác sĩ Hứa đến phòng sách của tôi một chuyến.” Nói xong anh bước ra ngoài.

Hứa Tấn Dật chờ ở phòng sách thật lâu, cuối cùng anh ta trông thấy Thiệu Duật Thần ôm đứa bé đi vào, phía sau còn có Văn Chính Đông đi theo. Đứa bé kia ôm cổ anh thật chặt, cái đầu tựa trên bờ vai anh.

“Tấn Dật, tìm một bác sĩ tâm lý giỏi cho tôi, sau đó để cho Chính Đông điều tra một chút,” Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cậu bé, đem khuôn mặt mình cọ xát nhẹ nhàng lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Hứa Tấn Dật nhíu mày, đưa tay muốn sờ đầu đứa bé kia, cậu bé nhanh chóng né tránh, sau đó hai tay ôm chặt hơn nữa, “Phản ứng căng thẳng sau chấn thương?” Anh ta nhìn Thiệu Duật Thần, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Sắc mặt Thiệu Duật Thần rất khó coi, anh ôm đứa bé ngồi xuống ghế, “Chi sợ còn nghiêm trọng hơn, không chỉ là phản ứng căng thẳng, tôi sợ là có bệnh tâm lý gì đó.” Anh hôn lên hai má của Cẩm Nhiên, anh cũng không biết nên an ủi đứa bé này như thế nào.

Văn Chính Đông đứng bên cạnh, đối với việc trong nhà của Thiệu gia anh ta không có quyền lên tiếng, nhìn thấy đứa bé kia im lặng một cách bất thường, trái tim của anh ta cũng run rẩy theo, trước kia cậu bé rất nghịch ngợm, anh ta thường xuyên chơi đùa vây quanh cậu bé. Anh ta suy nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng, “Thiệu tiên sinh, anh xem có nên để Uông tiểu thư đến chăm sóc tiểu thiếu gia không?” Khi anh ta tới hiện trường vụ nổ, đôi mắt đầu tiên nhìn thấy đứa bé này ôm Uông Ninh Hi không buông tay. Tuy rằng anh ta không hiểu tâm lý học, nhưng anh ta biết đứa bé này cần có cảm giác an toàn thuộc về nó.

Sắc mặt Thiệu Duật Thần càng trầm hơn, một tay anh ôm Cẩm Nhiên, tay kia thì nắm chặt nắm đấm, càng nắm càng dùng sức, anh trầm mặc thật lâu rồi mới chậm rãi mở miệng, “Sau này đừng đến quấy rầy Uông tiểu thư.” Thanh âm nghẹn ngào rồi đột ngột im bặt.

Văn Chính Đông và Hứa Tấn Dật đồng thời sững sờ tại chỗ, từ trên xuống dưới trong nhà ai cũng biết tam thiếu vì một cô nàng bán hoa mà tu thân dưỡng tính, không màng cơm nước. Nhưng bây giờ anh lại nói một câu bỏ đi tất cả thật nhẹ nhàng lạnh nhạt, Hứa Tấn Dật cảm thấy anh ta đã làm xong nhiệm vụ đã được giao trước kia, mặt khác Văn Chính Đông lại lo lắng.

“Chính Đông, chuyện tôi dặn dò anh hãy mau làm, nhớ kỹ phải chứng thực.” Anh nhắm mắt lại, hơi thở dài, “Các người ra ngoài đi, tôi và Cẩm Nhiên ngồi một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 7: Chỉ mảnh treo chuông

Khi Lur Bội Nghiên trở về thì đã trễ, vào cửa trong phòng tối đen, cô ta vừa bật đèn, cả phòng lập tức sáng lên, Lur Bội Nghiên hoảng sợ, nhìn thấy Đoàn Dịch Lâm ngồi trên sofa, hần cảm điều khiển từ xa trong tay, sắc mặt không được tốt lắm, “Đi đâu?”

Lur Bội Nghiên dừng một chút rồi đi tới ném chìa khoá lên bàn, “Sao thế, khi nào thì anh quan tâm đến hành tung của em.” Cô ta đá giày cao gót về chỗ cũ, ngồi trên sofa bên cạnh, “Sợ em động đến tình nhân của anh à? Ồ, không phải!” Cô ta vờn ngón tay cời nút áo trước mặt hần, “Là kẻ thù!” Cô ta đưa gương mặt lại gần hần, “Anh yên tâm, bây giờ cô ta đang được bảo vệ, cảnh sát canh giữ ở bên ngoài đấy.”

Nói xong Lur Bội Nghiên bắt đầu cởi quần áo ra như bên cạnh không có người, “Lão già kia thành công rồi chứ?”

“Anh không phải đã nói qua với em sao, ông ta căn bản không có thực lực đó.” Hần đứng lên đi đến phía sau của Lur Bội Nghiên, ôm lấy cả người của cô ta giờ chỉ còn lại quần lót, chiếc cảm cộ xát trên vai cô ta, “Chúng ta cùng nhau tắm, thế nào?”

Hần nhẹ nhàng thổi khí bên tai cô ta, cả người Lur Bội Nghiên rùng mình một cái, cô ta biết đây không phải là điềm báo tốt, cô ta xoay người nhìn hần, trên mặt hần tươi cười một cách xấu xa khiến cho cô ta càng thấy sợ hãi, cô ta nom nớp lo sợ, “Dịch Lâm, em thật sự không có ý gì, em không muốn làm gì cô ta cả, em chỉ muốn nhìn một chút người phụ nữ mà anh nhớ thương rồi cuộc có bộ dạng gì, em nói thật, hãy tin em...”

Đoàn Dịch Lâm không cho cô ta cơ hội nói chuyện, một bàn tay hần liền đẩy cô ta trên tường, tay kia thì kéo quần lót của cô ta ra, đè chặt cô ta ở trên tường, hần hạ giọng, “Bội Nghiên, đừng tự tìm phiền toái, tôi là của em, mạng của tôi là do em cứu, tôi sẽ đem tất cả những gì tôi có cho em” Đôi mắt hần dịu dàng, chuyên tâm nhìn người phụ nữ đã cho hần mạng sống lần thứ hai, hần biết chính mình hoang đường, hôm nay nhìn thấy Đôi Mắt Nhạn hần liền mất phương hướng, đã quên đi dự tính ban đầu của hần. Hần biết không nên như vậy.

Lur Bội Nghiên không thể chịu đựng nổi sự va chạm kịch liệt của hần thế này, cô ta ôm chặt bờ vai của hần, theo tần suất luật động của hần, biểu hiện của hần khi thì dịu dàng khi thì táo bạo khiến cho cô ta không biết làm thế nào, cô ta không nhận ra một Đoàn Dịch Lâm như vậy.

Hần ghé vào trên vai của cô ta, thở hổn hển, Đoàn Dịch Lâm nghe thấy giọng nói yếu ớt của Lur Bội Nghiên vang lên bên tai, “Dịch Lâm, anh, anh có yêu em không?”, cô ta muốn biết nhưng chưa bao giờ dám hỏi.

Đoàn Dịch Lâm ngay ngắn cả người, hần không biết nên trả lời như thế nào, từ lâu hần đã không còn hy vọng xa vời đối với tình yêu, hần đã từng có ý tưởng ngày thơ muốn cùng một người sống tới già, cũng từ một trận lửa lớn năm đó đã đốt cháy tất cả. Hiện tại hần cảm kích Lur Bội Nghiên, thậm chí ý lại một chút vào cô ta, bản thân hần cũng không rõ ràng loại tình cảm đó là như thế nào, là yêu sao?

“Nói cho em biết, được không?” Lur Bội Nghiên mang theo âm thanh khốc lốc nức nở khiến Đoàn Dịch Lâm phục hồi lại tinh thần, hần hưng hăng đâm vào cô ta, “Bây giờ tôi không phải đang yêu em à!” Toàn bộ nước mắt của Lur Bội Nghiên lập tức tuôn rơi, bản thân cô ta đối với hần rồi cuộc chẳng là gì cả, cho dù như vậy cô ta vẫn không nở buông tay.

Sáng hôm sau, Đoàn Dịch Lâm thức dậy rất sớm, hôm nay là một ngày tốt hần nên thảo luận điều kiện với chú Tư. Lur Bội Nghiên vẫn ngủ rất sâu, đêm qua cô ta không ngừng rơi nước mắt, bây giờ khiến cho Đoàn Dịch Lâm quả thực hơi choáng ngợp, trong lòng hần không vui cũng chỉ có thể thông qua gây sức ép cho cô ta chết đi sống lại mới có thể phát tiết. Lúc này nhìn thấy trên gương mặt người kia vẫn còn nước mắt, trong lòng hần cũng đầy luyến tiếc đau thương, hần lấy ra hộp trang sức kia từ túi quần mưa ngày hôm qua đặt ở đầu giường, rồi đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô ta.

Thiệu Duật Thần ôm Cẩm Nhiên từ trên lầu đi xuống, đưa trẻ kia vẫn ở tư thế đó, ôm chặt cổ anh. Đến lúc mọi người trong nhà hoảng hốt nhìn thấy hai người kia, ai cũng không dám nói chuyện. Thần sắc của Thiệu Duật Thần rất khó coi, cả khuôn mặt đều là chán nản, đôi mắt thâm quầng, anh đã không còn khí chất anh tuấn sáng ngời hào phóng như ngày thường, toàn thân như một cái lồng đồng cứng khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Anh ngồi xuống vị trí của mình, nhìn thấy hai vị trí đối diện trống không, lại nhìn vị trí chủ nhà cũng không có ai, buổi sáng này nhìn thoáng qua đã thiếu ba người, hốc mắt Thiệu Duật Thần hơi nóng, nhưng anh thở ra một hơi thật sâu chịu đựng lại.

“Cẩm Nhiên, chúng ta ăn cơm.” Anh vỗ nhẹ phía sau lưng của đứa trẻ, dỗ dành cậu bé, nhưng mà cậu bé vẫn không nhúc nhích.

Thiệu Duật Thần đành chịu, không biết nên làm gì bây giờ. Mục Uyển Thanh thấy thế vội đến phía sau Thiệu Duật Thần, đối diện với khuôn mặt của tiểu

Cầm Nhiên, “Cầm Nhiên, để cho cô nhỏ ôm, chú mệt lắm rồi, được không?” Cô ta cười cười, vỗ tay, lấy lòng Cầm Nhiên.

Thế nhưng đứa trẻ nhú mày một chút, rồi giấu mặt ở trên vai Thiệu Duật Thần, hai tay ôm chặt hơn nữa. Mục Uyển Thanh hơi xấu hổ, sắc mặt cũng trở nên không tốt.

“Tất cả mọi người ăn cơm đi, để tôi lo cho nó.” Lời anh nói có phần mệt mỏi, anh cố gắng kéo cánh tay của Cầm Nhiên xuống, đưa sữa tới miệng của cậu bé. Đứa trẻ vô cùng nghe lời, không lên tiếng, đút gì thì hé miệng ra như máy móc mà nhận lấy. Điều này làm cho Thiệu Duật Thần càng thêm khó chịu, đây là một đứa trẻ rất kén ăn, bình thường mỗi lần ăn sáng đều giống như là đánh giặc.

Thiệu Duật Văn cũng không chịu được, “Chị nghe nói nó rất thân với Ông tiểu thư, em cũng không thể cả ngày ôm một đứa trẻ đi lại, không bằng để cho cô ấy đến đây chăm sóc Cầm Nhiên.”

Mục Uyển Thanh đang uống sữa thì bị sặc, ho khan liên tục, “Lai lịch của người kia không rõ ràng lắm, lúc này chúng ta phải cẩn thận một chút.” Cô ta vừa dùng khăn giấy lau miệng, vừa phân bác, đôi mắt cô ta nhìn khuôn mặt của Thiệu Duật Thần chăm chú, nhưng mà trên mặt người kia không có biểu cảm gì, anh vẫn đút từng muỗng cơm cho Cầm Nhiên. Qua hồi lâu anh mới thân nhiên nói một câu, “Chuyện này nói sau, hiện tại cô ấy là nhân chứng được cảnh sát bảo vệ.” Anh nói qua loa, lúc này anh không muốn bàn việc riêng của mình ở nhà, bây giờ không phải là thời gian thích hợp.

“Chờ vụ án điều tra xong, việc bảo vệ tự nhiên sẽ huỷ bỏ, trước tiên để Chính Đông điều tra xem xét.” Thiệu Duật Văn nhú mày nhìn Cầm Nhiên đang im lặng, vẻ mặt chỉ có lo lắng, “Cầm Nhiên bình phục chỉ sợ không phải chuyện một hai ngày.”

Mục Uyển Thanh không nói nữa, cô ta cúi đầu uống một hộp sữa, sau đó đẩy cái ly ra một cách thiếu kiên nhẫn, cô ta thấy ánh mắt của mọi người tập trung lại đây cho rằng không ổn, trong mắt cô ta lập tức ngấn nước mắt, cô ta chớp mắt vài cái, một giọt nước mắt rơi xuống, “Em xin lỗi, em đi lên chăm sóc ba nuôi.”

Cô ta bước nhanh lên lầu, lắng nghe Thiệu Duật Văn ở phía sau vẫn còn lảm nhảm chuyện Ông tiểu thư thế này thế kia, cô ta cắn chặt răng, hai nắm đấm siết chặt, chẳng lẽ Ông Ninh Hi sẽ như vậy tiến dần từng bước một cách danh chính ngôn thuận?

Thiệu Duật Thần cảm cái muỗng để lại trong chén, bữa cơm này thật ăn không vô, anh quay đầu nhìn đứa trẻ trong lòng, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, “Cầm Nhiên ngoan, hôm nay chú có việc, cháu ngoan ngoan đợi ở nhà được không?”

Cầm Nhiên ngơ ngác nhìn anh, trong chốc lát lại dùng hết sức ôm lấy anh thật chặt. Trong lòng Thiệu Duật Thần vốn đã nặng nề nay giống như bị dao cùn cắt khoét.

“Chị, trước tiên chị hãy đem cổ phần của Cảnh Thiên bán ra ngoài, vào lúc này, trước hết phải ổn định bên trong công ty, những việc khác nói sau. Để cho Uyển Thanh tự lo liệu chuyện tang lễ, sáng nay em đến cục cảnh sát hỗ trợ điều tra...” Nói đến đây anh không nói tiếp nữa, chuyện hỗ trợ điều tra này đương nhiên không đơn giản như vậy, hôm nay anh muốn trao đổi điều kiện cùng với lãnh đạo.

Trên đường đến cục cảnh sát, Thiệu Duật Thần vẫn rối loạn, lúc nhìn thấy Cầm Nhiên tự buông khỏi anh, Thiệu Duật Thần không nói gì liền chạy về phòng thay quần áo. Anh bắt đầu nghi ngờ quyết định của mình, anh do dự, có phải thực sự không cần đưa Ông Ninh Hi đến đây hay không. Anh day day mi tâm của mình thở dài một hơi.

Văn Chính Đông ngoảnh đầu nhìn anh, “Thiệu tiên sinh có phải vì chuyện của tiểu thiếu gia và Ông tiểu thư mà phiền não không?”

Thiệu Duật Thần cười mỉa, ngẩng đầu nhìn anh ta, “Chẳng trách anh cả tôi khen ngợi anh như vậy. Sau này đừng gọi tôi là Thiệu tiên sinh, tính ra thì tuổi của anh cũng lớn hơn tôi, trực tiếp gọi tôi Duật Thần là được.” Anh lại thở dài một hơi, “Nếu anh là tôi, anh làm sao bây giờ?”

Văn Chính Đông nắm chặt quả đấm, trong lòng bàn tay đỏ mề hôi, anh ta rõ ràng hoàn cảnh này, mặc kệ ai đi vào đứng ở bên cạnh Thiệu Duật Thần đều sẽ trở thành mục tiêu, nhưng ở lập trường của anh ta lại cần phải làm như vậy, “Ông tiểu thư tiến vào kháng định không phải là việc tốt đối với cô ấy, nhưng mà đối với việc điều trị của Cầm Nhiên hẳn là có lợi.” Anh ta dùng một chút, “Rất nhiều chuyện không thể lường toàn, mấu chốt chính là xem Thiệu tiên sinh, anh có năng lực bảo vệ tốt cho bọn họ hay không.”

Thiệu Duật Thần nhắm mắt ngã vào chỗ tựa lưng, chính anh cũng không rõ ràng, nếu như anh có thể xác định nếu cô ở bên cạnh mình mà có thể đảm bảo cô không có việc gì, anh cũng sẽ không dứt khoát cắt đứt quan hệ với cô, không ai biết trong lòng anh có bao nhiêu đau khổ, nói ra những lời kia với cô cần dùng bao nhiêu dũng khí và sức lực, lại phải chịu đựng bao nhiêu thống khổ.

“Trước tiên hãy điều tra rõ ràng đi!” Anh nói một câu.

Văn Chính Đông cắn môi, cuối cùng gật đầu ừ một tiếng.

Ông Ninh Hi thật không ngờ nhanh như vậy lại gặp được Phương Văn Chính, anh ta đi vào cùng người cảnh sát lập biên bản, nhưng mà anh ta không đi ra.

“Thiệu Duật Thần đã cắt đứt với cô?” Anh ta ngược lại nói thẳng ra trọng điểm, điều này làm cho Ông Ninh Hi hết sức kinh ngạc, anh ta làm sao lại biết nhanh như vậy, theo lý thì Thiệu Duật Thần sẽ không đem loại chuyện này nói khắp nơi. Nhưng cô nghĩ lại lời nói hôm qua của anh ta: sẽ có người tiếp ứng cô.

“Nếu các người đã cài người ở bên cạnh anh ta, vẫn còn cần phải làm chuyện vô ích sao?” Cô xoắn ngón tay mình, lúc nói chuyện cũng không nhìn anh ta, cô cắn chặt môi, nghĩ đến người kia đã nói không bao giờ đến quấy rầy cô nữa, lòng của cô vẫn bị nỗi đau kéo căng, cô suy nghĩ thì ra mức độ cô

yêu anh đã vượt xa trí tưởng tượng của mình, chẳng qua là thời gian anh theo đuổi cô lâu như vậy khiến cho loại nhận định này mất đi nền tảng của sự đánh giá khách quan.

“Tôi đã nói rồi, nhiệm vụ của các người khác nhau. Nếu Thiệu Duật Thần thật sự muốn rửa tay, cũng cam đoan chặt đứt con đường giao dịch phi pháp, như vậy cảnh sát cần phải bảo vệ sự an toàn của anh ta và người nhà của anh ta. Cô phải biết rằng thế lực của hội Thanh Sơn rắc rối phức tạp, nếu có thể làm cho nó suy yếu hoặc là tiêu diệt, không thể nghi ngờ đây là phương thức tốt nhất.” Phương Văn Chính đến gần cô, “Ninh Hi, không phải tôi ép cô, chuyện này thực sự quá lớn, chúng ta cần phải hy sinh lợi ích cá nhân.”

“Nhưng mà chúng tôi đã cắt đứt, tôi không có ưu thế gì cả, các người hãy tìm người khác đi.”

“Việc này cô yên tâm, chúng tôi sẽ nghĩ cách, anh ta sẽ trở lại đến tìm cô.” Phương Văn Chính tràn đầy tự tin, Uông Ninh Hi nhú mồm nhìn anh ta, trong lòng cô có linh cảm không tốt.

Bác sĩ vào phòng kiểm tra, tâm tình của Uông Ninh Hi vô cùng buồn bực, “Bác sĩ, không thể để một số người không liên quan tới làm phiền tôi nữa, tôi đau đầu quá, buổi tối không ngủ được.”

Người bác sĩ nhìn thoáng qua Phương Văn Chính ở bên cạnh, “Uông tiểu thư, cảnh sát chấp hành công vụ, tình huống này chúng tôi không thể can thiệp, nhưng vào buổi tối, chúng tôi sẽ cho Uông tiểu thư dùng một ít thuốc an thần.”

Phương Văn Chính không còn nhiều thời gian ở lại, anh ta đi theo bác sĩ ra ngoài, lúc này Uông Ninh Hi nhìn cửa sổ, cô không biết bọn họ sẽ dùng cách gì để cho anh trở về tìm mình, trong lòng bàn tay cô đổ mồ hôi không ngừng, cô muốn gặp anh lại sợ nhìn thấy anh.

Thiệu Duật Thần làm xong chuyện thì trời đã tối đen, từ cục cảnh sát đi ra, anh hơi thả lỏng một chút, chỉ cần cắt đứt tất cả những con đường giao dịch không hợp pháp, bọn họ cũng không yêu cầu Thiệu gia giao ra tất cả tài liệu, nếu thật sự như vậy, đơn giản giúp đỡ lãnh đạo vạch trần cả thế giới ngầm, đó chính là cùng đường.

“Chính Đông, chúng ta đến bệnh viện, tôi muốn thu dọn một số thứ, anh ở dưới chờ tôi là được, tôi sẽ nhanh chóng đi xuống.”

Trở lại phòng làm việc của mình, Thiệu Duật Thần vẫn không khỏi thương cảm, đôi mắt anh hơi đỏ, anh đem một số đồ cá nhân và tài liệu học thuật bỏ vào trong thùng nhỏ, anh nhìn quanh gian phòng có chút lưu luyến.

“Mang theo những thứ cần dùng gấp là được, phòng này tôi sẽ giữ lại cho cậu, cậu khẳng định có thể trở về.” Hứa Tấn Dật đứng ở cửa nhìn anh.

Thiệu Duật Thần cười khô, anh không ngờ nơi này trở thành hồi ức của anh, nếu anh có thể trở về, vậy Ninh Hi vẫn còn ở đây không? Trái tim anh đột nhiên đập nhanh một chút, chính mình nỗ lực không ngừng, khó mà thực sự chấm dứt một cách đột ngột.

Đồ đạc không nhiều lắm, một cánh tay anh mang theo cái thùng kia đi ra, đi đến bên cạnh Hứa Tấn Dật anh vỗ vai anh ta, “Nhớ giúp tôi khoá cửa.”

“Thật sự không tới gặp cô ấy?” Lời này vừa nói ra Hứa Tấn Dật liền hối hận, trước kia anh ta dốc sức phá vỡ uyên ương, lúc này nhìn thấy đáng về tổn thương tình cảm của Thiệu Duật Thần, anh ta lại không chịu được... Con người có phải đều mâu thuẫn như vậy hay không.

Thiệu Duật Thần cúi đầu, không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ có thanh âm trầm thấp, “Cô ấy thế nào?”

“Không sao, vẫn như vậy, đã treo nước kháng viêm, nhưng tôi nghe bác sĩ Chu nói cô ấy hình như mất ngủ, sẽ cho cô ấy uống thêm thuốc an thần.” Hứa Tấn Dật nghiêng đầu nhìn anh, “Lo lắng thì hãy đến xem cô ấy, không chừng đã uống thuốc, lúc này cũng ngủ rồi.”

Anh ngẩng đầu, “Không đi, đều nói hết rồi.” Nói xong, anh mang theo cái thùng đi vào thang máy.

Tay Thiệu Duật Thần dừng lại trước một hàng phím số thật lâu, cuối cùng vẫn nhấn lần 14, anh không bỏ xuống được, anh nói với bản thân đây là lần cuối cùng, thật sự là lần sau cùng.

Anh chỉ đứng nhìn ở bên ngoài, cảnh sát canh giữ ở cửa cũng không có vẻ rất chặt chẽ. Anh xuyên qua cửa kính nhìn cô, cô ngủ rất sâu, vẻ mặt rất điềm tĩnh, luôn luôn nhú mồm. Giờ phút này xung quanh im lặng khiến anh hoảng hốt, anh chỉ có thể mơ hồ nghe được tiếng bước chân của giày cao gót từ xa đến gần.

Thiệu Duật Thần chậm rãi xoay người, đi trở về con đường lúc này. Một người y tá đeo khẩu trang đi qua bên người anh kèm theo là tiếng bước chân, trong tay cô ta bung một cái khay, cúi đầu, anh không thể nhìn thấy mặt cô ta. Trong đầu Thiệu Duật Thần sinh ra một tia khác thường, nhưng mà anh không biết là gì, bây giờ trong đầu anh rối loạn. Anh chợt nghe cảnh sát và người y tá nói chuyện với nhau ở phía sau:

“Làm gì?”

“Đổi thuốc.”

“Vào đi!”

Cửa thang máy mở ra, trước mặt Thiệu Duật Thần chính là áp phích tuyên truyền sự nhiệt tình phục vụ của bệnh viện, tầm mắt anh dừng ở trên đôi giày của người y tá, đúng, là giày của y tá.

Trái tim anh căng thẳng, đồ vật đã thu dọn ở trong tay rơi xuống một tiếng “bịch”, anh xoay người, ra khỏi thang máy sắp đóng cửa, “Đừng để cô ta đi vào!”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8: Thoát hiểm

Thiệu Duật Thần chạy như bay sang đây, cảnh sát ở ngoài cửa cũng xông vào. Mục Uyển Thanh không ngờ tới mình sẽ bị nhìn thấy, không kịp rút ra ống tiêm cắm trên bình, cô ta xoay người nhắm về phía ban công rồi nhảy xuống.

Thiệu Duật Thần chạy vào không quản những thứ khác, anh dùng tốc độ nhanh nhất gỡ kim tiêm trên mu bàn tay của Uông Ninh Hi, anh đưa tay ấn nút gọi khẩn cấp ở đầu giường. Anh ngẩng đầu nhìn chất lỏng trong ống đã đầy mạnh đi hơn phân nửa, nhịp tim anh đập mạnh, anh khom lưng nhìn người đang nằm trên giường vẫn còn hô hấp đều đặn. Anh không dám sơ suất, anh cũng không rõ ràng rốt cục người nọ bỏ thêm cái gì vào thuốc của cô, nhưng mấy thứ này không tiến vào mạch máu của cô.

Uông Ninh Hi lơ mơ cảm thấy đặc biệt ồn ào, cô chậm rãi mở to mắt, chỉ nhìn thấy trước mắt đều là bóng người đang chuyển động, cô từ mơ hồ dần dần rõ ràng lên. Cô thấy bác sĩ vội vàng tiến vào, thấy cảnh sát đều vây quanh ở ban công, thấy... Thiệu Duật Thần ở bên cạnh cô, thần sắc trên mặt anh vừa sợ hãi vừa vui mừng, đầu óc của cô tỉnh táo hơn một chút.

“Ninh Hi, em tỉnh rồi.” Thanh âm của anh hơi run rẩy, hai tay anh nắm chặt tay cô.

“Sao vậy?” Thuốc an thần quả nhiên có hiệu quả, cô cảm giác mình có giấc ngủ bình thường nhất trong những năm gần đây, nhưng cô vẫn không rõ ràng, cảm giác yên ổn này suýt tí nữa là ngủ mãi mãi.

Nhìn thấy thần trí cô vẫn còn tỉnh táo, Thiệu Duật Thần thở phào nhẹ nhõm, “Ninh Hi, em cần làm kiểm tra một chút, không có việc gì, không xảy ra chuyện gì, có anh ở đây.” Nói xong, anh nắm chặt tay cô không muốn buông ra.

Uông Ninh Hi nhìn thấy tình hình trước mắt đại khái hiểu được một ít, không phải không có gì, mà là có chuyện lớn. Cô nhớ tới lời của Phuong Văn Chính lúc ban ngày, “Sẽ có cách khiến cho Thiệu Duật Thần trở lại tìm cô.” Uông Ninh Hi nhắm mắt lại, trong lòng cô hiểu được, cảnh sát lợi dụng tình yêu của Thiệu Duật Thần đối với mình, đột kích tấn công cô tranh thủ một cơ hội để tiếp cận anh. Cô cảm thấy mình rất vô sỉ, cô rút tay ra, cô thật sự không xứng đáng để anh che chở và yêu thương.

“Ninh Hi?” Động tác nhỏ này làm cho Thiệu Duật Thần thất vọng tột cùng, thanh âm của anh mong manh, có ngàn lời anh muốn nói nhưng lại nghẹn trong cổ họng không thốt ra được. Anh cứ như vậy nhìn bác sĩ đẩy cô đi, cô cần phải kiểm tra toàn diện.

Mục Uyển Thanh từ dây thép vừng vàng rơi xuống đất, cô ta nghiêng mình dán lên mặt tường, thừa dịp ban đêm và cái bóng của toà nhà, cô ta nhanh chóng cời bộ đồ y tá trên người, còn có khẩu trang và bao tay, vứt tất cả sang một chỗ, rồi cô ta lấy còn vẩy lên những thứ vừa rồi, sau đó cô ta lấy ra một cái bật lửa rẻ tiền ném trực tiếp lên trên, chất còn cộng thêm bật lửa trong nháy mắt nổi lên một quả cầu lửa.

Âm thanh báo cháy vang lên, trong bệnh viện nhất thời hỗn loạn. Mục Uyển Thanh cầm giẻ giường mắt nhìn lên phòng kia, trong mắt cô ta lộ ra một tia dữ tợn không cam lòng.

“Coi như mạng cô lớn!” Nói xong cô ta mang giày cao gót ung dung đi qua thông đạo an toàn, đến bãi đỗ xe dưới đất rồi ngênh ngang lái xe đi khỏi. Cô ta thật không ngờ kế hoạch chu đáo của mình rốt cuộc vẫn thất bại trong gang tấc, đến bây giờ cô ta vẫn không rõ Thiệu Duật Thần nhìn ra sơ hở từ đâu. Đây là một cơ hội ngàn năm một thuở, bây giờ cô ta ra tay, mọi người sẽ cho rằng người khởi xướng vụ nổ có ý đồ giết người diệt khẩu thủ tiêu chứng cứ, không ai sẽ nghi ngờ cô ta. Thế nhưng Thiệu Duật Thần cố tình ở đó mà lại phát hiện, nghĩ đến đây, cô ta liền tức giận đến cực điểm, một cước đạp xuống chân ga, xe liền bay ra ngoài.

Văn Chính Đông từ cửa hàng tiện lợi ở bên ngoài bệnh viện mua thuốc lá đi ra, trước mắt là một chiếc xe Ferrari màu đỏ chạy như bay lướt qua, “Những người lái xe này đều ngang ngược như vậy sao?” Anh ta cười mĩa, mở ra gói thuốc rút ra một điếu, đưa lên miệng đốt lên, anh ta nhìn đồng hồ, đã 40 phút, anh ta suy nghĩ có nên vào xem không.

Đang nghĩ ngợi thì di động vang lên, anh ta nhìn thoáng qua là Thiệu Duật Thần, anh ta mau chóng tiếp máy. Lúc nghe điện thoại, sắc mặt của anh ta từ từ cứng lại, quay đầu nhìn hướng đi của chiếc xe Ferrari vừa rồi chạy như bay, anh ta nhủ thầm.

“Thiệu tiên sinh, tôi đã biết.” Anh ta tắt máy, lập tức đi qua đường cái mà vào bệnh viện. Đến đại sảnh, anh ta vẫn có thể cảm giác được một tia khủng hoảng chưa ổn định, anh ta theo lời dẫn dò của Thiệu Duật Thần trực tiếp lên lầu 14.

Ra khỏi thang máy thì thấy Thiệu Duật Thần một mình ngồi trên ghế ở hành lang, anh cúi đầu, anh ta không nhìn thấy nét mặt của anh. Văn Chính Đông đứng trước mặt anh, cẩn thận mở miệng, “Ông tiểu thư không sao chứ?”

Thiệu Duật Thần không ngẩng đầu, cứ như vậy mà nhìn mũi chân của mình lác đác.



Văn Chính Đông thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Người không sao là tốt rồi.”

“Không phải là không sao, là không biết có chuyện hay không.” Thiệu Duật Thần cười chế nhạo mình, vẻ mặt hoang mang vẫn chưa hoàn toàn bình ổn.

“Thiệu tiên sinh, anh đừng khó chịu nữa, muốn tôi phái người đến đây trông giữ không?”

Thiệu Duật Thần nhìn anh ta thật lâu không nói gì, cuối cùng anh vỗ vai Văn Chính Đông, thở dài một hơi, “Anh nói đúng, tôi có thể bảo vệ cô ấy, tôi sẽ không để cô ấy ở bên ngoài.” Anh dừng một chút, “Anh lập tức trở về đón Cẩm Nhiên tới đây.”

Văn Chính Đông nhìn anh có vẻ do dự, “Thiệu tiên sinh, ngài một mình ở trong này...”

“Tôi không phải đã nói qua với anh, lúc riêng tư anh gọi tôi Duật Thần là được, anh đi nhanh về nhanh, tôi có thể bảo vệ cho chính mình, anh yên tâm. Cẩm Nhiên cũng không quá khó khăn, cứ từ từ là được.” Giọng nói anh chậm rãi, nghiêm túc căn dặn, nói đến đứa trẻ kia anh nhìn không được mà đau lòng, có lẽ sau này Ninh Hi sẽ giúp cậu bé tốt hơn.

Uông Ninh Hi không ngờ trong thời gian ngắn ngay lúc cô kiểm tra, cảnh sát lại đến làm biên bản, thấy Phương Văn Chính cô tự nhiên hiểu được việc lập biên bản là giả, hạ chỉ thị mới là thật. Cô chau mày nhìn sang chỗ khác, bây giờ trông thấy anh ta cô liền tràn ngập chán ghét.

“Ninh Hi!”

“Anh đừng nói chuyện với tôi.” Uông Ninh Hi chịu đau ngồi dậy, “Đây là biện pháp của anh? Anh cũng không thể hèn hạ thêm chút nữa.”

Phương Văn Chính thấy cô như vậy, xem ra phán đoán của anh ta chính xác, người phụ nữ này ở bên cạnh Thiệu Duật Thần trong thời gian dài như vậy, từ lâu đã đắm chìm trong cảm tình. Nhưng hiện tại ngoài cô ra không có ai là ứng viên tốt nhất, cho dù như vậy đối với Uông Ninh Hi rất nguy hiểm, bọn họ cũng phải mạo hiểm thử một lần.

“Ninh Hi, thật không dám giấu giếm, chúng tôi quả thực dự định dùng cách này, nhưng người của chúng tôi vẫn chưa hành động, nói cách khác lần này thật có người muốn mạng của cô, nếu không phải Thiệu Duật Thần phản ứng kịp thời, cô có thể thật sự mất mạng.”

Uông Ninh Hi kinh sợ, ngơ ngác, không biết làm sao cho phải. Nếu không phải Thiệu Duật Thần, bản thân cô bây giờ chỉ sợ đã mất mạng, tin tức này quanh quẩn trong đầu cô, nước mắt không nhịn được mà ngấn trong hốc mắt.

“Bây giờ cô hiểu tình hình rất gấp gáp, bởi vì cô chứng kiến vụ nổ hoặc là bởi vì cô cứu đứa trẻ kia, đã có người muốn đẩy cô vào chỗ chết, hướng chỉ với địa vị hiện nay của Thiệu Duật Thần, Ninh Hi, cho dù là vì mạng sống của anh ta, cô cũng không thể mặc kệ.” Anh ta đến gần giường bệnh của cô, “Uông Ninh Hi, hãy đem tình cảm cá nhân trước tiên để sang một bên, việc này là nhiệm vụ, từ giờ trở đi cô khôi phục lại thân phận cảnh sát, hồ sơ nằm vùng của cô đã được thành lập, tôi vẫn là người liên lạc của cô.”

“Người bên trong tiếp ứng tôi là ai?”

“Uông Ninh Hi, cô không phải nằm vùng lần đầu tiên, cô nên rõ ràng, ngoại trừ người liên hệ, không có người thứ hai biết thân phận nằm vùng.” Phương Văn Chính cười cười, “Tôi nghĩ sau khi cô vào trong sẽ sớm nhận ra.”

Uông Ninh Hi trầm mặc.

Lúc cô được đẩy về phòng bệnh, thì thấy Thiệu Duật Thần đứng ôm một đứa trẻ tại hành lang. Cẩm Nhiên nghiêng đầu nhìn Uông Ninh Hi nằm trên giường bệnh, như là nhớ tới cái gì đó, cậu bé vươn hai cánh tay với lấy cô, lồng ngực Thiệu Duật Thần không ngừng đập thình thịch, anh im lặng, không nói gì.

Uông Ninh Hi dường như nhìn ra vấn đề, cô vươn tay, Thiệu Duật Thần cứ như vậy giao đứa trẻ cho cô.

“Đứa nhỏ làm sao vậy?” Uông Ninh Hi không nhìn thấy gương mặt của đứa trẻ, cậu bé cứ như thể mà nhào vào trong lòng cô, ôm chặt cổ cô.

“Bác sĩ nói chứng tự kỷ sau chấn thương, còn có chứng mất ngôn ngữ.” Giọng nói của anh đầy đặc sự đau thương, anh cúi đầu, “Ninh Hi, anh biết như vậy đối với em là không công bằng, nhưng anh hy vọng em có thể giúp anh chăm sóc đứa nhỏ này, nó cần một người mà nó tin tưởng giúp nó ra khỏi bóng ma tâm lý, Ninh Hi, chỉ có em có thể giúp anh và đứa nhỏ này.”

Uông Ninh Hi không ngờ lại nghiêm trọng như vậy, cô dịu dàng vuốt ve lưng cậu bé để an ủi cậu bé, trong lòng cô co rút đau đớn ghê gớm, một đứa trẻ lành lặn như vậy, cậu bé vô tội bị liên lụy, mất đi ba mẹ, chỉ vì bọn họ muốn trở về chính đạo làm lại từ đầu.

“Thực ra cậu bé càng cần người nhà hơn, suy cho cùng tôi không có quan hệ với cậu bé.” Cô thản nhiên nói.

“Ninh Hi, nếu em lo lắng anh có ý đồ gì với em, anh có thể cam đoan với em, đứa nhỏ này hiện tại ở trong nhà cũng chỉ để anh ôm, những người khác không ai có thể đụng vào, nếu anh không ôm, nó liền trốn trong tủ quần áo.” Nhìn thấy khóe mắt của cô chảy xuống một giọt nước mắt, Thiệu Duật Thần biết cô mềm lòng, không hề giống những lời nhạt nhẽo và bạc tình của cô, anh ngồi ở bên giường cô, ánh mắt sáng rực nhìn cô, “Ninh Hi, chuyện đêm nay em cũng đã biết, cho dù em không thích anh, anh cũng hy vọng em bắt công đứng ở bên cạnh anh, anh không thể bởi vì em mà *ném chuột sợ vỡ bình (muốn đánh kẻ xấu nhưng còn e ngại)*.”

Uông Ninh Hi ngẩng đầu nhìn anh, lý do này khiến cô không thể từ chối, cô cũng vốn không muốn cự tuyệt, “Thực ra tôi vẫn rất sợ hãi, tôi không có chí lớn gì cả, cũng không yêu cầu người đàn ông của mình có bao nhiêu bản lĩnh, tôi chỉ hy vọng có một người yêu tôi thật lòng, có thể cùng tôi sống cả đời bình an, cho nên, tôi không phải ghét anh, tôi chính là ghét anh mang họ Thiệu!”

Thiệu Duật Thần ngẩn ngơ ở đó, anh suy xét lời của cô nhiều lần, anh có chút không tin vào phán đoán của mình, cô nói rằng thực ra cô chỉ không thích xuất thân của mình phải không? Phải không? Anh hơi kích động, trong thời gian hai ngày nay anh cảm thấy hình như mình đã già đi rất nhiều, một áp lực rất lớn đặt trên người anh, anh nghi ngờ mình có thể đảm nhận trọng trách này không, ngay tại giờ phút này anh cảm thấy mình có sức lực một lần nữa, anh nắm lấy cánh tay của cô, có phần không biết nói gì, môi mấp máy rất lâu, “Ninh Hi, ở bên cạnh anh, nhìn thấy anh lập lại trật tự được không, anh muốn Thiệu gia đi lên chính đạo một lần nữa, anh sẽ cho em cuộc sống yên ổn.”

Uông Ninh Hi trông thấy bộ dáng nghiêm túc của anh, trong lòng cô bắt đầu cảm động, tất cả ngôn ngữ hoà tan, cô chỉ gật đầu rất nghiêm túc. Cô thật sự, là thật lòng, thế nhưng lại trộn lẫn tạp chất không nên có, bản thân cô hơi bối rối, rốt cuộc là tình cảm hay là tính chuyên nghiệp. Cô xoay mặt về phía Cẩm Nhiên, không muốn để anh thấy nước mắt của mình, nơi đó đều là áy náy.

“Ninh Hi, nghe lời anh, tối nay em ở trong này quan sát một đêm, ngày mai anh tới đón em.” Thiệu Duật Thần kéo tay cô, anh chợt nghe thấy Ninh Hi hít vào một hơi lạnh, anh cúi đầu, tay kia của cô vừa bầm lại vừa sưng, nghĩ tới lúc mới gỡ kim tiêm ra cho cô, anh nhủ mầy, nhưng tình hình lúc đó không cho phép anh cẩn thận. Nghĩ đến đây anh nhìn không được mà tức giận, cái này gọi là bảo vệ nhân chứng của cảnh sát, chẳng lẽ họ không hiểu được cứu người trước là quan trọng nhất sao? Anh càng cảm thấy quyết định của mình là đúng đắn. Anh không có nhiều thời gian để ở lại, anh nhờ y tá tìm một túi chườm nước đá đặt lên tay cô rồi rời khỏi, Cẩm Nhiên vẫn ôm chặt cô không tha, Thiệu Duật Thần không miễn cưỡng, mặt khác vì lo lắng cho sự an toàn anh để Văn Chính Đông ở lại. Anh cứ như vậy về một mình lại khiến Uông Ninh Hi vô cùng lo lắng.

Lúc Thiệu Duật Thần trở về, Mục Uyển Thanh ngồi trên sofa đợi anh, thấy chỉ có một mình anh cô ta hơi hoảng hốt, chạy nhanh ra đón, “Chính Đông và Cẩm Nhiên đâu?”

Thiệu Duật Thần có chút mệt mỏi, anh day day mi tâm của mình, cũng không quá để ý tới cô ta, “Ở lại chỗ Ninh Hi.” Nói xong anh liền mang theo chìa khoá xe lên lầu, đi đến nửa đường anh quay đầu lại, “Hôm nay anh đến cục cảnh sát xem qua anh cả và chị dâu, pháp y đã kiểm nghiệm xong xuôi.” Đôi mắt anh hơi đỏ, nhìn thấy hài cốt còn lại chẳng có bao nhiêu, nỗi căm uất của anh không thể kiềm chế mà muốn bộc phát ra ngoài, anh thề chuyện này tuyệt đối sẽ không chấm dứt như vậy.

“Anh nghĩ nên hoá táng đi, tuần sau an bài lễ tang. Căn phòng em chiếm giữ sát vách phòng anh cũng không dùng đến, nhanh chóng thu dọn đồ đạc của em, ngày mai để Ninh Hi dọn vào.” Nói xong anh xoay người lên lầu.

Khuôn mặt Mục Uyển Thanh lập tức đen lại, cô ta cắn chặt môi, hai quả đấm nắm chặt, cuối cùng cô ta vẫn không nhin được, “Thiệu Duật Thần, anh đứng lại!”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 9: Tiến thêm một bước

Thiệu Duật Thần dừng bước chân, kinh ngạc quay đầu nhìn Mục Uyển Thanh, “Em sao thế?” Anh cau mày, trên mặt đều là hoang mang và khó hiểu.

Mục Uyển Thanh biết mình thất thố, hơn nữa cái miệng này thất thố thật sự rất nguy hiểm, cô ta có chút khản trương, rốt cuộc vẫn hơi chột dạ, cô ta hé miệng, “Em xin lỗi, tâm tình em không tốt. Thấy bộ dạng kia của ba nuôi, em...” Mục Uyển Thanh nói xong thì đôi mắt đỏ lên, thanh âm cũng nghẹn ngào theo, “Duật Thần, anh phải cẩn thận một chút, nội tình của vị Uông tiểu thư kia chúng ta vẫn chưa rõ ràng, như vậy có phải rất mạo hiểm không?” Cô ta thu lại sự tùy tiện và bướng bỉnh của mình, cô ta nhủ mầy, khoanh tay lại, về mặt lo lắng.

Thiệu Duật Thần cúi đầu, anh có phần áy náy, Uyển Thanh dù sao cũng không cùng họ, nhưng lại chịu một nhọc mà chăm sóc ba mình, vội vàng lo việc tang lễ của anh cả và chị dâu, ngược lại thì mình đang phong hoa tuyết nguyệt. Anh xoay người xuống lầu đi đến trước mặt Mục Uyển Thanh, anh không biết nên bày tỏ sự cảm kích của mình như thế nào, anh vươn hai cánh tay ra cho cô ta một cái ôm, “Uyển Thanh, thật sự cảm ơn em.” Anh buông cô ta ra, hai tay đỡ bờ vai của cô ta, anh cúi đầu và nhìn thẳng vào Mục Uyển Thanh, “Hai ngày nay mầy mà có em, bằng không anh cũng không biết làm sao. Nhưng mà đối với Ninh Hi, em thực sự lo lắng quá nhiều, thời gian anh biết cô ấy cũng không ngắn, anh có thể bảo đảm cô ấy không có vấn đề.”

Anh ngẩng đầu, liếc nhìn đồng hồ trong phòng khách, “Đã khuya, em mau ngủ đi.” Nói xong anh miễn cưỡng giữ nụ cười trên môi, rồi xoay người đi lên lầu. Mục Uyển Thanh đứng một mình trong phòng khách, về mặt cô ta oán giận, liếc xéo nhìn Thiệu Duật Thần trở về phòng sách, sau đó đóng cửa lại. Cô ta muốn đọc chiếm vòng tay kia, nhưng anh lúc nào cũng không hiểu, ngoại trừ anh, nơi này không có gì để cô ta lưu luyến. Ba cô ta chết trong hòng súng của cảnh sát, bây giờ chấp nhận thoả thuận của lãnh đạo cục đối với cô ta căn bản là tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, vì người kia mà cô ta nhân nhượng một cách miễn cưỡng.

Đoàn Dịch Lâm và Lư Bội Nghiên cùng nhau ăn tối ở bên ngoài, sau đó cùng đi đến hội Thanh Sơn, thứ nhất là tâm tình của bọn họ rất tốt, quan trọng hơn là muốn thăm dò thật hư. Hiện tại Đoàn Dịch Lâm ngày càng thích thành phố này, cũng ngày càng thích hội Thanh Sơn xa hoa đồi trụy, là một chỗ tốt *túy sinh mộng tử\**, lại là một cứ điểm của tiền tài và quyền lực. Khi hai người trở về khách sạn thì đã là đêm khuya, Đoàn Dịch Lâm vừa vào cửa liền quăng chiếc giày, mở nguồn điện trong phòng, đèn và cả TV. Tâm tình người đàn ông vui vẻ liền đẩy người phụ nữ lên sofa, hân hoan cho Lư Bội

Nghiên thét lên một tiếng.

(\*) nghĩa đen là sống trong cơn say, chết trong mộng, ý chỉ cách sống mơ hồ hỗn loạn, như khi uống say hay như trong giấc mộng.

“Thế nào, không thích tôi yêu em?” Hấn ép người cô ta ở phía trên, cười xấu xa dùng lời nói khiêu khích cô ta, tay hấn chậm rãi luồn vào trong váy cô ta. Lư Bội Nghiên đặt tay lên cổ hấn, mặc cho bàn tay to lớn của hấn làm loạn trong váy mình, “Anh có biết em không những nhớ anh yêu em như vậy, còn có nơi này.” Một tay cô ta hạ xuống, chọc vào lồng ngực của hấn không ngừng, “Nơi này của anh có thể có em không, ở đây của em tất cả đều là của anh.” Giọng nói của cô ta lập tức trở nên rất ai oán, ánh mắt yếu ớt kia nhìn Đoàn Dịch Lâm có chút sợ hãi, hứng thú lập tức bay đi hơn phân nửa, hấn cảm thấy mình không thể cho phụ nữ tình yêu nữa, tính cách hấn lạnh lùng khát máu, một chút tình yêu và sự ảm áp đều thanh toán hết trên người của Đối Mặt Nhan.

Sắc mặt Đoàn Dịch Lâm u ám, hấn muốn đứng lên, nhưng Lư Bội Nghiên lôi kéo hấn không tha.

“Ngoan nào, đứng lên tắm rửa, hử?” Hấn vỗ vỗ hai má của Lư Bội Nghiên, đang muốn kéo cô ta thì chợt nghe tin tức phát trên TV.

“Đây là tin tức mới nhất, nhân chứng duy nhất của vụ nổ xe chấn động toàn thành phố đêm nay ở tại bệnh viện Nhân Tế có một người không rõ nguy trạng thành y tá đột nhập vào phòng bệnh tập kích, cảnh sát nghi ngờ là hung thủ của vụ nổ muốn giết người diệt khẩu, hiện nay vụ án này đã được chính thức điều tra cùng với vụ nổ...”

Đoàn Dịch Lâm nhũn mảy, sắc mặt trang nghiêm khác thường nhìn Lư Bội Nghiên.

Lư Bội Nghiên cũng tức tối, cô ta đột nhiên dùng sức đẩy Đoàn Dịch Lâm ra, “Anh nhìn cái gì, đêm nay em làm gì anh rõ ràng nhất, em sẽ không động đến cô ta, anh đừng vậy nước bẩn lên em được không!”

Sắc mặt Đoàn Dịch Lâm nặng nề, “Tôi không nghi ngờ em, nhưng mà chậu nước bẩn này đã đổ trên người chúng ta.” Hấn cười lạnh, “Hôm nay chú Tứ còn muốn tôi đi tiêu diệt nhân chứng, tôi không nhận lời, xem ra ông ta đã khản trương.”

“Tại sao không diệt trừ, cô ta sẽ bắt lợi cho chúng ta.”

Đoàn Dịch Lâm liếc mắt nhìn Lư Bội Nghiên có phần khó chịu, “Đầu tiên cô ta chưa nhìn thấy gì cả, ngược lại nếu làm như vậy sẽ dễ dàng để lại sơ hở, ngoài ra...” Hấn nheo mắt lại, cắn chặt hàm răng, “Có một số người chết là quá dễ dàng, cô ta xứng đáng bị giày vò khi còn sống.” Hấn không tính toán buông tha cho cô như vậy.

Lư Bội Nghiên không hề tin lời hấn, điều này không phải là phong cách của hấn. Bọn họ là loại người liếm máu trên dao nhọn, phong cách giống như ký tên, đó là không thể bóp méo và phức chế. Cô ta không nói gì, liền đá giày mình rớt xuống đất rồi đi vào phòng tắm.

Đoàn Dịch Lâm ngồi trên sofa nhìn chăm chăm vào TV thật lâu, càng xem hấn càng bức bối trong lòng, chú Tứ kia căn bản không để hấn vào mắt, hôm nay lại có thể hạ lệnh cho thủ hạ của ông ta làm việc sau lưng hấn. Đoàn Dịch Lâm là người kiêu ngạo mà có thể hạ mình gọi ông ta một tiếng chú Tứ đã xem như chịu nhục, sự việc hôm nay đối với hấn chính là vô cùng nhục nhã.

Hấn lấy ra băng tên từ trong túi áo mà hôm nay chú Tứ muốn mượn gió bẻ măng (lợi dụng tình thế để mưu lợi cho mình), nghe nói đây là thứ mà thân tín dưới tay chú Tứ mới có. Hấn cười lạnh nắm nó trong tay, hấn là người có thù tất báo, chuyện lần này hấn sẽ tuyệt đối không quên.

Thiệu Duật Thần ngồi trong phòng sách có phần không thoải mái, chuyện anh cả bị hại hoàn toàn không có manh mối, tất cả đều được làm sạch sẽ không có chút dấu vết. Cẩm Nhiên bệnh thành như thế kia, không biết còn có thể hồi phục lại bình thường được không, đến nay ba vẫn hôn mê, toàn bộ đều dựa vào một mình Uyển Thanh chăm sóc. Trong lòng Thiệu Duật Thần đột nhiên dâng lên một luồng nhiệt, trước đó anh còn tìm người theo dõi cô ta có lui tới với chú Tứ không, xem ra anh thật là tiểu nhân.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng anh cầm điện thoại gọi cho Văn Chính Đông đang ở bệnh viện, “Anh thu lại người đang theo dõi Uyển Thanh đi.”

Văn Chính Đông ở hành lang cầm điện thoại ngây ngẩn cả người, anh ta không hiểu tại sao đột nhiên rút người về, anh ta dừng một chút, sau đó mở miệng, “Anh phải cân nhắc kỹ càng, chú Tứ luôn muốn mượn sức cô ấy.”

Thiệu Duật Thần trầm mặc, một tay anh cầm điện thoại, tay kia xoa trán của mình, anh nhắm mắt thở phào một cái, “Chuyện của ba cô ấy chú Tứ không thoát khỏi khiển trách, cô ấy sẽ không đâu. Cô ấy vì Thiệu gia làm nhiều chuyện như vậy, chúng ta không nên nghi ngờ cô ấy.”

Thiệu Duật Thần nói chuyện có chút khó khăn, sự việc mấy ngày nay đến quá nhanh ép anh tới không thở nổi, anh chậm rãi gác máy, anh vẫn tin tưởng phán đoán của mình, Uyển Thanh sẽ không liên hợp cùng chú Tứ đến đối phó với anh.

Văn Chính Đông lập tức gọi điện thoại cho thủ hạ của mình, nhìn những cảnh sát ở bên cạnh, anh ta không nói gì rồi cúp điện thoại, sau đó anh ta gửi tin nhắn nói cho bọn họ rút khỏi bên cạnh Mục Uyển Thanh. Anh ta quay đầu lại, thông qua kính giường bệnh, anh ta thấy Uông Ninh Hi đang ôm tiểu Cẩm Nhiên ngủ say, Văn Chính Đông vừa mỉm cười, lại có vẻ nghiêm nghị trên mặt, anh ta tắt điện thoại, từ mặt sau của đồng hồ khéo léo lấy ra thẻ điện thoại thay đổi, sau đó gửi một tin nhắn lần nữa.

Vừa mới trải qua nhiều chuyện như vậy, tuy rằng Uông Ninh Hi đã uống thuốc an thần nhưng vẫn ngủ không yên, Cẩm Nhiên khẽ động một chút thì cô liền tỉnh giấc, trong mộng lung mờ mắt ra cô thấy Văn Chính Đông ở phía sau cảnh sát, một bên mặt của anh ta đối diện với cô đang cúi đầu nhanh chóng đổi thẻ vào máy, cô hoảng sợ, vội vàng nhắm mắt lại, một tia buồn ngủ cuối cùng cũng bị mang đi.

Trong lòng cô hơi căng thẳng, người thân cận nhất bên cạnh Thiệu Duật Thần rốt cuộc là loại người gì? Tóm lại Văn Chính Đông giúp anh hay là bán đứng anh? Hay là...

Uông Ninh Hi suy nghĩ, Phương Văn Chính biết chuyện cô và Thiệu Duật Thần chia tay vào ngày hôm sau, như vậy trong cục nhất định thả quân cờ vào vị trí quan trọng nhất ở bên cạnh Thiệu Duật Thần, sẽ không là Văn Chính Đông chứ? Nhưng cho dù người này là địch hay bạn cũng khiến Uông Ninh Hi lo lắng, Thiệu Duật Thần quá bất cần.

Sáng hôm sau Thiệu Duật Thần tới rất sớm, anh đứng ở cửa nhìn qua lớp kính trông thấy Ninh Hi nghiêng người nhìn Cẩm Nhiên đang ngủ say, vẻ mặt vô cùng điềm tĩnh. Cô mỉm cười, vén tóc rủ xuống ra sau tai, rồi cẩn thận giúp Cẩm Nhiên đắp chăn. Thiệu Duật Thần trông có vẻ si mê, đây là hình ảnh duy nhất làm cho anh cảm thấy ấm áp trong nhiều ngày qua.

“Tôi qua không xảy ra chuyện gì nữa chứ?” Anh ngoảnh đầu lại nhìn Văn Chính Đông.

“Không có. Đêm qua tiểu thiếu gia dường như ngủ rất ngon, xem ra Uông tiểu thư thật sự là người tốt nhất để chăm sóc tiểu thiếu gia.”

Thiệu Duật Thần không nói gì, anh nhìn hai người bên trong mà mỉm cười, nhưng khi xoay người lại là một vẻ mặt nghiêm túc, “Chính Đông, anh về trước đi, sáng nay nghỉ ngơi một chút, buổi chiều anh theo tôi cùng làm chút việc.”

Văn Chính Đông đứng tại chỗ, “Một mình anh...”

Thiệu Duật Thần giờ tay chặn lời của anh ta, “Ban ngày một mình tôi không thành vấn đề, hơn nữa ở đây còn có cảnh sát.” Anh đến gần, đưa tay vỗ lưng của Văn Chính Đông, “Nghe tôi, anh về trước, sau bữa trưa thì đến phòng sách chờ tôi.”

Văn Chính Đông vẫn có phần do dự, cuối cùng xoay người rời đi.

Uông Ninh Hi nhìn qua cửa kính, thấy rõ ràng hai người đàn ông ở bên ngoài đang trao đổi, cô nhìn ra được trong ánh mắt của Văn Chính Đông biểu lộ sự lo âu rất chân thành, trong lòng cô thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cô vẫn muốn nhanh chóng thử anh ta, cô không thể để một tai hoạ ngầm chôn quá sâu bên người Thiệu Duật Thần.

Thiệu Duật Thần tiến vào, trở tay đóng cửa lại, anh nhìn thấy bộ dạng có vẻ đắm chiêu của cô, anh nhú mồm một chút sau đó lại giãn ra, anh cười thần nhiên, “Suy nghĩ cái gì mà có vẻ buồn vậy?”

Uông Ninh Hi hoàn hồn, vươn một ngón tay đặt lên miệng, “Xuyt!” Cô cẩn thận vỗ nhẹ vào bên người Cẩm Nhiên, hạ giọng, “Đừng đánh thức Cẩm Nhiên.” Cô cúi đầu nhìn cậu bé nhỏ ở bên cạnh, trong mắt dịu dàng, trên mặt đều là biểu tình yêu thương.

Trong khoảnh khắc kia, trong lòng Thiệu Duật Thần lại có phần ghen tị, cô chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, cũng chưa từng để cho anh thấy qua vẻ mặt yêu thương dịu dàng. Anh đi qua ngồi bên giường cô, một lát sau, anh cúi đầu nằm trên đùi cô, chôn sâu khuôn mặt mình trong chăn.

Uông Ninh Hi bỗng nhiên quay đầu, nhìn xuống thấy cái ót của anh, trên mặt cô hơi ngạc nhiên không biết làm thế nào, hành động của anh vô cùng thân thiết khiến cô không thể thích ứng, cô sững sờ tại chỗ, thật lâu sau cô nghe thấy thanh âm nặng nề của Thiệu Duật Thần, “Ninh Hi!” Cách tám chân anh ôm chân cô, “Ninh Hi!”

Uông Ninh Hi bị tiếng gọi của anh làm mềm lòng, cô biết áp lực và đau khổ của anh, sự đau đớn mất đi người thân, từ bỏ sự nghiệp, tiếp nhận hắc bang chống lại thế lực mà tây ngọn nguồn... Nghĩ thế, hốc mắt cô ẩm ướt, cô đưa tay vuốt nhẹ cái ót của anh, “Anh làm được, tôi sẽ ở cạnh anh, luôn luôn ở bên anh.”

“Em có sợ không?” Anh hỏi, tay ôm chặt hơn nữa.

“Không sợ!” Hai tay cô vỗ nhẹ trên đầu anh, chậm rãi xoa hai bên huyệt thái dương cho anh, cô không nhìn thấy mặt anh, nhưng cảm nhận được thân thể anh hơi run rẩy, “Duật Thần, có anh tôi sẽ không sợ, anh nhất định đừng xảy ra chuyện.”

Ninh Hi cảm thấy bên hông mình hơi ngứa, cúi đầu thì nhìn thấy Cẩm Nhiên ở bên cạnh đã thức dậy, cậu bé đang duỗi tay muốn ôm cô, một bàn tay cô lau nước mắt trên mặt mình, rồi mỉm cười nhìn cậu bé nhỏ kia, “Cẩm Nhiên thức dậy rồi?”

Phương Văn Chính đứng ngoài cửa, nhìn thấy bên trong là cảnh hoà thuận vui vẻ, trong lòng anh ta hơi chua xót, anh ta nhú mồm, bất an trong lòng càng ngày càng đậm, bản thân anh ta ở giữa hoang mang và do dự có muốn đẩy người phụ nữ kia vào con đường không thể quay về hay không, đôi môi anh ta nhếch lên để lộ sự khản trương trong giây phút này. Anh ta hít thở thật sâu vài lần, vặn khoá cửa, mở ra cánh cửa kia.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 10: Về nhà

Phương Văn Chính cứ như vậy xông vào phá vỡ sự yên lặng tại đây, anh ta nghĩ rằng anh ta có thể cố ý. Trong khoảnh khắc trái tim ấm áp của anh ta bỗng dâng lên nỗi đau xót và sầu lo, anh ta lúng túng đứng ở cửa, trên mặt không được tự nhiên, như cũng không ăn hận.

Thiệu Duật Thần nghe tiếng động, anh lập tức ngẩng đầu nhìn về phía cửa, về mặt đặc biệt cảnh giác, trông thấy Phương Văn Chính lòng anh cảm thấy thoải mái hơn một chút, anh quay đầu nhìn Uông Ninh Hi, về mặt của cô rất kinh ngạc.

“Không có việc gì đâu, cảnh sát Phương tới đây bàn chuyện em theo anh xuất viện.” Thiệu Duật Thần nhẹ nhàng nắm tay Ninh Hi, anh không muốn cô nghĩ ngợi lung tung, sau chuyện nguy hiểm lần này anh sợ cô nhìn thấy cảnh sát sẽ sợ hãi.

Uông Ninh Hi nghe theo, khẽ gật đầu, cô kéo tiểu Cẩm Nhiên vào trước ngực mình, trong lòng cô vẫn khó chịu, nhìn người đàn ông trước mắt tỉ mỉ chu đáo với mình mà cô lại có điều giấu giếm anh, cô không toàn tâm toàn ý với anh, nếu không liên quan đến tình cảm, cô có thể ứng phó tự nhiên, nhưng hiện tại vừa mới bắt đầu cô đã cảm thấy có phần lực bất tòng tâm. Giống như ban nãy, sự lo lắng của cô không giống với suy nghĩ của Thiệu Duật Thần.

Phương Văn Chính đi tới, đứng trước mặt Thiệu Duật Thần, “Thiệu tiên sinh, anh đã đề nghị với cảnh sát ngày hôm qua muốn dẫn Uông tiểu thư xuất viện trở về nhà anh, chúng tôi đã nghiêm túc suy xét, bây giờ cả hai vụ án đang được điều tra, về phần của Uông tiểu thư cơ bản đã xong, nếu bản thân Uông tiểu thư đồng ý, cảnh sát chúng tôi không có ý kiến. Về việc thu lại người bảo vệ cho Uông tiểu thư mà anh nhắc đến...” Tay phải anh ta giơ lên một bản văn kiện trước mặt Thiệu Duật Thần, “Việc này có lẽ phải có chữ ký của anh và Uông tiểu thư, chỉ có điều tôi muốn khuyên hai người hãy suy nghĩ một chút, là một nhân chứng, hoàn cảnh của tiểu thư Uông Ninh Hi không hề an toàn.”

Thiệu Duật Thần nhìn qua văn kiện trong tay một lần, thực ra không gì hơn một thỏa thuận xóa bỏ trách nhiệm, anh kéo khoé miệng cười cười, lấy bút ra ký tên mình một cách phóng khoáng, sau đó anh đưa cho Ninh Hi, ánh mắt sáng ngời nhìn cô, “Tin anh thì ký đi.”

Uông Ninh Hi cầm bút nhìn chằm chằm vào anh một lúc, sau đó cô ngẩng đầu liếc nhìn Phương Văn Chính ở bên cạnh, anh ta nhếch môi, về mặt trang nghiêm gấp phải ánh mắt của cô, Phương Văn Chính liền xoay mặt qua bên cạnh, Uông Ninh Hi rất hiểu anh ta, cô dễ dàng nhận thấy anh ta đang lưỡng lự, anh ta để lại quyền quyết định cho cô. Uông Ninh Hi tự hiểu, cho dù bây giờ để cô rút lui, nhưng cô đã nói qua muốn cùng anh ra khỏi cảnh khôn cùng, cùng anh vượt qua cửa ải khó khăn.

Cô không do dự, cúi đầu ký tên mình ở phía dưới bản văn kiện, tiếp đó cô chậm rãi đóng lại, ngẩng đầu nhìn Thiệu Duật Thần, cô nhìn thấy anh vui sướng mỉm cười với mình. Sau đó, anh xoay người đưa bản văn kiện cho Phương Văn Chính, “Cảnh sát Phương, Uông Ninh Hi có phải được tự do hay không?”

Phương Văn Chính trầm mặc rồi gật đầu, “Uông tiểu thư luôn được tự do.” Anh ta hơi chần chừ, nhưng vẫn tiếp nhận bản văn kiện kia, anh ta cầm trong tay rồi quay đầu nhìn thoáng qua Uông Ninh Hi ở trên giường, “Chúc hai người may mắn!” Nói xong anh ta mang theo văn kiện ra khỏi phòng bệnh. Ngoại trừ một lời chúc tốt đẹp, anh ta không làm được gì khác.

Uông Ninh Hi cúi đầu, chậm rãi nhắm mắt lại, cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, cô không nói được tâm tình của mình vào giờ phút này thế nào, nhưng cô rất rõ ràng bắt đầu từ khoảnh khắc cô ký tên mình, cô đã không thể thân nhiên làm chính mình, ở trước mặt Thiệu Duật Thần, cô không thể thân nhiên đối diện với chính mình, bởi vì đây là sự bắt đầu của một âm mưu.

Thiệu Duật Thần chuyển phươg hướng ngồi bên cạnh Ninh Hi, anh đưa tay vuốt ve đầu Cẩm Nhiên, “Ninh Hi, kỳ thật anh đã tưởng tượng tình cảnh như vậy rất nhiều lần, ngay cả suy nghĩ cũng cười, nhưng điều anh nghĩ tới là khi chúng ta ký giấy hôn thú, mà không phải là một thỏa thuận xóa bỏ trách nhiệm.” Anh ôm đầu Ninh Hi vào trong lòng mình, “Anh đồng ý với em, nhất định không để em xảy ra chuyện, anh sẽ bảo vệ em như bảo vệ bản thân anh.”

Trái tim Uông Ninh Hi chợt co rút đau đớn, cô đưa tay ôm chặt thắt lưng của anh, ngẩng đầu nhìn anh, “Anh nhất định phải bảo trọng chính mình, tôi hy vọng anh luôn bên cạnh chăm sóc tôi, nếu anh bỏ lại tôi một mình, tôi sẽ trách anh suốt đời.”

Thiệu Duật Thần cười khò, anh hôn lên tóc cô, không nói gì cả, anh chưa từng nghĩ qua bọn họ ở cùng nhau có thể bình tĩnh nói nhiều như vậy, lại là những câu như sinh ly tử biệt, anh biết hiện tại anh đang kéo cô vào hố lửa, nhưng anh không chế không được, thực ra trong lòng anh rất rõ ràng, Cẩm Nhiên chỉ là một cái cớ, kỳ thật anh không muốn cô rời khỏi.

Ba người ra khỏi bệnh viện trong im lặng, Uông Ninh Hi thậm chí mặc đồ người làm của Thiệu gia đi theo sau Thiệu Duật Thần, tuy rằng cô còn chưa khỏe, nhưng vẫn miễn cưỡng ôm Cẩm Nhiên, Thiệu Duật Thần nhìn thấy tất nhiên rất đau lòng, nhưng đây là một cách không tồi để che đậy tai mắt của người khác.

Uông Ninh Hi tự nhận kiến thức của mình không rộng, ít nhất bang Hưng Long cũng từng cường thịnh một thời, cô cũng từng đi theo Tường Thiệu Dương tham quan nhà riêng của lão đại giới giang hồ. Thế nhưng đến Thiệu gia, khi xuống xe cô mới biết thực ra hắc đạo cũng sắp xếp theo cấp bậc và sự tích lũy, nếu nói Thiệu gia ở trước mắt là thế gia, như vậy bang Hưng Long nhiều lắm cũng xem như là nhà giàu mới nổi, khí chất còn kém xa.

Vào cửa, Thiệu Duật Thần liền đón lấy Cẩm Nhiên, Uông Ninh Hi như trút được gánh nặng, cô khẽ nhủ mày xoa cánh tay mình.

“Không sao chứ?” Thiệu Duật Thần nhìn cô, sự quan tâm trong đôi mắt anh khiến cho Mục Uyển Thanh đang đứng trên lầu thấy được thì đặc biệt cảm thấy gai mắt.

“Uông tiểu thư đến rồi!” Cô ta đổi một khuôn mặt tươi cười, bước chân tao nhã đi xuống lầu, nhưng ánh mắt cô ta không nhìn Uông Ninh Hi mà chuyển sang bên cạnh, “Lão Thiệu, triệu tập người làm một chút để họ quen biết Uông tiểu thư.” Khẩu khí của cô ta mang theo một ít uy nghiêm, giống như là mệnh lệnh.

Thiệu Duật Thần nắm tay Ưông Ninh Hi, anh ngẩng đầu hướng về Mục Uyển Thanh đang bấu môi, “Em gái anh Mục Uyển Thanh.”

Đôi mắt Ninh Hi kinh ngạc hướng về anh, Thiệu Duật Thần giải thích thêm, “Là con gái nuôi của ba anh, chính là người mà ba anh thương nhất nhà.”

Kỳ thật trong lòng Ưông Ninh Hi từ lâu đã biết gia thế của Thiệu gia, đây là bài học nằm vùng không thể thiếu hoặc là việc nên làm, mà những điều này chẳng qua là chuẩn bị đầy đủ cho vỡ diễn mà thôi. Ưông Ninh Hi hơi gật đầu hướng về Mục Uyển Thanh chào hỏi “Mục tiểu thư.”

Mục Uyển Thanh cười, đến bên cạnh Ninh Hi, “Ông tiểu thư khách khí, không bằng sau này cô gọi tôi Uyển Thanh, tôi gọi cô là Ninh Hi được không, bây giờ chúng ta là người một nhà, lúc nào cũng xưng hô tiểu thư nghe ra có vẻ xa lạ.” Nói xong, cô ta rất nhiệt tình kéo tay Ninh Hi, rồi xoay người nói với người làm đã được tụ tập, “Vị này chính là người khách quan trọng của Thiệu gia, về sau các người phải đối xử cung kính với Ông tiểu thư.”

“Không phải là khách gì cả, sau này mọi người cứ xem cô ấy là người nhà được rồi.” Thiệu Duật Thần cắt ngang lời của Mục Uyển Thanh. Tất cả người làm đều mang ánh mắt kinh ngạc hướng về Ưông Ninh Hi, về mặt bọn họ càng kính sợ hơn. Thế nhưng càng hấp dẫn Ưông Ninh Hi vào giờ phút này là ánh mắt oán giận lướt qua người cô dừng lại trên người Thiệu Duật Thần, nó đến từ Mục Uyển Thanh ở bên cạnh lúc đầu có phần nhiệt tình và ôn hoà. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt nhưng vẫn bị Ưông Ninh Hi nhìn thấy, cô vừa mới có ấn tượng tốt với Mục Uyển Thanh nay lại bị phá hoại, dựa vào trực giác phụ nữ, vị Mục tiểu thư được cưng chiều nhất trong Thiệu gia dường như không hoan nghênh cô, ít nhất là không chào đón cô trở thành người nhà, nguyên nhân trong đó khó có thể không liên quan đến người đàn ông bên cạnh cô.

“Nếu tam thiếu gia đã nói như vậy thì hãy xem cô ấy là người của Thiệu gia, mọi người đều biết tất cả quy củ, tôi sẽ không nhiều lời.” Nói xong Mục Uyển Thanh hướng về một người lớn tuổi can đảm, “Lão Thiệu, ông giới thiệu một chút với Ông tiểu thư.” Nói rồi cô ta đến bên cạnh Thiệu Duật Thần, “Duật Thần, em lên chăm sóc ba nuôi trước.” Thanh âm của cô ta dịu dàng, ngữ khí cũng đặc biệt thân thiết. Ưông Ninh Hi không có biểu hiện gì trên mặt, nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, cô ta đang ra oai trước mặt cô.

Thiệu Duật Thần thả Cẩm Nhiên xuống, chân cậu bé vừa chạm đất liền lập tức chạy tới ôm đùi Ninh Hi, nắm chặt không buông tay. Ninh Hi hơi bất ngờ, cô giương mắt nhìn thấy ánh mắt bất thường loé lên trong mắt Mục Uyển Thanh, một khắc kia khiến cô có cảm giác sơn gai ốc. Ninh Hi chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng xoa hai má của Cẩm Nhiên, “Cháu ốm đi như vậy, đi không thể đi được, sau này chúng ta nắm tay nhé.” Thanh âm của cô rất nhẹ, cô trông thấy đôi mắt ngây thơ kia vẫn nhìn cô, cuối cùng cậu bé khẽ gật đầu.

Thiệu Duật Thần nhìn thấy hai người bên cạnh trên mặt anh lộ ra nụ cười nhợt nhạt, anh xoay người nhìn Mục Uyển Thanh, “Sau này có em giúp anh chăm sóc ba, Ninh Hi ở với Cẩm Nhiên, anh có thể buông tay đi làm việc.”

“Một bên là chuyện bang hội, một bên còn chăm sóc ba nuôi, quả thật rất vất vả, nhưng có câu này của anh, biết trong lòng anh còn có sự cảm kích, em sẽ không cảm thấy mệt mỏi.” Cô ta tròn mắt, ngữ khí rất nhẹ nhàng thanh nhã.

Thiệu Duật Thần cười ra tiếng, có lẽ đây là lần đầu tiên anh cảm thấy thoải mái như vậy, cho dù lúc Ninh Hi đồng ý ở cùng anh cũng không nhẹ nhõm như giờ phút này, khi đó anh vui sướng nhưng vẫn có gánh nặng, anh sợ anh sẽ hại cô, lại không ngăn cản được sự tùy hứng của mình muốn để cô bên cạnh.

“Uyển Thanh, em có ý.” Thiệu Duật Thần ôm vai cô ta, “Anh nào có *vô tâm vô phệ\** như vậy. Em lên trước đi, anh giúp Ninh Hi thu xếp một chút.”

(\*) “*không tìm, không phối*”, thường chỉ người vô tâm, nhẫn tâm, hay suy nghĩ đơn giản, thiếu suy nghĩ, thậm chí là... ngu dốt.

Mục Uyển Thanh mỉm cười, không biểu hiện chút hờn giận, lúc lên lầu cô ta cũng không quên chào Ưông Ninh Hi. Trong lòng Thiệu Duật Thần thoáng phóng khoáng, anh thật lo lắng Mục Uyển Thanh sẽ canh cánh trong lòng về lai lịch của Ninh Hi.

Sau khi làm quen với những người làm trong nhà, tất cả mọi người đều tản ra làm việc, chỉ còn lại người quản gia vẫn ở trước mặt, Thiệu Duật Thần ngược lại có phần tôn kính gọi ông ta chú Thiệu. Ninh Hi không biết có nên theo Thiệu Duật Thần xưng hô như vậy với vị quản gia thâm niên ở trước mặt không, ông ta quay đầu lại nhìn thoáng qua Thiệu Duật Thần rồi khẽ gật đầu.

“Chú Thiệu!” Ninh Hi gật đầu, rất cung kính.

Người quản gia trước mặt ngược lại rất hoà nhã, “Ông tiểu thư, thiếu gia nói cô là người nhà, sau này đừng gọi tôi khách khí thế này, lão gia và Mục tiểu thư đều trực tiếp gọi tôi là lão Thiệu, cô cũng có thể gọi như vậy.”

“Làm sao thế được!” Thiệu Duật Thần nói chen vào, “Nha đầu Uyển Thanh kia không biết lớn nhỏ, có thời gian cháu sẽ dạy bảo em ấy.”

Chỉ qua vài ba câu, Ưông Ninh Hi từ từ bắt đầu nhìn ra một số manh mối, địa vị của tiểu thư họ Mục trong Thiệu gia thật không bình thường. Ninh Hi đi theo Thiệu Duật Thần lên lầu, một cánh cửa phòng được mở ra, màu tím nhạt bên trong liền lọt vào tầm mắt.

“Có thích không?” Anh ôm Cẩm Nhiên sang đây để cho cô tùy ý ngắm nhìn, “Biết em thích màu này nên anh đã bảo người sửa chữa, không biết Ông tiểu thư có vừa ý không.”

Ưông Ninh Hi đứng bên cửa sổ, cô nhìn thấy một chậu hoa lan ở đó, màu xanh nhợt nhạt mà cô yêu thích nhất, từ lâu cô đã tình cờ phát hiện nó ở trong một cửa hàng lưu niệm cao cấp trong thành phố, thế nhưng giá cả quá đắt để mỗi lần cô dừng chân chỉ có thể ngắm nhìn ở ngoài tủ kính, sau khi chậu hoa bán đi, mỗi lần cô đến đó trong lòng sẽ có mất mát nho nhỏ.

“Biết em thích, anh thường xuyên thấy em ngắm nó ở bên ngoài, vì thế anh đã nghĩ, nếu đặt nó trong phòng anh, em có thể cân nhắc đến chỗ anh ngồi xuống hay không, thế là anh liền mua. Vì nó anh còn đặc biệt tham gia một khoá huấn luyện, em biết loại này rất khó trồng.”



Không biết từ lúc nào, Thiệu Duật Thần đã đứng phía sau cô, khi anh nói tới đây, Ninh Hi nhin không được mà rơi nước mắt, cô đưa tay vuốt phiến lá màu xanh lá cây tươi tốt kia rất cẩn thận, “Anh nói xem anh có ngốc không?”

Thiệu Duật Thần sùng sốt một chút, anh đến cửa sổ đứng sóng đôi cùng cô, ngoài cửa sổ là biển xanh, ở trên mặt biển có hai chiếc thuyền du lịch màu trắng, là loại có thể nhìn ra cảnh biển. Thiệu Duật Thần cúi đầu thở dài một hơi, “Nếu thích em là ngốc thì anh đã ngốc rất lâu rồi.” Anh nghiêng người nhìn cô, “Ninh Hi...” Nói chưa hết lời anh chợt thấy sắc mặt cô trầm xuống, sau đó cô đưa tay ra sức kéo anh về phía mình né tránh cửa sổ, tốc độ của cô mau chóng đến kinh người. Họ chỉ nghe một tiếng phịch vang lên cùng với tiếng va chạm vào kính, cảnh biển trước mắt rạn nứt như mạng nhện bao phủ trên kính, trông thấy không rõ ràng...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11: Diễn trò

Cả người Ưông Ninh Hi mềm nhũn trong người Thiệu Duật Thần, hai tay cô nắm chặt cánh tay của anh, toàn thân cô run rẩy kịch liệt, Ninh Hi cắn chặt môi dưới, cắn đến mức môi thành màu tím ngắt, trên mặt cô đã xanh xao nay lại càng tái nhợt.

Trong lòng ngực Thiệu Duật Thần còn ôm Cẩm Nhiên, từ đầu đến cuối anh không kịp ra tay, nhìn thấy cô sợ tới mức cả người run rẩy, trong lòng anh đau đớn.

Ưông Ninh Hi dựa trên tường, vừa buông Thiệu Duật Thần cô liền từ trên tường trượt xuống đất, cuộn mình tại chỗ run rẩy.

Thiệu Duật Thần buông Cẩm Nhiên, anh ngồi xổm xuống ôm lấy Ưông Ninh Hi, “Ninh Hi, không có việc gì, không có việc gì.” Anh nhỏ giọng an ủi cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, “Kính ở đây đều là chống đạn, không có việc gì, chúng ta đều không có chuyện.”

Ưông Ninh Hi tựa đầu vào bờ vai anh, trên mặt cô thả lỏng. Cửa phòng bị mở ra, lập tức có rất nhiều người tiến vào, đều là bảo vệ trong nhà, người đi đầu là Văn Chính Đông. Ninh Hi vội vàng cúi đầu, có một số việc không thể giả bộ, vì vậy cô phải giấu đi.

Văn Chính Đông nhìn thoáng qua cửa kính, trong lòng liền hiểu rõ, “Đi kiểm tra bốn phía, nhìn xem còn có điều gì khác thường không, nhất định phải tìm được viên đạn kia.” Thế là mọi người ở phía sau tản ra làm việc.

Văn Chính Đông đến trước cửa sổ, anh ta đưa tay chạm vào cửa kính kia, tuy rằng không vỡ, nhưng lại có dấu hiệu lung lay sắp vỡ. Trong lòng anh ta hơi buồn bực, an ninh tại Thiệu gia rất chặt chẽ, tất cả kính đều thiết kế chống đạn, đây là chuyện mà mọi người đều biết, bên ngoài cũng từng truyền lời Thiệu trạch vô cùng kì diệu, điều không hợp lý này như là một sát thủ nghiệp dư, nếu đã muốn khoe khoang chọn người bắn tỉa, chỉ cần hất ta bắn liên tục hai phát đạn tất nhiên có thể thủng lỗ cửa kính, nhưng mà tại sao phải ngừng lại. Tay anh ta dừng lại trên vết đạn hình tròn, trong lòng đều là dấu chấm hỏi, chuyện này không giống như là giết người mà là một lời cảnh cáo.

Trong lòng Ưông Ninh Hi vẫn bồn chồn, cô tro mắt nhìn người trên chiếc thuyền cầm súng nhắm về phía bọn họ, thậm chí người đó cũng không tìm thứ gì để che dấu, cứ như vậy phơi bày trước mắt cô, rốt cuộc là kẻ nào tài cao gan lớn không hề kiêng dè, vẫn cố ý để cho bọn họ phát hiện, nếu là cố ý thì một phát súng kia có ý gì?

Thiệu Duật Thần cảm thấy hô hấp của người trong lòng ngực chậm rãi bình tĩnh lại, người không còn run rẩy kịch liệt nữa anh mới buông ra, đỡ lấy bờ vai của cô rồi nhìn cô, về mặt anh ấy này, “Ninh Hi, đừng sợ, em làm rất tốt.” Ngay khoảnh khắc viên đạn bay tới, phản ứng nhanh nhẹn của cô khiến anh kinh ngạc, nếu không phải thấy cô sợ tới mức ngồi dưới đất lạnh run, anh thật sự sẽ nghi ngờ cô có phải nhận được sự huấn luyện quá chuyên nghiệp không, nhưng anh nhớ tới cô xuất thân là vận động viên võ thuật, có lẽ điều này cũng là một loại bản năng hơn nữa là phản ứng bình thường của huấn luyện trường kỳ. Lúc này trong đầu anh chợt xuất hiện một ý tưởng táo bạo, có lẽ ngoại trừ anh phải bảo vệ cô, cô cũng có thể học tự bảo vệ mình.

Anh vén vài sợi tóc rối bời trên trán Ninh Hi sang một bên, anh đỡ bờ vai cô để cô nhìn mình, “Ninh Hi, đừng sợ, cho anh thời gian một năm, thời gian một năm...”

Về mặt Ưông Ninh Hi thì thân, cô ôm Cẩm Nhiên đến trước người, “Duật Thần, bản thân tôi không sợ, nhưng tôi sợ anh xảy ra chuyện.”

“Anh biết, anh biết!” Miệng Thiệu Duật Thần lặp đi lặp lại, một lần nữa anh ôm cô vào trong lòng, lúc này anh cho bản thân mình một thời hạn, một năm, trong vòng một năm anh phải bình định.

Văn Chính Đông chuyển phương hướng, nghiêm túc xem xét dấu vết đường đạn tại hiện trường, trong đầu anh ta đã có ý nghĩ khác, bây giờ anh ta đang bối rối, cấp trên của anh ta cố hết sức kéo người phụ nữ Ưông Ninh Hi này vào đây là có dụng ý gì, lúc đầu anh ta cho rằng đây là biện pháp kiểm chế Thiệu Duật Thần, cũng để ngăn cản chú Tư và những người kia để Thiệu Duật Thần không làm trái ý định ban đầu của mình, nhưng vừa rồi trong tích tắc anh ta xông vào, trong mắt cô hiện lên tia nhạy bén tuyệt đối không phải là khí chất mà người phụ nữ nhu nhược đứng ở phía sau nên có.

Văn Chính Đông có chút không yên lòng, sau khi nghe thấy có người đi vào, anh ta quay lại, là Mục Uyển Thanh đứng ở cửa, “Duật Thần, anh có sao không?” Cô ta sốt ruột chạy tới, nhưng Thiệu Duật Thần không quay đầu lại, anh chậm rãi đỡ Ninh Hi đứng dậy, rồi ngoảnh lại nhìn Văn Chính Đông,

“Chuyện tôi giao anh đã làm thế nào rồi.”

Văn Chính Đông xoay người, rất cung kính nhìn về mặt trang nghiêm và đầy sát khí của Thiệu Duật Thần, “Đã làm xong, buổi chiều người sẽ tới đây.”

Uông Ninh Hi không biết bọn họ đang nói gì, cô chỉ cảm thấy sức lực của bàn tay Thiệu Duật Thần đang nắm tay mình càng lúc càng mạnh, sắc mặt anh ngày càng khó coi, cả người toả ra không khí lạnh lẽo. Cô khẽ nhủ mày, buông Cẩm Nhiên ra, rồi đặt lên tay anh, “Duật Thần, nhẹ một chút, tôi đau.”

Thiệu Duật Thần vội vàng buông tay ra, cúi đầu thì nhìn thấy bàn tay kia đã biến thành đỏ bầm, nhất thời anh cảm thấy đau lòng. Uông Ninh Hi không đợi anh mở miệng, cô giữ chặt tay anh, “Duật Thần, nền tảng của tôi rất tốt, anh hãy dạy tôi, dạy tôi nỗ lực, tôi không muốn ở trong này chỉ khiến anh thêm phiền toái.” Uông Ninh Hi cắn chặt môi, quật cường không cho nước mắt chảy ra. Cô biết tình thế bây giờ rất nguy hiểm, không phải do bây giờ cô mới vào đây mà cô cần phải có vũ khí, bằng không đừng nói bảo vệ Thiệu Duật Thần, ngay cả bản thân cô cũng không bảo đảm.

Thiệu Duật Thần thật không ngờ cô lại nói trúng ý mình, anh vốn nghĩ rằng sợ cô không thể tiếp nhận, dự định từ từ tìm một thời gian thích hợp sẽ nói chuyện này với cô, nhưng tình thế hiện tại nguy cấp, anh thực sự không thể lo nhiều như vậy.

“Được, Ninh Hi, anh tìm người dạy em.” Anh nắm tay cô trở lại, “Nhưng anh không phải sợ em làm phiền anh, dạy em là hy vọng em có thể bảo vệ tốt chính mình.”

“Không bằng để em dạy Ninh Hi đi!” Mục Uyển Thanh đến gần, cướp lấy bàn tay Uông Ninh Hi từ trong tay Thiệu Duật Thần. Cô ta nắm tay Ninh Hi, mang theo vẻ mặt lo âu và thân thiết. Uông Ninh Hi nhíu mày, tâm tư của Mục Uyển Thanh thế nào cô cũng có thể đoán được phần nào, cô ta chỉ không muốn để cô gần gũi Thiệu Duật Thần, trong lòng cô ta cũng có chút ghen tuông. Mục Uyển Thanh này căn bản là đồ kị cảm ghét cô nhưng lại bày ra một bộ dáng thân thiện, việc này lúc đầu khiến cho Uông Ninh Hi cảnh giác, không nên quá thân thiết với người phụ nữ này, đây là kết luận được cô nhận định khi bước vào căn nhà này.

Uông Ninh Hi có phần uất ức nhìn Thiệu Duật Thần, Thiệu Duật Thần cũng khó xử, anh muốn tự mình dạy cô, nhưng anh thật sự không có nhiều thời gian và năng lực. Anh nhìn Uyển Thanh cảm thấy lựa chọn này quả là không tồi, anh vừa muốn mở miệng lại bị Văn Chính Đông cản lại, “Hay là để tôi sắp xếp đi, cuối tuần này là lễ tang của đại thiếu gia, Mục tiểu thư sẽ rất vất vả.”

“Không sao, em không vất vả, em...” Mục Uyển Thanh vội vã giải thích, cô ta rất muốn tìm hiểu người phụ nữ gọi là Uông Ninh Hi này, muốn biết cô rốt cuộc có cái gì đặc biệt có thể hấp dẫn người đàn ông kia như vậy, ngoài ra cô ta còn nghĩ ra được mùi vị nguy hiểm trên người phụ nữ này.

“Chính Đông nói có lý.” Thiệu Duật Thần nhìn Mục Uyển Thanh, “Gần đây em đã đủ mệt mỏi rồi, giao cho Chính Đông đi, để anh ấy sắp xếp.” Nói xong anh nhìn về phía cửa kính, “Căn phòng này tạm thời không thể ở, đêm nay Ninh Hi ở phòng anh trước, anh ngủ trong phòng sách.”

“Trong nhà có nhiều phòng như vậy, nếu không để cho Ninh Hi ở phòng Cẩm Nhiên cũng được mà, anh cần gì phải ngủ trong phòng sách?” Mục Uyển Thanh lo lắng, thỉnh thoảng liếc về Uông Ninh Hi, về mặt cô nghe lời, khuôn mặt cô quay sang một bên thì đối diện ánh mắt thăm dò của Văn Chính Đông.

Uông Ninh Hi không trốn tránh, cứ như vậy đối mặt với anh ta, sớm hay muộn cô cũng muốn thử thăm dò người này. Thực ra cô cũng từng tiếp xúc với Văn Chính Đông, lúc Thiệu Duật Thần bắt đầu theo đuổi cô, anh ta chính là người trước tiên điều tra cô, mặc kệ anh ta không nghe lời xúi giục của Thiệu gia, cô vẫn có mâu thuẫn với người này.

“Ninh Hi!” Thiệu Duật Thần quay đầu lại nhìn cô, Ninh Hi đang suy nghĩ việc khác, một tiếng gọi này mới kéo cô trở về, cô xoay người nhìn anh, “Tôi xin lỗi đã lo là.”

Nhìn thấy sắc mặt cô hơi tái nhợt, trong lòng Thiệu Duật Thần lại đau, anh giữ chặt tay cô, nhẹ nhàng hỏi, “Em nói gì?”

Uông Ninh Hi hốt hoảng một chút, sau đó cúi đầu, thanh âm cô rất nhẹ nhàng mềm mại, “Nghe lời anh.”

Mục Uyển Thanh đứng sau lưng Thiệu Duật Thần, sắc mặt cô ta trắng bệch, môi bị cắn đến tím bầm. Văn Chính Đông nhìn thấy rồi lại nhìn vết đạn trên cửa sổ, anh ta hơi kéo khoé miệng. Mục Uyển Thanh rốt cuộc là một người tàn nhẫn.

Giữa trưa, Uông Ninh Hi đi theo Thiệu Duật Thần cùng dùng cơm trên bàn lớn, cô ngồi bên cạnh Thiệu Duật Thần, đối diện là Mục Uyển Thanh. Thiệu Duật Thần thấy Cẩm Nhiên tự mình ngoan ngoãn ăn cơm, còn người phụ nữ bên cạnh thì săn sóc cậu bé cẩn thận, trên mặt cô lộ ra nụ cười nhẹ.

Mục Uyển Thanh thật sự không có tâm tình ăn bữa cơm này, ăn qua loa hai miếng rồi rời bàn ăn. Cô ta không lên lầu mà dạo trong vườn hoa. Từ khi Thiệu gia muốn rửa tay, cả Thiệu trạch liền tăng cường đề phòng, trong sân đều có bảo vệ tuần tra khắp nơi.

Văn Chính Đông đứng cách chỗ cô ta không xa, nhìn thấy cô ta thờ hồng học vì vừa đá ngã chậu hoa nằm cạnh con đường lát gạch, anh cúi đầu từ từ đi qua đây, đứng bên cạnh cô ta, “Mục tiểu thư có chuyện gì mà nóng nảy như vậy, tối qua ngủ không ngon à?” Ý anh ta nói về cuộc tập kích Uông Ninh Hi đêm qua, cho nên phát súng hôm nay anh ta cảm thấy Mục Uyển Thanh không thoát khỏi liên can.

Mục Uyển Thanh đột ngột quay đầu nhìn anh ta, về mặt cô ta liền thay đổi, cuối cùng cô ta làm ra bộ dáng cao cao tại thượng, “Văn Chính Đông, đừng tưởng rằng Thiệu Duật Thần tin nhiệm anh thì anh sẽ không biết trời cao đất rộng, rốt cuộc anh chỉ là một người làm.” Thanh âm của cô ta rất sắc bén, nói xong thì xoay người rời đi.

Văn Chính Đông nhìn ra một tia bối rối trên mặt cô ta, nhưng người phụ nữ này làm việc có tiếng là tuyệt đối tàn nhẫn, không đủ chứng cứ xác thực anh ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tựa như lời cô ta, anh ta rốt cuộc vẫn là một người ngoài, mà hiện tại Thiệu Duật Thần rõ ràng xem cô ta là

người một nhà, *tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền\**, anh ta đương nhiên hiểu đạo lý này.

(\*) xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Sau bữa trưa, Thiệu Duật Thần đưa Ông Ninh Hi vào phòng sách của mình. Phòng này rất lớn, bố trí ở bên trong khác biệt rất lớn so với tường tượng của Ông Ninh Hi. Vào cửa thì thấy một căn phòng khách nhỏ tương tự, bên trong còn có một cánh cửa, cô nghĩ rằng đây hẳn là điểm đặc thù của phòng sách.

Khi Ông Ninh Hi đi vào thì thấy đã có một người đang đứng, rất trẻ tuổi, không cao lắm, bộ dạng cũng rất bình thường, nhưng có vẻ thật thà chất phác. Nhưng ánh mắt rất sắc sảo, khiến cho người ta có cảm giác anh ta là người thiếu thành thật.

Thấy Thiệu Duật Thần, người nọ chạy nhanh đến gật đầu chào, “Thiệu tiên sinh!”

Về mặt anh bình tĩnh, “Đây là Ông tiểu thư và tiểu thiếu gia, sau này cậu chủ yếu bảo đảm an toàn cho bọn họ.” Nói xong anh xoay người, giọng nói chậm lại đối với Ông Ninh Hi, “Em và Cẩm Nhiên đến phòng anh nghỉ ngơi trước, anh xử lý chút việc.”

Nhìn thấy Ông Ninh Hi ra ngoài đóng cửa lại, Thiệu Duật Thần mới chậm rãi đến phòng trong lấy ra một bản văn kiện đưa cho Điền Kế Sơn. Đầu tiên anh ta sững sờ, về mặt cứng nhắc, anh ta ngừng đầu quan sát Thiệu Duật Thần trước, trong mắt anh ta lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thiệu Duật Thần cười, “Thế nào, cảm thấy tôi không thể làm ra chuyện như vậy?” Anh cũng nhìn anh ta rồi chậm rãi ngồi xuống sô pha bên cạnh. “Tôi không phải là một người tàn bạo, cậu cũng nên rõ ràng, Thiệu gia chúng tôi dự định không làm nữa, cho nên tôi cũng không muốn trên tay mình dính máu.” Anh ngừng đầu nhìn anh ta, về mặt rất nghiêm túc, “Nhưng mà, tôi giao người quan trọng nhất đối với tôi cho cậu, cho nên tôi không thể không nắm trong tay người quan trọng nhất của cậu, cậu yên tâm, nếu không nhất thiết tôi sẽ không quấy nhiễu cuộc sống của bọn họ.”

“Tại sao giao cho tôi? Anh đã tìm tôi nguồn gốc của tôi?” Điền Kế Sơn rất kinh ngạc, trong thời gian ngắn như vậy, Thiệu Duật Thần lại có thể điều tra anh ta rõ ràng như thế, thậm chí cả người nhà của anh ta cũng điều tra *nhất thanh nhị sở (phân tích rõ ràng chi li từng chút)*.

“Tất cả mọi người đều sợ những việc cậu làm, tôi thấy cậu là người có thể đảm nhận việc này, lâu nay Thiệu Duật Thần tôi nghi người thì không dùng người, hy vọng cậu đừng để tôi thất vọng.” Nói xong anh đứng lên, dứt hai tay vào túi quần, mỉm cười nhìn anh ta, “Đồ vật của tôi cậu nên trả lại cho tôi đi.”

Điền Kế Sơn sững sờ một chút.

“Đừng nói cậu không mang theo hoặc là đã đánh mất.” Thiệu Duật Thần vẫn cười thản nhiên.

Điền Kế Sơn hiểu được, anh ta lấy ra con dao giải phẫu, đưa qua bằng hai tay. Thiệu Duật Thần cầm trong tay, lật xem nhiều lần, “Thực ra có một số việc không thể chỉ nhìn một mặt, ví dụ như nói phẫu thuật, đó chính là dùng phương pháp giết người để cứu người, thành công hay không thì phải xem kỹ thuật của bác sĩ.” Anh ngừng đầu nghiền ngẫm về mặt khó hiểu của Điền Kế Sơn, “Cậu có nghĩ rằng tôi không phải là một bác sĩ tốt?”

Điền Kế Sơn không rõ ý tứ của anh, chỉ đứng ở đó ngẩn ngơ thất thần. Thiệu Duật Thần thông thả đi đến cạnh vách tường, trong tay xoay con dao, đột nhiên anh quay người lại ném về hướng Điền Kế Sơn đang đứng, anh ta theo bản năng giữa người né tránh, con dao kia ném vào giữa hồng tâm của bảng phóng phi tiêu trên tường.

Điền Kế Sơn hơi kinh ngạc, anh ta bắt đầu tin tưởng lời đồn bên ngoài, Thiệu gia chính là một con mèo, móng vuốt sắc bén hơn mèo bình thường. Thật không ngờ bác sĩ Thiệu ôn tồn lễ độ lại còn có bản lĩnh cao như thế, trên mặt anh ta lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, “Thiệu tiên sinh hiển nhiên là y thuật cao siêu, tôi đã nghe qua từ lâu.”

Thiệu Duật Thần cười, hơi gật đầu, “Ra ngoài đi, Chính Đông sẽ sắp xếp chỗ ở cho cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 12: Trả phép

(\*về lại nơi làm việc sau thời gian đi nghỉ phép)

Điền Kế Sơn vừa rời khỏi, Văn Chính Đông liền đứng hện tiến vào. Thiệu Duật Thần dù bận vẫn ngồi ung dung trên sô pha, trên tay cầm hai bản văn kiện. Văn Chính Đông không khách khí ngồi xuống sô pha ngay bên cạnh, lúc vào hội Thanh Sơn anh ta còn rất nhỏ, có lẽ 16 tuổi, anh ta chỉ lớn hơn Thiệu Duật Thần vài tháng, nhưng bản lĩnh giỏi hơn Thiệu Duật Thần rất nhiều, vì thế anh ta tự nhiên thành bao cát của anh và họ luyện tập cùng nhau. Sau đó anh ta theo Thiệu Duật Thần sang Mỹ du học, Thiệu Chấn Minh vẫn muốn Thiệu Duật Thần có thể học khoa thương mại để có năng lực trở về tiếp nhận công ty, nhưng anh cố tình học y, nếu không phải Văn Chính Đông bao che giúp anh lấy

được học vị, chỉ sợ anh không thể thuận lợi làm bác sĩ. Vì vậy, tuy rằng sau khi về nước Văn Chính Đông đã đi theo anh cả của mình, nhưng cảm tình giữa bọn họ tất nhiên là không cần phải nói nhiều.

Thiệu Duật Thần ném bản văn kiện cho anh ta, “Bài tập của tôi đã làm hai ngày nay, anh xem còn có cái gì sai sót, tiếp theo còn một kế hoạch, tôi muốn thảo luận với anh một chút.”

Văn Chính Đông mở ra nhìn thoáng qua, khẽ cười, “Năng suất rất cao, Mục tiểu thư đưa cho anh? À, đúng rồi, sao không cho cô ấy tham gia thảo luận cùng chúng ta?”

Thiệu Duật Thần hé miệng trầm tư, sau đó chậm rãi mở văn kiện, “Chuyện rửa tay tôi không muốn cô ấy tham dự quá nhiều, Uyển Thanh là một người có dã tâm rất lớn, chuyện này không nên để cô ấy tham dự.” Anh cúi đầu xem văn kiện, không nhìn anh ta.

“Cô ấy biết chuyện này thì sẽ rất khó xử lý.”

“Tôi sẽ nói với cô ấy.”

Thiệu Duật Thần ngồi có vẻ nhàn rỗi, Văn Chính Đông nghiêm túc lật xem văn kiện, lật đến tờ cuối cùng, anh ta khép lại, “Anh dự định phân chia và loại trừ, xúi giục người bên chủ Tử.”

“Thành lũy chắc chắn nhất đều phải tan rã từ trong nội bộ, nếu chính quyền có thể sử dụng một chiêu này, vì sao chúng ta không làm. Hiện tại điều quan trọng nhất chính là tranh thủ thế lực trung gian, trước tiên bắt đầu với Triệu Trung Sâm, hai năm nay hắn đã bắt đầu kinh doanh từ từ đang lúc việc làm ăn sinh sôi nảy nở, hắn là người dễ dàng liên minh với chúng ta.” Anh khép lại bản văn kiện, đứng lên, “Buổi chiều chúng ta lặng lẽ đi qua đó.”

Thiệu Duật Thần tìm ra phương pháp trên người Triệu Trung Sâm, chủ Tử cũng đã nghĩ làm sao lôi kéo Triệu Trung Sâm, phải biết rằng trong những năm gần đây việc làm ăn vận chuyển bằng đường thủy của hắn ta rất thuận lợi, việc này không thể nghi ngờ là một nguồn tài nguyên tốt, sau này ông ta có thể vận chuyển mọi thứ hàng lậu mà không cần thông đạo của Thiệu gia.

Kỳ thật lúc Đoàn Dịch Lâm còn ở nước ngoài, hắn cũng đã theo dõi Triệu Trung Sâm miếng thịt béo này, trà trộn vài năm ở nước ngoài, tìm được nguồn hàng đối với hắn không phải là vấn đề học bú, nhưng làm gì cũng phải mở một thông đạo an toàn, đó là điều hắn luôn suy nghĩ trong lòng. Chủ Tử có thể nghĩ vậy trái lại cũng tốt, dù sao lão già này ở trong mắt hắn chẳng qua là con đường lót sẵn, sớm muộn gì hắn cũng giẫm lên địa vị của ông ta, bây giờ là ông ta, tương lai chính là hắn.

“Quảng Sinh à!” Toàn thân chủ Tử vẫn là bộ trang phục đời Đường, hôm nay là một vật áo với hoa văn đặc biệt, ông ta cầm tẩu thuốc phiện trong tay, chậm rãi hút vào rồi phun ra làn khói, “Buổi tối cậu đi nói chuyện với Triệu Trung Sâm, xem ý tứ của hắn, vài năm nay hắn cũng làm không ít việc buôn bán chính đạo, đừng để Thiệu Duật Thần lôi kéo đi.” Ông ta ngồi trên ghế rồng bằng gỗ lim của mình, nhàn nhã gõ vào tẩu thuốc, “Dẫn theo A Lâm, để cho cậu ta trông thấy cảnh đời, đừng chỉ biết giết chóc.”

Bề ngoài Đoàn Dịch Lâm rất bình tĩnh, nhưng bên trong hắn cảm thấy chán ghét thực sự, cái tên gọi là Châu Quảng Sinh kia chính là một thân tín dưới tay chủ Tử, hắn ta xem qua chỉ là một kẻ thất phu hữu dũng vô mưu lại rất nghe lời. Muốn nói chỉ biết giết chóc, xem ra hình dung Châu Quảng Sinh có vẻ thích hợp hơn.

“A Lâm, cậu vừa đến thì nên đi theo Quảng Sinh học hỏi thêm.” Chủ Tử theo thường lệ vẫn làm ra khẩu khí ân cần chỉ bảo.

Đoàn Dịch Lâm rất cung kính, tiến lên từng bước bắt chước bộ dáng kẻ giữ ngựa gọi hắn ta một tiếng anh Sinh, trong lòng Đoàn Dịch Lâm không phục lắm.

Châu Quảng Sinh cười mĩa, căn bản không để hắn vào trong mắt, nhìn hắn một cái rồi liền theo động tác tay của chủ Tử đi vào phòng trong.

Đoàn Dịch Lâm thu lại vẻ cung kính và nịnh nọt trên mặt, sắc mặt hắn dần dần u ám, trong mắt lộ ra sự hung ác và khinh bỉ, tất cả đều phát ra từ nội tâm mà thay thế vẻ mặt lúc đầu.

Ăn xong bữa trưa không lâu, Thiệu Duật Thần liền cùng Văn Chính Đông tùy ý rời khỏi nhà, Mục Uyển Thanh muốn thăm dò thì đã bị Thiệu Duật Thần đưa ra một lý do sơ sài. Sắc mặt của cô ta nhìn không tốt lắm, hiển nhiên chịu không được Thiệu Duật Thần chỉ đối xử có lệ với cô ta.

Khi Văn Chính Đông đến phòng khách, anh ta quay đầu lại nhìn thoáng qua Mục Uyển Thanh, vẻ mặt cô ta khó chịu, tại đây trong căn nhà này cô ta chưa hề che giấu tâm tình của mình, bởi vì ở đây ai cũng nuông chiều nhường nhịn cô ta, ai bảo ba cô ta là ân nhân cứu mạng của Thiệu Chấn Minh.

Triệu Trung Sâm suy đoán hắn ta chính là đối tượng mà hai bên muốn lôi kéo, nhưng thật không ngờ Thiệu Duật Thần người đứng đầu vừa mới nhận chức lại hạ mình đích thân đến thăm hỏi, việc này khiến hắn ta hơi bất ngờ. Lúc này tất cả mọi người đều có ý nghĩ của riêng mình, ai cũng muốn thừa dịp thời buổi rối loạn mà vơ vét chút lợi ích. Thiệu Duật Thần này đương nhiên cũng có chuẩn bị.

Thiệu Duật Thần trước tiên lấy ra một hiệp nghị đã chuẩn bị tốt, “Chúng ta trao đổi cổ phần nắm trong tay, tôi dùng 10% cổ phần vận chuyển đường thủy của công ty Thiệu thị, đổi lấy 25% cổ phần của công ty vận chuyển Trung Sâm, nhưng anh hẳn là hiểu được vụ buôn bán lần này anh rất có lời.” Thiệu Duật Thần dùng chiêu này tuyệt đối là lấy máu, nhưng anh có quyết định của chính mình.

Triệu Trung Sâm có phần lơ mờ, phải biết rằng 10% cổ phần của Thiệu thị xấp xỉ với 40% cổ phần của vận chuyển Trung Sâm, một cơ hội tốt như vậy khiến hắn ta không dám đưa tay tiếp nhận.

“Thế nào, anh sợ hãi?” Thiệu Duật Thần khẽ cười, “Anh không cần phải như vậy, anh nên rõ ràng, tôi có yêu cầu với anh nên mới đưa ra việc trao đổi này, tôi hy vọng ở trong trận chiến này anh sẽ giữ thái độ trung lập, chỉ như thế, trung lập, trung lập là được.”

Thiệu Duật Thần biết lúc này để hắn ta hợp tác với mình hiển nhiên không dễ dàng, nhưng bây giờ anh đã nói quá rõ ràng, thà sớm bị từ chối, bằng không trước tiên đưa ra một số lợi ích. Bản tính của con người đều là muốn tránh việc bất lợi, anh tin dần dần Triệu Trung Sâm sẽ biết đến nương nhờ. Bây giờ nếu người gây sự là mình, muốn hắn ta phải hợp tác ngược lại sẽ khiến hắn ta sợ hãi. Anh cũng không muốn vào lúc này lấy quyền thế của mình tự đánh giá cao.

Một cơ hội tốt thế này, chỉ yêu cầu giữ thái độ trung lập, Triệu Trung Sâm nằm mơ cũng không nghĩ tới, thực ra ở trong hội Thanh Sơn, hắn ta cũng tự cân nhắc về chuyện này, tuy rằng nói không nhiều, nhưng hắn ta cũng hiểu rõ thông suốt việc ở trong hội, nhưng Thiệu Duật Thần này thực sự khiến hắn ta không tìm ra manh mối. Hắn ta lấy phần hiệp nghị ra xem, rồi ngẩng đầu nhìn Thiệu Duật Thần, “Thật sự chỉ muốn tôi trung lập?”

Thiệu Duật Thần cười, anh biết món quà lớn như vậy ai cũng sẽ vui lòng nhận lấy. Anh gật đầu, cầm bút đưa cho hắn ta, “Chính là trung lập.”

Triệu Trung Sâm suy nghĩ một chút rồi ký lên hiệp nghị, hắn ta ngẩng đầu nhìn Thiệu Duật Thần, “Bây giờ anh là cổ đông lớn thứ hai tại vận chuyển Trung Sâm, nhưng tôi ở Thiệu thị còn không được nhắc tới.”

Thiệu Duật Thần cười mà không nói, hắn ta được lợi lại còn ra vẻ thông minh. Văn Chính Đông thay Thiệu Duật Thần tiếp nhận văn kiện, “Anh Sâm hiện tại ngoại trừ người nhà họ Thiệu nắm giữ cổ phần nhiều nhất, ngay cả Mục tiểu thư cũng chỉ có 8.2%, huống chi...”

Văn Chính Đông muốn nói thêm gì nữa lại bị Thiệu Duật Thần dùng tay ra hiệu ngăn lại, “Sau này phải gọi là Triệu tiên sinh hoặc là Triệu tổng.” Về mặt Thiệu Duật Thần mang theo ý cười đến gần, “Ngài nói đi, Triệu tiên sinh, không cần thiết ở trong xã hội thượng lưu mà còn trong kẻ hở làm dân lang thang, khi này chúng ta nên đứng xem cảnh nào nhiệt.”

Triệu Trung Sâm đương nhiên hiểu anh nói cái gì, thực ra từ lâu hắn ta cũng có quyết định này, chỉ ngại tình hình tranh đấu không rõ ràng giữa chú Tư và Thiệu gia, còn vụ nổ kia thật khiến hắn ta có phần sợ hãi. Rõ ràng đối lập hơn nữa giết gà dọa khỉ\*, chiều này của chú Tư thật là tàn nhẫn.

(\*) Sát kê hách hầu – giết gà dọa khỉ: con khỉ vốn nghịch ngợm, không từ bất cứ thủ đoạn nào để chọc phá, gây rối, phá vỡ trật tự công cộng. Tuy nhiên nó sợ nhất lại là mắm tôm và máu tươi. Người xưa dọa bọn khỉ bằng cách lấy máu gà bôi vào gốc cây nơi khỉ hay tụ tập, thế là khỉ không dám bén mảng đến phá rối nữa. Sát kê hách hầu khi được Tôn Tử ứng dụng vào binh pháp có nghĩa là: Để áp chế một kẻ nào đó, tốt nhất là đem phé bỏ người lân cận của kẻ đó.

Thiệu Duật Thần không có nhiều thời gian ở lại, giải quyết xong chuyện anh liền rời khỏi chỗ Triệu Trung Sâm. Vừa lúc Đoàn Dịch Lâm đến đưa thiệp mời gặp phải. Hắn biết chiếc xe kia, chuyện xảy ra vào tối hôm đó tại hội Thanh Sơn, chủ nhân của chiếc xe này là người tiếp nhận quyền lực của hội Thanh Sơn.

Hắn vẫn nhìn theo chiếc xe kia rời đi, ngẩng đầu suy nghĩ trước chỗ ở của Triệu Trung Sâm, xem ra bọn họ lại đến chậm một bước. Hắn cúi đầu cười mỉa, đi tới cửa thì bị chặn lại, ánh mắt của thằng nhóc gác cửa nhìn hắn rất khinh thường. Đoàn Dịch Lâm không khỏi liếc nhìn phương hương rời khỏi của chiếc xe vừa rồi, hắn nhớ lại sự tiếp đãi long trọng đối với chiếc xe kia, trong lòng hắn không hiểu sao dâng lên một ngọn lửa, ở đâu cũng có tầng lớp khác biệt, nói trắng ra, bọn họ là những người xem như là cận bã của xã hội, thế nhưng cận bã cũng có thể phân ra ba loại.

Triệu Trung Sâm nhìn thiệp mời trong tay, quả nhiên là của Châu Quảng Sinh. Hắn ta chế giễu, lúc này chú Tư vẫn không bỏ được vẻ kiêu ngạo của ông ta, chỉ phải một thủ hạ đến bàn bạc, so với Thiệu Duật Thần đích thân đến nhà, khiêm tốn tặng lễ vật thì chênh lệch quá rất lớn.

Triệu Trung Sâm không đi dự tiệc tối, cũng bắt chước cách thức của chú Tư, phải thủ hạ của mình đi. Văn Chính Đông nhận được tin tức liền vội vàng đến báo cáo với Thiệu Duật Thần, vừa đến cửa thì thấy Điền Kế Sơn ra hiệu với anh ta, “Đang cùng Ôn tiểu thư ở bên trong.”

Văn Chính Đông suy nghĩ một chút rồi vẫn gõ cửa, khi đẩy cửa đi vào anh ta thấy Ôn Ninh Hi và Thiệu Duật Thần đang nghiêm túc xem tranh của Cẩm Nhiên, bác sĩ tâm lý nói rằng, hội họa là một cách giúp đưa trẻ bộc lộ tâm lý, cũng là phương pháp trị liệu chính trong giai đoạn hiện nay. Nhìn thấy bộ dáng ba người ăn ý, trong lòng Văn Chính Đông đột nhiên sinh ra một cảm giác khác thường, anh ta không biết mình có phải làm sai hay không, không phải là hiện tại đẩy cửa đi vào mà là để Ôn Ninh Hi tiến vào Thiệu gia.

Thiệu Duật Thần ngẩng đầu trông thấy anh ta thì nhàu mày một chút, hai người đều không nói chuyện, Thiệu Duật Thần cúi đầu, vô nhẹ lên đầu Cẩm Nhiên, “Chủ ba ra ngoài một lát, cháu và thím cùng ngắm tranh trước.” Anh nói bừa như không có ai bên cạnh, gương mặt Ôn Ninh Hi đỏ bừng. Văn Chính Đông ở đây nên cô không thể nổi giận. Thấy Cẩm Nhiên ngoan ngoan gật đầu, vẫn không lên tiếng. Thiệu Duật Thần thở dài, từ từ đứng lên hướng về phía Ôn Ninh Hi, “Tội anh bàn chút chuyện.”

Nói xong, Văn Chính Đông đã rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Ôn Ninh Hi thấy người kia rời đi, cô đứng lên đến gần, nhỏ giọng oán trách, “Sao anh nói bậy ở trước mặt người khác, để cho người trong nhà biết được thì chỗ đứng của tôi sẽ như thế nào?”

Thiệu Duật Thần trái lại không thêm để ý, dù sao ở trong lòng anh đây là chuyện sớm muộn. Hai tay anh vuốt nhẹ lên xuống cánh tay bóng loáng của cô, “Ninh Hi, trạng thái của em thế này không tốt, em nên lấy ra một chút khí thế mà người phụ nữ của lão đại phải có, đôi khi ra oai với người khác không chỉ dựa vào sức lực, còn có khí chất, em là vận động viên, em nên hiểu rõ.” Nói xong anh buông tay ra, vừa muốn xoay người lại bị Ưông Ninh Hi giữ chặt.

“Duật Thần, tôi không muốn làm người phụ nữ nào đó của lão đại, tôi chỉ muốn làm phu nhân của bác sĩ Thiệu.”

Thiệu Duật Thần cũng nhắc một chút, anh chậm rãi xoay người lại, ánh mắt sáng ngời nhìn cô, anh từ từ mở miệng, “Anh còn nhớ anh hứa với em một năm.” Anh ôm lấy Ninh Hi, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Anh còn nhớ lời em nói, anh sẽ làm một người tốt, nhưng em đã nói em sẽ ở cùng anh, chuyện này anh đã ghi tạc trong lòng, chúng ta không được nuốt lời.”

Nhìn thấy Thiệu Duật Thần ra ngoài, trái tim của Ưông Ninh Hi đột nhiên cảm thấy đau đớn không thôi, thậm chí cô không thể phân biệt mình nói thật, hay chỉ là lợi dụng tình cảm của anh mà thúc giục anh không nên đi đường lối sai lầm, điều này pha lẫn nhiều ý nghĩ và sự trù tính, đến mức mỗi lần nói những lời này cô đều bắt đầu hết sức khinh bỉ sự gian ác của mình, lúc này càng ngày càng khó diễn, nhưng chính cô lại không tự giác lún sâu vào, không thể tự kiềm chế.

Thiệu Duật Thần đi vào phòng sách, Văn Chính Đông đang nhìn cái bia phóng phi tiêu kia, phía trên còn cắm con dao phẫu thuật.

“Sao mà gấp gáp thế, đã xảy ra chuyện gì.”

Văn Chính Đông xoay người nhìn anh, “Bản lĩnh của Điền Kế Sơn tốt như vậy, anh để cho cậu ta canh gác tại nhà không cảm thấy đáng tiếc sao?”

Thiệu Duật Thần liếc nhìn anh ta, biết anh ta đang cười nhạo mình, “Nói việc chính đi!”

Văn Chính Đông tái mặt, không khí cả phòng yên tĩnh lại, “Người của chủ Tứ muốn bàn bạc với Triệu Trung Sâm, nhưng họ Triệu kia không đích thân đi. Chuyện chúng ta đi tìm hãn, chỉ sợ không giấu diếm được, với tính cách của chủ Tứ, bản thân không chiếm được thì ông ta sẽ không giữ lại, chúng ta có nên nhắc nhở hoặc là cung cấp bảo vệ cho họ Triệu kia không?”

Thiệu Duật Thần ngồi xuống sofa bên người, anh tiện tay nhắc lên một cái gạt tàn thủy tinh ở bên cạnh, “Triệu Trung Sâm không ngốc, anh không thấy bây giờ nhà của hãn đề phòng rất nghiêm ngặt sao? Hơn nữa chúng ta bảo vệ hãn làm chi, chúng ta chẳng phải không muốn bị bắt chẹt à? Còn việc hãn sống hay chết chúng ta không nhúng tay vào nhiều như vậy.” Anh liếc xéo Văn Chính Đông, trông thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 13: Thời khắc nguy hiểm

Văn Chính Đông đi ra từ thư phòng của Thiệu Duật Thần mới biết được kỳ thật sự hiểu biết của anh ta về Thiệu Duật Thần giảm đi rất nhiều so với tưởng tượng của mình. Tựa như vừa rồi, anh ta chưa từng thấy qua Thiệu Duật Thần lãnh đạm đối với sinh mạng, sống chết và anh không quan hệ? Anh ta không hiểu, anh hy sinh lợi ích lớn như vậy cùng liên minh với Triệu Trung Sâm rốt cuộc là vì cái gì.

Khi Văn Chính Đông xuống lầu thì vừa lúc đối mặt với Mục Uyển Thanh, anh ta rất cung kính cúi chào cô ta, một câu người làm của cô ta vào lúc trưa khiến trong lòng Văn Chính Đông có chút không thoải mái. Mục Uyển Thanh quay đầu lại nhìn Văn Chính Đông cứ như vậy đi qua bên người, cô ta dừng bước chân, “Chính Đông!”

Cô ta xuống lầu, đối diện với anh ta đang đứng lại, “Chính Đông, chuyện lúc trưa, tôi thật sự xin lỗi, anh cũng biết tâm tình tôi không tốt.”

“Tôi biết, tôi không để ở trong lòng, cô cũng đừng để ý.” Văn Chính Đông cười cười. Lại nói Văn Chính Đông coi như là ân nhân cứu mạng của Mục Uyển Thanh, năm đó khi ba cô ta bị cảnh sát bắn chết, Uyển Thanh vẫn ở trong xe khóc lớn, lúc ấy Văn Chính Đông vẫn còn là một thằng nhóc mà cướp lấy cô ta dưới mắt cảnh sát. Cũng chính vì vậy, Thiệu Chấn Minh thu nhận Văn Chính Đông gan lớn cơ trí, để cho anh ta giúp đỡ tiểu Uyển Thanh.

Mục Uyển Thanh lấy ra một tờ giấy trong túi đưa cho anh ta, “Đây là sự sắp xếp của tang lễ ngày mốt, còn có bản đồ địa hình xung quanh nghĩa trang, về cơ bản tất cả những chỗ cao điểm tôi đều bố trí người, anh vẫn nên ở cạnh Duật Thần.”

Văn Chính Đông mở bản đồ kia ra xem, rồi giương mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, nếu không phải dùng vào chỗ sai lầm, Mục Uyển Thanh tuyệt đối là một nhân tài cho cảnh sát, can đảm thận trọng bản lĩnh tốt, chỉ thiếu một tấm lòng nhân ái, khiến cô ta quá mức hung ác mà không đáng yêu.

“Duật Thần thật biết nhìn người, chuyện này giao cho Mục tiểu thư là thích hợp nhất.”



Mục Uyển Thanh cau mày, không bởi vì lời khích lệ của anh ta mà vui vẻ gì cả, “Chính Đông, từ lúc nào anh bắt đầu gọi tôi là Mục tiểu thư. Từ khi anh và Duật Thần làm việc cùng nhau, anh không giống trước kia, các anh rốt cuộc đang làm cái gì? Tôi nghe nói buổi chiều hai người đi gặp Triệu Trung Sâm.” Đôi mắt thẳng tắp của Mục Uyển Thanh nhìn chằm chằm vào Văn Chính Đông, giọng điệu tuy rằng hoà nhã, nhưng khí thế có chút hung hăng.

Văn Chính Đông không biết nên nói chuyện này như thế nào với cô ta, càng không rõ ràng cô ta lấy được tin tức từ đâu. Phần đông tai mắt của Mục tiểu thư ở hội Thanh Sơn anh ta đều nắm được, nhưng không ngờ ngay cả chỗ Triệu Trung Sâm cô ta cũng không buông tha.

“Tại sao không nói lời nào?”

Văn Chính Đông ngẩng đầu, đối diện ánh mắt cô ta, “Uyển Thanh, tôi nghĩ có một số việc chúng tôi không muốn cô đi mạo hiểm, chuyện này Duật Thần sẽ giải thích với cô, tôi khó mà nói bất cứ điều gì.” Nói xong Văn Chính Đông gấp bản đồ lại, hướng về cô ta gật đầu rồi đi.

Sắc mặt Mục Uyển Thanh có chút khó coi, cô ta ngẩng đầu nhìn về phía trên lầu, đúng lúc Thiệu Duật Thần từ thư phòng đi ra đến cửa phòng mình, đang trao đổi gì đó với Điền Kế Sơn.

“Duật Thần!” Mục Uyển Thanh gọi anh.

Thiệu Duật Thần quay đầu hướng về dưới lầu, vừa vặn đi động vang lên, nghe tiếng chuông anh biết là Văn Chính Đông, anh tò mò, hai người vừa mới tách ra, chẳng có lý do gì mà không tự mình đi lên còn muốn gọi điện thoại.

Anh tiếp máy, không nói gì, nhưng mà khi lắng nghe, sắc mặt hơi khác thường, anh quay lại nhìn thoáng qua Mục Uyển Thanh đang đứng dưới lầu, trên mặt có một chút ý tứ không rõ ràng. Anh buông điện thoại, lập tức quay đầu hướng về phía thư phòng, xem ra muốn giấu diếm nhưng không được.

Việc này dường như là một loại ăn ý, Mục Uyển Thanh liền theo sau tiến vào. Thiệu Duật Thần biết Mục Uyển Thanh không phải là loại người dễ bị lừa gạt, anh cũng không dự định sẽ lòng vòng với cô ta, “Ngồi đi!” Anh hướng về Mục Uyển Thanh nói một câu, nhưng chính mình không ngồi xuống, anh đi vào phòng trong của thư phòng rồi nhanh chóng đi ra, trong tay có nhiều hơn một văn kiện.

Mục Uyển Thanh nhận lấy, mở ra nhìn thoáng qua thì biến sắc, “Anh điều tra em?” Mục Uyển Thanh cau mày, trong đôi mắt hiện lên vẻ khó tin. Cô ta còn vốn tưởng rằng Thiệu Duật Thần cho cô ta xem kế hoạch của anh.

Thiệu Duật Thần không ngồi, anh cứ đứng như vậy, hai tay đút vào trong túi quần, tay áo sơ mi cuộn lên tới khuỷu tay để lộ ra cánh tay săn chắc, khí thế có chút oai phong đáng sợ.

“Uyển Thanh, anh không điều tra em, anh chỉ là thu dọn một số di vật của anh cả, sau đó tra xét tìm hiểu nguồn gốc một chút chuyện đường dẫn buồn lậu ô tô trước kia có người lợi dụng Thiệu thị. Nhưng mà kết quả khiến anh rất bất ngờ!”

Mục Uyển Thanh muốn nói gì đó lại bị Thiệu Duật Thần ngăn cản, “Uyển Thanh, anh muốn em nói thật với anh, thái độ của em đối với chuyện này rất tệ là sao?” Đáng lẽ Thiệu Duật Thần rất tin và không hề nghi ngờ Mục Uyển Thanh nhưng lúc nhìn thấy phản báo cáo này anh có phần không biết xử lý. Rốt cuộc anh tiếp xúc quá lâu với thế giới bên ngoài, không biết bản thân mình chậm chạp hay là thế giới này biến hoá quá nhanh.

“Anh nói chuyện Thiệu gia rửa tay?” Mục Uyển Thanh cũng đứng lên, “Thiệu Duật Thần, đúng, chuyện này quả thật là do em làm, nhưng vốn là chị dâu của anh bày mưu đặt kế cho em, anh có biết vào lúc anh cả đưa ra tin đồn muốn rửa tay, rất nhiều những cá nhân có liên quan với chúng ta ngày trước đều lo lắng sẽ bị liên lụy, cho nên họ rời khỏi Thiệu thị, đồng vốn tài chính của chúng ta rất khó khăn.” Mục Uyển Thanh nghiêng đầu không nhìn anh, “Lúc đó anh đương nhiên được ủng hộ tự tại, mỗi ngày chỉ nghĩ đến bệnh nhân của anh và người phụ nữ của anh, nhưng anh cũng nên quan tâm đến việc trong nhà, quan tâm đến Thiệu thị!”

Vốn Thiệu Duật Thần từ trên cao nhìn xuống Mục Uyển Thanh làm khó dễ cô ta, không biết làm sao mà khoảng cách lúc này đã trở thành chính mình vô cùng xấu hổ trước mặt cô ta. Thiệu Duật Thần cúi đầu, lời cô ta nói không phải không có đạo lý, chính mình làm quá ít cho Thiệu gia và Thiệu thị, đối với gia tộc của mình anh quả thật hổ thẹn trong lòng.

“Uyển Thanh, anh xin lỗi! Anh không biết tình huống.” Khí thế vừa rồi của Thiệu Duật Thần đã không còn, anh cảm thấy mình không có đạo lý, nhưng anh vẫn có chút lo ngại trước đôi mắt của Mục Uyển Thanh, chuyện buồn lậu ô tô lần này không thể không nói làm việc rất gọn gàng, nếu không phải anh nắm giữ mọi quyền hạn của công ty thì hoàn toàn không thể điều tra ra chứng cứ, điều này khiến anh có phần kiêng dè Mục Uyển Thanh.

“Duật Thần...”

“Chuyện tang lễ đã sắp xếp xong rồi chứ?” Anh ngắt lời cô ta, Mục Uyển Thanh đứng tại chỗ sững sờ một lúc, cuối cùng vẫn buông tha cho vấn đề của mình, cô ta lấy ra một cái laptop nhỏ từ trong túi, rồi đưa đến tay anh, “Tất cả mọi việc em đều ghi lại trong máy tính, tự anh xem lại coi còn có sai sót gì không, hiện tại linh vị của anh cả và chị dâu do ai cầm còn chưa quyết định, tình trạng bây giờ của Cẩm Nhiên chỉ sợ khó làm được.”

“Để anh và chị hai làm chuyện này!” Thiệu Duật Thần vừa nói vừa mở máy tính, anh xem xét lại tất cả hạng mục được sắp xếp, nhất là về phương diện bảo vệ an toàn, anh nhìn đi nhìn lại bản đồ ba chiều của nghĩa trang, “Em đã bố trí ở những nơi cao điểm, có nghĩ tới vùng đất trũng lân cận này cũng là cơ hội rất tốt để phục kích, còn nữa tất cả xe sử dụng vào ngày một phải được kiểm tra trước khi khởi hành, anh không muốn ngày đó xảy ra bất kỳ chuyện gì khiến anh cả và chị dâu không thể yên nghỉ.” Khuôn mặt anh trầm xuống, cầm laptop trả lại cho Mục Uyển Thanh, “Em vất vả rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

Mục Uyển Thanh đứng tại chỗ nhìn anh đối với mình như việc công, thậm chí không cho cô ta một nụ cười, trong lòng cô ta lập tức lạnh lẽo.

“Còn có việc sao?” Thiệu Duật Thần nhìn cô ta đứng tại chỗ bất động, vì thế anh ân cần hỏi một câu.

Nỗi giận của Mục Uyển Thanh lập tức chạy trốn, trong lòng anh có phải chưa từng có chỗ cho cô ta phải không, quan hệ của bọn họ vĩnh viễn là công việc. Cô ta nâng cao đầu liếc mắt một cái, ném ra giọng điệu lạnh lùng, “Không có việc gì!” Nói xong cô ta xoay người đập cửa mà đi.

Thiệu Duật Thần trái lại có chút khó hiểu đối với con tức tưng tưng của cô ta, anh lắc đầu cười khổ, khi tính cách tiểu thư của cô ta ảm ỉ thì anh thu dọn những văn kiện kia, trong lòng anh kích động, chị dâu không còn, hiện tại những điều Mục Uyển Thanh nói chính là chết không đối chứng, anh không biết có nên tin tưởng cô ta.

Lúc Thiệu Duật Thần trở về phòng ngủ, mở cửa thì thấy Ưông Ninh Hi dựa nửa người ở đầu giường, cô nghiêng thân mình nhìn tiểu Cẩm Nhiên ở bên cạnh, đứa trẻ kia dường như đã ngủ say, im lặng không có một chút âm thanh. Thiệu Duật Thần thả bước chân chậm rãi nhẹ nhàng đi qua, anh ngồi xuống cạnh giường, ôm Ưông Ninh Hi vào trong lòng rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Ninh Hi, nếu anh nói sau này Cẩm Nhiên sẽ đi theo chúng ta, anh muốn em có thể đem nó trở thành con ruột con mình, em sẽ không vui hay không?”

Ưông Ninh Hi giương mắt nhìn anh, trên mặt hơi đỏ, cô đương nhiên hiểu được ý anh, ngoại trừ về Cẩm Nhiên còn có về tương lai của bọn họ. Trong lòng Thiệu Duật Thần, dường như việc bọn họ ở cùng nhau là điều dĩ nhiên, nhưng trong lòng Ưông Ninh Hi lại luôn đè nặng một tảng đá lớn. Lắng nghe những lời tự nhiên dịu dàng này, trong lòng cô cũng tràn ngập sự ngọt ngào, tựa như một người phụ nữ bình thường được người yêu hứa hẹn, có vui sướng và cảm động, thế nhưng chỉ một ý nghĩ chợt loé lên đã bị sự lo lắng và sợ hãi thay thế. Thiệu Duật Thần có thể cả đời sẽ không biết, bản thân cô có khả năng gạt anh cả đời, hoặc là bọn họ không thể có cả đời hay không.

Nghĩ đến những điều đó, trong lòng Ninh Hi có một loại dày vò nói không nên lời, hai tay cô bắt giắc vậy chặt thắt lưng anh, cơ người lại nép mình trong lòng anh.

Thiệu Duật Thần không biết hành động thân mật vào lúc này có ý gì, Ninh Hi của anh thật chưa bao giờ có dáng vẻ như vậy, trong lòng anh lại phảng phất toả ra một chút mùi vị của hạnh phúc, anh không suy nghĩ nhiều, chỉ ôm chặt cô vào trong ngực, “Anh có thể cam đoan với em, anh nhất định sẽ không xử tệ với con của chúng ta.”

Nước mắt Ưông Ninh Hi trong phút chốc tràn ra, người phụ nữ luôn được cho rằng có ý chí sắt đá khi nghe đến con của chúng ta thì rốt cuộc không thể thờ ơ, cô biết, bản thân mình lừa gạt người đàn ông mà mình yêu nhất, lợi dụng tình cảm chân thành tha thiết nhất của anh đối với mình. Mỗi khi nhận thức này xuất hiện trong đầu cô, cô sẽ có một nỗi đau như thiêu đốt, điều này khiến cô hiểu được, người đàn ông trước mắt sớm đã không phải là một người qua đường, một đối tượng của nằm vùng.

“Duật Thần, nếu sau này em làm chuyện sai lầm, có lỗi với anh thì anh sẽ làm sao?” Cô ở trong lòng anh nhỏ giọng ní non, thử thăm dò một cách cẩn thận.

“Tại sao nói như vậy?” Thiệu Duật Thần buông cô ra, nhìn khuôn mặt của cô, có vẻ không hiểu, “Nhưng mà em yên tâm.” Anh lại ôm chặt cô vào trong lòng, “Anh sẽ không cho em cơ hội yêu thương người khác, anh sẽ giữ chặt em, tuyệt đối không để em chạy trốn.” Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, nhưng lộ ra vẻ nghiêm túc.

Ưông Ninh Hi làm sao vui vẻ được, sợ rằng tương lai sẽ có một ngày cô không muốn bị đuổi đi. Cô cúi đầu, tựa vào cánh tay anh, nước mắt rơi trên cánh tay anh. Thiệu Duật Thần cảm giác được một cảm giác mát lạnh, anh không cúi đầu xem, chỉ siết chặt vòng tay của mình, trên mặt lộ ra nụ cười chua xót, không ai biết nội tâm anh có bao nhiêu cảm kích, vào thời điểm anh khó khăn nhất, không chịu nổi gánh nặng và nguy hiểm nhất, cô có thể đến bên cạnh anh, bằng lòng cùng anh đi trên con đường gian nan nhất. Khi cô nói rằng không sợ, nói rằng cô hy vọng anh làm người tốt, nói rằng bất luận như thế nào anh cũng không được xảy ra chuyện, anh liền quyết định cuộc đời này chính là cô.

Sáng chủ nhật, người của Thiệu gia đã sớm tụ tập trong phòng khách, hôm nay là ngày hạ táng của vợ chồng Thiệu Duật Quân. Toàn bộ người trong nhà đều mặc màu đen, trên cánh tay đeo một miếng vải màu đen. Lúc Thiệu Duật Thần đi ra không khí lại càng thêm trang nghiêm, anh mặc một bộ âu phục đen, áo sơ mi đen còn có cả vạt đen, nhưng cả người không bởi vì toàn thân màu đen mà có vẻ tiêu tụy và uể oải, trên người anh đều là khí thế nghiêm nghị, phía sau là Cẩm Nhiên, hôm nay cậu bé cũng mặc một bộ âu phục nhỏ màu đen, sắc mặt hơi trắng bệch, trong mắt vẫn có vẻ sợ hãi thế giới này.

Ưông Ninh Hi mặc váy đen đứng bên cạnh Cẩm Nhiên, cô vừa nắm tay vừa che chở phía trước cho Cẩm Nhiên. Mục Uyển Thanh đứng ở dưới lầu nhìn thấy ba người đứng trên lầu như vậy, sắc mặt cô ta đặc biệt khó coi, bức tranh này cực kỳ giống một nhà ba người, khiến cô ta có phần đố kỵ điên cuồng. Nhưng cô ta không nói được gì, ở đây trong nhà này ai cũng biết, tiểu thiếu gia hiện tại ngoại trừ Thiệu Duật Thần và Ưông Ninh Hi thì không đi theo ai.

Khi Thiệu Duật Thần đến lầu hai thì ngừng lại, anh xoay người nắm tay Ninh Hi, “Cùng anh đi thăm ba, ông cụ nên biết chuyện hôm nay.”

Tuy rằng thanh âm của anh không lớn, nhưng mọi người trong phòng đều nghe thấy, Mục Uyển Thanh đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía ba người, ánh mắt đúng lúc gặp phải Ưông Ninh Hi vừa xoay người. Ưông Ninh Hi thấy được vẻ mặt bất thường của sự đố kỵ, thanh sắc cô ta không động đậy, trực giác của phụ nữ luôn nhạy cảm, từ ngày cô vào cửa đã nhìn ra ý nghĩ của Mục Uyển Thanh đối với người đàn ông bên cạnh mình. Hiện tại thời buổi rối loạn, cô không muốn để Thiệu Duật Thần tăng thêm phiền não, cô chỉ hy vọng điều này đừng trở thành biến số trong cuộc chơi nguy hiểm. Trong khoảnh khắc kia ngoại trừ nhiệm vụ bảo vệ tốt bản thân, cô thậm chí nghĩ tới bảo vệ tình yêu của mình. Ưông Ninh Hi hít một hơi thật sâu lại thở ra thật dài, cô biết loại tâm tình này sẽ làm cho cô nguy hiểm.

“Em sao vậy?” Thiệu Duật Thần phát hiện sự khác thường của cô, anh nắm tay cô, “Đừng khẩn trương, không việc gì, hướng chỉ ý chí của ông cụ hiện tại không rõ ràng.” Anh dường như nói đùa an ủi cô, sức lực trên tay mạnh mẽ, anh nắm chặt tay cô tựa như cho cô một chút sức mạnh.

Vào lúc ra ngoài, cổng mở ra thì đã có một hàng sáu chiếc xe, Văn Chính Đông đứng ở phía xa, trông thấy Thiệu Duật Thần đến gần anh ta cũng không nói chuyện, chỉ đơn giản gật đầu một cái, hình như đã bố trí tốt cho mọi người, từng người mở cửa lên xe. Uông Ninh Hi và Thiệu Duật Thần còn có Cẩm Nhiên lên chiếc xe thứ ba, người lái là Văn Chính Đông. Theo tình thế, Uông Ninh Hi cũng có thể hiểu được tình hình nghiêm trọng, lòng bàn tay không khỏi đỏ mồ hôi.

Khi đoàn xe đến mộ viên, có rất nhiều xe đậu ở bên ngoài, bảo vệ mặc đồ đen trên tay đeo miếng vải đen đứng đầy tại cổng, còn có một số phóng viên không sợ chết đứng tốp ba tốp năm canh giữ ở nơi đó với trường thương đoàn pháo\*. Lúc xe dừng lại, Thiệu Duật Thần không xuống xe, “Chính Đông, đuổi những người phóng viên kia đi, tôi không muốn Ninh Hi bị chụp hình.”

(\*) ám chỉ hàng tá cái micro chĩa về phía muốn phỏng vấn.

Uông Ninh Hi quay đầu nhìn anh, vẻ mặt trang nghiêm của anh dần dần dịu xuống, anh đưa tay xoa nhẹ tóc cô, “Anh xin lỗi, đây là lo cho sự an toàn của em, bây giờ không thể cho người khác biết em là người của Thiệu Duật Thần, nó sẽ khiến em trở thành một mục tiêu.”

Thực ra không cần giải thích, Uông Ninh Hi cũng hiểu đạo lý này, hiểu được dụng ý của anh, thế nhưng khi anh nói ra miệng một cách yêu thương, cô chỉ cảm thấy mình càng đáng sợ hơn, cô chậm rãi cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của anh tựa như tình yêu nồng đậm không thay đổi.

Toàn bộ tang lễ sắp xếp rất có trật tự, Uông Ninh Hi biết đây là do một tay Mục Uyển Thanh xử lý, trong lòng cô không khỏi nâng cao mức độ nguy hiểm của cô ta. Là lão đại của hội Thanh Sơn, sự tiếp đãi long trọng đối với Thiệu Duật Thần khiến cô bất ngờ, những người bảo vệ mặc đồ đen này không những phải cúi đầu chào hỏi, ngay cả nguyên lão như chú Tứ cũng phải hành lễ kính cẩn lễ phép. Điều này làm cho Uông Ninh Hi bắt đầu hiểu được tại sao bang hội dùng cách thức ghê gớm như vậy để tranh giành vị trí này, quyền lợi, tiền tài, địa vị, đây là nguồn gốc tội ác của bản chất con người.

Bởi vì sức mạnh của vụ nổ quá lớn, vợ chồng Thiệu Duật Quân đã không tìm được toàn bộ thi thể, cho nên Thiệu Duật Thần quyết định đem hai người hoá táng. Đứng trước hai hủ tro cốt bằng cẩm thạch, anh tháo kính đen xuống, rồi xoay người hướng về phía mọi người, anh giơ tay phải lên, “Tôi Thiệu Duật Thần hôm nay ở chỗ này thề trước hồn thiêng của anh cả và chị dâu, tôi nhất định sẽ hoàn thành việc mà bọn họ chưa làm xong, tôi nhất định sẽ truy ra hung phạm và nghiêm trị không tha.” Anh bỏ tay xuống, đi lên một bước, đứng cách chỗ chú Tứ không xa, “Chỉ cần Thiệu Duật Thần tôi còn ở hội Thanh Sơn một ngày, nếu ai làm cản, tôi tuyệt đối không khách khí với kẻ đó, đối với kẻ làm sai, mặc kệ là nguyên lão đời thứ ba hay là người mới đến, tôi đều đối xử như nhau, tuyệt đối không nhân nhượng. Nếu hôm nay có người muốn phát biểu gì ở đây, trước tiên báo cho tôi biết, đừng trách tôi không khách khí.”

Uông Ninh Hi ngẩng đầu nhìn bóng dáng của anh, tuy rằng không trông thấy vẻ mặt nhưng lại có thể cảm giác rõ ràng cả người anh phát ra khí thế nghiêm nghị, cô chưa từng gặp qua Thiệu Duật Thần như vậy, sắc bén, uy nghiêm, khiến người ta muốn kính nhi viễn chí\*. Một bác sĩ Thiệu luôn tươi cười như ánh mặt trời ấm áp, nói chuyện tao nhã đã không thấy. Cả người Uông Ninh lạnh run, có thể có một ngày anh cũng đối xử với mình như vậy hay không. Cô lấy lại tinh thần, không dám suy nghĩ nữa, chỉ ở phía sau Thiệu Duật Thần theo quá trình của tang lễ.

(\*) kính trọng nhưng không gần gũi

Đoàn Dịch Lâm và Lư Bội Nghiên ngồi trên một chiếc xe màu đen có rèm che ở rất xa, xen lẫn trong đoàn xe khổng lồ tại cổng nên rất khó phân biệt, hắt ôm một chiếc laptop, bên trong là một tầm nhìn chữ thập nhắm vào mục tiêu, là đối diện với mộ phần của Thiệu Duật Quân.

“Anh nói rồi cuộc phải làm thế nào mới để cho đôi vợ chồng mà quý gia không thể yên nghỉ nhất hả?” Lư Bội Nghiên nhai kẹo cao su, nhíu mày, “Con cáo già chú Tứ kia, lúc nói chuyện luôn nói một nửa nuốt một nửa, không muốn ai thấy ông ta nói thẳng, còn làm cho người ta phí đầu óc.” Cô ta có chút oán giận, liếc nhìn người đàn ông bên cạnh nghiêm túc điều chỉnh tầm nhìn, “Loại súng điều khiển từ xa này thật sự dùng tốt sao?” Cô ta đuổi người qua, nhìn vào màn hình máy tính, có chút nửa tin nửa ngờ.

“Em cho rằng sau khi tiếng súng vang lên, với tình trạng bảo vệ này chúng ta còn biện pháp chạy trốn sao?” Hấn quay đầu nhìn Lư Bội Nghiên cười nhạt, “Chúng ta cũng phải tin tưởng khoa học, khoa học công nghệ là lực lượng sản xuất chính, chỉ có...” Đoàn Dịch Lâm vốn rất hứng thú lướt nhanh hình ảnh trong màn hình máy tính.

Uông Ninh Hi mặc váy đen, đeo một chiếc kính đen lớn, trong lòng còn ôm đứa trẻ kia, cô cứ như vậy đi theo phía sau Thiệu Duật Thần đi vào tầm nhìn của Đoàn Dịch Lâm, hấn lập tức dừng hình ảnh, hấn chớp mắt, một khắc kia hấn thậm chí không tin chỗ mình vừa nhìn thấy. Người phụ nữ kia là Đới Mạt Nhan sao? Người phụ nữ kia chính là Đới Mạt Nhan, đừng nói là đeo kính đen, cho dù hoá thành tro bụi hấn cũng có thể liếc mắt một cái là nhận ra được.

Lư Bội Nghiên cũng cảm thấy lạ lùng, cô ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về mặt của hấn, hình như chỉ trong vài giây, trên mặt hấn biến hoá vô số biểu cảm, khiếp sợ, không tin, mất mát, còn có phần nộ... Cô ta không dám lên tiếng, lúc này cô ta hiểu được một câu tùy tiện sẽ làm cho người đàn ông này buồn bực, như vậy chắc chắn là tìm đau khổ cho mình.

Về mặt Đoàn Dịch Lâm dần dần khôi phục lại sự lãnh đạm, bàn tay chậm rãi trượt trên bàn phím laptop, điểm chữ thập trên màn hình không ngừng dừng lại trên vài người, cuối cùng dừng lại trên đầu Cẩm Nhiên đang ở trong lòng ngực của Uông Ninh Hi, “Em nói, nếu ở tang lễ của Thiệu Duật Quân giết chết con hấn, chuyện này đối với vợ chồng kia có phải cả đời cũng sẽ không yên nghỉ hay không?” Khoé miệng hấn kéo ra một nụ cười nhạt, thanh âm của hấn lạnh như đóng băng khiến Lư Bội Nghiên không khỏi run mình.

“Còn máu sẽ bắn tung toé lên người cô ta trước tiên, chắc chắn, có phải rất được hay không?” Hấn quay đầu nhìn người bên cạnh, sắc mặt Lư Bội Nghiên trắng bệch, nhìn ánh mắt cô ta có chút sợ hãi, Đoàn Dịch Lâm hoảng hốt một chút, hấn buông máy tính trong tay, chậm rãi ôm cô ta vào trong lòng, “Đừng sợ, nghe lời, hòng súng của tôi sẽ không chống lại người đối xử tốt với tôi.” Hấn mềm lòng, lại bỗng nhiên trở nên rất đau giống như có một vụn kim châm đâm trên mặt. Khuôn mặt ôn hoà của hấn chợt lạnh thấu xương, hấn buông Lư Bội Nghiên ra, khôi phục lại vẻ lạnh lùng, lòng dạ sắt đá

của hắn được nguy trang bởi loại lạnh bạc nhạt nhẽo này, làm cho hắn nhìn ra nỗi sợ hãi trong cuộc sống.

“Cô ta sẽ bị hù dọa chết khiếp đi.” Lư Bội Nghiên chậm rãi phun ra một câu, vẻ mặt có chút chua xót, có chút ghen tuông, mà Đoàn Dịch Lâm là người hiểu rõ nhất, cô ta biết bây giờ hắn khác thường, mà những điều khác thường này đều vì người phụ nữ tên là Uông Ninh Hi.

Đoàn Dịch Lâm cười lạnh, “Một người cảnh sát đã từng tiếp nhận sự huấn luyện đặc biệt nếu dễ dàng bị dọa đến chết khiếp, chúng ta cũng sẽ không làm việc lén lút như vậy.” Nói xong hắn mỉm cười, nhớ lại thời khắc cuối cùng của bọn họ, cô ta bẻ cổ tay của hắn ra sau, đầu gối chống lại hạ thân của hắn, bắt chéo hai tay của hắn sau lưng rồi đặt trên tường, “Tuồng Thiệu Dương, lần này các người xong đời, đừng vùng vẫy không cần thiết, tôi sẽ thay anh cầu xin quan toà.”

Hắn cúi đầu cười tự giễu, ba năm, mỗi một câu của cô nói với mình đến bây giờ vẫn còn có thể quanh quẩn trong đầu mình rõ ràng như vậy. Hắn đột nhiên có phần tò mò, người phụ nữ này đột nhiên xuất hiện bên cạnh Thiệu Duật Thần, rốt cuộc là trùng hợp hay là sự trùng hợp do lãnh đạo cục tạo ra, trong lòng Đoàn Dịch Lâm chợt sinh ra ý tưởng muốn xem nào nhiệt, hắn không để ý tới vẻ mặt khiếp sợ của Lư Bội Nghiên, hắn mở máy tính một lần nữa, nhìn người trên màn hình trong phạm vi, Thiệu Duật Thần và Uông Ninh Hi mỗi người nắm một tay của Cẩm Nhiên, họ cúi đầu nghe mục sư đọc điều văn, bức tranh này khiến Đoàn Dịch Lâm cảm thấy đặc biệt chướng mắt. Tay hắn không thể không chế trượt xuống, để giao điểm kia chậm rãi chuyển qua vị trí trái tim của Thiệu Duật Thần...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 14: Hỗn loạn

Lư Bội Nghiên chỉ nhìn lướt qua thì đã bị hành động của Đoàn Dịch Lâm làm hoảng sợ, “Anh sẽ xuống tay với Thiệu Duật Thần?” Cô ta giữ chặt bàn tay của Đoàn Dịch Lâm, “Anh không phải điên rồi chứ, hiện tại anh không thể động vào hắn, anh quên lời chú Tư đã căn dặn.”

Đoàn Dịch Lâm không để ý tới lời khuyên của Lư Bội Nghiên, hắn rút bàn tay khác ra ấn phím enter, nụ cười quỷ dị hiện lên khuôn mặt, trong chớp mắt liền biến mất.

Mục sư đọc xong bài điều văn dài dòng, Thiệu Duật Thần ngẩng đầu, bỗng nhiên cảm thấy trước ngực có lực va chạm mạnh, cả người anh lao đảo hai bước về phía sau, Mục Uyển Thanh xoay người vừa lúc che trước người anh, ngay sau đó viên đạn thứ hai xuyên qua bả vai của cô ta, máu tươi bắn lên người Thiệu Duật Thần. Mục Uyển Thanh theo tình thế nhào vào trước người anh, đưa ra về mặt đau đớn.

Uông Ninh nằm sấp xuống theo bản năng, cô giấu Cẩm Nhiên ở dưới thân, trong phút chốc dường như nghe được thanh âm của viên đạn bay qua bên tai mình, sau đó bên cạnh mình còn có người ngã xuống. Hiện trường lập tức hỗn loạn, đạn vẫn không ngừng bắn xung quanh, không có tiếng vang gì. Uông Ninh Hi rút ra một khẩu súng mà cô giấu ở trong lễ phục của Cẩm Nhiên, rồi nhanh chóng xoay người theo phương hướng 9 giờ về phía một thân cây bắn hai phát đạn, trong lúc đó có vật gì từ đó rơi xuống trên cây. Cô cũng không thấy rõ súng ở nơi nào, chỉ là dựa vào đường đạn của mấy viên đạn kia mà phán đoán thôi.

Trận bắn ngừng lại, tình cảnh chậm rãi khôi phục sự yên lặng, Uông Ninh Hi đang nghĩ ngợi làm sao giấu súng thì Văn Chính Đông ở bên cạnh đoạt lấy, “Coi chừng Cẩm Nhiên.”

Chỉ trong khoảnh khắc đạn bay nhanh như chớp, Văn Chính Đông đang đứng ở phía sau Uông Ninh Hi lại nhìn thấy tất cả mọi chuyện rõ ràng. Bây giờ anh ta tin tưởng, vai trò của Uông Ninh Hi không chỉ là người phụ nữ của Thiệu Duật Thần đơn giản như vậy, từ khi cấp trên cho anh ta biết có người vào giúp đỡ, trong lòng anh ta cũng có phán đoán vài phần.

Uông Ninh Hi đứng lên, kéo Cẩm Nhiên đến bên cạnh Thiệu Duật Thần. Cô nhìn thấy cả cánh tay trái của Mục Uyển Thanh đều là máu tươi, cô ta dựa vào trong lòng Thiệu Duật Thần, hơi thở có chút rối loạn.

“Duật Thần, anh có chuyện gì không?”

“Duật Thần, anh có chuyện gì không!”

Hai người phụ nữ đồng thời lên tiếng hỏi cùng một vấn đề, Mục Uyển Thanh nghiêng đầu nhìn Uông Ninh Hi, cô ta chỉ cau mày, rồi đem tất cả sự chú ý đặt trên người Thiệu Duật Thần, cô ta đưa tay tìm tòi vết thương trước ngực anh, nhưng Thiệu Duật Thần ngăn lại, “Uyển Thanh, anh không sao, anh đây.” Nói xong, anh quay đầu về đám người hô to, “Mau, lái một chiếc xe đến đây.”

Anh cứ như vậy ôm Mục Uyển Thanh, không ngừng nói lời khích lệ, Uông Ninh Hi quỳ gối ở bên cạnh có vẻ dư thừa, một khắc kia, khi anh nói với Mục Uyển Thanh “Anh đây”, trái tim Uông Ninh Hi giống như bị viên đạn bắn vào đau đớn sau đó chết lặng.

Ánh mắt của cô chậm rãi chuyển về Mục Uyển Thanh ở trong lòng Thiệu Duật Thần, cô ta hít một hơi, dáng vẻ vô cùng yếu ớt và đau đớn, Uông Ninh Hi liếc nhìn vết thương trên bả vai cô ta, e rằng ngay cả xương cốt cũng không bị thương, chỉ bị thương bên ngoài da thịt mà thôi. Dường như là giả bộ vậy.

Rất nhanh chóng đã có xe lái tới, Thiệu Duật Thần tự mình bế cô ta lên xe, nhưng anh không cùng đi đến bệnh viện, “Chính Đông, anh đưa Uyển Thanh

đi, phải chăm sóc cô ấy thật tốt.” Sắc mặt Thiệu Duật Thần rất khó coi, nhìn ra được anh đang tức giận. Mục Uyển Thanh ở trong xe đột ngột nhìn ra phía bên ngoài, anh lại không cùng cô ta đến bệnh viện, cô ta cắn chặt môi mình, một bàn tay giữ miệng vết thương, chậm rãi nhắm mắt lại.

Điền Kế Sơn cầm cái gì đó rút xuống từ trên cây kiểm tra, vật đó hiện ra trước mắt Thiệu Duật Thần, là một khẩu súng bắn tia điều khiển từ xa, Thiệu Duật Thần nhận lấy, phơi bày trước mặt tất cả mọi người, “Thật là công nghệ cao, Thiệu Duật Thần tôi thực sự đáng giá để mọi người hao tổn nỗ lực lớn như vậy?” Nói xong anh buông tay, khẩu súng kia liền rơi trên mặt đất, anh cởi bỏ nút áo của bộ âu phục, bên trong lộ ra một chiếc áo chống đạn nhẹ kiểu mới, “Thực xin lỗi, tôi đã chuẩn bị.”

Anh xoay người nhìn Ưông Ninh Hi ở bên cạnh, là sáng nay cô buộc anh mặc chiếc áo này vào, anh tự nhiên giữ chặt tay cô, cô đã cứu anh một mạng.

Đang lúc mọi người thôn thức không thôi, chú Tứ chậm rãi mở miệng, “Có phải nên kiểm tra một chút không, là ai nổ súng bắn rơi thứ này vào lúc tất cả mọi người đã tháo bỏ vũ khí, là ai có bản lĩnh lớn như vậy.” Vấn đề này tung ra lại khiến rối loạn một trận, mọi người thảo luận ào ào.

“Vào lúc đó chỉ có người người phụ nữ này và đứa nhỏ là không bị soát người.” Châu Quảng Sinh ở bên cạnh chú Tứ nói theo, ánh mắt của mọi người lập tức hướng về phía Ưông Ninh Hi.

Sắc mặt Thiệu Duật Thần càng trầm hơn, anh trừng mắt nhìn Châu Quảng Sinh, “Ý anh là muốn lục soát người cô ấy?” Tiếng nói của anh mang theo sự khiêu khích, Châu Quảng Sinh sợ tới mức không dám lên tiếng.

“Duật Thần, nếu là người của cậu mang súng đi vào, cậu cũng phải ăn nói với mọi người chứ?” Chú Tứ vẫn như trước không thuận theo mà không buông tha vấn đề này, cơ hội tốt như vậy mà không diệt trừ một người nào, thật sự khiến ông ta có chút uất ức.

Thiệu Duật Thần nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào vẻ mặt khinh thường của chú Tứ, nếu thật là người của anh mang theo vũ khí đi vào, trái lại anh không thể nói rõ, Ninh Hi và Cẩm Nhiên cũng là anh cho qua không điều kiện, nếu không nói rõ ràng với mọi người, về sau anh sợ rằng không thể phục chúng.

“Không sao, tôi có thể để mọi người lục soát, trên người tôi không có vũ khí, Cẩm Nhiên cũng là do tôi chuẩn bị sáng nay, tôi biết cậu bé cũng không mang theo vũ khí gì cả.” Ưông Ninh Hi tiến lên từng bước đứng ở bên cạnh Thiệu Duật Thần, cô đối mặt với mọi người mà không có một tia rụt rè và khủng hoảng, thanh âm cô rất lạnh nhạt mà lại khiến người khác có khả năng tin tưởng và nghe theo.

Thiệu Duật Thần thật không ngờ, giờ phút này cô lại bình tĩnh và thản nhiên như thế, anh đương nhiên tin tưởng cô không mang súng vào, nhưng có thể đứng ra chấp nhận chất vấn thì cũng khiến cho Thiệu Duật Thần nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa, hoá ra cô không phải chỉ là một người phụ nữ nhu nhược. Trong mắt anh lộ ra tia sáng của sự khẳng định và tán dương, người anh lựa chọn quả không sai.

Chú Tứ dùng tay ra hiệu, lập tức có một người phụ nữ đi lên sờ soạng toàn thân của Ưông Ninh Hi và Cẩm Nhiên một lượt, nhưng không phát hiện bất cứ thứ gì. Chú Tứ có phần chán nản, ánh mắt Thiệu Duật Thần lại đặt ở lối ra của mộ viên, nghi ngờ có người nổ súng, hiện trường không tìm được súng như vậy có phải là Văn Chính Đông mang theo hay không, anh ta mang vào thể nào.

Đoàn Dịch Lâm ngồi trên xe với thần sắc giận dữ, hẳn lại có thể để đứa nhỏ kia và Thiệu Duật Thần chạy thoát, khi đang nhắm mắt nhắm mũi nhìn tiêu chuẩn, hẳn lại bị người nào đó nổ súng xoá sạch thiết bị của mình làm cho hẳn không thấy rõ ràng. Hẳn khắp máy tính lại phịch một tiếng, “Shit!”

Lư Bội Nghiên ngồi bên cạnh không dám lên tiếng, bọn họ cùng nhau thực hiện nhiều nhiệm vụ như vậy, gần như chưa từng lỡ tay, từ khi đi trên con đường này đã không thuận lợi, tập kích một nhà Thiệu Duật Quân, một đứa nhỏ chạy trốn, còn giữ lại một nhân chứng, lần này lại không thu hoạch được gì, cũng khó trách Đoàn Dịch Lâm thẹn quá hoá giận.

Đoàn Dịch Lâm khéo léo mở nắp phía sau của máy tính, gỡ xuống ổ cứng, sau đó hẳn đưa phần còn lại cho Lư Bội Nghiên, “Xử lý sạch sẽ.”

Lư Bội Nghiên nhanh chóng đeo bao tay rồi tiếp nhận, cô ta lấy khăn ướt lau cẩn thận, sau đó cất vào trong một cái túi nhựa đã chuẩn bị tốt.

Tang lễ chấm dứt, xe đậu bên ngoài bắt đầu chậm rãi di chuyển, Đoàn Dịch Lâm và Lư Bội Nghiên xen lẫn trong đoàn xe cùng rời đi. Trên quốc lộ, có nhiều xe bắt đầu đi lên, bọn họ tìm cơ hội quẹo vào một ngã rẽ thoát khỏi đoàn xe. Lư Bội Nghiên mở cửa xe, trực tiếp ném cái túi nhựa kia vào cống sâu ở hai bên đường.

“Trở về làm sao ăn nói với chú Tứ?” Cô ta hơi lo lắng, nhíu mày nhìn hẳn.

Đoàn Dịch Lâm cười lạnh, “Chúng ta làm rất tốt, ông ta vốn muốn gây ra hỗn loạn mà thôi.” Lúc chú Tứ không cho hẳn động đến Thiệu Duật Thần, hẳn liền hiểu được việc này chẳng qua là mưu kế đã kích sự uy tín của Thiệu Duật Thần trong bang hội. Lư Bội Nghiên có vẻ khó hiểu, cô ta nhăn trán, vẻ mặt hung ác khi không còn giết người ngược lại thật đáng yêu. Đoàn Dịch Lâm cười, đưa tay vỗ đầu cô ta, “Em nha đầu chết tiệt này, ngốc nghếch, quả nhiên ngực lớn không có đầu óc.” Nói xong hẳn còn sờ soạng trước ngực cô ta.

Lư Bội Nghiên bĩu môi giận dữ, “Cả ngày các người đều thâm tàng bất lậu\*, không nói gì với em, cuối cùng còn nói em ngốc.” Nói xong cô ta nhìn ngoài cửa sổ không để ý tới hẳn.

(\*) ý nói người có cao thâm nhưng không thể hiện ra ngoài

Đoàn Dịch Lâm vẫn cười, biết cô ta không phải thực sự tức giận, lúc này cũng chỉ có nha đầu ngốc bên cạnh có thể làm cho hẳn thoải mái một chút, vui vẻ một chút. Nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của Ưông Ninh Hi, sắc mặt hẳn lại trầm xuống. Hẳn giữ lại phần cứng kia chính là còn muốn biết, rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy, ở giữa kiểm tra an ninh nghiêm ngặt như vậy mà có thể mang vũ khí vào, hẳn cũng muốn biết rốt cuộc Ưông Ninh Hi đóng vai trò gì ở bên trong. Không biết bởi vì vết xe đổ hay là thế nào, ở trong mắt hẳn, người kia vẫn là một cảnh sát.

“Bội Nghiên, em trở về giúp tôi điều tra Uông Ninh Hi kia, cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện.” Giọng hắn khôi phục lại sự lãnh đạm lúc trước, nghe không ra một chút tâm trạng. Nếu Uông Ninh Hi thật là nằm vùng, điều này chính là cơ hội của Đoàn Dịch Lâm. Người phụ nữ này hẳn không thể buông tha, còn có hội Thanh Sơn, thậm chí xí nghiệp Thiệu thị, hắn đều muốn tất cả.

Dọc đường Thiệu Duật Thần không nói câu nào, chỉ nắm chặt tay Uông Ninh Hi, một khắc cũng không buông ra. Uông Ninh Hi không ngừng quay đầu nhìn về mặt của anh, lại không nhìn ra được tâm trạng gì. Trong lòng cô hơi bối rối, cô không thể khẳng định mình có phải thực sự làm việc khôn khéo không, Thiệu Duật Thần có phải không nhận ra điều gì không, nhớ tới vừa rồi ở nghĩa trang anh đẩy tay cô ra, nghĩ anh cứ như vậy nhìn những người đó lục soát người cô, cô càng sợ hơn, nhưng cô không hỏi hân, vào lúc đó cô phải làm như vậy.

Xe chạy vào cổng lớn của Thiệu trạch, đậu trước lối vào của toà nhà chính, Thiệu Duật Thần không xuống xe, chỉ là quay đầu nhìn chăm chăm vào cô. Trái tim Uông Ninh Hi đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, cô không dám nhìn ánh mắt sắc bén của anh, giống như chúng có thể nhìn thấu mình. Cô không rõ tại sao lại khẩn trương như vậy, bao nhiêu lần người khác chĩa súng vào đầu cô, nhưng cô chưa từng sợ hãi như vậy.

Thiệu Duật Thần cúi đầu, mở lòng bàn tay cô ra, bên trong đều là mồ hôi, anh ngẩng đầu lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay với cô, khi Uông Ninh Hi còn chưa phản ứng anh đã chậm chậm ôm cô vào trong lòng, “Hôm nay để em chịu ủy khuất, anh xin lỗi, tha thứ cho anh được không? Có một số việc em có thể không hiểu...”

“Em hiểu, Duật Thần, anh không cần giải thích với em, em hiểu được, hôm nay không soát người em, về sau anh sẽ rất khó làm việc trước mặt thuộc hạ. Em không sao, không muốn kéo anh ra sau, em chịu chút ủy khuất thật sự không có vấn đề gì.” Cô cúi đầu, thu lại sự hoảng sợ trong đôi mắt, cô lại giương mắt nhìn với sự dịu dàng, “Nhưng mà Mục tiểu thư bị thương, không biết thế nào, xem ra như là rất nghiêm trọng.”

Thiệu Duật Thần vỗ tay cô, “Đừng lo lắng, anh đã nhìn qua, chẳng qua là bị thương phần da thịt mà thôi.” Thiệu Duật Thần biết Mục Uyển Thanh có chút khôn vặt, “Có lẽ cô ấy sợ anh trách cứ cô ấy làm việc bất lực.” Nói xong, anh vươn một ngón tay đặt lên môi cô, “Xuyt, đừng để cô ấy biết anh nhìn thấu mưu kế nhỏ của cô ấy. Uyển Thanh là một cô gái rất đáng yêu, cũng rất đáng thương, là một vật hy sinh trong cuộc đấu tranh của thế giới này, anh hy vọng hai người có thể sống chung thật tốt, cô ấy là em gái của anh, ba cô ấy là ân nhân cứu mạng của ba anh, cô ấy cũng là trách nhiệm của anh.”

Uông Ninh Hi khẽ nhủ mảy, sợ là Thiệu Duật Thần hiểu sai ý, cô nghĩ Mục Uyển Thanh căn bản muốn giành được sự thương cảm trước mặt anh, muốn anh áy náy thương tiếc cô ta mà thôi. Nhưng làm cho cô có lo lắng là một câu trách nhiệm của anh, nó khiến cô hiểu được địa vị của Mục Uyển Thanh trong lòng anh và ở ngôi nhà này. Cho dù Thiệu Duật Thần không có tình yêu nam nữ đối với cô ta, ân tình trong thời gian dài bồi dưỡng thành tình thân không thể lay chuyển. Tựa như hiện tại Mục Uyển Thanh quả thật dễ xảy ra sự cố, nhưng Thiệu Duật Thần không có ý muốn trừng phạt chút nào.

“Anh xuống xe đi, lên thay quần áo rồi đến thăm Mục tiểu thư.”

Thiệu Duật Thần vuốt ve tay cô, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi cô, anh có vẻ quyến luyến không rời, “Em không ngại?”

Đề ý, đương nhiên đề ý, nhưng Uông Ninh Hi hiểu được lý lẽ, nên giúp anh không nên không hiểu chuyện mà cố tình gây sự, “Cô ấy là em gái của anh mà, em cũng không phải là người phụ nữ nhỏ mọn như vậy.”

Thiệu Duật Thần xuống xe lại thay một bộ mặt bất nộ tự uy\*, Uông Ninh Hi ôm Cẩm Nhiên đi theo phía sau, không khí trong nhà này trở nên rất trang nghiêm. Ninh Hi trở về phòng, thu xếp Cẩm Nhiên xong, đưa nhỏ hình như không bị hoảng sợ nhiều, vẫn là vẻ mặt ngẩn ngơ như cũ, “Cẩm Nhiên là đứa trẻ dũng cảm nhất.” Ninh Hi thương tiếc ôm cậu bé vào trong lòng.

(\*) không cần nổi giận mà cũng đã oai nghiêm

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, là Thiệu Duật Thần, “Ninh Hi, anh có chuyện hỏi em.”

Uông Ninh Hi buông Cẩm Nhiên ra, đến trước mặt Thiệu Duật Thần, “Sao vậy?” Tuy rằng trái tim thất chặt, đáng về bên ngoài của cô vẫn rất bình tĩnh.

“Anh chỉ hỏi riêng em, Chính Đông ở ngay phía sau em, hôm nay có phải Chính Đông nổi sùng hay không?”

Động tác đang vén tóc của Uông Ninh Hi cứng nhắc, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như thường, “Chính Đông ở phía sau em sao? Hôm nay em quá lo lắng, thực sự sợ xảy ra sự cố.”

Thiệu Duật Thần cúi đầu không nói gì, anh dừng một chút rồi gật đầu, “Em hãy nghỉ ngơi cho khoẻ, anh đi ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15: Bị thương

Thiệu Duật Thần nhẹ nhàng đóng cửa lại, Ưông Ninh Hi đứng tại chỗ nhìn anh khẽ nhủ mày, trong khoảnh khắc cửa phòng đóng lại anh đặt tay trên ngực mình. Ưông Ninh Hi nhủ mày một chút, trước mắt nhất thời hiện lên hình ảnh anh bị bắn trúng.

Cô đột nhiên kéo cửa ra, Thiệu Duật Thần vẫn ở cửa chưa đi xa, nghe được tiếng cửa thì anh quay đầu, trên mặt có nụ cười thần nhiên, sắc mặt anh đã hơi tái nhợt. Cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua dưới lầu, người làm và bảo vệ tốp năm tốp ba đang làm việc của mình. Cô trầm ngâm nhìn anh, không nói tiếng nào nắm cánh tay anh kéo vào phòng, rồi trở tay đóng cửa lại.

“Làm sao vậy?” Thiệu Duật Thần khó hiểu hỏi cô, “Về chuyện ban ngày, chờ anh trở về hãy nói cũng không muộn, bây giờ anh phải đến bệnh viện gấp.”

Ưông Ninh Hi vẫn không nói gì, cô nhanh tay cởi nút áo vét, rồi cởi áo sơ mi, anh vẫn mặc áo chống đạn sát người, vẫn chiếc áo đó chưa thay qua. Cô nhẹ nhàng đặt tay lên vị trí vết đạn kia, chợt khe thấy tiếng hít không khí trên đỉnh đầu, đôi mắt của cô không kim được mà ngáp đầy nước, cô ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt anh vẫn cười như trước.

“Không có việc gì, anh không chết được.” Anh dùng tay phải nắm tay cô, sợ cô không cẩn thận chạm vào chỗ kia.

Ninh Hi cúi đầu, nước mắt liền rơi trên mu bàn tay của Thiệu Duật Thần, “Anh thật sự không sao? Có thể gãy xương sườn hay không?” Thực ra lúc ở hiện trường cô đã có lo lắng như vậy, nhưng mà nhìn thấy bộ dạng đi lại tự nhiên của anh cô giải toả nỗi lo lắng, thật đúng là áo chống đạn công nghệ cao có thể giảm xóc tốt như vậy. Cô nhớ lại lúc ở trên xe anh ngồi mà không nói lời nào, chỉ là dùng tay phải nắm tay mình, e rằng anh nhịn đau rất vất vả.

“Có thể đụng vào trái tim không?” Cô ngẩng đầu cẩn thận hỏi, “Lúc này anh không nên đến thăm Mục tiểu thư, Chính Đông canh giữ ở đó sẽ không có việc gì đâu.”

Thiệu Duật Thần miễn cưỡng cười, “Bây giờ anh nên xuất hiện ở đó, bằng không sẽ có rất nhiều suy đoán. Nhưng phán đoán theo chuyên môn của anh, xương sườn hẳn là không nghiêm trọng, viên đạn vừa lúc bắn vào vị trí giữa hai xương sườn, xem như anh mạng lớn, bằng không trái tim không bị bắn xuyên qua thì cũng bị nát xương.”

Ưông Ninh Hi thật không ngờ anh thế này mà còn tâm tình nói giỡn, cô đưa tay chậm rãi cởi áo sơ mi đã rách của anh, từ trong ngăn tủ tìm một cái áo mới, rồi thuận tiện lấy hộp thuốc ở phía dưới, cô tìm một ít bông thấm nước và băng gạc chèn lên vị trí bị thương, dù sao sẽ không cọ sát mạnh lên vết thương. Sau đó cô cẩn thận thay áo sơ mi cho anh. Thiệu Duật Thần phối hợp, trong mắt chỉ có kinh ngạc vui mừng, “Em lại có thể phát hiện ở đó có hộp thuốc.” Ưông Ninh Hi ngẩng đầu nhìn anh cười, cô không nghĩ tới ở trong ngôi nhà này, hể là những phòng cô đã ra vào căn bản đều biết rõ ngõ ngách, đừng nói là hộp thuốc, ngay cả gian ngoài thư phòng của anh có mấy cái gạt tàn thuốc đặt ở chỗ nào cô đều thuộc nằm lòng. Thiệu Duật Thần gợn tay trái lên vẻ mặt rất đau đớn, Ninh Hi cau mày, cô có thể biết được nó đau như thế nào, cô vừa cài nút áo vừa nén giận, “Tự anh làm sao thay quần áo được, chẳng lẽ ngay cả em anh cũng không tin sao? Em sẽ không nói với người khác.”

“Anh biết, anh chỉ sợ em lo lắng. Anh ghét nhất là nhìn thấy em rơi nước mắt, nhất là thấy em rơi nước mắt vì anh, anh sẽ cảm thấy mình không chăm sóc tốt cho em.”

“Vậy anh để em chăm sóc anh, vào lúc này, sinh hoạt của anh phải nghe theo em.” Ưông Ninh Hi bĩu môi, cô nắm chặt vạt áo của anh hờn dỗi uy hiếp anh.

Thiệu Duật Thần thật là cầu còn không được, “Được, nhưng anh rất khó hầu hạ đấy.” Anh mở tay Ninh Hi ra, “Anh phải đi, em chăm sóc tốt cho Cẩm Nhiên.” Thiệu Duật Thần lướt qua bả vai của cô, nhìn Cẩm Nhiên ngồi ngay cạnh giường, cậu bé ngờ ngác nhìn bọn họ, ánh mắt trong veo ngây thơ khiến trái tim Thiệu Duật Thần khó chịu.

“Đề Điện Kế Sơn đi theo anh.” Thiệu Duật Thần muốn nói gì đó nhưng lại bị hai ngón tay của Ninh Hi che lại, “Em ở trong phòng này, không đi nơi nào cả cho đến khi các người trở về. Đừng lo cho em, để cậu ta đi theo anh em sẽ yên tâm một chút.” Ninh Hi cài nút áo vét của anh, chỉnh lại cả vạt một chút, “Nếu anh có nán lại thì nhất định phải gọi điện thoại, đừng để em chờ.” Nếu được, cô thật sự hy vọng mình có thể đích thân đi theo bên cạnh anh, một bước cũng không rời.

Thiệu Duật Thần không còn lời nào để nói, tất cả lý lẽ đều bị Ninh Hi nói hết, cuối cùng anh không thể không mang Điện Kế Sơn đi theo mình. Khi Thiệu Duật Thần rời khỏi, Ưông Ninh Hi thay đổi vẻ mặt nghiêm túc, tiến độ của cô chậm hơn đối thủ nhiều, cô vẫn chưa rõ ràng rốt cuộc là ai đang âm thầm ra tay liên tiếp, trái tim của Thiệu Duật Thần đã trúng một phát súng, điều này khó mà khiến cô không lo lắng.

Lúc Thiệu Duật Thần đến bệnh viện thì phát hiện bên trong phòng bệnh Mục Uyển Thanh đã có nhiều người tụ tập. Sắc mặt anh có chút khó coi, những người này rõ ràng tới xem náo nhiệt. Anh đi tới cửa, lập tức thay một bộ mặt thần thiện, tay phải dút vào trong túi quần, cố gắng không để nó hoạt động.

Điện Kế Sơn rất thức thời mà giúp anh mở đường, lúc Thiệu Duật Thần vào bên trong thì có vài người nguyên lão trong bang hội, trong đó bao gồm cả chú Tứ. Anh cũng không nhiệt tình gì mấy, chỉ lịch sự gật đầu với vài người. Anh nhìn Mục Uyển Thanh trên giường, sắc mặt của cô ta coi như không tệ, một bên bả vai quấn băng vải thật dày.

“Thế nào? Bác sĩ nói sao?” Anh quay đầu nhìn Văn Chính Đông ở bên cạnh.

“Bác sĩ nói chỉ là vết thương da thịt, nhưng vì viên đạn bắn xuyên qua, kết quả là vết thương hở miệng, sau khi khỏi bệnh Mục tiểu thư có thể cần phải nhận phẫu thuật chỉnh hình.”

Thiệu Duật Thần gật đầu, anh ngoảnh lại an ủi Mục Uyển Thanh ở trên giường, “Không sao, anh sẽ mời bác sĩ giỏi nhất, em nhất định có thể mặc lễ phục hở vai, anh bảo đảm.” Anh hơi cười nhưng rất gượng gạo.



“Uyển Thanh thích nhất là đẹp, Duật Thần, lần này người ta vì cứu cậu, cậu phải chịu trách nhiệm đến cùng đấy.” Chú Tứ đi tới, nhìn như tốt bụng, lại có mưu đồ khác mà vỗ vào ngực anh.

Sự đau nhói kích thích Thiệu Duật Thần, anh miễn cưỡng cười, đưa tay giữ chặt bàn tay của chú Tứ, “Chú Tứ yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Uyển Thanh, ông không cần nhọc lòng vì Uyển Thanh.”

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người bọn họ. Trong lòng ai cũng rõ ràng, những lời này nghe ra không đơn giản như vậy, bên trong lại có nhiều thâm ý rất chu đáo. Chú Tứ vẫn luôn hy vọng lợi dụng chuyện của ba Mục Uyển Thanh bị cảnh sát bắn chết để lôi kéo cô ta rời khỏi phe cánh rửa tay của Thiệu gia, việc này trong bang hội là Tư Mã Chiêu chi tâm\*.

(\*) Ý của câu thành ngữ này là chỉ dụng ý của Tư Mã Chiêu ai nấy đều biết. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tam Quốc chí-Ngụy Thục-Cao Quý Hương Công ký.”

“Các vị tiền bối bạn như vậy còn đến thăm Uyển Thanh, tôi thay cô ấy cảm ơn các vị.” Thiệu Duật Thần hướng về mấy người đó cúi đầu 75 độ, dù sao anh là hậu bối, đối với cấp bậc lễ nghĩa anh luôn chu toàn, vào thời kỳ nhạy cảm này, anh lại không muốn ở đây vì chuyện vặt vãnh mà làm mất lòng người.

Thiệu Duật Thần đứng thẳng, xoay mặt về phía Văn Chính Đông. Anh ta nhìn thoáng qua, kinh ngạc một chút, đôi mắt Thiệu Duật Thần đỏ ngầu, cánh tay phải hơi run rẩy, Văn Chính Đông nhìn tư thế của anh hơi khom xuống thì lập tức hiểu được một ít.

“Tam thiếu gia, vừa rồi bác sĩ nói có chuyện cần nói rõ với anh.”

Thiệu Duật Thần giương mắt, dùng ánh mắt mà cảm ơn anh ta, “Chúng ta qua đó, Kế Sơn, cậu ở trong này chiếu cố các vị thật tốt.”

Thiệu Duật Thần còn chưa kịp đi, chú Tứ liền mở miệng, “Nếu vậy, không bằng chúng tôi cũng rời khỏi, Uyển Thanh phải nghỉ ngơi, mấy lão già chúng tôi cũng không muốn quấy rầy nữa.”

Thiệu Duật Thần lại hít một hơi lạnh, phấn chấn tinh thần một chút, anh cố nén đau đớn mà mỉm cười tiễn những người kia, nhìn thang máy chạy xuống lầu một, anh lập tức tựa trên tường, Văn Chính Đông vội vàng đến đỡ anh, “Có phải vết thương từ viên đạn không...”

Thiệu Duật Thần nhẹ nhàng lắc đầu, không nói với anh ta, “Anh đi tìm Hứa Tấn Dật, để anh ấy sắp xếp cho tôi chụp X quang, đừng để những người khác biết.” Anh cúi đầu, ánh mắt đỏ bừng, nước mắt như muốn chảy ra, ngực đau đớn gần như khiến anh không thể đứng thẳng.

Uông Ninh Hi ở nhà chờ đợi sốt ruột, nhưng cô cũng không dám tùy tiện gọi cho Thiệu Duật Thần, mắt thấy đồng hồ chỉ sáu giờ chiều, người làm lên gõ cửa mời bọn họ ăn cơm, trong lòng Uông Ninh Hi càng lo lắng không yên, rõ ràng đã đến giờ ăn tối, cô quay đầu nhìn điện thoại trên bàn, nó vẫn im lặng, không có tí xú âm thanh, cô không biết làm sao, cô nhìn người làm đứng ở cửa, “Chúng tôi không xuống dưới, đưa cơm lên đây đi. Phiên nói với nhị tiểu thư một tiếng, Cẩm Nhiên không muốn đi xuống.” Cô nhớ mình đã hứa với người kia, trước khi anh trở về cô sẽ không ra khỏi phòng này. Nhưng anh không nhớ lời dặn dò của cô, có việc thì gọi điện thoại cho cô.

Văn Chính Đông và Điền Kế Sơn đứng bên ngoài phòng giải phẫu, bọn họ lo lắng đi qua đi lại, đã qua bốn tiếng rồi mà vẫn chưa có tin tức gì. Bọn họ cứ căng thẳng như vậy tại chỗ này, không dám nói với ai, bọn họ hiểu vấn đề nghiêm trọng, nếu Thiệu Duật Thần gặp chuyện bất trắc, cả hội Thanh Sơn không tránh khỏi rối loạn.

Văn Chính Đông vỗ trán mình, trong đầu lăm lăm không ngừng, vì người bên trong mà cầu nguyện bình an, anh ta tin tưởng chỉ có người này mới có thể xoay chuyển tình thế ở hội Thanh Sơn, nếu anh không thể bình an đi ra, bỏ cục nhiều năm như vậy, kế hoạch trong thời gian dài tất cả đều thất bại trong gang tấc.

Văn Chính Đông đang rối rắm thì bị một hồi chuông điện thoại chói tai làm bừng tỉnh, anh ta nhìn thoáng qua là Uông Ninh Hi, trong phút chốc anh ta do dự, không biết có nên giấu cô hay không, tuy rằng trong lòng anh ta có phần nắm chắc cô rất có khả năng là cảnh sát, thế nhưng đây là thời khắc nguy hiểm và nhạy cảm, nhất định phải cẩn thận.

“A lô!” Giọng nói anh ta nhẹ nhàng mà tiếp điện thoại.

“Văn tiên sinh, Duật Thần có phải ở cùng với anh không?” Thanh âm của cô có chút không ổn định, tâm tình sốt ruột ở trong giọng nói của cô không hề che giấu, Văn Chính Đông trầm mặc, anh ta cảm điện thoại ngập ngừng, không biết nên nói gì.

Uông Ninh Hi cảm giác được tâm trạng không tốt từ sự lặng lẽ của anh ta, “Tôi biết Duật Thần mang theo vết thương ra ngoài, anh ấy hứa với tôi có chuyện gì sẽ gọi cho tôi, nhưng bây giờ đã sắp 8 giờ...” Cô nghẹn ngào đến nói không ra lời.

Văn Chính Đông nghe cô nói thế cũng không do dự nữa, “Tam thiếu gia hiện tại ở trong phòng phẫu thuật, anh ấy không phải không gọi cho cô, anh ấy đột nhiên ngất xỉu nên được đưa đi, nhưng cô đừng quá lo lắng, bác sĩ nói không có nguy hiểm lớn.” Văn Chính Đông nói xong, nhưng trong điện thoại không có âm thanh, anh ta nhíu mày một chút, “Uông tiểu thư?”

“Tôi muốn gặp anh ấy!” Uông Ninh Hi nắm chặt điện thoại trong tay, trên mặt có vẻ kiên nghị, “Văn tiên sinh, anh báo cho người gác cổng được không?” Cô không giống như đang thỉnh cầu, khẩu khí kiên quyết khiến Văn Chính Đông không thể từ chối.

Anh ta đứng tại chỗ dừng một chút, “Bản thân cô không thể, hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm, cô đừng để tam thiếu lo lắng.” Văn Chính Đông nói thật, nhưng cũng là cẩn thận thử cô, nếu cô thật là cảnh sát, thật sự biết thân phận của mình, như vậy cô nên biết làm như thế nào.

Trong đầu Ninh Hi rối loạn một chút, một câu tôi có thể tự bảo vệ mình đến bên miệng lại nuốt xuống, đây là ổ sói hang hùm, có chút sơ suất thì có thể vạn kiếp bất phục, hiện tại ở trong căn nhà này không ai có thể hoàn toàn tin nhiệm, hôm nay hành động của Văn Chính Đông rốt cuộc là bảo vệ Thiệu Duật Thần hay là bảo vệ mình, cô không thể xác định.

“Vậy anh để Điền Kế Sơn trở về đón tôi, tôi muốn gặp anh ấy ngay lập tức.”

Văn Chính Đông giương mắt nhìn Điền Kế Sơn trước mắt một cái, lại ngẩng đầu nhìn đèn của phòng phẫu thuật, màu đỏ kia đột nhiên tối sầm lại, “Uông tiểu thư, giải phẫu đã xong, cô không cần lo lắng, tam thiếu sẽ không nằm lại trong bệnh viện, chúng tôi sẽ nhanh chóng trở về.” Nói xong anh ta cúp điện thoại, cửa phòng giải phẫu đã mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16: Buôn lậu vận chuyển

Lúc Thiệu Duật Thần được đẩy ra, sắc mặt anh tái nhợt, bởi vì toàn bộ thân thể đều tê liệt nên người vẫn chưa tỉnh táo. Văn Chính Đông có phần lo lắng, để Thiệu Duật Thần ở đây khẳng định là không được, anh đã chịu đựng thể này cũng không muốn người khác biết anh bị thương nghiêm trọng như vậy, hơn nữa người đến người đi trong bệnh viện, tóm lại là một nơi không an toàn.

“Bác sĩ Hứa, chúng tôi có thể để anh ấy ngồi không?” Văn Chính Đông hỏi một cách cẩn thận, nhưng anh ta biết điều này hình như có phần ép buộc.

Hứa Tấn Dật cau mày, “Đừng nói giỡn, trừ phi là xe cứu thương, bằng không cậu ấy chưa tới nhà thì sẽ chết một nửa. Có thể để Duật Văn lo chuyện trong nhà, sau đó các người lặng lẽ trở về là được.”

Văn Chính Đông không lên tiếng, thực ra người trong nhà luôn không có vấn đề, họ đều là người trung thành do Thiệu Chấn Minh lựa chọn từ mười mấy năm trước, đương nhiên có thể cam đoan giữ bí mật, nhưng ai biết được ở bên ngoài Thiệu Trạch có bao nhiêu người rình mò theo dõi, trong đêm lại có một xe cứu thương chạy vào trong nhà, muốn người khác không nghi ngờ cũng khó khăn.

Nhìn thấy dáng vẻ khó xử của Văn Chính Đông, Hứa Tấn Dật cũng không có gì để nói, “Tôi tìm một phòng bệnh an toàn trước, các người từ từ nghỉ cách.” Nói xong anh ta mở cửa phòng phẫu thuật để cho y tá đẩy người ra.

Đôi mắt Văn Chính Đông sáng rực lên một chút, anh ta chạy vài bước đuổi theo, kéo Hứa Tấn Dật lại, “Những người này có thể tin không?” Anh ta khẽ nói bên tai bác sĩ Hứa.

Hứa Tấn Dật cười, “Bọn họ đều rất tin cậy, hơn nữa có người nắm mạng sống của Thiệu Duật Thần trên tay, điều này càng tin cậy hơn.”

Văn Chính Đông còn muốn nói gì đó nhưng bị điện thoại cắt ngang. Vẫn là Uông Ninh Hi, Văn Chính Đông hơi phiền, anh ta im lặng trầm nghĩ cách trước, không muốn người khác quấy rầy.

“A lô, Uông tiểu thư...” Văn Chính Đông điều chỉnh giọng nói một chút, còn chưa nói hết lời đã bị Uông Ninh Hi trách móc.

“Duật Thần không muốn bắt cứ người nào biết anh ấy bị thương, cho nên các anh không thể để xe cứu thương trở về.”

Văn Chính Đông dừng một chút, anh ta nghĩ thầm cô thật suy nghĩ kỹ càng, anh ta đi xa một chút, tìm một chỗ an toàn yên tĩnh rồi nói, “Nhưng bác sĩ Hứa nói phải nằm, tạm thời điều động xe cũng không kịp, hơn nữa hành động quá lớn sẽ gây sự chú ý cho người khác.”

Trong lòng bàn tay Uông Ninh Hi toát ra mồ hôi, bất luận thể nào cũng không thể để Thiệu Duật Thần lấy mạng sống ra mạo hiểm như vậy, cô đến bên cửa sổ, nhẹ tay vuốt lá của chậu hoa lan, bỗng nhiên trong đầu cô có một biện pháp lớn mật.

“Mục Uyển Thanh có thể ngồi xe trở về không?”

Văn Chính Đông đột ngột ngẩng đầu, quả là một cách giấu giếm rất tốt, anh ta nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười rất có thâm ý, “Cảm ơn Uông tiểu thư, với tài trí của cô mà mở tiệm hoa thật là lãng phí.”

Uông Ninh Hi sùng sốt một chút, thật không ngờ anh ta sẽ nói như vậy, “Chỉ là một ít thông minh, không thể so sánh với Văn tiên sinh.”

Hai người vẫn thủ thỉ thăm dò, không ai dám đột phá một bước.

Văn Chính Đông cúp điện thoại, từ trên sắc mặt cũng có thể nhìn ra tâm trạng thả lỏng không ít. Anh ta không đi xem Thiệu Duật Thần, mà trực tiếp đến phòng bệnh của Mục Uyển Thanh.

Cả buổi tối Mục Uyển Thanh đều rối rắm vì sự lãnh đạm của Thiệu Duật Thần với mình, từ lúc tiễn chủ Tử ra ngoài cũng không thấy bọn họ trở về coi cô ta một cái, Văn Chính Đông vừa đi thì liền phải mấy tên lâu la canh giữ ở bên ngoài, nghĩ đến đó trong lòng cô ta lại tức giận và lạnh lẽo.

Nghe tin tức kia, cô ta từ từ ngồi dậy, động tác hơi mạnh kéo vai trái của cơ thể khiến cô ta đau nhức một trận.

“Anh ấy có chuyện gì không?” Cô ta quan tâm hỏi.

Văn Chính Đông đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Mục Uyển Thanh, anh ta hơi nhủu mày một chút, “Phẫu thuật rất thành công, nhưng cô biết anh ấy không thể ở lại trong bệnh viện, như vậy rất nhanh sẽ có dư luận xôn xao. Hơn nữa với tình hình trước mắt chỉ có thể ngồi xe cứu thương trở về, như vậy sẽ an toàn hơn.”

“Xe cứu thương ra vào Thiệu gia chẳng phải dư luận cũng sẽ xôn xao?”

Văn Chính Đông gật đầu, “Vì vậy muốn nhờ Mục tiểu thư giúp một việc.”

Mục Uyển Thanh cau mày nhìn anh ta, trên mặt đều là nghi hoặc.

“Tôi nghĩ có phải Mục tiểu thư cũng có thể trở về dưỡng thương, như vậy sẽ không lo xe cứu thương ra vào.”

Mục Uyển Thanh híp mắt nhìn Văn Chính Đông, cô ta kéo ra một nụ cười lạnh, “Chính Đông, chẳng trách anh cả và ba nuôi đều coi trọng anh, quả nhiên là đa mưu túc trí.”

Văn Chính Đông cười, ngồi xuống bên cạnh cô ta, “Cô cũng không phải mới biết, lúc tôi cướp cô dưới mắt cảnh sát cô đã biết tôi trí dũng song toàn rồi chứ?” Anh ta nhìn gương mặt Mục Uyển Thanh không chớp mắt, dường như hiện lên một chút lo lắng và ngại ngùng. Từ nhỏ anh ta đã chơi cùng Uyển Thanh, tuy rằng cô ta lớn lên trở thành một nhân vật lớn của hội Thanh Sơn, nhưng rốt cuộc họ vẫn có chút cảm tình, sợ đi cho đến bây giờ Văn Chính Đông chưa vạch trần cô ta có lòng yêu mến Thiệu Duật Thần trước mặt anh, cũng là hy vọng cô ta có thể theo Thiệu Duật Thần bước ra khỏi vũng bùn này, bắt đầu một cuộc sống mới, anh ta không muốn Mục Uyển Thanh đi trên con đường này càng chạy càng xa, hoặc có lẽ anh ta còn những tâm tư khác.

Khi Thiệu Duật Thần được đẩy đến bãi đậu xe trong lòng đất, Mục Uyển Thanh đã đứng tại đó, cô ta đội tóc giả trên đầu, giấu đi mái tóc dài của mình, mặc một bộ âu phục, bởi vì băng vải tại bả vai, từ sau lưng thoát nhìn cũng không có dáng vẻ yếu ớt của phụ nữ, hơn nữa vóc dáng của Mục Uyển Thanh không thấp, nhìn xa từ sau lưng thật đúng là có chút giống đàn ông.

Mục Uyển Thanh vội vàng đến gần, nhưng người nọ vẫn chưa tỉnh lại, trong mắt cô ta ngẩn lẹ, “Duật Thần, Duật Thần.”

Văn Chính Đông tiến lên, cẩn thận kéo cô ta ra, “Uyển Thanh, cô đừng kích động như vậy, chính cô cũng là người bệnh, cô phải tự chăm sóc mình đó mới là điều quan trọng nhất.”

“Sao anh ấy còn chưa tỉnh, có phải giải phẫu có vấn đề không, rốt cuộc anh có biết phẫu thuật không hả?” Cô ta hướng về Hứa Tấn Dật ở bên cạnh không phân tốt xấu mà chỉ trích.

Về mặt của tất cả mọi người đều đành chịu, bác sĩ Hứa cũng biết vị Mục tiểu thư này có tiếng khó đối phó, cũng là người chủ không thể trêu chọc, anh ta chỉ có thể lắng nghe ở bên cạnh.

“Uyển Thanh, cô hãy bình tĩnh một chút, đây là giải phẫu mở lồng ngực, thuốc gây mê đương nhiên mạnh hơn, cô đừng cố tình gây sự.” Văn Chính Đông giận đến tái mặt, đây không phải là lúc cô ta bốc đồng. Anh ta mở cửa xe bên cạnh, “Cô ngồi xe tôi, xe của tam thiếu gia sắp đi rồi.”

Mục Uyển Thanh không lên tiếng, cẩn thận ngồi vào trong. Văn Chính Đông đến trước mặt Điền Kế Sơn nhỏ giọng dặn dò vài câu rồi lên xe cứu thương.

Dọc đường đi, trên mặt Mục Uyển Thanh u ám, không vui. Cô ta tò mò nhìn Điền Kế Sơn ở phía trước, “Anh chính là vệ sĩ mà Duật Thần tìm cho Ông Ninh Hi?” Cô ta cười lạnh, trên mặt chợt hiện ra một tia khinh thường, “Anh ấy thật là dễ tâm đến người phụ nữ kia, lúc này Ông Ninh Hi chạy đi đâu chứ.”

Điền Kế Sơn nghiêm túc lái xe, không tiếp lời Mục Uyển Thanh. Nhưng mấy câu nói đó cũng khiến anh ta biết tính tình ương bướng và đồ kỵ của người phụ nữ ngồi phía sau. Anh ta cúi đầu mỉm cười, trong lòng đại khái hiểu được vì sao cô ta bị thất bại cho người phụ nữ mà cô ta khinh thường. Trong mắt Điền Kế Sơn, Ông Ninh Hi là tiêu chuẩn của một người phụ nữ không gây phiền phức cho đàn ông, không có người đàn ông làm chuyện lớn sẽ chán ghét phụ nữ như vậy, mà Mục Uyển Thanh vừa lúc trái ngược, cô ta luôn muốn có chủ kiến dẫn đầu người khác. Điều này đối với Mục Uyển Thanh mà nói là bản năng, đây chính là tính cách của cô ta, Mục Uyển Thanh càng cần một người đàn ông có thể bao dung thấu hiểu cô ta. Đối với Ông Ninh Hi, Điền Kế Sơn cảm thấy, ngoại trừ tính cách bình thản bên ngoài, cô còn có một số điều khiến người ta không thể phỏng đoán. Lần đầu gặp mặt, trong nháy mắt anh ta có ấn tượng Ông Ninh Hi là người thanh nhã và thần bí, mà điểm thần bí này có lẽ chính là vũ khí bí mật tối cao hấp dẫn người đàn ông như Thiệu Duật Thần.

Đến Thiệu trạch, hai chiếc xe ngang nhiên dừng lại ở lối vào, cổng chính vẫn như thường, chẳng qua là rút lại những người bảo vệ giữ cửa, chỉ có chủ Thiệu và một vài người làm trung thành nhiều năm của Thiệu gia canh giữ cửa.

Mục Uyển Thanh xuống xe vào cửa trước, sau đó tránh ở phía sau để không lộ ra bên ngoài, trong nhà đã chuẩn bị một chiếc xe lăn chờ ở đó, “Tôi

không ngồi, tôi không vô dụng như vậy.” Nói xong, cô ta liếc nhìn Uông Ninh Hi đang đứng trên cầu thang.

Ninh Hi trông thấy Thiệu Duật Thần được xe cứu thương đẩy vào, cả người nằm thẳng đờ ở đó, trong lòng cô đột nhiên thắt chặt, cô không kìm được như khi ngồi một mình trong phòng tưởng tượng bệnh tình của anh, nhưng càng nhiều hỗn loạn và sợ hãi tấn công trên người cô.

Vài bước đi của cô suy sụp, động tác nhanh đến kinh người, Văn Chính Đông ở dưới cầu thang đi qua đỡ lấy Uông Ninh Hi, để cơ thể mình đến gần vì bộ dáng nhìn như sắp ngã xuống của Uông Ninh Hi, “Uông tiểu thư, cẩn thận một chút, nếu cô bị thương thì ai sẽ chăm sóc thiếu gia.”

Uông Ninh Hi ngẩng đầu liếc nhìn anh ta, trong mắt anh ta loé lên ý tứ không rõ ràng làm cho lòng cô có chút bất an, từ khoe mắt của Văn Chính Đông cô lại nhìn thấy ánh mắt mang theo dò xét của Mục Uyển Thanh.

“Cám ơn Văn tiên sinh.” Ninh Hi đẩy anh ta ra rồi đến trước giường bệnh, cô đưa tay xoa mặt Thiệu Duật Thần, cảm giác được độ ẩm của làn da và hơi ấm áp của anh, trái tim cô mới bình tĩnh lại một chút, nước mắt cô không thể nén xuống mà rơi trên gương mặt anh, một giọt, hai giọt, ba giọt...

Cô ngẩng đầu lấy tay lau nước mắt, Thiệu Duật Văn đi lên nhẹ nhàng vỗ bờ vai của cô, “Bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, chỉ cần tĩnh dưỡng cẩn thận thì sẽ nhanh chóng hồi phục. Chuyện ăn uống và sinh hoạt hàng ngày của Duật Thần tôi giao cho cô, cậu ấy tin cô nhất, cô đừng để mọi người chúng tôi thất vọng.”

Uông Ninh Hi buông tay, cô phát hiện mọi người trong phòng khách đang nhìn mình, biểu hiện của cô hơi mất tự nhiên, điều này khiến Mục Uyển Thanh dè bủ, rốt cuộc là người phụ nữ chưa từng gặp qua cảnh đời.

“Ninh Hi, nếu cô có khó khăn gì thì hãy nói ra, dù sao cô còn phải trông nom Cẩm Nhiên, nếu cô quá mệt mỏi, trong lòng Duật Thần sẽ càng buồn hơn.” Mục Uyển Thanh thay đổi một khuôn mặt khác, ân cần nhắc nhở. Cô ta chính là không hy vọng người phụ nữ Uông Ninh Hi này đến chăm sóc Thiệu Duật Thần, nhưng cô ta cũng bị thương nên không thể giành lấy việc lật vật này.

“Đừng rồi, còn có Cẩm Nhiên, như vậy...”

“Không sao!” Uông Ninh Hi ngắt lời Thiệu Duật Văn, “Cẩm Nhiên rất nghe lời, chỉ là cần người ở cùng, thế thì vừa vặn, tôi và Duật Thần ở cùng với cậu bé, Cẩm Nhiên cũng ngoan ngoãn, Duật Thần cũng không buồn chán.”

“Vậy thế này, mỗi ngày bác sĩ Hứa sẽ đến kiểm tra cho cậu ấy, cô thì chú ý chăm sóc tốt cho sinh hoạt của cậu ấy là được.” Nói xong Thiệu Duật Văn nháy mắt ra hiệu cho người làm bên cạnh, chủ Thiệu và bọn họ cùng khiêng người nằm trên giường lên lầu.

Uông Ninh Hi thở dài một hơi, mới vừa bước lên một bậc thang thì chợt nghe thanh âm lạnh lùng ở phía sau, “Ninh Hi, đây chính là việc quan trọng, cả Thiệu thị còn có hội Thanh Sơn đều ở trong tay cô.”

Uông Ninh Hi cúi đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng cô xoay người lại, “Mục tiểu thư, đối với tôi mà nói Duật Thần không phải Thiệu thị, cũng không phải hội Thanh Sơn, anh ấy là hạnh phúc tương lai của tôi, tôi sẽ không để anh ấy xảy ra chuyện gì.” Nói xong cô xoay người, từ từ đi lên lầu.

Mục Uyển Thanh đứng tại chỗ, sắc mặt trở nên tím ngắt, cô ta không phải luôn từ chối Thiệu Duật Thần sao? Chẳng lẽ thật sự có người phụ nữ như vậy, trong lúc nguy hiểm thì đến bên cạnh người kia?

“Uyển Thanh, tôi đưa cô lên!” Văn Chính Đông đẩy xe lăn tới, ngắt ngang suy nghĩ của cô ta, Mục Uyển Thanh quay đầu nhìn anh ta một cái, trong lòng có chút tức tối, nếu anh ta không đến đỡ, nói không chừng Uông Ninh Hi đã ngã tàn phế rồi.

Tối nay, Uông Ninh Hi cứ như vậy mà trông coi bên giường, nhìn bộ dáng ngủ say của hai người đàn ông một lớn một nhỏ. Không phải giường không đủ lớn, cô chỉ sợ rằng Cẩm Nhiên ngủ không yên mà đụng vào miếng vết thương của Thiệu Duật Thần, người đàn ông này vẫn chưa tỉnh lại làm cho cô không buồn ngủ chút nào.

Cô ngồi bên giường, cẩn thận vén vài sợi tóc trên trán anh, sắc mặt anh hơi tái nhợt, môi cũng không có chút huyết sắc, cô nhú mày, trong lòng đau đớn. Vừa rồi Văn Chính Đông cũng đi vào nói rõ mọi chuyện, hoá ra ba cái xương sườn của anh đều xảy ra tình trạng nứt xương, hơn nữa chú Tứ vỗ vào ngực anh, có thể nói là hoạ vô đơn chí. Nhưng chi tiết nhỏ này vẫn khiến cho Uông Ninh Hi chú ý, hành động này của chú Tứ dường như có chút tuổi trẻ hoá, là một người trưởng bối, hoặc là một thuộc hạ, điều này hình như là hành vi không thoả đáng.

Đang suy nghĩ sự việc thì di động trên bàn đột nhiên vang lên, trên màn hình biểu thị “Dự báo thời tiết”. Uông Ninh Hi kinh hãi, cái này chính là Phương Văn Chính, cô hơi kìm được, lúc này nhấn tin cho cô, dường như có chút táo bạo.

Cô cẩn thận mở ra, bên trong hỏi về tình hình của Thiệu Duật Thần, chuyện hôm nay hiển nhiên cảnh sát đã biết. Ninh Hi suy nghĩ một chút, cuối cùng trả lời một câu khoẻ mạnh, có lẽ điều này cũng không xem như giấu diếm tình báo, anh đang khoẻ mạnh ngay tại bên cạnh mình.

Sau đó Phương Văn Chính nhấn tin lại cho cô, chủ yếu căn dặn cô phải chú ý an toàn của mình, mặt khác muốn cô để ý tới một số tin tức gần đây Thiệu thị vận tải bằng đường biển, bởi vì có tình báo nói rằng bọn họ lợi dụng đường biển của Đông Nam Á buôn lậu nội tạng con người.

Sắc mặt Uông Ninh Hi đột nhiên thay đổi, có chút sung huyết đỏ ửng, tay cô đánh chữ không ngừng, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp bên tai, “Em gửi tin nhắn cho ai thế?”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 17: Thử

Tay Ưông Ninh Hi run lên, di động rơi thẳng trên mặt đất. Cô không để ý đến, trực tiếp đến giường cẩn thận nhìn anh, “Duật Thần, anh tỉnh rồi!” Nói xong, nước mắt cô liền chảy xuống, cô chớp mắt mấy cái, không muốn để mình thất hứa với anh, nhưng cô vẫn nhìn không được mà khiến nước mắt kết thành chuỗi.

Trong đầu Thiệu Duật Thần trống rỗng, chỉ thấy Ninh Hi rơi nước mắt trước mặt mình, anh mềm lòng, như là chạm vào sẽ đánh mất, anh vừa muốn giơ tay thì đã bị Ninh Hi ngăn chặn, “Anh đừng động đây, bác sĩ Hứa ở nhà, em đi gọi anh ấy.” Nói xong, cô xoay người nhặt di động trên mặt đất lên, ấn nút tắt máy, đặt trên bàn rồi ra khỏi phòng.

Thiệu Duật Thần giương mắt nhìn di động trên bàn, nghĩ đến sắc mặt của cô đỏ lên, trong lòng anh mơ hồ có chút khác thường. Khi anh vẫn chưa phân biệt rõ ràng cảm xúc này rốt cuộc là gì thì Hứa Tấn Dật và rất nhiều người trong nhà đi vào phòng.

Ưông Ninh Hi chậm rãi chen chúc tới phía sau, từ túi áo của bộ âu phục treo trên giá áo của Thiệu Duật Thần, cô lấy ra điện thoại của anh điều chỉnh tắt âm thanh, rồi cô dùng di động của mình gửi cho anh một tin nhắn, sau đó mở lại âm thanh của máy anh rồi đặt vào chỗ cũ.

Hứa Tấn Dật kiểm tra một chút không có vấn đề gì, giải phẫu rất thành công, mọi người bèn chậm rãi tản ra, bởi vì tiêm thuốc an thần nên Thiệu Duật Thần nhanh chóng ngủ say, Ưông Ninh Hi ngồi ở bên giường, nắm tay anh, nhưng cô không có cảm giác an toàn.

Sáng hôm sau, Hứa Tấn Dật theo lệ mà đến phòng kiểm tra, nhưng gõ cửa vẫn không nghe tiếng động bên trong, Thiệu Duật Văn không quản nhiều như vậy, cô trực tiếp đẩy cửa đi vào. Ưông Ninh Hi nghe được tiếng động, cô theo bản năng đứng lên che ở trước giường, “Ai!”

Thấy hai người trước mắt, Ưông Ninh Hi có chút xấu hổ, cô tránh người ra, cung kính hướng về hai vị ở cửa chào hỏi, “Chào nhị tiểu thư, chào bác sĩ Hứa.”

Thiệu Duật Văn cười, cô đi lên trước kéo Ninh Hi ra cửa, “Chúng ta đi xuống ăn cơm, để cho Tấn Dật ở lại một lúc.” Cô nhìn Ưông Ninh Hi một chút rồi nhủ thầm, “Ồi, xem đôi mắt quầng đen này, cả đêm hôm qua không ngủ ư, vất cả cho cô rồi.”

Ưông Ninh Hi bị sự nhiệt tình đột ngột này khiến cô không biết làm sao, cô đứng tại chỗ, “Nhị tiểu thư, tôi vẫn chưa rửa mặt đâu.”

Thiệu Duật Văn cũng đứng lại, cẩn thận nhìn cô, “Cô đến phòng sách của tôi.” Giọng nói của Thiệu Duật Văn trầm xuống, điều này làm cho sự nhạy cảm của Ưông Ninh Hi cảm thấy có chuyện gì muốn xảy ra. Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng của Thiệu Duật Thần, Hứa Tấn Dật có phải bàn chuyện cùng Thiệu Duật Thần hay không. Trong lòng cô có chút không yên, việc làm trong tang lễ ngày hôm qua nếu bị phát hiện, thân phận của cô tuyệt đối sẽ bại lộ.

Vào thư phòng của Thiệu Duật Văn, hiển nhiên có sự khác biệt rất lớn so với phòng của Thiệu Duật Thần, phòng ngoài vây quanh bởi giá sách màu trắng, bên trong đều là những sách kinh tế học và quản lý học, rèm cửa sổ màu vàng nhạt buông xuống, cả phòng toát lên vẻ âm cúng, cô nhìn ra được Thiệu Duật Văn là người phụ nữ có học vấn phong phú.

“Nhị tiểu thư...”

“Gọi tôi Duật Văn là được, hôm nay tôi muốn bàn một chuyện với cô.” Trên mặt Thiệu Duật Văn có vẻ lo lắng, “Gần đây trong công ty xảy ra chút chuyện, có thể sẽ có một vài *đồng sự* (thành viên trong hội đồng quản trị) đến nhà, sức khỏe của Duật Thần không tốt, không thể chịu được kích thích, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, cô hãy giúp tôi ngăn lại, có vấn đề thì cô trực tiếp chuyển cho tôi, không cần đưa Duật Thần xem.”

Trong đầu Ưông Ninh Hi đều là dấu chấm hỏi, tới hôm qua Phương Văn Chính vừa nói về chuyện Thiệu thị buồn lậu nội tạng con người. Việc này không phải là nói đùa, Thiệu Duật Thần là người đại diện hợp pháp của Thiệu thị, một khi công ty xảy ra chuyện, anh phải hoàn toàn chịu trách nhiệm. Nếu chuyện này là thật, thế thì không thể nghi ngờ quyết tâm muốn rửa tay của Thiệu Duật Thần một lần nữa sẽ quay về con đường bất chính, việc này Ưông Ninh Hi tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ. Nhưng lúc này trước mặt nhị tiểu thư, cô nhất định không thể mạo phạm, Ưông Ninh Hi yên lặng gật đầu, nhưng trong lòng cô có tính toán khác.

Thiệu Duật Văn thở phào nhẹ nhõm một hơi, hiện nay cô biết rõ chuyện lớn, nhưng vẫn đau lòng cho em trai của mình, nếu anh biết, anh sẽ không làm ngơ để cô đi mạo hiểm.

Hứa Tấn Dật rửa sạch vết mổ một lần nữa cho Thiệu Duật Thần, sau đó đổi thuốc rồi băng lại. Thiệu Duật Thần cũng từ từ tỉnh dậy, vừa mở mắt câu đầu tiên nói là Ninh Hi chạy đi đâu.

Hứa Tấn Dật cười, “Câu thật là một lúc cũng không rời? Tôi thấy những người ám sát cậu cũng không hao tổn tâm sức gì, lấy lòng Ưông Ninh Hi khẳng định có thể thành công.” Anh ta nói đùa nhưng Thiệu Duật Thần nghe được thì động lòng, anh mỉm cười có lệ sau đó thu lại vẻ mặt.

Hứa Tấn Dật làm xong việc thì thu dọn hộp dụng cụ của mình, Thiệu Duật Thần quay đầu nhìn anh ta, “Anh ra ngoài gọi Chính Đông vào, tôi có việc hỏi anh ấy.” Vẻ mặt của anh rất nghiêm túc.

Khi Văn Chính Đông đi vào, Thiệu Duật Thần nằm thẳng, ánh mắt sáng ngời nhìn trần nhà.

“Chính Đông, sau này mỗi tháng tôi đều phải nhìn thấy hồ sơ thông tin liên lạc của Uông Ninh Hi, bao gồm cả từng cuộc điện thoại và tin nhắn, ngoại trừ những người tôi biết, những người khác liên lạc với cô ấy đều phải ghi lại chi tiết.” Anh không hề động đậy, vẫn ngửa mặt nhìn trần nhà, nhưng nói xong những lời này anh lại không thể không thở dài một hơi.

Văn Chính Đông kinh hãi, anh ta không biết là Uông Ninh Hi lộ ra dấu vết nhanh như vậy, hay là Thiệu Duật Thần đã trở thành chim sợ cành cong, cảm thấy hoảng sợ đến nỗi trông gà hoá cuốc. Anh ta khẽ gật đầu, “Tôi đã biết, tôi sẽ đi làm.”

“Anh đừng có thành kiến gì với Ninh Hi, tôi cũng vì muốn cẩn thận một chút, trong lòng tôi luôn có chút không thoải mái, không biết tại sao?” Thanh âm anh trở nên hơi mệt mỏi, vừa làm phẫu thuật xong, nói chuyện cũng có chút lực bất tòng tâm.

“Duật Thần, đừng nói nữa, tôi sẽ làm tốt, anh hãy nghỉ ngơi đi.” Văn Chính Đông giúp anh đắp chăn, lúc muốn đi ra, tay anh ta bị Thiệu Duật Thần giữ chặt, “Chính Đông, ngày hôm qua có phải anh nổ súng hay không?”

Văn Chính Đông sững sờ đứng tại chỗ, anh ta vốn không muốn thừa nhận, dù sao hiện tại điều tra cũng chẳng tìm được chứng cứ, nhưng bây giờ Thiệu Duật Thần bắt đầu nghi ngờ Uông Ninh Hi, có phải bởi vì chuyện này xảy ra phiền phức hay không?

Anh ta xoay người nhìn Thiệu Duật Thần, “Là tôi!” Anh ta cúi đầu, “Tôi ra tay ở dưới hủ tro cốt của chị dâu, tôi xem bản đồ của Uyển Thanh, không thể nói rõ sai ở chỗ nào nhưng trong lòng tôi rất bất an, cho nên tôi tìm đủ mọi cách để mang vũ khí vào. Chẳng qua tôi đã chuẩn bị tốt, chắc chắn sẽ không lôi kéo anh vào trong.”

Thiệu Duật Thần thờ phào nhẹ nhõm, tuy rằng anh không tận mắt chứng kiến, nhưng anh có thể cảm giác viên đạn bay ra từ đâu, nếu thực sự không phải Văn Chính Đông, thế thì anh có lý do nghi ngờ là Uông Ninh Hi, nếu như vậy, anh thật sự không dám nghĩ đến rốt cuộc cô là loại người gì.

“Đưa đi động cho tôi, anh ra ngoài làm việc đi!” Thiệu Duật Thần nhắm mắt lại, tảng đá lớn trong lòng được thả xuống, lồng ngực cũng không còn khó chịu. Anh cầm di động mở ra xem, bên trong có một tin nhắn chưa đọc, là của Uông Ninh Hi, thời gian là hơn nửa đêm một chút. Anh tò mò, mở ra một cách khó khăn, bên trong chỉ có vài chữ ngắn ngủn, nhưng khiến ánh mắt Thiệu Duật Thần mờ hồ.

Khi Ninh Hi bừng bữa sáng vào thì thấy Thiệu Duật Thần đang cầm di động nhìn chăm chú vào đó, trên tay cô căng thẳng, sắc mặt thay đổi, cô cúi đầu có phần khấn trương cũng có chút kích động, còn có hơi ngượng ngùng.

Thiệu Duật Thần hít sâu một hơi, đôi mắt anh lại trong trẻo. Anh quay đầu nhìn Uông Ninh Hi cười nhẹ, “Cái này là tối hôm qua em gửi cho anh?”

Uông Ninh Hi không ngẩng đầu, tay cô đặt chén đĩa lên bàn, sau đó múc chén cháo ngồi ở bên giường, cô múc một muỗng nhỏ đặt ở bên miệng nhẹ nhàng thổi, “Bác sĩ Hứa nói bây giờ anh chỉ có thể tiêu hoá thức ăn nhẹ, cho nên em bảo nhà bếp nấu cháo cho anh.” Cô không trả lời câu anh vừa hỏi.

Nhưng Thiệu Duật Thần không định mở miệng, trong mắt anh mang theo ý cười, “Nếu không có anh, thế giới của em mất đi ánh mặt trời, cách anh gần như vậy, khi không thể nghe được lời của anh thì em mới biết sợ hãi, cho nên xin anh nhất định phải khoẻ mạnh, em không muốn rời khỏi anh, em không thể không có anh.”

Khuôn mặt Uông Ninh Hi càng đỏ hơn, ý cười của Thiệu Duật Thần cũng càng đậm hơn, anh nghiêng đầu nhìn cô, một hoạt động lại tác động miệng vết thương, lông mày anh cũng nhíu lại theo, trong lòng Uông Ninh Hi thắt chặt, cô vội vàng bỏ chén xuống, xốc chân lên xem xét, “Em không thành thật chút nào.”

Thiệu Duật Thần cười, “Em thực sự không muốn anh đau? Nhưng tại sao không nói với anh, anh muốn nghe em nói mà không phải đọc chữ, Ninh Hi em nói cho anh nghe được không?” Thanh âm của anh không có sức lực gì, lại có chút ý tức làm nũng.

Ninh Hi xoay mặt không nhìn anh, hai má cô ửng đỏ, “Em không nói, anh biết là được rồi.”

“Bây giờ có gì mà ngượng ngùng, anh muốn nghe em nói, nếu em nói vết thương của anh khẳng định sẽ lành lại một nửa.” Ánh mắt anh rất ngây thơ, mang theo vài phần chờ mong, nhìn thấy dáng vẻ khó xử của Ninh Hi, anh lùi một bước, “Vậy em nói em có yêu anh không?”

Ninh Hi thụt lùi từng bước, cô chỉ ngây ngốc nhìn anh, vấn đề này thật sự hù dọa cô, cô không dám trả lời, không phải không yêu, nhưng gánh vác nhiệm vụ mà nói những lời này, chính cô cảm thấy đó là một vết nhơ, giống như tin nhắn kia, tuy rằng là lời nói từ trong lòng cô nhưng là để bù lại sai lầm của ngày hôm qua, bây giờ làm sao cô nói ra miệng.

Thiệu Duật Thần cũng sững sờ một chút, sau đó anh bắt đầu cười, “Doạ đến em có phải không?” Thanh âm của anh rất nhẹ, sợ là sẽ khiến lồng ngực chân động, anh chăm chú nhìn Uông Ninh Hi, “Nếu có một ngày anh nói muốn em, em có thể chạy trốn hay không?”

Ninh Hi dường như có thể ngửi thấy mùi vị đau buồn và cô đơn toả ra trên người anh, cô đến gần quỳ gối bên giường, gối đầu lên bụng anh, khuôn mặt vui trong Thiệu Duật Thần, cô nhẹ nhàng kéo tay anh, “Chỉ cần anh không có việc gì, bảo em làm gì cũng được.” Uông Ninh Hi áy náy không thể bày tỏ tình cảm của mình với anh, nếu anh thật sự muốn gì đó ở cô, thế thì cô sẵn lòng dâng ra.

Thiệu Duật Thần có chút kích động, nhưng đáng tiếc hiện tại anh không có sức lực nắm tay cô, anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô, “Trước khi làm phụ nhân của bác sĩ Thiệu, không bằng thử làm người phụ nữ của lão đại đi.”

Ninh Hi đột nhiên ngừng đầu xoay mặt nhìn anh, vẻ mặt cô đầy kinh ngạc, trong mắt đều loé lên tia sáng của sự bối rối ngay thơ, nhưng trong mắt Thiệu Duật Thần là thần thái xinh đẹp.

Anh cười, “Không khó đâu, chỉ cần em đi theo bên cạnh anh, nghe lời là được, đừng lừa dối anh, làm chuyện phản bội anh, như vậy ở hội Thanh Sơn, thậm chí cả thế giới ngầm em sẽ trở nên hết sức quan trọng.”

Tay Ưông Ninh Hi nắm chặt tấm chăn, thậm chí hàm răng run rẩy liên tục, lần quần trong đầu cô đều là từ lừa dối phản bội, nói thẳng ra, cô có chút hoảng sợ, cứ như vậy nhìn anh một lúc, vấn đề cô giấu trong lòng thật lâu vẫn không nhìn xuống được, cô sợ sệt mở lời, “Duật Thần, nếu có một ngày em làm chuyện có lỗi với anh hoặc có lỗi với hội Thanh Sơn, anh sẽ đối xử với em như thế nào?”

“Tha thứ cho em! Chỉ cần em không lừa gạt tình cảm của anh, nếu không...” Ánh mắt anh xoay chuyển, “Thực ra em không biết tất cả về anh, anh cũng là một người đàn ông rất hung ác tàn nhẫn, nhưng anh sẽ không đối xử như vậy với em”

Ưông Ninh Hi cảm thấy mồ hôi lạnh ở sau lưng chảy liên tục, cô cúi đầu thấy Thiệu Duật Thần đã nắm tay cô, mặc dù không có chút sức lực nhưng bao bọc chặt chẽ, “Ninh Hi, em đừng gạt anh, anh không muốn đối xử như thế với em, anh cũng sẽ không chịu nổi.”

Ưông Ninh Hi đứng lên, cô đã gặp phải quá nhiều tình huống nguy hiểm mà bản thân cô cũng không nhớ rõ, nhưng vào lúc này cô thực sự có ý nghĩ muốn chạy trốn, không phải sợ chết, chính cô cũng không rõ ràng rốt cuộc mình sợ cái gì.

“Ăn thôi!” Cô ngồi xuống bên giường, bụng chén lên, cẩn thận nuốt cháo vào miệng anh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18: Tâm tư

Đoàn Dịch Lâm mang theo Lư Bội Nghiên đến chỗ chú Tứ. Ông ta đang gặp khách, bọn họ phải đợi bên ngoài một lúc. Khoảng chừng nửa giờ sau, họ liền thấy Châu Quảng Sinh tiễn Triệu Trung Sâm ra ngoài, sắc mặt của hai người không được tốt, Đoàn Dịch Lâm cảm thấy buồn cười, xem ra là bàn chuyện không xong rồi.

Khi Châu Quảng Sinh trở về thì nhìn lướt qua hai người ngồi bên ngoài, hần ta tùy tiện nói một câu rồi đi vào, khẩu khí còn mang theo một chút khinh thường. Lư Bội Nghiên ngừng đầu liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, sắc mặt hần u ám, thực ra cô ta sớm đã nhìn ra Đoàn Dịch Lâm bất mãn đối với Châu Quảng Sinh, nhưng cô ta không biết hần sẽ dùng thủ đoạn gì để diệt trừ người này.

Vào văn phòng của chú Tứ, họ thấy một đỉnh đầu trọc không có mấy sợi tóc, chú Tứ ngồi trên ghế ông chủ, đưa lưng về phía bọn họ.

“Chú Tứ!” Đoàn Dịch Lâm thu lại thái độ thù nghịch trên mặt, chào hỏi một cách cung kính.

“Ừ!” Chú Tứ xoay ghế dựa qua, thanh âm rất trầm thấp, hiển nhiên ông ta có chút mất hứng, “A Lâm đến đây, ngồi!” Ông ta ra hiệu, Châu Quảng Sinh liền lui ra ngoài, lúc đi hần ta còn có ý tứ liếc nhìn bọn họ một cái.

Không khí trong phòng có chút bé tắc, không ai nói chuyện. Cứ như vậy mà ngồi một hồi, Đoàn Dịch Lâm mới mở miệng, hần đứng lên, cúi đầu chín mươi độ, “Chú Tứ, tôi xin lỗi, chuyện lần này kiểm soát không tốt, để cho ngài phải bận tâm”

Trên mặt chú Tứ rốt cuộc có chút ý vãn khai vụ tán\*, ông ta cầm tẩu thuốc phiện hút một hơi, “Hừm, coi như cậu biết cấp bậc lễ nghĩa. Thực ra tính toán cũng không sai biệt, không ngờ cậu lại can đảm nổ súng về phía Thiệu Duật Thần, cậu không nghe lời tôi nói phải không?”

(\*) từ âm u trở nên trong sáng, thường dùng để so sánh oán giận, nghi ngờ có thể tiêu trừ

Về mặt Lư Bội Nghiên có phần không được tự nhiên, nhưng khi cô ta ngừng đầu nhìn Đoàn Dịch Lâm thì sắc mặt hần vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Chú Tứ, giáo huấn của ngài tôi đều ghi tạc trong lòng, nhưng tình huống lúc ấy có chút hỗn loạn, có một người phụ nữ vẫn ôm đứa nhỏ đứng bên cạnh Thiệu Duật Thần, ngài cũng biết thứ điều khiển từ xa này nói cho cùng không thể nắm chắc như tự mình ra tay.” Hần dừng một chút, “Việc cũng không tôi, hần không xảy ra chuyện lớn, chỉ là chịu một chút tổn thương.”

Chú Tứ sừng sốt một chút, ông ta ngồi thẳng người, “Cậu xác định Thiệu Duật Thần sẽ bị thương?”

Đoàn Dịch Lâm cười, “Súng trường bắn tia nòng cỡ lớn, nằm trong phương hướng đường bắn, đừng nói là mặc áo chống đạn, ngay cả mặc áo giáp sắt cũng xuyên qua được.”

Sắc mặt chú Tứ đột nhiên thay đổi, nhớ đến ngày hôm qua ở bệnh viện, ông ta làm sao cũng không thể tin được đó là một bộ ngực của người bị thương. Nhìn về mặt chắc chắn của Đoàn Dịch Lâm, ông ta hơi khiếp đảm, năng lực của Thiệu Duật Thần vượt xa sự tưởng tượng của ông ta.



“Chú Tứ, tôi nghĩ hiện tại chúng ta có thể thông qua Thiệu thị để vận chuyển lô hàng lớn kia, bây giờ không chừng Thiệu Duật Thần đang tránh ở chỗ nào đó để dưỡng thương, Thiệu Duật Văn dễ đối phó hơn Triệu Trung Sâm.” Hắn đi lên phía trước, “Chúng ta phải có một chút tinh thần mạo hiểm, có một số chỗ nhìn như chắc chắn nhất, thực ra là yếu ớt nhất, nơi nguy hiểm nhất cũng là an toàn nhất.”

Chú Tứ ngẩng đầu hí hóp mắt nhìn hắn, trong mắt ông ta có chút hoang mang.

“Kỳ thật lúc chú đề anh Sinh đi gặp Triệu Trung Sâm, Thiệu Duật Thần đã đích thân đến viếng thăm hắn trước.” Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của chú Tứ, hắn tiếp tục giải thích, “Chuyện này tuyệt đối không giả dối. Vì vậy hiện tại bọn họ một lòng, nếu Thiệu thị thoả thuận việc làm ăn này, như vậy họ Triệu khẳng định sẽ vỗ tay tán thành, đây không phải là chúng ta một đá ném hai chim sao?”

Chú Tứ chậm rãi mở rộng khoe miệng, “Không phải hai điều, là ba điều, Thiệu thị sẽ vì vậy mà mất đi sự tín nhiệm của cảnh sát, e rằng Thiệu Duật Thần còn phải chịu tội danh vô căn cứ.” Nói xong chú Tứ nhìn Đoàn Dịch Lâm trước mắt với vẻ thú vị, biểu hiện trên khuôn mặt ông ta lộ ra chút tán thưởng, xem ra ông ta thật già rồi, những người trẻ bây giờ đã khôn ngoan hơn. Ngoại trừ vui vẻ vì mình có thêm người giúp đỡ, ông ta cũng bắt đầu chậm rãi tính toán làm sao để phòng Đoàn Dịch Lâm, ông ta thông thả chuyển dời ánh mắt về phía Lư Bội Nghiên đứng ở phía sau, có thể lợi dụng người phụ nữ này một chút.

Đoàn Dịch Lâm cẩn thận quan sát vẻ mặt này của chú Tứ, khi ông ta chuyển dời ánh mắt về phía sau, Đoàn Dịch Lâm cảm thấy trong lòng căng thẳng, xem ra ông già này rất cuộc đời trên con đường bản thủ này đến nơi đến chốn, hẳn quả thực không muốn Lư Bội Nghiên chịu liên lụy.

Chú Tứ cười tủm tỉm, “Phía Thiệu thị tôi có thể tìm người ra tay, cậu phải chuẩn bị hàng hoá cho tốt, tôi không muốn lần đầu tiên của chúng ta lại có sự cố gì.”

Đoàn Dịch Lâm cũng cười, nhưng hắn hiểu được, chú Tứ rõ ràng tạo áp lực về phía hắn, hành động lần này thành công hay không sẽ quyết định địa vị của hắn ở dưới tay chú Tứ thậm chí là ở hội Thanh Sơn, bây giờ chướng ngại vật ở trước mặt khiến hắn không thể kiên nhẫn chính là Châu Quảng Sinh, nếu đây là một lần mạo hiểm, vậy khó tránh khỏi phải có người hy sinh.

Thiệu Duật Thần nằm trên giường vài ngày không thể động đậy gì cả, cái gì cũng do Uông Ninh Hi hầu hạ, ăn uống đi lại đều không ngoại lệ. Lúc bắt đầu giúp Thiệu Duật Thần giải quyết việc tiểu tiện còn làm cho cô cảm thấy khó xử, qua vài lần cũng thành thói quen. Nhưng điều khiến Uông Ninh Hi không thể quen chính là lúc nào anh cũng có biểu hiện kích động, mỗi lần sẽ khiến cô xấu hổ mặt đỏ tía tai, mà Thiệu Duật Thần nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của cô thì trong lòng lại đắc ý, không thể phủ nhận hiện tại anh trở nên ngày càng tham lam.

Lúc này, một mình Cẩm Nhiên ở trong phòng của cậu bé nhận tư vấn tâm lý. Trong phòng ngủ chỉ có Thiệu Duật Thần và Uông Ninh Hi hai người. Ninh Hi lấy một chậu nước, thừa dịp đứa nhỏ không có ở đây mà giúp anh lau người. Tay Uông Ninh Hi vừa muốn cởi nút quần áo của anh thì đã bị Thiệu Duật Thần nắm tay, “Đội anh khoẻ lại, chúng ta đi đăng ký được không?”

Uông Ninh Hi sững sốt một chút, tay cô cứng ngắc rất lâu, không nói lời nào.

“Em không muốn sao?” Thiệu Duật Thần hơi thất vọng, “Anh biết anh không thể cho em sự ổn định, nhưng anh có thể cam đoan, anh có khả năng làm được, tương lai không xa anh nhất định có thể cho em cuộc sống mà em mong muốn.”

Uông Ninh Hi không có gì để nói, cô không biết đối mặt với lời hứa hẹn này chính mình còn có thể làm những gì, cô giúp anh cởi bỏ vạt áo, dùng khăn lau sạch thân thể thật cẩn thận. Thiệu Duật Thần cứ như vậy nhìn cô, bàn tay kia chậm rãi trêu chọc trên người mình khiến lòng anh ngứa ngáy vô cùng, thân thể anh cũng cứng ngắc theo. Uông Ninh Hi lau từ thân trên xuống dưới, xúc chán lên cô phát hiện quần lót của anh đã nổi lên một cái mui thuyền nhỏ, tay cô ngừng tại chỗ, mặt đỏ đến mức dường như có thể chảy máu ra. Cô trộm liếc nhìn Thiệu Duật Thần một cái, anh lại đang cười, không có chút thẹn thùng, cô cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, vẫn làm ra dáng vẻ dường như không có việc gì mà tiếp tục thử lau nửa thân dưới cho anh, trái tim cô không ổn định, nhịp đập thỉnh thoảng dừng lại, không thể phủ nhận, cả ngày lau chùi cơ thể hoàn hảo như vậy, cô cũng có chút xuân tình nhộn nhạo.

“Đau!” Anh miễn cưỡng nói.

Uông Ninh Hi khấn trương đứng lên, cô xoay người nhìn anh, “Đau chỗ nào? Miệng vết thương sao, anh chờ chút, em gọi bác sĩ Hứa sang đây.” Nói xong cô muốn mở điện thoại nhưng lại bị anh giữ chặt.

“Hứa Tấn Đạt không thể giải quyết vấn đề này, là chỗ đó đau, ổ bệnh của anh, nguyên nhân phát bệnh là em.” Anh chỉ hạ thân của mình, “Thực ra từ hơn một năm trước khi anh bắt đầu quen biết em, anh đã thường xuyên phát bệnh.”

Uông Ninh Hi không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nghe anh nói, chiếc khăn trong tay càng nắm càng chặt.

“Anh nói em có thể không tin, sau khi gặp em anh chưa từng chạm qua những người phụ nữ khác.” Đôi mắt anh sáng rực nhìn cô, “Anh hy vọng mình trung thành với em, cho dù em vẫn từ chối anh, anh cũng không hề buông tha.”

Ninh Hi không còn lời nào để nói, trong thời gian gần hai năm nay, những việc của Thiệu Duật Thần từng li từng tí đều khắc sâu trong lòng cô, không ai quan tâm đến cô một cách tỉ mỉ như vậy, lúc trời mưa ở cửa sẽ có dù, vào ngày nghỉ thỉnh thoảng sẽ có đồ ăn được đặt trước giao tới, mỗi một sinh nhật sẽ có hoa tươi và bánh ngọt, đây là sự hưởng thụ mà cô chưa bao giờ có. Nhưng càng như vậy, cô càng cảm thấy anh quá tốt, cô lại càng không thể hứa với anh, trên người cô mang món nợ hủy diệt của bang hội, cô không dám.

Uông Ninh Hi chậm rãi cởi quần anh ra, nơi nào đó màu đỏ tía đã dựng đứng, không ngừng run rẩy. Cô hơi sợ hãi mà đưa tay cầm nơi đó, nhưng rồi lập tức buông ra, nhiệt độ nóng rực kia và mạch đập rõ rệt thật sự dọa đến cô. Cô ngại ngại nhìn Thiệu Duật Thần, khuôn mặt anh kìm nén có chút đỏ, Uông Ninh Hi cắn chặt môi, hai tay cầm lấy nơi đó buông lỏng rồi chặt chẽ, Thiệu Duật Thần thống khổ, anh nhắm chặt hai mắt thờ hồn hèn, “Ninh Hi,

không phải như vậy, anh dạy cho em”

Uông Ninh Hi là một người học trò giỏi, cô làm theo cách Thiệu Duật Thần dạy, cho đến khi chất lỏng màu trắng ngà bắn tung toé trên tay cô, tràn ngập ra một loại hương vị ngọt tanh. Thiệu Duật Thần thoả mãn kêu rên ra tiếng, tuy rằng cách thức của cô rất nghiệp dư nhưng cũng rất mới lạ khiến anh đạt được khoái cảm mà trước đây chưa từng có, nguồn gốc có lẽ không phải từ thân thể mà là người kia.

Thiệu Duật Thần không vì vậy mà mê muội đầu óc, anh nhìn người phụ nữ trước mắt, cô tao nhã điềm đạm lấy khăn giấy lau tay mình, mặc dù chỉ một động tác nhỏ như vậy cũng khiến trái tim anh xúc động không thôi, anh thật sự muốn cứ như vậy mà nhào đến, ôm cô vào trong ngực hoặc là làm chút việc quá mức, nhưng vết thương khó chịu này làm cho anh chỉ có thể nằm như vậy. Ngắm nhìn sườn mặt xinh đẹp của cô, ánh mắt anh dần dần âm thầm xuống, lúc này anh âm thầm cầu nguyện, Uông Ninh Hi em thật sự trong sạch.

Bên tai truyền đến tiếng gõ cửa, Uông Ninh Hi nhanh chóng thu dọn chiến trường sạch sẽ, rồi đắp chăn cho Thiệu Duật Thần. Cô mở cửa ra thì phát hiện là chú Thiệu đứng ở bên ngoài, “Có đồng sự trong công ty muốn gặp chủ tịch.” Nói xong mũi ông ấy ngửi một cái, Uông Ninh Hi vô cùng xấu hổ, cô vội vàng ra ngoài rồi đóng cửa lại, “Bây giờ sợ rằng Duật Thần không tiện gặp khách, không bằng chủ đưa tôi văn kiện để tôi giao cho anh ấy đi.”

Thiệu Duật Văn quả nhiên có tính toán trước, nhanh như vậy mà người đã tới. Ở dưới lầu phòng khách gặp qua vài vị đồng sự khiến cho Uông Ninh Hi thấy mức độ phức tạp của sự việc. Nói là những người trưởng bối nguyên lão, nhưng mỗi người đều chỉ lo cho lợi ích của bản thân, cô bắt đầu lo lắng cho Thiệu Duật Văn, một mình cô ấy có thể chống đỡ những trận mưa rào gió lớn hay không.

Trở lại phòng, Thiệu Duật Thần đã nhìn chăm chăm vào văn kiện trong tay cô, về mặt Uông Ninh Hi bối rối, cô liền đứng ở cửa, cúi đầu, giống như một cô bé phạm lỗi, “Duật Thần, em không biết làm sao bây giờ? Mấy ngày trước nhị tiểu thư tìm em, hy vọng em có thể ngăn lại những việc khiến anh buồn bực, sợ anh cố gắng mà làm tổn thương thân thể, nhưng em sợ xảy ra chuyện.” Nói xong cô đi đến bên giường, sợ hãi mà đưa văn kiện cho anh.

Thiệu Duật Thần không nhận lấy, ánh mắt sáng ngời nhìn cô. Uông Ninh Hi có chút bất an, bị nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng cô mơ hồ hoang mang và cảm giác phạm tội nhanh chóng lan toả. Cô cố gắng không chệch tâm trạng của mình, nhưng trái tim vẫn càng đập nhanh.

“Anh xem không tiện, em đọc cho anh nghe.” Anh cười thân thiện, nhưng Uông Ninh Hi lại cảm thấy đến phát run, loại cảm giác này xuất hiện mà không hề phòng bị khiến trong lòng cô vô cùng bất an. Cô cũng nhìn Thiệu Duật Thần, “Đây là văn kiện cơ mật của công ty, phía trên sếp niêm phong, em không thể xem”

Thiệu Duật Thần cười tươi, “Ninh Hi, hoá ra em cũng hiểu được không ít.”

Uông Ninh Hi lộ ra vẻ nhõng nhẽo, oán trách, “Em biết anh là bác sĩ, còn có rất nhiều học vị, tuy rằng bằng cấp của em không cao, nhưng cũng đã từng đọc sách.” Miệng cô nói như vậy nhưng trong lòng vẫn khẩn trương, bàn tay đều đỏ mềnh.

“Vậy được rồi, anh bảo em đọc thì em hãy đọc đi, em sẽ không nói lung tung.”

Uông Ninh Hi nhìn sắc mặt của anh, cô cẩn thận mở sếp niêm phong trên túi văn kiện, cô rút ra tờ giấy, trang thứ nhất chính là về đề nghị thiết lập đại lý tại Đông Nam Á.

Thiệu Duật Thần vừa nghe, khuôn mặt lập tức trầm xuống, anh vươn tay, “Đưa sang đây!”

Thiệu Duật Thần cầm trong tay lật xem, khuôn mặt ngày càng đen, cuối cùng anh phần nộ đập văn kiện lên bàn, lông mày nhíu chặt một chút. Uông Ninh Hi biết nhất định vì động tác quá lớn sẽ chạm đến vết thương, cô vừa muốn tiến lên thì Thiệu Duật Thần đã dùng tay ra hiệu ngăn cản, “Em bảo Chính Đông lập tức đến gặp anh.”

Trong lòng Uông Ninh Hi cũng có suy nghĩ, tuy chỉ nhìn thấy trang đầu, nhưng cô biết đây là phần văn kiện đòi hỏi nhu cầu. Cô có chút lo lắng không yên, Thiệu Duật Thần đưa ra loại quyết định gì thì nó trực tiếp quyết định vận mệnh của anh và cả Thiệu thị cùng với hội Thanh Sơn. Đây không phải là vấn đề thiết lập một đại lý, mà là mở một thông đạo ngầm mới.

Tay Uông Ninh Hi vừa vịn nắm cửa thì đã bị Thiệu Duật Thần gọi lại, “Em nói thế nào với những đồng sự kia?”

“Em nói anh đang ở cùng tiểu thiếu gia làm tâm lý trị liệu, không thể gián đoạn cũng không thể quấy rầy.”

Thiệu Duật Thần thả lỏng người, anh chậm rãi nhắm mắt lại, “Em giúp anh chuẩn bị một chút, buổi chiều anh muốn đi tham dự hội đồng quản trị.”

“Duật Thần, anh như vậy...”

“Em cũng chuẩn bị một chút, buổi chiều anh sẽ giới thiệu em quen biết với các đồng sự.” Anh không chờ Uông Ninh Hi nói xong mà trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh. Tuy rằng Ninh Hi kinh ngạc với quyết định của anh, nhưng cô cũng có chút mừng thầm, về sau cô có thể không lo lắng do dự mà đứng bên cạnh anh.

Khi Văn Chính Đông đến, vừa lúc Uông Ninh Hi ở cửa muốn đi ra ngoài mà đụng mặt nhau. Họ nghiêng người đi qua, Văn Chính Đông dừng bước chân, “Uông tiểu thư!”

Uông Ninh Hi quay đầu nhìn anh ta.

“Bình thường Uông tiểu thư không gọi điện thoại và gửi tin nhắn sao, tôi chưa từng gặp qua cô gái nào tiết kiệm phí điện thoại như vậy.”

Uông Ninh Hi cứng ngắc đứng tại chỗ, cô vẫn không nhúc nhích mà nhìn Văn Chính Đông xoay người, gõ cửa, rồi đi vào. Cô hiểu rõ anh ta tự cung cấp tin tức cho mình, anh ta tra xét thông tin liên lạc của mình, nhưng cô không biết là tự anh ta điều tra hay là Thiệu Duật Thần bởi vì chuyện tối hôm đó mà gợi ý anh ta làm như vậy, cô cũng không rõ ràng anh ta tiết lộ tin tức với cô, rốt cuộc là xuất phát từ bảo vệ cô, hay là muốn uy hiếp lợi dụng cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 19: Tiếp xúc

Khi Văn Chính Đông đi vào, vẻ mặt của Thiệu Duật Thần đang suy tư, trong tay anh còn nắm tờ giấy kia, xem một cách tỉ mỉ.

“Đờ tôi ngồi dậy một lát.” Thiệu Duật Thần nhìn Văn Chính Đông, “Ninh Hi trông coi quá chặt chẽ, hận không thể để tôi nằm suốt, tôi sắp không chịu nổi rồi.”

Văn Chính Đông cười, cầm lấy hai cái gối đầu bên cạnh cẩn thận chèn ở phía sau lưng anh, “Người ta không phải lo lắng đau lòng cho anh sao, anh ngược lại không cảm kích.” Anh ta đỡ anh một cách chậm rãi, giúp anh tìm một góc độ thoải mái, “Như vậy được chứ?”

Thực ra nằm mấy ngày nay, bác sĩ cũng nói anh có thể thuận lợi ngồi dậy, nhưng Uông Ninh Hi luôn sợ lại động đến xương cốt, chỗ đó gần trái tim như vậy, ngộ nhỡ đâm vào đó...

Cô luôn có khả năng miêu tả sống động làm cho Thiệu Duật Thần là một bác sĩ nghe xong đều nhin không được mà chau mày, anh trực tiếp buông tha quyền tranh luận, ngoan ngoãn nằm ở đó. Có đôi khi anh sợ cô dùng lý luận gì mà tổn thương cơ bắp sẽ động đến xương cốt một trăm ngày để bắt anh luôn ở trên giường.

“Chính Đông, anh giúp tôi chọn một chiếc nhẫn, bây giờ tôi bất tiện, tôi tin ánh mắt của anh, anh làm thay tôi đi.”

Văn Chính Đông sừng sốt một chút, “Anh không định xem thông tin liên lạc của cô ấy?”

“Có vấn đề,” Thiệu Duật Thần nâng cao giọng, anh ngẩng đầu nhìn Văn Chính Đông, lông mày nhíu chặt. Trong khoảnh khắc Văn Chính Đông đặt câu hỏi, anh cảm thấy không khí loăng ra.

Văn Chính Đông hé miệng cười, nhẹ nhàng lắc đầu, “Xem anh bị hù dọa kia, ngoại trừ chi phí hàng tháng quá ít thì không có chỗ nào đáng nghi. Gửi tin nhắn nhiều hơn gọi điện thoại một chút, hơn phân nửa là những khách hàng đặt hoa, người Thiệu gia ngoại trừ tôi, thỉnh thoảng có vài tin gửi cho Điền Kế Sơn, các cuộc gọi và tin nhắn khác không có gì.” Văn Chính Đông nói xong thì quay về chỗ cũ, sau đó anh ta nhìn thấy Thiệu Duật Thần rất nghiêm túc đã được thả lỏng, “Nếu cô ấy thật có ý đồ riêng, anh định xử lý cô ấy như thế nào.”

Vấn đề này rất khó khăn, Uông Ninh Hi hỏi anh, anh không đưa ra đáp án, bây giờ anh vẫn không có đáp án.

“Tôi không biết.” Anh chỉ cái ghế bên cạnh, tỏ ý mời anh ta ngồi, “Trong đầu óc của tôi toàn là suy nghĩ như thế nào để cô ấy không làm ra chuyện như vậy. Cho nên tôi muốn cho cô ấy hứa hẹn, như là tiền, tình cảm, cuộc sống tốt nhất, tất cả đều cho cô ấy, tôi không nghĩ ra còn những khả năng gì khác để cho cô ấy có lý do lừa gạt và phản bội tôi.”

Văn Chính Đông không cười, anh ta chậm rãi cúi đầu không nhìn khuôn mặt của Thiệu Duật Thần, cảm thấy khó chịu, anh ta lấy mọi thứ của mình để phòng cẩn thận nhưng lại quên một thứ gọi là trách nhiệm. Anh ta nắm chặt tay, đứng trước mặt anh cũng là loại trách nhiệm rất khó khăn, mỗi khi nhìn thấy Thiệu Duật Thần không có dáng vẻ đề phòng mình, anh ta rất muốn biết, có một ngày khi anh ta nói với Thiệu Duật Thần mình là cảnh sát thì cảnh tượng sẽ thế nào.

Đôi khi lừa gạt và lợi dụng làm chuyện hại người không thể công khai, nhất là tín nhiệm và tình cảm. Tuy rằng Thiệu Duật Thần thông minh chín chắn, thực chất bên trong anh là người giàu tình cảm và cố chấp, so với việc lừa gạt sự tín nhiệm của anh, Uông Ninh Hi lợi dụng tình cảm của anh càng là hành vi không thể tha thứ.

“Chú Tư lại có thể làm ra chuyện gây sóng gió ở Thiệu thị, muốn xây dựng văn phòng ở Đông Nam Á, ai chẳng biết nơi đó là đại bản doanh giao dịch phi pháp của bọn họ.” Anh hừ lạnh, “Buổi chiều tôi muốn đến công ty mở cuộc họp hội đồng quản trị, chuyện này đừng nói trước với chị hai, ngoài ra tôi muốn dẫn Ninh Hi đi gặp các đồng sự trong công ty.”

Văn Chính Đông lấy lại tinh thần, anh ta nhìn Thiệu Duật Thần, miệng mấp máy vài cái, cuối cùng không nói gì, nhưng Thiệu Duật Thần đã nhìn ra sự ngập ngừng của anh ta, “Chính Đông, từ lúc nào anh bắt đầu thận trọng khi nói chuyện với tôi.”

Văn Chính Đông nở nụ cười, “Anh dẫn theo Uông tiểu thư xuất hiện như thế, có nghĩ tới Uyển Thanh ở đó sẽ làm sao?”

Thiệu Duật Thần sùng sốt một chút, sau đó bình tĩnh lại, “Uyển Thanh thì làm sao, chuyện này không liên quan đến cô ấy.” Thiệu Duật Thần mím môi, cố ý không nhìn anh ta, về mặt lại trầm tĩnh.

“Anh thật không biết hay là giả vờ không biết?” Từ về mặt của anh, Văn Chính Đông nhìn ra điều gì đó, “Uyển Thanh rất thích anh, nhưng anh lại đối xử lạnh nhạt với cô ấy.”

Thiệu Duật Thần nhìn anh ta, trên mặt không có vẻ kinh ngạc gì, Văn Chính Đông không ngờ anh lại ngụy trang tốt như vậy, có nhiều lúc anh ta cho rằng Thiệu Duật Thần thật sự chậm chạp đối với sự ân cần của Mục Uyển Thanh, xem ra không phải như thế. Đối với người không liên quan đến mình anh có thể coi nhẹ đến mức đó, trong lúc này để cho Văn Chính Đông thấy là đủ rồi.

Hoặc đây là Thiệu Duật Thần lập thể.

“Thế thì rất tốt, cũng nên làm cho cô ấy chết tâm, để tránh sau này làm lỡ người ta.” Anh hoạt động cơ thể một chút, tìm một góc độ thoải mái hơn, “Tôi biết anh lo lắng cái gì, nhưng tôi không thể dựa vào điểm ấy mà mờ ám làm lung lạc lòng cô ấy, nếu cô ấy muốn mỗi người đi một ngã với tôi, đó là việc sớm muộn, tôi sẽ không vì vậy mà có gì thay đổi.”

Anh nói rất chắc chắn, xem ra vấn đề về Mục Uyển Thanh anh đã suy nghĩ rất kỹ càng. Văn Chính Đông không còn lời nào để nói, hai người cứ thế mà im lặng, qua rất lâu Thiệu Duật Thần mới mở miệng, “Bên Uyển Thanh anh hãy sắp xếp người theo dõi, lòng người không thể không đề phòng. Ngay cả cha và anh cả cũng rất tin chú Tứ.”

“Được rồi!” Văn Chính Đông đứng lên, “Tôi ra ngoài làm việc trước, anh nghỉ ngơi cho khỏe.”

Vừa muốn đi thì Thiệu Duật Thần gọi anh ta lại, “Đặt tôi nằm thẳng, bằng không để Ninh Hi thấy, cô ấy lại khóc lóc ní non với tôi, hoặc là cảm râm thật lâu.” Anh cười, tuy rằng phàn nàn nhưng lộ ra hạnh phúc và ngọt ngào, nhìn đáng về phía của anh, Văn Chính Đông không nhịn cười được, anh ta vừa đi anh nằm xuống vừa trêu ghẹo, “Anh nói xem, sau này anh có thể sợ vợ hay không?”

Thiệu Duật Thần không muốn nghe, “Cái gì gọi là sợ vợ, đó gọi là yêu vợ, tôn trọng vợ.”

Nhìn thấy bộ dáng hơi mệt mỏi của anh, Văn Chính Đông không khỏi lo lắng, “Anh như vậy, buổi chiều làm sao đến họp hội đồng quản trị?”

“Chịu đựng là được!” Anh ung dung nói, “Lúc trước không phải cũng chịu đựng thể này à.”

Văn Chính Đông chỉ cười không nói gì thêm, nhưng anh ta biết trong lòng mình không khỏi sinh ra sự kính nể, tuy rằng bọn họ đi trên con đường khác nhau, bây giờ đã có cùng mục tiêu, làm anh em với nhau anh ta cũng hy vọng Thiệu Duật Thần có thể sống tốt.

Mục Uyển Thanh có chút phiền não, cô ta thật sự không chịu nổi những quấy nhiễu này, từ khi chú Tứ báo tên Đoàn Dịch Lâm kia đưa cô ta thiệp mời, người kia lại không phân tì mà thường xuyên gửi tin nhắn và gọi điện cho cô ta, nhưng điều khiến cô ta phiền não chính là, dường như mỗi lần người này đều có thể điểm trúng huyết đạo của cô ta, ví dụ như chiều an, cha cô ta bị hại, địa vị ở hội Thanh Sơn, hay ví dụ như Thiệu Duật Thần còn có Ưông Ninh Hi. Từ đó cô ta có thể biết rõ dã tâm và ý đồ riêng của hắn, nhưng cô ta bất giác đi theo ý nghĩ của hắn. Mục Uyển Thanh nhìn đi động trong tay, cuối cùng hung hăng ném trên tường, cô ta sắp không chịu nổi.

Vết thương trên vai đã gần lành nhưng vẫn không tránh khỏi đau đớn, tuy nhiên Thiệu Duật Thần dường như không quan tâm đến chuyện này, mỗi lần cô ta nhìn anh, anh cũng chỉ hỏi hột hoi một câu, ánh mắt vẫn luôn dừng lại trên người Ưông Ninh Hi ở phía sau, cô ta thật sự không rõ người phụ nữ kia rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn. Mục Uyển Thanh đứng trước cửa sổ, đối với phong cảnh ngoài cửa sổ cô ta từ từ thông thả nhắm mắt lại, cô ta cảm thấy mình chờ đợi quá mệt mỏi, hơn nữa đoạn tình cảm này ngày càng không nhìn thấy tương lai.

Mục Uyển Thanh cúi người nhặt lên đi động trên mặt đất, nó đã vỡ hỏng không thể dùng nữa, nhưng cô ta vẫn còn nhớ mình từ chối cuộc hẹn của Đoàn Dịch Lâm, lúc này cô ta có chút hối hận. Có lẽ cô ta nên đến để biết rốt cuộc hắn là loại người gì.

Buổi chiều khi xe của Mục Uyển Thanh tới dưới lầu công ty thì đúng lúc chú Tứ vừa đến, cô ta thoáng thấy Đoàn Dịch Lâm rất cung kính mà mở cửa xe cho chú Tứ, sau đó còn cố ý thoáng nhìn về hướng này, Mục Uyển Thanh kinh ngạc bởi ánh mắt sắc bén của hắn, sau đó cô ta điềm nhiên như không mà đi qua, “Chú Tứ.”

“Uyển Thanh à, vết thương lành chưa?”

“Cảm ơn chú Tứ quan tâm, đã sắp lành lại.” Mục Uyển Thanh nói xong thì nhìn thoáng qua Đoàn Dịch Lâm ở bên cạnh, chú Tứ nhìn ánh mắt của cô ta rồi lập tức quay đầu, “A Lâm, vị này chính là Mục tiểu thư của hội Thanh Sơn.”

Đoàn Dịch Lâm đứng cách Mục Uyển Thanh một cánh tay, hắn cúi đầu 75 độ, “Mục tiểu thư, tôi là Đoàn Dịch Lâm, xin chiếu cố nhiều.”

“Có chú Tứ chiếu cố như vậy đủ rồi, đâu cần nhờ đến tôi nhiều chuyện.” Cô ta cười, âm thanh rất trong trẻo, Đoàn Dịch Lâm ngẩng đầu hí hóp mắt nhìn cô ta, hắn không hiểu rõ người phụ nữ này, nếu không muốn tiếp xúc với hắn, tại sao còn muốn để chú Tứ giới thiệu. Hắn đang nghĩ ngợi thì chợt nghe thấy chú Tứ lên tiếng, “Quảng Sinh theo tôi đi vào, cậu ở trong xe chờ chúng tôi.”

Đoàn Dịch Lâm nắm chặt tay, cúi đầu đáp lại. Mục Uyển Thanh đi theo phía sau chú Tứ, từ bên cạnh hắn đi qua, đi được vài bước thì cô ta lại quay đầu nhìn hắn một cái, vừa lúc bị Đoàn Dịch Lâm bắt gặp, hắn ung dung thản nhiên, xoay người lại cúi đầu lộ ra nụ cười nhợt nhạt, mang theo sự đắc ý và tự phụ.

Buổi chiều Thiệu Duật Thần trở về tham dự cuộc họp hội đồng quản trị, tin tức này không có ai biết, giữa trưa khi Thiệu Duật Văn đến gặp anh, hai người cũng không nói đến trọng điểm gì. Nhưng Uông Ninh Hi thờ ơ lạnh nhạt vẫn có thể nhìn ra sự bất an và một chút khẩn trương của Thiệu Duật Văn.

Uông Ninh Hi cẩn thận thay quần áo cho Thiệu Duật Thần, cô hơi đau lòng, động tác trên tay lại ngày càng vụng về, đôi khi làm cho anh thờ hờn hển. Cô buông tay, “Đừng đi, anh như vậy sẽ xảy ra chuyện.” Lời nói này là thật lòng, cô hiểu được cuộc họp hội đồng quản trị lần này có bao nhiêu quan trọng, nhưng vẫn không cách nào trơ mắt nhìn anh liều mạng.

Thiệu Duật Thần giờ một bàn tay lên, nhẹ nhàng sờ mặt cô, “Ngốc! Hôm nay không đi về sau không làm người tốt được.” Nhìn thấy dáng vẻ đầy nước mắt của cô, anh cúi đầu thở dài một hơi, “Em đi theo bên cạnh anh không phải sao, anh cam đoan không có việc gì đâu.”

Uông Ninh Hi không còn lời nào để nói, anh đã nói đến điểm chính, bỏ qua lần này, con đường về sau sẽ càng khó đi, cô không kiên trì nữa, chịu đựng đau lòng mà thay quần áo cho anh. Sau đó cô cũng thay bộ đồ mà Văn Chính Đông đưa tới, rất đơn giản già dặn, cũng rất vừa người, nó làm nổi bật ưu điểm của dáng người cô, tất cả rất phù hợp với khí chất của Uông Ninh Hi.

Thiệu Duật Thần rất hài lòng, trên mặt ngập tràn ý cười, “Tốt lắm!” Anh đi tới, lại đánh giá từ trên xuống dưới một cái, “Ninh Hi, cho chính mình một chút tự tin, ngẩng đầu, có một ít bạo đạn, dáng vẻ phải giống một giáo mẫu của hội Thanh Sơn.”

Uông Ninh Hi đột ngột ngẩng đầu nhìn anh, cô không biết rằng anh không phải thực sự nôn nóng như vậy. Thiệu Duật Thần nhìn bộ dáng không biết làm thế nào của cô mà cười ra tiếng, “Ninh Hi, anh chỉ muốn em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất.”

Uông Ninh Hi lại cúi đầu không dám nhìn vào đôi mắt của Thiệu Duật Thần, cô sợ hành động của mình không đủ để cô duy trì sự bình tĩnh. Văn Chính Đông đợi ở dưới đã lâu thì mới trông thấy Uông Ninh Hi đỡ Thiệu Duật Thần đi xuống, thoát nhìn hai người thật là một đôi vô cùng tương xứng, Uông Ninh Hi toàn thân màu đen có vẻ oai nghiêm và có khí thế, khoe miệng của anh ta hơi nhếch lên, rồi trực tiếp mở cửa xe.

Dọc đường đi Uông Ninh Hi lộ ra chút khẩn trương, Thiệu Duật Thần không nói gì nhưng vẫn nắm chặt tay cô, anh biết đây chính là bước ngoặt quan trọng trong cuộc sống của cô, nên anh có thể hiểu được sự khẩn trương của cô, nhưng anh không có cách đọc được ánh mắt của cô vào lúc này, sắc bén rồi lại có chút bối rối.

Xe đậu trước cửa toà cao ốc của công ty, Thiệu Duật Thần quay đầu lại nhìn thoáng qua Uông Ninh Hi ở bên cạnh, “Không sao, đi theo bên cạnh anh là được. Lúc anh đi họp, Chính Đông sẽ dẫn em lên văn phòng anh ngồi trước một lát.”

Uông Ninh Hi không nói gì, cô liếc mắt nhìn toà cao ốc ở bên ngoài rồi gật đầu.

Đoàn Dịch Lâm thật không ngờ lúc này sẽ nhìn thấy xe của Thiệu Duật Thần, càng không ngờ sẽ nhìn thấy Thiệu Duật Thần, nhưng hẳn tuyệt đối không ngờ anh lại mang theo Uông Ninh Hi bên người, hơn nữa xuất hiện tại nơi này...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 20: Chính danh

Thiệu Duật Thần xuống xe vẫn không quên quay sang đây mở cửa xe cho Uông Ninh Hi, không phải anh khách khí mà lúc này phải diễn đầy đủ. Ninh Hi mãi ngẩn ngơ nhìn anh, sắc mặt anh có vẻ không tốt lắm, trên trán đã đổ mồ hôi hột. Ninh Hi không đành lòng nhìn anh khom lưng chịu khổ, bất chấp hình tượng gì đó, cô chui ra xe rất nhanh, khoắc trên cánh tay anh để anh tựa vào người mình.

Xe đậu trở lại cao ốc Thiệu thị, Đoàn Dịch Lâm ngồi ở khu vực nghỉ ngơi nhìn hai người trước mắt đi qua, trong ánh mắt như là sắp trào lửa giận, hẳn nắm chặt nắm tay, dường như nghe được tiếng khớp xương chuyển động răng rắc, Thiệu Duật Thần lại không có việc gì, Uông Ninh Hi đột ngột xuất hiện ở Thiệu thị, Thiệu Duật Thần thật sẽ dẫn Uông Ninh Hi giới thiệu cho mọi người sao, dùng loại thân phận gì, trợ thủ? Hay là người phụ nữ!

Nghĩ đến đây, trái tim hẳn không thể chịu đựng mà quặn đau, không biết có lẽ vì vết thương vẫn không cam lòng, tóm lại bây giờ hẳn muốn kéo người phụ nữ này xuống, sau đó bóp chiếc cổ xinh đẹp của cô, để cho cô mờ to mắt mà nhìn, Tường Thiệu Dương hẳn vẫn còn chưa chết, Tường Thiệu Dương đã trở lại.

Ninh Hi cứ như vậy đi sát người đàn ông bên cạnh, nhưng cô tình cờ liếc mắt về phía bên kia, đối với ánh mắt như là khát máu của Đoàn Dịch Lâm, loại cảm giác giống như là quen thuộc rất mãnh liệt khiến Uông Ninh Hi rung mình toàn thân một cái.

Đoàn Dịch Lâm thấy ánh mắt cô nhìn qua, trong khoảnh khắc kia hẳn buông lỏng nắm tay của mình, hướng về cô mỉm cười tà mị, rõ ràng mang theo sự khiêu khích và ngỗ ngược, làm cho Uông Ninh Hi càng thêm sồn tóc gáy.

Thiệu Duật Thần dường như phát hiện sự cứng nhắc và khẩn trương của cô, anh nắm tay cô, nghiêng đầu nhẹ nhàng an ủi bên tai cô, “Đừng sợ, ở đây không ai dám làm gì đâu.”

Ninh Hi ngẩng đầu giương mắt nhìn anh, đôi mắt vô tội mà trong suốt kia mỗi lần đều khiến Thiệu Duật Thần muốn ôm lấy và hôn lên sự xúc động của

cô.

Ninh Hi chậm rãi gạt đầu, cố gắng thả lỏng bản thân, nhưng đôi mắt và nụ cười kia vẫn không ngừng xuất hiện trong đầu cô, toàn thân cô đều có một loại dự cảm không tốt. Trong phút chốc thang máy đóng cửa, cô vẫn nhìn chăm chú về phương hướng kia, cô quen thuộc với nét mặt kia, nhưng cô rõ ràng chưa bao giờ nhìn thấy người đó.

Văn Chính Đông đứng ở phía sau Thiệu Duật Thần, theo ánh mắt của Uông Ninh Hi mà chú ý tới Đoàn Dịch Lâm, trong lòng anh ta có chút nghi vấn, nhưng Thiệu Duật Thần ngay tại bên cạnh, anh ta cũng không tiện bày tỏ gì. Thang máy đến tầng cao nhất, Thiệu Duật Thần đưa Uông Ninh Hi đến văn phòng của mình trước, “Em ở đây trước đợi một chút, anh đi họp, lát nữa anh bảo Chính Đông đến gọi em, đừng sợ, phải có ý thức, lát nữa em thấy những người đó, sau này họ đều phải nhìn ánh mắt của em mà làm việc.” Về mặt anh ôn hoà, nói xong thì cùng Chính Đông đi ra ngoài.

Chỉ có văn phòng của chủ tịch và tổng giám đốc ở tầng cao nhất, tiếp đó là một phòng họp rộng lớn, tuy rằng con đường này chưa tới vài bước, nhưng với Thiệu Duật Thần có thương tích trong người vẫn có phần khó khăn, anh nhếch môi, cố gắng hết sức che dấu vết đau đớn của mình, thế nhưng mồ hôi lạnh trên người vẫn không ngừng đổ ra. Anh thu hồi về mặt thoải mái, giọng nói cũng trở nên trầm lạnh, “Chính Đông, đi điều tra người vừa rồi trong đại sảnh, xem thử là ai, có quan hệ gì với Ninh Hi.”

“Tôi biết rồi.” Văn Chính Đông theo ở phía sau, thấp giọng đáp lời. Anh ta có phần buồn bực, càng ngày càng không hiểu người phụ nữ Uông Ninh Hi này, nếu nói cô thật là nằm vùng, như vậy cô quá bất cần. Vừa rồi ánh mắt khiếp sợ hoảng loạn mà mê mẩn của cô, trong nháy mắt khiến anh ta đoán rằng người kia có phải là người liên lạc của cô không, rốt cuộc tại Thiệu thị, ở hội Thanh Sơn sẽ có bao nhiêu người một nhà?

Bầu không khí trong hội nghị bây giờ cũng căng thẳng khác thường, Thiệu Duật Văn ngồi ở vị trí chủ tịch thật như ngồi trên tấm đệm bằng kim. Chú Tư đang cầm giấy uỷ quyền do Thiệu Duật Thần ký tên hướng về cô làm khó dễ.

“Tôi không tin chủ tịch vì một đứa nhỏ mà ngay cả hội nghị đồng sự quan trọng thế này cũng không tham dự, chủ tịch không có trách nhiệm như vậy thật là làm cho cổ đồng chúng tôi rất thất vọng đây.” Ông ta cười lạnh, ông ta chính là muốn làm khó người phụ nữ này, cho dù không thể thông qua nghị quyết mở đường hàng hải mới, đem tình trạng bị thương của Thiệu Duật Thần lộ ra cũng là một chuyện tốt, hiện tại Thiệu Duật Thần sợ nhất gặp rắc rối, mà ông ta đang khuấy động rắc rối.

Trong lòng bàn tay Thiệu Duật Văn đều là mồ hôi, giấy uỷ quyền này vốn là do cô ngụy tạo, nếu để Thiệu Duật Thần biết chuyện này, anh khẳng định sẽ không ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thương.

Cô cố gắng trấn an cảm xúc của mình, nhưng vẫn không thể khống chế khuôn mặt mình chuyển đỏ nóng lên từng đợt. Mục Uyển Thanh ngẩng đầu nhìn Thiệu Duật Văn trên vị trí chủ tịch, cô ta chậm rãi mở miệng, “Đây cũng không phải là chuyện gì lớn, việc của chủ tịch rất nhiều, trước khi chủ tịch bị hại, còn có sự kiện tập kích ở tang lễ, chuyện này không cần anh ấy đích thân xử lý.”

“Bang hội là chuyện bang hội, đây là công ty, chuyện công ty cậu ấy không muốn quản như vậy cũng đừng làm chủ tịch này.” Trong cổ đồng có rất nhiều người không ở trong bang hội, chỉ là cổ đông của công ty, lập trường của bọn họ khiến Thiệu Duật Văn càng khó mà ứng phó.

Mục Uyển Thanh cũng nói không ra lời, trong lúc nhất thời cục diện trở nên bế tắc, không biết là ai liệu lĩnh nói ra một câu long trời lở đất muốn bầu lại quyền kinh doanh. Đôi mắt của Thiệu Duật Văn lập tức mở to, trong tay nắm chặt cây viết mà không biết xoay sở thế nào, cô có chút hối hận, những lão già này khó đối phó hơn so với tưởng tượng của cô.

“Ai muốn bầu lại quyền kinh doanh?” Cửa chính của phòng họp bị đẩy ra, tất cả ánh mắt đều chú ý đến cánh cửa. Thiệu Duật Thần rút một tay vào trong túi quần, toàn thân là bộ âu phục màu đen, bên trong phối hợp một chiếc áo sơ mi, nhìn qua thật sự rất hoà nhã.

Trên mặt anh lộ ra nụ cười thần nhiên, thanh âm lại mang theo sự lạnh giá như băng, “Thấy rõ bản thân có bao nhiêu cổ phần trong công ty sao, muốn bầu lại quyền kinh doanh nên suy nghĩ phân lượng của chính mình, lời này không thể tùy tiện nói ra.” Anh đi tới đứng phía sau Thiệu Duật Văn, “Thiệu tổng, chỉ quay về vị trí của mình đi!”

Thiệu Duật Văn thờ phào nhẹ nhõm, nhưng một dây cung khác lại căng thẳng, em trai của cô, cô hiểu rõ nhất, chắc chắn khi trở về sẽ nổi giận với cô đây, nhưng cô càng sợ hãi anh có thể truy cứu chuyện cô làm giả giấy uỷ quyền hay không, thế thì vị trí này của cô cũng ngồi không vững vàng.

Thiệu Duật Thần ngồi xuống vị trí chủ tịch, nhẹ nhàng cởi nút áo vest, anh cầm chương trình hội nghị trên tay rồi đọc, giọng nói thờ ơ: “Tôi thu hồi giấy uỷ quyền của Thiệu tổng, hội nghị bây giờ là do tôi chủ trì. Mọi người nói một chút đi, đề nghị thiết lập cơ quan quản lý ở Đông Nam Á và Nam Á là do ai nêu ra, tôi muốn nghe ý kiến và xem kế hoạch chu đáo hoàn chỉnh, ai có thể cho tôi một phần.” Anh ngẩng đầu nhìn lướt qua cả hội trường.

Thư ký đi tới rút ra một tài liệu trong chồng văn kiện đặt trên cùng, Thiệu Duật Thần cầm trong tay xem một chút, “Hừ! Tôi thấy giám đốc kế hoạch của chúng ta có phải nên trở về nhà hay không, cảm thứ tệ hại này đến hội đồng quản trị để lừa người khác à? Không có dự thảo, không có sách lược kinh doanh, không có điều tra thị trường, không có phương án mở rộng, đây là Thiệu thị không phải hội Thanh Sơn, là kinh doanh chứ không phải chém người, kết quả của này lòng tham nhất thời chính là lỗ vốn.” Anh nói ý mình xong thì khép tài liệu lại, rồi quay đầu nhìn Thiệu Duật Văn, “Điều tra xem là ai làm tài liệu này, cho anh ta ba tháng tiền lương rồi lập tức bảo anh ta cắt đi. Tìm người làm lại hạng mục này kỹ càng, lần sau họp hội đồng quản trị sẽ tiến hành hạng mục...”

Thiệu Duật Thần ở đây, sự việc có chút trở tay không kịp, anh không điều tra rõ ràng ý đồ của bọn họ, sự việc đến quá nhanh, thiếu chuẩn bị, anh cũng chỉ có thể ở đây giải quyết nhanh chóng, sử dụng chiến thuật tri hoãn để lừa gạt cho qua cửa ải.

Lý do thoái thác này của Thiệu Duật Thần vừa thông suốt, chột nhìn qua thật đúng là có phần hợp lý, mọi người đều ngậm miệng không nói nữa, tuy rằng chú Tư không cam lòng, thế nhưng cũng không thể hiện quá rõ rệt, hiện tại ông ta đã nhìn ra, Thiệu lão tam chưa bao giờ lộ diện trong bang thật sự là

một người khó đối phó, mưu trí hơn lão đại nhiều.

Sau đó là một số chương trình hội nghị theo thủ tục, không liên quan đến việc quan trọng, chỉ cần là ý kiến của Thiệu Duật Văn và Mục Uyển Thanh cùng với đồng sự của công ty không quan hệ với bang hội thì coi như không có trở ngại, anh cũng liền gật đầu, ngồi như thế, anh không dám nói nhiều lời, tuy rằng đã nằm một tuần, nhưng lồng ngực bị giày vò như vậy vẫn là vô cùng đau đớn.

Cuối cùng, Thiệu Duật Thần khép lại văn kiện trong tay, “Được rồi, hôm nay hội đồng quản trị kết thúc ở đây, về hạng mục thứ nhất mời Thiệu tổng sắp xếp để chúng tôi bàn luận lần sau.” Giọng anh rõ ràng, “Tiếp theo tôi muốn giới thiệu một người cho các vị chú bác còn có các vị đồng nghiệp.” Nói xong anh gọi một cuộc điện thoại, không nói gì, chỉ là nói mấy rồi cúp.

Chẳng qua bao lâu, cửa phòng họp được mở ra, ánh mắt mọi người lại tập trung một chỗ. Ông Ninh Hi có vẻ rất bình tĩnh, hôm nay cô ăn mặc rất tương xứng với Thiệu Duật Thần, cũng là một bộ đồ màu đen hơn nửa áo sơ mi sọc nhỏ có màu. Bước chân của cô tự tin đi tới bên cạnh Thiệu Duật Thần, đứng một cách bình tĩnh.

“Mọi người làm quen một chút, Ông Ninh Hi, hiện tại mọi người có thể tùy tiện xưng hô với cô ấy là Ninh Hi hoặc Ông tiểu thư, sau này tôi muốn mọi người nhanh chóng thích ứng đổi cách xưng hô gọi cô ấy là Thiệu phu nhân.” Tuy rằng Thiệu Duật Thần nói tùy tiện, nhưng tại một trường hợp kiểu này, dù cho anh nói tùy tiện nhưng một chuyện thật sự không thể gạt bỏ chính là Ông Ninh Hi sắp trở thành bà chủ của Thiệu thị và tân giáo mẫu của hội Thanh Sơn.

Cả phòng họp lập tức trở nên rất im lặng, tất cả mọi người nhìn Ông Ninh Hi mà không biết phải hỏi những gì. Chú Tứ thoáng nhìn sắc mặt của Mục Uyển Thanh, trong đó lộ ra tám bầm, ánh mắt nhìn Ông Ninh Hi lại tràn ngập oán hận. Thiệu Duật Thần lấy ra một hộp trang sức màu đỏ thẫm từ trong túi áo vest, mở ra bên trong là một chiếc nhẫn kim cương hình trái tim. Ông Ninh Hi có chút thụ sủng nhược kinh, cô kính ngạc nhìn Thiệu Duật Thần, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ, cô làm sao cũng không nghĩ tới Thiệu Duật Thần sẽ cầu hôn với mình trước mặt các đồng sự ở hội đồng quản trị.

“Ninh Hi!” Anh nhìn cô, ánh mắt đặc biệt cố chấp và thâm tình, “Anh muốn chăm sóc em cả đời.”

Ông Ninh Hi nhìn chiếc nhẫn kia trong lúc nhất thời lại không biết làm thế nào, cô cũng sợ nhìn chăm chú vào khuôn mặt của anh, anh vẫn hướng về cô mỉm cười, cô hiểu được mình vốn không xứng với chiếc nhẫn kia, nhưng cô không thể chống lại sự mê hoặc của hạnh phúc, cô muốn cùng ở một chỗ với anh, dù cho cả đời anh là trùm xã hội đen. Ông Ninh Hi bị ý nghĩ của chính mình hù dọa, nhưng cô không có sự lựa chọn, cô phải bảo vệ quyền hạn của Thiệu Duật Thần, cô chậm rãi vươn tay, nhưng lại nghe một tiếng, “Khoan đã!”

Thiệu Duật Thần nhíu mày, anh nhìn thấy Mục Uyển Thanh, “Chủ tịch, chủ tịch tiền nhiệm và phu nhân mới vừa qua đời, lão đồng sự trưởng còn ốm đau trên giường, anh như vậy có phải không quá thích hợp hay không.”

Thiệu Duật Thần không dừng lại động tác của mình, anh chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của Ông Ninh Hi, “Không có gì là không thích hợp, chúng tôi lại không tổ chức, chỉ đăng ký đơn giản.” Nói xong từ trong tay Văn Chính Đông anh nhận lấy một bản văn kiện, mọi người đang ngồi đều nhìn chăm chăm vào nó, tất cả mọi người đều biết, phu nhân của chủ tịch tiền nhiệm cũng chính là chị dâu của Thiệu Duật Thần nắm trong tay 10% cổ phần công ty của Thiệu thị, nó giống như là đồ gia truyền, chỉ thuộc về nữ chủ nhân của Thiệu thị, hơn nữa cổ phần này chỉ có tiền lời và quyền biểu quyết, không thể chuyển nhượng.

Ông Ninh Hi nhìn bản văn kiện kia trong lòng có chút lạnh, mọi người đều biết rằng, nếu cổ phần công ty này không tìm được chủ nhân của nó thì trong lúc ủy thác quản lý không có quyền biểu quyết, cô nhìn khuôn mặt Thiệu Duật Thần, không biết vào lúc này anh làm không chỉ vì để cho quyền lợi của cổ phần này được hoạt động lại.

“Ký đi.” Anh nhẹ giọng nói, nhưng trong phòng họp im lặng lại nghe rõ ràng đầy đủ từng chữ một, “Đây là thứ Thiệu gia giao cho nữ chủ nhân, là vũ khí để cô ấy bảo vệ người đàn ông của mình.” Nói xong anh nắm chặt tay Ông Ninh Hi, anh có thể cảm thấy sự lưỡng lự và thấp thỏm không yên của cô, “Không có gì để sợ hãi, anh tin em.”

Thiệu Duật Thần lấy cây viết rồi mở ra đưa cho cô, anh nhìn chăm chăm vào cô một cách nghiêm túc. Ông Ninh Hi không do dự nữa, đây là vũ khí để bảo vệ người đàn ông của mình, cũng là nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành, cô không có lý do gì lùi bước vào lúc này. Cô nhận lấy, ký tên mình một cách tự tin, sau đó cô chào hỏi các vị đồng sự có mặt ở đây, 10% cũng đủ để cô trở thành một thành viên trong bọn họ.

Mục Uyển Thanh cúi đầu không nhìn hai người kia, mỗi đều bị mình cắn đến bầm tím. Cách đây không lâu, cô ta vẫn cho rằng 10% kia thuộc về cô ta, nhưng mà cô ta đã quên, vút chuyện tình cảm sang một bên, một người thông minh như Thiệu Duật Thần tuyên bố sẽ không để một người ngoài có quyền biểu quyết nắm trong tay 20% cổ phần công ty.

Thiệu Duật Thần mỉm cười nhận lấy bản văn kiện từ trong tay Ông Ninh Hi, anh đưa cho Văn Chính Đông lần nữa, “Tìm luật sư, khi chúng tôi đăng ký thì mang theo bản văn kiện này công chính.” Nói xong anh hướng về mọi người lần nữa rồi nắm chặt tay Ông Ninh Hi, “Bởi vì trong nhà hiện tại có tang lễ, hôn lễ của tôi và Ninh Hi làm đơn giản, sẽ tặng vật kỷ niệm tân hôn cho các vị nhưng sẽ không mời mọi người đến dự lễ. Được rồi, hội nghị hôm nay kết thúc ở đây.” Nói xong anh liền đưa Ninh Hi ra khỏi phòng họp.

Tuy rằng tan họp, nhưng mọi người không hẹn mà cùng không di chuyển, tin tức này quá đột ngột, tất cả mọi người không hiểu được người phụ nữ này cứ như vậy bay đến hội đồng quản trị. Lúc chú Tứ không trông cậy vào 10% này mà hy vọng thông qua nghị quyết đã hoàn toàn tan biến. Mục Uyển Thanh lại tức giận, người phụ nữ này chẳng qua đến Thiệu gia chưa tới một tháng mà lại có địa vị ngang bằng với cô ta trong hội đồng quản trị tại Thiệu thị, lúc này cô ta nghĩ tới người kia, Đoàn Dịch Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 21: Tiếp xúc chính diện

Thiệu Duật Thần và Ưông Ninh Hi không đến đại sảnh mà trực tiếp đi thang máy xuống bãi đậu xe trong lòng đất, Văn Chính Đông và Điền Kế Sơn đã sẵn sàng tiếp đón, còn Hứa Tấn Đạt thì chờ trong xe ở trước cửa thang máy. Về mặt Ưông Ninh Hi u sầu, cô nhủ mảy nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Thiệu Duật Thần, hai bàn tay của cô vỗ về cánh tay của anh, từ mức độ gắng sức của anh có thể đoán ra, anh sắp chống đỡ không nổi, trọng tâm cả người đều đặt trên thân thể của cô.

“Anh sao rồi?” Trong thanh âm của Ninh Hi dường như mơ hồ ghen ngào.

Thiệu Duật Thần ngẩng đầu nhìn cô, môi đã hơi trắng bệch, anh cười xơ xác, “Không sao, không chết được, anh nói rồi anh phải chăm sóc em cả đời, làm sao có thể chết trước em.” Nói xong anh dùng tay kia nắm lấy cánh tay của cô, “Ninh Hi, những lời anh nói vừa rồi đều phát ra từ trong lòng, anh thừa nhận anh cần quyền biểu quyết của 10% cổ phần công ty, nhưng anh cũng cần em. Anh không muốn em nghĩ ngợi lung tung, nghe lời đi theo anh, em nên biết, hiện tại ngoài em ra không ai có thể tổn thương anh.”

Trong lòng Ưông Ninh Hi lộp bộp trầm xuống, cô không nghe ra thâm ý trong đó, không biết là mình đa nghi hay là quá mức cẩn thận, cô luôn cảm thấy Thiệu Duật Thần có điều hoà nghi cô, nhưng cô lại không biết mình sợ hãi ở chỗ nào.

“Còn nói, một phát súng bắn vào anh cũng không phải là em nổ súng.” Ninh Hi cố ý tránh chủ đề, xuyên tạc ý tứ của anh, nói xong cô cúi đầu không hề nhìn anh, có đôi khi nhìn thấy ánh mắt của anh, cô sẽ bất giác chột dạ, không biết có phải cuộc sống bình thường trong vài năm nay đã đem những anh dũng và cơ trí của cô tiêu phí mất hay không.

Thiệu Duật Thần không nói gì nữa, thang máy đến nơi, Thiệu Duật Thần dùng hết sức lực bình sinh cuối cùng của mình để đứng thẳng lưng, trấn định về mặt một chút, anh bình tĩnh tiêu sái đi ra ngoài rồi tự mình tiến vào trong xe. Ưông Ninh Hi không ngồi ở phía sau mà mở cửa xe phốp lái rồi ngồi vào. Cô nghe được tiếng rên rỉ đau đớn ở phía sau, còn có tiếng oán trách của Hứa Tấn Đạt, cô không dám quay đầu lại, cô không biết tại bãi đậu xe này chỗ nào lắp đặt máy quay phim, trong chiếc xe nào sẽ có tai mắt của đối thủ. Cô nắm chặt nắm tay, mỗi lần anh phát ra tiếng rên rỉ trái tim cô cũng đau theo, cô biết cô thật sự không thể đảo ngược tình yêu dành cho anh, cô biết không có khả năng, nhưng mà cũng đã không dùng được nữa rồi.

Lúc về đến nhà, Thiệu Duật Thần được khiêng lên phòng ngủ, Ưông Ninh Hi cúi đầu nghe Hứa Tấn Đạt lái nhai với cô về mức độ nghiêm trọng của sự việc, anh ta trách cô không can thiệp. Ưông Ninh Hi cứ như vậy mà lắng nghe, cô ngăn cản không được, tình thế cũng không cho phép cô đi ngăn cản. Nhưng cô cũng không thể biện bạch gì cả, người khác nghĩ thế nào không quan trọng, cô chỉ muốn biết tình huống của anh rốt cuộc thế nào.

Khi Mục Uyển Thanh từ Thiệu thị đi ra thì đối mặt với Đoàn Dịch Lâm lần nữa tại cửa, lần này Đoàn Dịch Lâm lại không hề động thanh sắc. Ngược lại Mục Uyển Thanh chủ động chào hỏi, “Đoạn tiên sinh chưa đi sao? Chú Tứ hình như đã rời khỏi.”

“À, anh Sinh không cần tôi đưa chú Tứ, anh ấy muốn đích thân làm.” Khẩu khí của Đoàn Dịch Lâm có chút khinh thường, điểm này Mục Uyển Thanh nghe ra.

“Vội năng lực gan dạ sáng suốt của Đoàn tiên sinh mà làm thủ hạ của nô tài Châu Quảng Sinh kia thật sự oan ức.”

“Vi vậy tôi ở chỗ này chờ Mục tiểu thư.” Đoàn Dịch Lâm nói một câu không nhanh không chậm, khoé miệng hần nhếch lên cười, Mục Uyển Thanh nhìn thấy có chút khiếp sợ. Loại trực tiếp này của hần cũng thật làm cho Mục Uyển Thanh bất ngờ.

“Anh không sợ tôi nói với chú Tứ.”

“Cô nương tựa Thiệu gia nhiều năm như vậy không phải là muốn đối phó chú Tứ sao?” Đoàn Dịch Lâm lấy ra một điều thuốc, “Chúng ta ở trong bang hội lớn như vậy có thể không xấu hay không.” Nói xong hần nhàn nhã hút thuốc, liếc nhìn người đang đi tới từ phía sau của Mục Uyển Thanh, sau đó hần cười nghĩ ngợi, rồi xoay người rời đi.

Mục Uyển Thanh bị điểm trúng huyệt vị, trên mặt cô ta tái xanh, xem ra cô ta đã coi thường Đoàn Dịch Lâm này, hần dường như hiểu biết rất nhiều chuyện, người này xuất hiện rất đột ngột, trước kia chưa từng gặp qua ở chỗ chú Tứ và hội Thanh Sơn, rốt cuộc hần tới làm gì đây?

“Suy nghĩ gì đó?” Văn Chính Đông đi lên phía trước, nhẹ nhàng vỗ bả vai của cô ta. Mục Uyển Thanh bị hoảng sợ, nhìn thấy Văn Chính Đông, sắc mặt càng thêm mất tự nhiên.

“Anh không cùng đi với Duật Thần à?” Cô ta vội vàng chuyển đề tài, ánh mắt liếc nhìn phương hướng rời khỏi của Đoàn Dịch Lâm, bây giờ cô ta biết rõ ý tứ của ánh mắt nghĩ ngợi kia, cô ta lại có thể bị hần áp chế, tiến thoái lưỡng nan.

“Kia là người của chú Tứ? Hai người hình như quen biết nhau à.” Văn Chính Đông cố ý rút dây động rừng, phải biết rằng ở trong hội Thanh Sơn không ai dám làm trò hút thuốc trước mặt Mục Uyển Thanh. Người gọi là Đoàn Dịch Lâm này quả thật thời điểm xuất hiện không đúng.

“Hừ!” Mục Uyển Thanh liếc nhìn anh ta, “Tôi và người của chú Tứ không có chuyện gì tốt để bàn, việc này anh nên rõ ràng.” Nói xong cô ta giẫm giày cao gót rời khỏi.

Văn Chính Đông lấy điện thoại đi động ra, vừa gửi tin nhắn khi không có ai bên cạnh, vừa đi đến trước xe mình lên xe rồi chạy đi. Lư Bội Nghiên từ phía sau cột đá của toà nhà đi tới, trên mặt mang theo sự đắc ý, cô ta cũng lấy đi động gọi điện, “Kế hoạch của anh thành công, người của Thiệu Duật Thần hẳn là bắt đầu chú ý Mục Uyển Thanh.”

Đoàn Dịch Lâm ngồi trong xe nhếch khoé miệng cười khinh thường, vừa rồi từ miệng chú Tứ nghe được tin tức Uông Ninh Hi muốn kết hôn với Thiệu Duật Thần, sự kinh ngạc của hắn dường như làm cho chú Tứ nhìn ra chút manh mối, một khắc đau lòng kia khiến hắn hoàn toàn không có thời gian che dấu tâm trạng của mình, người phụ nữ kia đã muốn kết hôn, sau khi lấy đi tất cả thuộc về hắn thì kết hôn với người đàn ông khác.

Khuôn mặt hắn trầm xuống, vẻ mặt xơ xác tiêu điều khiến người ta có chút lo sợ, đôi môi hơi mỏng của hắn khẽ mở, “Tôi ở bãi đậu xe, em lại đây đi.”

Lư Bội Nghiên có phần thụ sủng nhược kinh, hắn lại muốn chở cô ta cùng nhau trở về, bình thường bọn họ sẽ tự lái xe đi. Mở cửa xe ngồi vào trong, cô ta liền cảm giác được người này không giống lúc thường, toàn thân lạnh đến mức khiến cô ta không chịu nổi, cô ta nhẹ nhàng đóng cửa xe, còn chưa kịp gài dây an toàn xong thì xe đã bay ra ngoài. Lư Bội Nghiên không có chuẩn bị, tức khắc đụng về phía trước, cái trán lập tức đỏ lên. Nhưng người bên cạnh giống như không có việc gì xảy ra mà chạy trên đường cực nhanh, cô ta nghiêng mặt nhìn hắn, bất tri bất giác hốc mắt đã đỏ, cô ta hít sâu một hơi, cứng rắn đè nén nước mắt, cứ như vậy dựa vào lưng ghế, hai người không nói một câu nào.

Xe chạy nhanh trên con đường núi quanh co, xe cộ đối diện đều tránh né không kịp, có vài chiếc đụng phải một chỗ, “két” một tiếng dừng lập tức, Lư Bội Nghiên chỉ thấy ở phía trước là một mảnh không trung trống trải, chỗ dưới chân chưa đến 20 cm chính là vách núi đen rất sâu, hàng rào bảo vệ ở phía trước đầu xe đã đâm thủng một lỗ hổng.

“Anh điên rồi!” Lư Bội Nghiên có chút không thể nhẫn nại, “Anh lại phát thần kinh gì đó, thấy ai không vừa mắt thì đi diệt cô ta, tự nổi giận với mình coi như có bản lĩnh gì chứ.”

“Tôi chính là điên rồi thì thế nào! Em sợ thì hãy rút đi, tránh xa một chút, tôi không kéo em chịu tội thay.” Đoàn Dịch Lâm buông xuống tác phong kỳ quái trước sau như một của hắn, nâng cao giọng hướng về Lư Bội Nghiên quát lên.

Thái độ của Lư Bội Nghiên cũng khác thường, không giận dữ với hắn, cô ta luôn luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, từ trước đến nay gào thét với Đoàn Dịch Lâm mà không khách khí, biết hắn cũng không làm gì cô ta. Giờ phút này, cô ta lắng nghe những lời kia, lại nhìn thấy hốc mắt đỏ bừng của người đàn ông tuyệt tình tàn ác này. Trái tim cô ta co rút mạnh mẽ một cái, cô ta đưa tay dùng sức kéo đầu hắn qua tựa vào bờ vai của mình, “Anh làm sao thế, Dịch Lâm, anh đừng như vậy, em không muốn thấy anh làm hại chính mình thế này.”

“Cô ta muốn kết hôn.” Thanh âm của hắn rất thấp, song có chút bí ẩn, nói xong hắn đè nén đôi mắt trên vai cô ta, Lư Bội Nghiên mơ hồ cảm nhận được một chút lạnh, cô ta kinh hãi, trong lòng giống như bị thả vào một khối băng lớn.

“Như vậy mà khổ sở sao?” Thế thì cô ta xem như là gì, Lư Bội Nghiên nhẹ nhàng vuốt lưng hắn, “Vây đi nói cho cô ta biết anh là ai, hoặc là diệt trừ người đàn ông kia...” Cô ta cố gắng khống chế chính mình, khuôn mặt quay sang bên ngoài cửa xe, gió thổi vào, nước mắt vẫn rơi xuống.

Đoàn Dịch Lâm ngẩng đầu nhìn Lư Bội Nghiên, hắn rất ít khi trông thấy bộ dạng thế này của cô ta, lặng lẽ rơi lệ, hắn vươn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, rồi hắn khẽ nâng lên khuôn mặt của cô ta, hôn lên đôi mắt của cô ta, “Em không phải đã nói, người nào cướp đoạt tôi em sẽ giết người đó sao?”

Lư Bội Nghiên vuốt ve tay hắn, cô ta lớn tiếng khóc nức nở còn mang theo sự chỉ trích, “Em muốn giết cô ta, anh còn không giết em sao, Đoàn Dịch Lâm, anh không có lương tâm nhất, anh hãy nhớ lấy, sớm muộn gì có một ngày anh làm tổn thương đến em, em sẽ giết anh, sau đó tự sát.”

Lời nói ra khỏi miệng, hai người đều sững sờ tại chỗ, trong xe yên lặng không có một chút âm thanh, một lát sau Đoàn Dịch Lâm cười ra tiếng, hắn đưa tay xoa tóc của cô ta, “Nha đầu ngốc em, thả đi tìm cái chết còn hơn sống cùng một chỗ.”

“Thật, thật sao?” Lư Bội Nghiên có chút khó tin, cô ta nghiêng người, nghiêm trang nhìn Đoàn Dịch Lâm, “Vừa rồi anh nói là thực sự chứ.” Nói xong cô ta tự tát một cái, “Phi phi, là thật, em mặc kệ, Đoàn Dịch Lâm, em coi như anh cho em hứa hẹn, sau này anh phải nhớ rõ những lời anh nói hôm nay.”

Đoàn Dịch Lâm nhìn cô ta, cười gât đầu, trên mặt đã không còn vẻ bất thường như trước, nhìn qua lại càng khiến người ta hài lòng. Lư Bội Nghiên vẫn rất hiếm khi lộ ra nét thẹn thùng của con gái, cô ta bỗng nhiên chui vào trong lòng Đoàn Dịch Lâm, cọ xát lâm bầm, cho dù là bởi lý do gì mà hắn nói ra những lời cảm tính như vậy, chỉ cần vẫn còn trong lòng hắn, Lư Bội Nghiên cũng rất vui vẻ, thực ra cô ta là người dễ dàng thoả mãn như vậy.

Đoàn Dịch Lâm ôm lấy cô ta, không muốn làm rối loạn sự chân thành của cô ta, ánh mắt hắn nhìn bầu trời ngoài cửa xe, đôi mắt rất sáng lại có chút mờ mịt, thực ra hắn cũng không biết mình có tình cảm gì đối với Uông Ninh Hi, người từng là Đới Mạt Nhan kia, một loại đau đớn xoay chuyển thành oán hận khiến hắn có thể ung dung đến giao dịch với Mục Uyển Thanh. Hắn không hiểu rõ chính mình, hắn cho rằng hắn hận cô, khi cô xuất hiện lần nữa, hắn bị kéo theo, vứt bỏ đi tác phong của mình, có một dạo hắn cho rằng mình vẫn còn yêu cô, nhưng hôm nay, hắn lại không khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 22: Xung đột chính diện

Thiệu Duật Thần tiêm một mũi thuốc ngủ, trở về liền ngủ say, khi anh mở mắt lại, bên ngoài cửa sổ sao đã đầy trời, anh nghiêng đầu nhìn người con gái bên giường đang nắm tay mình ghé vào đó đang ngủ. Thiệu Duật Thần không tự kiềm chế mà lộ ra nụ cười làm cho sắc mặt lo lắng lập tức tan biến.

Uông Ninh Hi không ngủ sâu lắm, chỉ một chút tiếng động liền tỉnh lại tức khắc. Ngẩng đầu thì nhìn thấy Thiệu Duật Thần đang nhìn chăm chăm vào cô, trong khoảnh khắc cô lại không biết làm thế nào, giống như bị anh nhìn thấu. Cô bắt buộc bản thân bình tĩnh lại, một tay vén tóc ở phía trước ra sau tai, sau đó hai tay nắm tay anh, “Đỡ hơn chưa, còn đau không?” Cô mỉm cười, “Em bảo thím Trương để lại cơm cho anh, anh chờ một chút, em mang lên cho anh.” Nói xong cô đứng lên, nhưng lại bị Thiệu Duật Thần trở tay giữ chặt.

“Anh không đói chút nào, hơn nữa đã nửa đêm, ăn cơm vào dạ dày sẽ khó chịu.” Anh mỉm cười nói lái nhai, “Nằm bên cạnh anh một lúc.” Anh dùng tay kia cố hết sức vén lên góc chăn.

Ninh Hi đứng tại chỗ, mặt hơi đỏ, nhìn chỗ bên cạnh của người đàn ông vô cùng lúng túng. Cô quay đầu nhìn tiểu Cẩm Nhiên ngủ ở trên giường, vừa muốn mở miệng đã bị Thiệu Duật Thần ngắt lời.

“Anh sẽ không làm gì em đâu, hiện tại anh động một tí cũng đau không chịu nổi.” Anh vẫn cười, sau đó nhìn Cẩm Nhiên đã ngủ say, “Thằng bé này anh thấy cũng nên một mình ngủ một phòng, ngày mai em hỏi bác sĩ tâm lý một chút.”

Khuôn mặt Uông Ninh Hi càng đỏ hơn, yêu cầu của anh, trong lòng cô biết rõ ràng. Cô chậm chạp di chuyển đến bên kia giường, xóc chăn lên chậm rãi nằm xuống bên cạnh anh, cô đưa tay ôm cổ anh, đặt trán mình trên vai anh, trong phút chốc, nước mắt lại không thể kiềm chế mà chảy xuống, chính cô cũng không rõ ràng tại sao, là vì sự an toàn không khẳng định, hoặc là không dám những chăm hạnh phúc.

Thiệu Duật Thần lẳng lặng thở ra một hơi, anh cứ như vậy nhìn lên trần nhà, “Ninh Hi, anh lập tức bảo Chính Đông dạy em một số kỹ năng phòng thân, lúc đầu không muốn để lộ em trước mặt kẻ địch, nhưng anh sợ em bỏ đi.” Nói xong anh cười khổ một tiếng, trong đó là sự bất đắc dĩ dày đặc và nỗi thương cảm nhàn nhạt.

Ninh Hi nắm cánh tay thật chặt, gắt gao ôm anh, không biết từ lúc nào, sự kiên cường và giàu kinh nghiệm của cô đã tan biến tất cả khi ở trước mặt người đàn ông này, chỉ còn lại một người con gái dịu dàng như nước và yếu đuối không thể chịu nổi gánh nặng. Lúc này cô lại nghĩ tới lời nói ba năm trước đây của Chu cảnh ti, yêu đối tượng khi làm nhiệm vụ là rất nguy hiểm.

Hiện tại Ninh Hi đã khần trương thực sự cảm nhận được sự nguy hiểm như vậy, nó là một loại kiên cường dẻo dai khiến cô không thể chống đỡ luôn tra tấn thần kinh của cô, dường như một ý nghĩ chợt loé lên muốn nói thẳng với anh, cầu xin sự tha thứ và chấp nhận của anh.

“Em không sợ, Duật Thần, em nói rồi có anh em không sợ gì cả, anh nhất định phải khoẻ mạnh, em sẽ không bỏ đi, em sẽ ở bên cạnh anh luôn bảo vệ anh, để em đi theo bên cạnh anh nhé, cho dù anh ở nơi nào, được không?”

“Được!” Trong lòng Thiệu Duật Thần yên tâm, nắm tay anh nhẹ nhàng bao phủ tay cô, chậm rãi sờ soạng, anh có chút không thể tin, tâm nguyện của anh thực sự trở thành sự thật. Theo đuổi khó khăn như vậy, ngay lúc bản thân chịu khổ thì cô lại tự nhiên đứng bên cạnh mình, ban đêm mỗi lần anh nằm mơ đều cười mà tỉnh ngủ, lúc mình mất ngủ lại luôn nghĩ mình có phải đang nằm mơ hay không.

Buổi sáng khi Uông Ninh Hi thức dậy, phát hiện mình cứ như vậy ôm anh, cùng ngủ ngon. Cô nghiêng đầu thì thấy Thiệu Duật Thần nhanh chóng nhắm mắt lại, cô lập tức mỉm cười, “Tại sao nhìn lên?” Cô đưa tay véo mũi anh, oán trách.

“Anh nào có nhìn lên, anh cần nhìn lên sao, nếu anh không bị thương thì bây giờ em chính là dê con đợi anh làm thịt, không đúng, phải...” Còn chưa nói ra khỏi miệng thì thấy khuôn mặt của Uông Ninh Hi đã đỏ đến mức sắp chảy máu ra.

“Không đứng đắn!” Cô xoay mặt, trở mình xuống giường.

“Nhìn xem, anh chính là sợ em then thùng mới làm bộ đấy.” Anh cười to, chỉ được một tiếng rồi dừng lại, anh chau mày, vẻ mặt đau đớn. Ninh Hi cũng nhú mày theo, cô biết anh cười thế này lại khiến ngực anh bắt đầu đau.

“Em đi gọi bác sĩ Hứa cho anh.” Nói xong cô chạy đi, vừa mở cửa thì thấy Mục Uyển Thanh đứng ở đó, xem ra vẻ mặt của cô ta có chút kỳ lạ. Uông Ninh Hi theo ánh mắt của cô ta mà cúi đầu nhìn mình, hoá ra ngủ cả đêm quần áo không được chỉnh tề, cô vội vàng cúi đầu sửa sang lại cài nút áo, vuốt tóc thẳng lại, cô ngẩng đầu lần nữa thì thấy sắc mặt của Mục Uyển Thanh tái xanh.

“Mục tiểu thư có việc?” Cô chặn cửa, không muốn cho cô ta đi vào.

“Tôi tìm Duật Thần có chuyện, Uông tiểu thư bận việc của cô đi.” Giọng nói của cô ta rất lạnh, ánh mắt không nhìn thẳng vào Ninh Hi, chỉ là dùng khoé mắt liếc qua.

Uông Ninh Hi đứng tại chỗ không động đậy chút nào, “Bây giờ Duật Thần không thoải mái, nếu Mục tiểu thư không có việc gấp có lẽ đừng đi vào quấy rầy thì tốt hơn.”

“Uông Ninh Hi!” Mục Uyển Thanh nâng cao giọng, cô ta vốn nhìn thấy bộ dạng của Uông Ninh Hi cũng rất khó chịu, lúc này cô lại dám chặn cửa, “Đừng tưởng rằng Duật Thần cho cô đeo một chiếc nhẫn thì không biết mình họ gì, ở trong Thiệu gia này không có ai dám ngăn cản đường đi của Mục Uyển Thanh tôi.”

“Tôi không phải cần cô Mục tiểu thư, lúc này, tôi nghĩ ngoài bác sĩ Hứa ra, ai đến tôi cũng đều ngăn cản. Mục tiểu thư không có việc gấp, hãy đợi sau khi bác sĩ Hứa xem qua không có việc gì thì lại đến.” Ông Ninh Hi vẫn bình thản, như thể khiến Mục Uyển Thanh rơi xuống thế yếu, lúc này người làm ở dưới đều ngira đầu nhìn trên lầu, trên mặt Mục Uyển Thanh có chút không nén được giận, “Nhìn cái gì, còn nhìn nữa tôi sẽ giữ lại trông mắt sau đó đuổi đi.” Nói xong cô ta hùng hổ nghiêm mặt xuống lầu.

Ông Ninh Hi sửa sang lại bản thân một chút xong xuôi, vừa đi tìm Hứa Tấn Dật thì anh ta liền lên đây, vẻ mặt có chút lo âu, “Duật Thần thế nào lại xảy ra vấn đề?”

Ông Ninh Hi kinh ngạc nhìn Hứa Tấn Dật vọt vào trong phòng, đi theo sau là Mục Uyển Thanh. Ông Ninh Hi đứng đó nhìn cô ta cười lạnh với mình, “Thế nào, tôi lại làm sai rồi, là cô nói Duật Thần không thoải mái, tìm bác sĩ dù sao cũng không sai chứ.” Nói xong cô ta từ bên cạnh cô sượt qua rồi vào phòng.

Ông Ninh Hi đành chịu, dường như từ khi Thiệu Duật Thần công khai quan hệ của bọn họ, chỉ trong một đêm, thái độ của Mục Uyển Thanh đối với cô xoay đổi 180 độ, Ông Ninh Hi hiểu chút ít suy nghĩ trong lòng cô ta, vì vậy những điều này cũng không làm cho cô cảm thấy bất ngờ, nhưng cách thức quyết liệt như vậy vẫn khiến cô có lo lắng mới, ở trong ngôi nhà này, ngoại trừ đối phó Thiệu Duật Thần, cô vẫn có nguy cơ bốn phía.

Ninh Hi trở lại phòng, liền thấy Hứa Tấn Dật nghiêm mặt hướng về mình, “Không phải đã nói với cô rồi sao, tốt nhất đừng cho cậu ấy lộn xộn.”

“Cô không phải dụ dỗ Duật Thần miệt mài chứ?” Mục Uyển Thanh khoanh tay, nghiêm mặt liếc xéo Ông Ninh Hi đang đỏ mặt.

Sắc mặt Hứa Tấn Dật thay đổi một chút, vừa muốn nói gì đã bị Thiệu Duật Thần cản lại, “Ninh Hi, chừng nào thì em biết dụ dỗ anh hả, dù anh đau chết cũng đáng giá.” Nói xong lại nhìn không được muốn cười, anh cố gắng nhịn xuống.

“Còn ba hoa, vừa rồi nếu không phải tự anh cười đến dữ dội thì cũng không cần uống thuốc đắng.”

Mục Uyển Thanh trừng mắt với người trên giường, sắc mặt cô ta ngày càng khó coi, cuối cùng hừ lạnh một tiếng rồi xoay người đập cửa đi ra. Thiệu Duật Thần và Ông Ninh Hi có vẻ rất bình tĩnh, trái lại bác sĩ Hứa bị hoảng sợ, anh ta hoang mang nhìn hai người trước mắt, trên mặt Thiệu Duật Thần đã không còn nét tươi cười, Ông Ninh Hi cũng giận tái mặt. Bầu không khí trong phòng lập tức ngưng trệ, Hứa Tấn Dật nhìn về phía cửa, anh ta vội vàng dặn dò vài câu rồi lui ra ngoài.

Thiệu Duật Thần nhìn thấy Ông Ninh Hi buồn bã, anh chậm rãi giơ cánh tay lên gọi cô, Ông Ninh Hi mau chóng chạy qua, cô ngồi cạnh giường nắm tay anh, cúi đầu không nói câu nào.

“Ninh Hi, Uyển Thanh cô ấy...”

“Đừng nói nữa, em hiểu được, thực ra Mục tiểu thư rất thích anh...”

“Đây không phải trọng điểm.” Thiệu Duật Thần ngắt lời cô, Ông Ninh Hi giương mắt nghiêm túc nhìn anh, Thiệu Duật Thần cứ như vậy nắm tay cô, “Trọng điểm là anh chỉ yêu em, trọng điểm là cô ấy sẽ làm khó em.”

“Trọng điểm là cô ấy sẽ tạo thành ảnh hưởng bất lợi đối với sự nghiệp của anh.” Ông Ninh Hi cũng nắm tay anh.

Thiệu Duật Thần sùng sốt một chút, cuối cùng cười cười âm thầm, anh mím môi vài cái, Ông Ninh Hi rất nhạy bén mà đứng dậy, đi đến cạnh bàn rót nước cho anh. Nhìn thấy bóng lưng của cô, trong lòng Thiệu Duật Thần cảm xúc lộn lộn, yêu cô, chiều cô, rồi lại sợ không thể cho cô hạnh phúc, càng sợ có một ngày cô sẽ rời khỏi mình, dùng một lý do anh không thể chấp nhận hoặc là một cách thức khiến anh không thể chịu đựng.

Anh an ủi bản thân nhiều lần, lúc này cô đi vào cuộc sống của mình là bởi vì chân tình trong lúc nguy nan mà không trợn mắt lấy lý do khác. Có lẽ chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh hiện tại sợ bóng sợ gió, anh luôn mơ hồ không yên, hoặc là từ tính cách của cô khi thì dịu dàng khi thì cứng cỏi, hoặc là từ ánh mắt của cô lúc thì thùy mị lúc thì sắc bén, cũng có thể tin nhắn đêm đó, hoặc là lần đầu súng kìa, hoặc là khi cô liếc mắt nhìn Đoàn Dịch Lâm...

“Ngồi dậy uống một chút nước nào. Anh suy nghĩ gì đó?” Ông Ninh Hi bưng ly ngồi xuống, từ từ đưa anh ngồi dậy, đưa nước đến bên miệng anh.

Thiệu Duật Thần không uống, anh nhìn ly nước, thần nhiên mở miệng, “Thế lực của Uyển Thanh ở hội Thanh Sơn không thể khinh thường, nếu anh và cô ấy ở cùng nhau thì có thể thực sự làm ít công to, nhưng anh không muốn phụ lòng em, vì vậy anh tự nguyện phạm sai lầm lớn nhất...”

Động tác của Ông Ninh Hi cứng lại, bây giờ chuyện cô sợ hãi nhất chính là Thiệu Duật Thần liên tiếp bày tỏ cõi lòng của anh với cô, anh không nói, cô còn có thể tự gây tê, giả vờ thực ra anh không có đối xử tốt với mình như vậy, cô còn có thể an ủi đã không tính toán phản bội anh chẳng qua là lời nói dối thiện ý. Cô thất thần, ly nước từ từ đổ xuống làm ẩm ướt vạt áo trước của Thiệu Duật Thần, nhưng cô vẫn ngẩn ngơ không biết. Thiệu Duật Thần cứ như vậy nhìn cô, không biến sắc, không có biểu cảm, cho đến khi tiếng gõ cửa của Văn Chính Đông cắt ngang bầu không khí cứng nhắc này.

“Em xin lỗi!” Ông Ninh Hi nhảy dựng lên, nhanh chóng cầm lấy khăn giấy bên cạnh lau chùi, nhưng mà quá ướt, cô nhìn nửa ngày vẫn thấy rằng không thể lau khô hết.

“Giúp anh đổi một chiếc khác đi.” Thiệu Duật Thần không có ý tứ trách móc cô, nói xong anh vẫn để Văn Chính Đông đi vào. Anh ta cầm một bản văn kiện lớn trong tay, vào cửa thấy Ông Ninh Hi anh ta lập tức ngậm miệng nhìn Thiệu Duật Thần. Ông Ninh Hi cũng hiểu được mà lúng túng, ở trước mặt một người đàn ông thay áo cho người đàn ông khác, “Nếu không em ra ngoài trước nhé.”

“Không cần. Sau này chuyện của anh, chuyện bang hội, chuyện công ty em đều có quyền được biết.”

Văn Chính Đông hơi nhú mồm, thật cẩn thận nhìn hai người trước mặt, ánh mắt của Thiệu Duật Thần một khắc cũng không rời khỏi gương mặt của Uông Ninh Hi, giống như ánh mắt đi săn báo khiến Văn Chính Đông trông thấy cũng không tránh khỏi có chút hoảng hốt, anh ta biết Thiệu Duật Thần đang quan sát cô!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 23: Thành giao

Thiệu Duật Thần chậm rãi quay đầu, anh cười nhìn về phía Văn Chính Đông, “Thế nào?”

Văn Chính Đông đưa qua văn kiện nằm trong tay, “Hắn tên là Đoàn Dịch Lâm, tài năng mới vừa được chú Tứ thu nhận, bối cảnh của người này rất cao, ở Đông Nam Á rất có ảnh hưởng, chuyên môn làm một số ngành nghề có tính mạo hiểm, buôn bán người, buôn lậu thuốc phiện và nội tạng con người. Bên cạnh hắn còn có một người phụ nữ, là một sát thủ rất lợi hại. Có một điều trùng hợp chính là bọn họ gần như xuất hiện cùng lúc khi đại thiếu gia bị hại, tôi nghĩ về phương diện này có thể có vấn đề.”

Nói đến việc anh cả bị hại, sắc mặt của Thiệu Duật Thần lại âm ỉ, “Tư đường này đi thăm dò, mặt khác lần này cực lực đẩy mạnh theo dõi chú Tứ về việc lập ra đường biển mới có phải liên quan đến chuyện làm ăn với họ Đoàn không.” Về mặt anh nghiêm nghị, Văn Chính Đông mang đến tin tức khiến anh có chút sợ, người này rõ ràng xấu xa.

Trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc, Uông Ninh Hi cầm áo ngủ sạch sẽ ngồi ở bên giường tiến thoái lưỡng nan. Thiệu Duật Thần mỉm cười, giữ giữ vạt áo trước của mình, anh đưa tay chậm chạp cởi nút áo, Ninh Hi rốt cuộc không thể khoanh tay đứng nhìn, rất nhanh nhẹn giúp anh cởi quần áo ướt sũng, rồi cẩn thận thay bộ đồ sạch sẽ.

“Còn nữa đâu?” Anh nhìn Văn Chính Đông, hoàn toàn không kiêng dè với sự có mặt của Uông Ninh Hi.

Văn Chính Đông lấy làm kinh hãi, anh ta biết Thiệu Duật Thần đang hỏi anh ta cái gì, nhưng anh ta chưa hề ngờ tới anh cứ như vậy mà không có chỗ nào có kỵ đề cho Uông Ninh Hi biết thực ra anh cũng không tin tưởng cô. Anh ta dừng một chút, sau đó chậm rãi mở miệng, “Không phát hiện hắn có dính dáng với người nào bên cạnh chúng ta, nhưng sau khi tan họp ngày hôm nay, tôi thấy Mục tiểu thư nói chuyện với hắn ở dưới lầu một lúc, quan hệ của hai người hình như không bình thường.”

Thiệu Duật Thần kinh ngạc giương mắt nhìn anh ta, việc này anh chưa kịp chuẩn bị, anh hơi lo lắng, bỏ qua chuyện cảm tình không nói đến, là em gái của mình, anh không muốn Mục Uyển Thanh đi đến tình cảnh không thể quay đầu lại.

Anh ngoảnh đầu nhìn Uông Ninh Hi, về mặt của cô bình tĩnh, chẳng có chút nào không được tự nhiên, cô thấy anh nhìn mình thì trả về một nụ cười ngọt ngào. Trái tim của Thiệu Duật Thần buông xuống, nhưng vẫn nhịn không được hỏi một câu, “Người kia em thấy thế nào?”

“Người nào ạ?” Cô hỏi.

Thiệu Duật Thần nắm tay cô, nhìn cô cười, “Đừng nói em không chú ý đến hắn, hôm qua ở lầu một của toà cao ốc người đàn ông trong đại sảnh, em thật đã nhìn người ta chằm chằm mấy lần.”

Uông Ninh Hi nhớ ra, nghĩ tới người đàn ông kia trong lòng cô cũng có chút rối rắm, cô càng rối rắm hơn chính là lại bị Thiệu Duật Thần chú ý tới, cô không biết người đàn ông này thật sự thận trọng đến từng dấu vết, hay là cô làm việc quá lộ liễu.

“Sao không nói lời nào?” Nhìn thấy sự do dự và thấp thòm của cô, Thiệu Duật Thần không định bỏ qua cho cô.

“Nói thật, em luôn cảm thấy dường như trước kia em nhận thức hắn, ánh mắt kia giống như đã từng quen biết, nhưng em thực sự không nhận ra người đó, em nghĩ có phải là đã từng đến mua hoa trong tiệm hay không, nhưng lại không có ấn tượng gì.” Cô nói không sai, cô quả thật không nhớ nổi ánh mắt có cảm giác quen thuộc kia đến cùng xuất phát từ đâu, gương mặt xa lạ như vậy dường như chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Thiệu Duật Thần ngăn cả người, đôi mắt hung ác nham hiểm lại mang theo dấu vết của ghen tị và căm hận nặng nề quay lại trong tâm trí của anh, nếu hắn thật sự đến mua hoa ở cửa tiệm của Ninh Hi, rồi lại dùng ánh mắt như vậy, có phải hắn đã theo dõi cô từ lâu hay không, hoặc là chú ý đến tình cảm của cô. Chỉ trong nháy mắt, trong đầu anh lại chợt xuất hiện ý nghĩ tình địch, nhưng sự thẳng thắn của Ninh Hi lại khiến anh lập tức xua tan ý tưởng hoang đường này.

Anh thở ra một hơi thật dài, nhịp tim chậm rãi trở lại bình thường, “Chính Đông, anh không phải chuẩn bị một số bài học cho Ninh Hi sao, hiện tại vừa lúc không có việc gì, Cẩm Nhiên cũng không dính người giống như trước, chi bằng bây giờ anh sắp xếp một chút đi, khi không có việc tôi cũng đến quan sát học hỏi.”

Văn Chính Đông suy nghĩ một lát, “Duật Thần, cậu có nghĩ tới đi ra ngoài đường thương không, chỗ này rất dễ gây sự chú ý, không bằng cùng Uông tiểu

thư ra ngoài đi một chuyến tuần trăng mật, tôi nghe bác sĩ Hứa nói thời gian gần 20 ngày là cậu có thể cử động như thường, như vậy vừa khéo.”

Thiệu Duật Thần cúi đầu suy nghĩ một lúc, cuối cùng gật đầu, “Anh đi sắp xếp, đừng đi quá xa, tôi muốn xem bọn họ rốt cuộc suy nghĩ muốn làm ra trò gian trá gì.”

Mục Uyển Thanh ra khỏi phòng của Thiệu Duật Thần tại Thiệu trạch, không đợi phút nào mà mở cửa xe Ferrari màu đỏ chạy thẳng lên núi. Ở trên đỉnh núi xa xa cô ta nhìn thấy chiếc xe màu đen mang theo nhịp điệu lắc lư nhất định ở trước mắt cô ta, cô ta thậm chí có thể xuyên qua cửa kính xe hào phóng mở rộng mà trông thấy gương mặt say mê và thoả thích của Đoàn Dịch Lâm, nghe thấy tiếng rên rỉ nũng nịu không hề che giấu của người phụ nữ bên trong. Trong đầu cô ta đột nhiên tự động thay vào hình ảnh của Thiệu Duật Thần và Uông Ninh Hi, chỉ cảm thấy trong đầu ong một tiếng. Một loại kích thích dòng máu dâng lên khiến cô ta không nhận được mà điên cuồng nhấn còi ô tô.

Tiếng kêu chói tai làm cho hai người đang thoả thích trong xe lập tức lên đỉnh điểm. Đoàn Dịch Lâm thở phào nhẹ nhõm thật dài, a một tiếng thoả mãn, nhìn thấy đôi mắt mê ly của người phụ nữ trên người, hần lộ ra nụ cười tà ma phóng túng. Hai tay hần nâng Lư Bội Nghiên đặt vào vị trí bên cạnh, sửa sang lại quần mình cho lịch sự, từ bên ngoài lại nhìn không ra lúc này vừa mới trải qua một trận mây mưa. Hần vừa muốn mở cửa xuống xe thì Lư Bội Nghiên ở bên cạnh giữ chặt hần, ánh mắt sáng ngời, “Bỏ lại em nữa.”

Đoàn Dịch Lâm vỗ vỗ mặt cô ta, “Ngoan, tôi không đi, đây là việc làm ăn đưa tới cửa.” Nói xong hần hôn lên mặt cô ta một cái rồi xuống xe đi đến xe của Mục Uyển Thanh.

Đoàn Dịch Lâm mới vừa vào chỗ ngồi của mình, chợt nghe thấy châm chọc khiêu khích bên cạnh, “Nhà các người không có giường sao, gọi điện thoại đến để tôi lên núi nhìn anh và phụ nữ giao hợp hoang dã?”

Đoàn Dịch Lâm cười, châm lên một điếu thuốc, “Xem ra cuộc sống của Mục tiểu thư thật không có tình thú gì cả.”

“Anh có ý gì?” Mục Uyển Thanh gần đây quen thói kiêu ngạo bướng bỉnh, bị chọc tới chỗ đau đương nhiên giận dữ lên.

Đoàn Dịch Lâm vẫn dễ dàng vẻ thờ ơ, “Xem ra bị tôi nói trúng, Thiệu Duật Thần có cái gì tốt, nếu tôi là cô, ngoại trừ con người của hần, tôi càng muốn quyền lực của hần hơn.” Hần phun ra một ngụm khói, chậm rãi tiêu tan trước mặt Mục Uyển Thanh, “Hần đã làm gì cho hội Thanh Sơn mà bây giờ lại có thể nắm giữ tương lai và vận mệnh của bang hội, cô làm bao nhiêu, cha cô bỏ mạng sống vì hội Thanh Sơn...”

Hần chưa nói xong lại nhìn thấy do dự trên mặt Mục Uyển Thanh. Thực ra từ lâu cô ta đã không cam lòng, dựa vào cái gì cảnh sát giết chết cha cô ta, mà hiện tại ngược lại cô ta lắng nghe sự sai khiến của bang hội. Là một trong những người sáng lập của hội Thanh Sơn, nó vốn có thể là của cô ta.

“Thế nào, chúng ta có thể hợp tác được không,” Đoàn Dịch Lâm rên rỉ khi còn nóng (tranh thủ cho kịp thời cơ).

Mục Uyển Thanh cười lạnh, “Đừng nói anh học Lôi Phong\* làm việc tốt, hoặc là nói gì đó giúp tôi không đáng giá, anh muốn đạt được thứ gì? Nếu anh biết hội Thanh Sơn như vậy, anh nên hiểu rõ tôi và chú Tứ không hợp nhau.”

(\*) Lôi Phong là một chiến sỹ bình thường, lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui của mình, toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân. Mới đây, hoạt động tuyên truyền học tập Lôi Phong ở các nơi Trung Quốc đã bước vào cao trào.[nguồn: vietnamese.cri.cn]

“Đâu chỉ là không hợp, quả thực chính là bất cộng đái thiên.” Hần hừ cười, “Mục tiểu thư cô cũng thật có độ lượng, lại có thể cùng kẻ thù giết cha làm việc chung nhiều năm như vậy.”

Mục Uyển Thanh lấy làm kinh hãi, thật không ngờ người này lại biết nhiều như vậy. Nhưng chú Tứ có thể lực lớn, bản thân lại không có bằng chứng xác thực, cô ta chịu đựng thế này cũng là bất đắc dĩ.

“Anh muốn thế nào?”

Đoàn Dịch Lâm cười, hần vút điếu thuốc ra bên ngoài, “Tôi giúp cô diệt trừ chú Tứ, giúp cô đạt được hội Thanh Sơn và Thiệu Duật Thần, nhưng sau này tôi muốn cô cung cấp cho tôi một thông đạo, còn có...” Hần chưa nói, dựa lưng trên ghế ngừng lại.

“Còn có cái gì?” Mục Uyển Thanh có chút khản trương.

“Tôi muốn người phụ nữ của Thiệu Duật Thần!” Thanh âm của Đoàn Dịch Lâm trở nên âm u lạnh lẽo, sắc mặt tái nhợt.

Mục Uyển Thanh cũng sững sốt một chút, hoang mang nhìn hần, “Anh nói là Uông Ninh Hi?”

“Thế nào? Không thể?”

“Có thể!” Mục Uyển Thanh cười ra tiếng, “Anh cũng bị cô ta mê hoặc, hay là cô ta đã từng tổn thương anh?” Cô ta lại nhìn thoáng qua chiếc xe phía trước, “Chuyện bên kia, không ngờ Đoạn tiên sinh thật là có hứng thú đấy.”

Đoàn Dịch Lâm có chút thiếu kiên nhẫn, nhưng vẫn nhẫn nại, làm ra bộ dáng ôn hoà, “Ý của cô thế nào?”

“Được rồi.” Mục Uyển Thanh dừng một chút, “Trở về chờ tin tức của tôi đi.” Nói xong cô ta mở chốt cửa, nhìn Đoàn Dịch Lâm xuống xe rồi trở lại xe của hần. Trên mặt Mục Uyển Thanh không còn tươi cười, cô ta đeo kính mắt lên rồi nghênh ngang lái xe bỏ đi.

Đoàn Dịch Lâm chưa lên xe, mà dựa vào hàng rào cạnh vách núi nhìn về hướng rời khỏi của Mục Uyển Thanh, trên mặt không có biểu hiện xác định.

“Như thế nào? Bàn không xong?” Lur Bội Nghiên biến mất những ý loạn tình mê khi nãy, cô ta vừa vuốt tóc mình vừa đưa ra câu hỏi một cách thờ ơ, đối với những việc này, cô ta chưa bao giờ hỏi quá nhiều, cô ta tin tưởng dựa vào chỉ số thông minh của Đoàn Dịch Lâm hẳn đều có thể làm tốt. Cô ta giống như một cây sừng của Đoàn Dịch Lâm, chỉ biết bắn tới chỗ nào, những chuyện khác không cần cô ta quá bận tâm.

Đoàn Dịch Lâm châm một điếu thuốc, Lur Bội Nghiên cũng lấy ra một điếu đặt ở miệng, sau đó cô ta đến gần châm vào điếu thuốc đang cháy của Đoàn Dịch Lâm.

“Ngoài mặt thì bàn tốt lắm, nhưng người phụ nữ kia ngoài kiều ngạo ra vẫn còn có chút lòng dạ, cô ta có tính toán của cô ta, chúng ta vẫn nên cẩn thận.”

“Tính toán gì?”

“Tôi cũng không phải con giun trong bụng của cô ta, làm sao tôi có thể biết được.” Hân cười ôm bờ vai của cô ta, “Chúng ta trở về.”

Lur Bội Nghiên cự nự không chịu đi, cô ta bám cổ hân, “Chờ một lát nữa thôi, em muốn cùng anh ngắm sao trên đỉnh núi.”

Đoàn Dịch Lâm ngửa đầu nhìn sắc trời, cách trời tối hình như còn nhiều thời gian, hẳn thật sự không có kiên nhẫn ở lại trên núi từ giữa trưa mà chờ ngắm sao. Hân cắn môi, xoa mái tóc dài của cô ta, “Ánh nắng ở đây chói quá, sẽ phơi đen đấy, không bằng chúng ta trở về, em muốn ngắm sao tôi có cách cho em thấy sao lấp lánh hiện ra trước mắt giữa ban ngày.” Hân hé miệng cười không có ý tốt, khuôn mặt của Lur Bội Nghiên hơi đỏ, nhưng không chịu buông tha hân, cô ta buống bình muốn ra tay với hân, “Anh cái đồ đại sắc ma, chỉ biết...”

Quả đám còn chưa ra thì đã bị Đoàn Dịch Lâm bắt lấy, “Tôi cũng không nói cái kia, tôi muốn cầm gậy gõ đầu em, gõ đến lúc sao hiện ra trước mắt em” Nói xong hân cười ha ha, Lur Bội Nghiên thực sự chẳng muốn lý luận với hân nữa, cô ta hất tay trở về bên cạnh chiếc xe, “Anh xấu lắm, anh bớt đắc ý đi, ngày mai em không đi dụ dỗ cảnh sát đầu heo kia.”

“Em sẽ không.” Đoàn Dịch Lâm đi theo cô ta lên xe, rất kiên nhẫn giúp cô ta mang dây an toàn, “Thành bại của chúng ta dựa vào hành động lần này của em.”

“Hừ!” Cô ta liếc mắt nhìn hân, định làm bộ làm tịch với hân, “Nhưng em không cử động được, không đi.”

Đoàn Dịch Lâm chỉ cười, cũng không nói nữa, hẳn biết cô ta giờ ra tính tình nhỏ nhen, trong lòng căn bản không phải vậy. Bọn họ đều rất rõ ràng, nắm bắt việc hội Thanh Sơn rửa tay, những cảnh sát phụ trách hành động lần này có bao nhiêu quan trọng, đã chịu thiệt hại một lần, hẳn tin tưởng ở trong hội Thanh Sơn nhất định có nội ứng của cảnh sát, như vậy hẳn cũng có thể ở chỗ cảnh sát an bài người trên tốt nhất.

Tâm tình của Mục Uyển Thanh cũng không tốt hơn nhiều, Đoàn Dịch Lâm này vì sao lại có bản lĩnh to lớn như vậy, những việc này đều là tuyệt mật, cho dù là người bên cạnh cô ta, ngay cả ở hội Thanh Sơn đều không có ai biết, mặc dù có người nghi ngờ, e rằng cũng không dám dễ dàng nói ra miệng, rốt cuộc hẳn là ai, làm sao hẳn biết được những tin tức này.

Một giờ trưa cô ta ở trong bang hội suy nghĩ, không biết bản thân muốn làm gì, không có việc lại không muốn trở về, hiện tại thấy hai người kia ở cùng một chỗ cô ta cảm thấy vô cùng chói mắt, ở trong văn phòng làm việc của mình đến tối, cuối cùng cô ta cầm lấy di động gửi tin nhắn cho Đoàn Dịch Lâm, chỉ có hai chữ, “Thành giao!”

Nhưng khi thấy tin nhắn đã gửi đi, lòng cô ta lại càng trở nên thấp thỏm không yên. Cô ta biết mình chơi với lửa, Đoàn Dịch Lâm muốn thứ gì đó cũng không đơn giản như lời hân nói, nhưng cô ta lại không thể chống nổi điều kiện của hân, nó rất hấp dẫn cô ta, chiếm được người đàn ông mình thích và báo thù cho cha mình.

Khi Mục Uyển Thanh trở về Thiệu Trạch thì vừa lúc đoàn xe từ trong nhà chạy ngang qua mặt, cô ta hơi ngạc nhiên, trông thấy dẫn đầu chính là xe của Thiệu Duật Thần, trong lòng cô ta càng buồn bực, hình như bang hội và công ty không có giao dịch gì, Thiệu Duật Thần bị thương nặng lúc này không có lý do ra ngoài. Xuống xe, cô ta liền thẳng đến chỗ chú Thiệu, “Duật Thần đi ra ngoài?”

Chú Thiệu vẫn cười cười, rất cung kính cúi đầu, “Mục tiểu thư, thiếu gia và thiếu phu nhân ra ngoài hưởng tuần trăng mật.”

“Thiếu phu nhân?” Mục Uyển Thanh nâng cao giọng, “Ai thừa nhận cô ta là thiếu phu nhân, cô ta còn chưa vào cửa Thiệu gia đâu?” Tiếng nói của cô ta càng phát ra sắc bén, người làm xung quanh đều sợ tới mức không dám lên tiếng, chú Thiệu nhú mày một chút, “Lần này thiếu gia ra ngoài cùng lúc để dưỡng thương, mặt khác để khuấy khoả, bọn họ sẽ đăng ký kết hôn ở nước ngoài.”

Khuôn mặt của Mục Uyển Thanh kim nén đỏ bừng lại nói không ra, cô ta hung hăng ném cái túi trong tay trên sô pha rồi bỏ chạy lên lầu.

Xe của Thiệu Duật Thần nghênh ngang chạy đến sân bay, Thiệu Duật Thần mang theo Ôn Ngưng Hi và Cẩm Nhiên, còn Điền Kế Sơn và Văn Chính Đông lặng lẽ ngồi xe cùng người làm ra khỏi Thiệu Trạch mua thức ăn, rồi chạy thẳng đến biệt thự ở vùng ngoại ô phía Tây. Nơi đó có hoàn cảnh tốt, là một trang viên giống như nông trường lớn, bên trong còn có một trường bắn không lớn không nhỏ.

Vào đêm, xe im lặng chạy trên con đường của vùng ngoại ô, Thiệu Duật Thần nắm tay Ngưng Hi, tâm tình đặc biệt tốt, xe dường như không phải đi về hướng nông thôn mà là hướng tới một tương lai thanh bình, anh vuốt ve cái đầu nhỏ của Cẩm Nhiên ngồi bên cạnh, “Cẩm Nhiên, chúng ta đi hít thở không khí thanh bình một chút, quên đi những hồi ức không vui và quá khứ đau khổ nào!”

Lời này nói cho Cẩm Nhiên nhưng cũng là an ủi bản thân, quên những quá khứ kia, bỏ xuống những hiềm nghi vô cớ và bất an, tận tình đi hưởng thụ



những niềm vui và hạnh phúc. Nghĩ đến những điều này trong mắt anh lại sinh ra một chút cảm xúc thê lương, sợ rằng thời gian tốt đẹp ngắn ngủi, muốn giữ cũng không được, luôn có một ngày sẽ trở lại chỗ ban đầu.

Hôm sau, ở trong phòng họp của hội Thanh Sơn, Đoàn Dịch Lâm sớm đã bày ra Hồng Môn Yến\*, cái gọi là mọi người đều có nhược điểm, Hồ Vĩ Minh là cảnh sát tốt, không tham của không háo sắc, nhưng là người ham quyền lực, hắn ta nhậm chức cảnh ti cao cấp, nhưng đạt được chức cao cũng không đủ. Đoàn Dịch Lâm biết rõ muốn lôi kéo một người sa ngã, hoặc là phục vụ theo sở thích, hoặc là dụ dỗ lấy lời, hoặc là lấy oai đe dọa, giống loại người Hồ Vĩ Minh coi như đứng đắn cũng chỉ có thể bắt lấy điểm yếu của hắn ta.

(\*) Điển tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lư Bang. Lư Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm. Hồng Môn Yến ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người.[nguồn: kunhi wordpress]

Vốn là để thuộc hạ tiếp xúc với đường báo tin quan trọng, nhưng vì bản thân muốn thăng cấp có một chút vốn, hắn ta không tiếc đoạn công lao của thuộc hạ, nhưng đẩy cửa vào là Lư Bội Nghiên diêm dúa lẳng lơ.

Có một số lúc đối phó với một người cũng không cần dùng thủ đoạn cao minh cỡ nào, hôm sau Hồ Vĩ Minh nhận được DVD của mình với một người phụ nữ cùng nhau lộn xộn quá mức.

Đoàn Dịch Lâm đắc ý, vừa ôm Lư Bội Nghiên thưởng thức phim ngắn, vừa động tay động chân với cô ta, hắn không ngừng thổi hơi vào cổ của cô ta, “Nói, có để cho lão tặc kia chạm vào em không?”

“Em mới không vô dụng như vậy đâu.” Lư Bội Nghiên tròn mắt, hung hăng đẩy hắn ra, “Bỏ thuốc nặng như vậy, thật là làm mỏi tay với thân hình béo kia, anh nói xem anh làm tai tiếng thế nào?” Cô ta dừng một chút, “Nếu hắn không hợp tác thì làm sao bây giờ?”

“Sẽ không, hiện tại cảnh sát đang suy xét đề bạt hắn làm trưởng cảnh ti, em nghĩ xem hắn có thể để vụ bê bối tung ra vào lúc này không?”

Lư Bội Nghiên không nói gì, có đôi khi cô ta rất sợ hắn, giống như ánh mắt của cô ta nhìn hắn vào giờ phút này, bên trong đều là hoảng sợ. Nếu có một ngày hắn dùng biện pháp như vậy đối phó với cô ta, e rằng cô ta muốn sống không được chết cũng không xong.

Đoàn Dịch Lâm dường như nhìn ra tâm tư của cô ta, hắn nhào qua, đặt cô ta ở dưới thân, “Bội Nghiên, tôi nói rồi tôi sẽ không tổn thương người đối xử tốt với tôi.”

Hồ Vĩ Minh nhìn thấy hình ảnh trong máy tính, tóc tai nắm chặt loạn xạ như cây cỏ, thật là một sơ suất, nghĩ rằng hắn ta thận trọng từ lời nói đến việc làm hơn nửa cuộc đời, lại thua trong tay người phụ nữ như vậy, chỉ là nửa ly rượu đỏ mà thôi, tin tức gì cũng không thăm dò được ngược lại gây ra bê bối cho bản thân.

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, hắn ta có chút hoảng hốt, vội vàng tắt đi màn hình rồi đẩy máy tính lại, trấn định cảm xúc một chút mới nói, mời vào.

Phương Văn Chính đẩy cửa tiến vào, “Hồ SIR, tôi có chuyện muốn nói với ông.” Anh ta nắm chặt hai quả đấm, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn mới đi vào.

“Tôi muốn cho phép nội ứng của tôi rút khỏi.” Nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của cấp trên, anh ta dường như tăng thêm dũng khí, “Bởi vì xuất hiện một số vấn đề về cảm xúc, hiện tại nội ứng của tôi chấp hành nhiệm vụ này rất nguy hiểm, xuất phát từ bảo vệ...”

“Cảnh sát Phương!” Lời của Phương Văn Chính còn chưa nói xong đã bị Hồ Vĩ Minh ngắt lời, “Anh nên biết nguyên nhân đánh đổ hội Thanh Sơn, sẽ có bao nhiêu cô gái tránh khỏi bị xúc phạm lừa bán, có bao nhiêu đứa trẻ có thể thoát khỏi thuốc phiện, đất nước có thể gia tăng bao nhiêu thuế hải quan, là một người cảnh sát, cô ấy cần phải có tinh thần hy sinh cho đại cuộc.” Tâm trạng hiện tại của Hồ Vĩ Minh vốn đã khủng hoảng, cư nhiên lại có người đến kéo chân sau của hắn ta, “Tôi không muốn nói nhiều lời, nhất định phải tiếp tục thực hiện theo kế hoạch.”

Phương Văn Chính muốn nói thêm gì nữa, cuối cùng vẫn bị đuổi ra ngoài. Đứng tại hành lang thật dài, không ai có thể hiểu vào giờ phút này anh ta hối hận cỡ nào, hối hận chính mình từng đưa ra đề nghị, anh ta suy nghĩ có phải trước đây đầu óc bị chó ăn hay không, khi biết cô phải kết hôn, anh ta mới biết được mình sai lầm rồi, nhưng cũng đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24: Danh phù kỳ thực (\*)

(\*) danh nghĩa và thực tế tương xứng với nhau

Thời gian tốt đẹp lúc nào cũng trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt Thiệu Duật Thần đã có thể xuống giường đi lại một cách chậm rãi, kỹ thuật bắn súng của Ninh Hi cũng càng ngày càng tốt, Văn Chính Đông sẽ thỉnh thoảng nói đùa trước mặt Thiệu Duật Thần, có lẽ kiếp trước Ông tổ tiểu thư là một tay

súng thiện xạ, sửa chữa tư thế của cô, là cô có thể nhắm hướng nào bắn hướng đó.

Thiệu Duật Thần dường như không cảm thấy điều này có gì đó không ổn, Uông Ninh Hi cũng thích khoe khoang với anh kỹ thuật bắn súng của cô khi thi chuẩn xác khi thi lại khá điều hoà. Chỉ có Văn Chính Đông hiểu được, nền tảng của cô rất tốt, tốt đến mức anh ta không hề tin cô chưa từng cầm súng, dường như Uông Ninh Hi cũng không có che giấu gì trước mặt anh ta, một loại ăn ý hiểu lòng không cần nói ra dần dần hình thành giữa hai người.

Hôm nay tất cả mọi người đều hào hứng, Thiệu Duật Thần nói, buổi tối muốn mở tiệc barbecue, tin tức này rất được những người trẻ tuổi hoan nghênh, ngay cả Cẩm Nhiên vẫn trầm mặt cũng dường như có một ít biểu hiện vui vẻ. Điều này khiến Thiệu Duật Thần và Uông Ninh Hi có chút kinh ngạc vui mừng. Nghe nói trong trang viên này có nai con, vì thế Văn Chính Đông bảo Điền Kế Sơn đi bắt một con về. Nhưng Uông Ninh Hi không đồng ý, nhất định khoe khoang một chút kỹ thuật bắn súng. Ba người đàn ông đưa mắt nhìn nhau một cái, trong lòng đều bồn chồn, sợ là tiệc barbecue tối nay không mở được. Nhưng thiếu phu nhân đúng là có hứng thú, mọi người liền muốn đi cùng, tuy rằng Thiệu Duật Thần bừa bãi coi nhẹ, nhưng anh vẫn cung chiêu cô, cũng đi theo cô giúp vui.

Phía sau biệt thự là một cánh đồng trống rất lớn, cây cỏ xanh mượt, chỗ sâu không quá bấp bênh, ở đây không chỉ có nai, còn có dê con, các loại thỏ rừng, có khi là hoang dại, cũng có nuôi thả.

Thiệu Duật Thần đưa súng sẵn cho Uông Ninh Hi, “Đêm nay trông cậy vào em, em cũng đừng để cho chúng ta không có gì để ăn.”

“Chỉ biết xem thường em, Chính Đông biết hiện tại kỹ thuật bắn súng của em rất lợi hại.” Nói xong, cô liền nâng súng lên nhắm vào một con thỏ hoang nhỏ nằm sấp trong bụi cây cỏ, cô ngắm trúng, nhưng trong tích tắc nổ súng cô lại đổi chủ ý, vẫn thả không bắn.

Thiệu Duật Thần cười to, “Anh nói này bảo bối, đây là em cho anh lĩnh giáo kỹ thuật bắn súng thật tốt à?” Anh tiến lên ôm lấy thắt lưng của cô, nhẹ nhàng cắn cổ của cô, hơi thở ấm áp phả vào bên mặt của cô, ngửa ngửa tê dại, làm trái tim của cô cũng lay động theo.

Văn Chính Đông ở bên cạnh hơi mỉm cười một chút, anh ta bỗng túm lấy Điền Kế Sơn bên cạnh đang cười ngây ngô xem náo nhiệt, Văn Chính Đông hướng về anh ta một ánh mắt sai bảo, rồi nắm tay tiểu Cẩm Nhiên đi xa. Chỗ này tương đối an toàn, Văn Chính Đông cũng tin tưởng, có Uông Ninh Hi ở đây, Thiệu Duật Thần được an toàn nhất.

Mùa xuân và mùa hạ luân phiên, Uông Ninh Hi chỉ mặc một chiếc áo thun, ôm sát vừa vặn có thể nhìn ra dáng người xinh đẹp của cô. Ánh hoàng hôn tại đây khoác lên mái tóc dài màu vàng, điểm đậm mềm mại, đặc biệt khiến người ta động tâm.

Tay Thiệu Duật Thần vây quanh bên hông cô dần dần trở nên không an phận, anh vén áo cô lên, ngón tay vuốt ve thắt lưng của cô mang theo sự thăm dò cẩn thận rồi từ từ hướng lên phía trước khám phá. Mấy ngày nay cùng nhau ngủ trên giường, Ninh Hi cũng giúp anh không ít, dần dần cô cũng không còn thẹn thùng như lúc trước. Sự ma sát chậm rãi mang theo nhiệt độ cơ thể làm cho cô từ từ nhắm mắt lại, chìm đắm trong nồng đậm này, hơi thở trên gương mặt nặng nề hỗn loạn rí ra hương vị hormone của nam giới.

Lưng cô dán trong ngực anh, cô giờ cánh tay lên cứ như vậy vòng qua cổ anh, thân thể hơi cong về phía sau, trước ngực càng ưỡn lên. Thiệu Duật Thần dường như được cổ vũ, anh cúi đầu thật sâu nhọt nhọt cắn cổ của cô, bàn tay lại trắng trợn vồ vào trong áo lót của cô xoa bóp một cách nhẹ nhàng. Ninh Hi không thể khống chế đôi chân run rẩy, cả người không có sức mà tựa lên người anh, hô hấp càng ngày càng nặng, nhịp tim hỗn loạn đến biến dạng. Cô nắm lấy bàn tay không an phận của anh, “Duật Thần...” Cô dường như không có hơi sức để nói gì, “Đừng như vậy, thật đó.” Cô chống cự đầy ra, động tác này lại càng hấp dẫn người đàn ông ở phía sau.

Thiệu Duật Thần vận bờ vai của cô làm cho cô xoay người lại, không đợi cô đứng vững, anh liền cắn môi của cô duỗi đầu lưỡi đi vào. Uông Ninh Hi dường như bị sức hấp dẫn sâu thẳm của anh chiếm hữu, cô bất giác dùng sức đáp lại, hai tay ôm chặt anh, sợ là buông tay sẽ không thấy anh nữa.

“Ninh Hi, anh khoẻ rồi, em sẵn sàng chưa?” Tiếng nói của anh khàn khàn. Thanh âm lộ ra từ tính mê hoặc khiến Uông Ninh Hi không nói ra lời. Cô cứ như vậy được anh ôm chặt, cảm thấy vật cứng rắn của anh đặt trên bụng mình, gương mặt Ninh Hi đỏ bừng đến nóng lên, lúc này cô không thể nào phân tích ý tứ của bao nhiêu tầng lớp ở bên trong, cô chỉ hiểu được, cô thật sự sẵn sàng rồi, nếu nói cô còn cái gì có thể đền bù cho việc anh đối xử tốt với mình, như vậy cũng chỉ còn lại đáng ra bản thân.

Uông Ninh Hi nhẹ nhàng đẩy anh ra, cô khom lưng nhặt lên súng sẵn trên mặt đất, “Anh nên trở về nghỉ ngơi, để cho bọn họ tự chuẩn bị đi.” Cô cúi đầu, không dám nhìn anh, tiếng nói lầm bầm như con muỗi. Thiệu Duật Thần cắn môi cười, anh thật muốn lập tức cứ như vậy mà khiêng cô trở về, nhưng bây giờ anh vẫn chưa thể hoạt động táo bạo như vậy, sợ lại có sai lầm gì nữa, nhưng có một số việc anh đã không thể chờ đợi.

Văn Chính Đông và Điền Kế Sơn đứng xa xa nhìn hai người ôm nhau tay không đã trở về. Điền Kế Sơn lấy súng sẵn ở trong tay Văn Chính Đông, “Bị anh đoán trúng rồi, đêm nay xem ra là tiệc tối của hai chúng ta và thêm tiểu tử kia.” Nói xong anh ta tình nguyện thua đánh cuộc mà cầm súng đi săn thú.

Văn Chính Đông trông thấy hai người vào trong nhà, trên mặt hơi mỉm cười, anh ta ngồi xổm xuống nhìn Cẩm Nhiên, “Chú thích lấy ra em trai em gái cùng chơi với cháu được không?”

Cẩm Nhiên ngẩn ngơ nhìn anh ta trong chốc lát, sau đó biểu tình căng cứng được thả lỏng, cậu bé gật đầu rất trang nghiêm. Văn Chính Đông vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ, về mặt anh ta hơi ngờ ngàng, không biết lúc này là hạnh phúc hay là bất hạnh của hai người kia.

Thiệu Duật Thần nắm chặt cổ tay của cô, gần như kéo cô lên phòng ở lầu hai, anh đi ba bước rồi hai bước, sợ chậm một chút thì sẽ có người đổi ý. Vào phòng anh xoay người đặt cô trên giường, nắm lấy vật áo của cô rồi cởi áo thun của cô xuống. Ninh Hi phản ứng không kịp, cứ như vậy mà lộ ra nửa thân trần trụi trước mặt anh, áo lót bên trong đã không còn chỉnh tề, hơn phân nửa đều lộ ra ngoài, sự hấp dẫn của nửa che nửa lộ khiến anh muốn ngừng mà không được.

“Duật Thần, đừng... A ——” Ninh Hi còn chưa nói xong, nhưng người nọ đã chờ không kịp, anh cúi đầu ngậm lấy một bên, khẽ cắn, bú mút. Ninh Hi nhìn không được mà phát ra âm thanh rên rĩ, ánh mắt nửa híp lại rồi cuộc nói không nên lời.

“Em biết không, vừa rồi ở bên ngoài anh đã muốn từ hình em ngay tại chỗ.” Anh ngừng đầu, nhìn cô chăm chú. “Nhưng đây là lần đầu tiên của chúng ta, anh không thể thô lỗ với em như vậy. Ninh Hi...” Anh nhìn cô một cách thâm tình, vén tóc rối bời trên trán cô, “Mấy ngày nay, anh làm cho em thật quá vất vả, đừng tìm cớ, hôm nay anh sẽ không buông tha cho em nữa, lần này anh giúp em.” Nói xong anh nắm bên nách của cô đặt cô trên giường, sau đó anh lên trên.

Lần này Ưông Ninh Hi im lặng một cách bất ngờ, cô đưa tay luôn vào trong quần áo của anh, tùy tiện vuốt ve ở phía sau lưng anh, không có kỹ xảo gì, cũng không tìm thấy vị trí nắn cảm, nhưng chỉ có sự trúc trắc như vậy làm cho Thiệu Duật Thần càng khó nhìn. Anh cúi đầu chôn vùi mặt mình trước ngực cô, chợt nghe thấy thanh âm của Ưông Ninh Hi hơi nghẹn ngào, “Duật Thần, tha thứ cho em, em là thật lòng.”

Thiệu Duật Thần sùng sốt một chút, anh trấn định hơi thở của mình lại, ngừng đầu lên xoa nhẹ khuôn mặt của cô, lau đi nước mắt của cô, “Vậy là đủ rồi! Cái gì anh cũng có thể cho em, đừng phụ lòng anh.”

Ninh Hi càng khóc nhiều hơn, không có âm thanh, nhưng nước mắt nổi thành dòng, từ hai má không ngừng chảy xuống, trái tim của Thiệu Duật Thần đau đến nỗi không nên lời, anh không rõ ràng bọn họ ngoài trừ quyến luyến lẫn nhau không thể tách ra thì còn cái gì, nhưng sự tồn tại đó rất chân thật khiến anh không dám xin giải đáp chân tướng.

Văn Chính Đông đứng ở dưới lầu, cầm điều thuốc trong tay, anh ta hiếm khi hút thuốc, lúc này đây anh ta lại không có cách nào bình tĩnh được, loại mâu thuẫn không thể giải quyết làm cho anh ta đứng ngồi không yên, anh ta ngừng đầu nhìn căn phòng kia, giờ phút này bọn họ có phải đứng ở đỉnh của hạnh phúc nhưng dưới chân là vực sâu của thống khổ hay không. Lúc này anh ta đột nhiên mất đi lập trường, là bạn của Thiệu Duật Thần hay là đồng đội của Ưông Ninh Hi, anh ta đều không có quyền lên tiếng, chỉ có thể nhìn tình yêu và oán hận của hai người kia cùng nhau từ từ lớn dần.

Ưông Ninh Hi nắm chặt cánh tay của Thiệu Duật Thần, móng tay giống như muốn đâm vào trong da thịt, căng cứng, đau đớn, khăn trương đồng thời kích thích thần kinh của cô, “Duật Thần, em khó chịu, xin anh...”

“Thả lỏng một chút, em yêu, nhanh chóng sẽ xong thôi.” Thiệu Duật Thần không phải cậu bé chưa biết thế sự, lúc này lại khăn trương đến mức mờ hồ đâm dĩa, nói ra hài hước như vậy và lời không cần chuẩn.

Quan tâm sẽ bị loạn, càng cần thận trọng lại dẫn đến rối loạn nhiều hơn. Thiệu Duật Thần hạ quyết tâm, nhắm mắt lại, dồi dào hứng thú sẵn sàng chịu chết, anh hạ vòng eo xuống, đỉnh đầu cứng rắn đi vào, đôi môi của Ninh Hi nguy ngập, tưởng như muốn cắn chảy máu, cô phân tâm nhưng quật cường không phát ra âm thanh.

Thiệu Duật Thần hừ nhẹ một tiếng, cảm giác chặt chẽ áp kìm kia dường như làm cho tế bào toàn thân đều kêu gào lên, anh cố gắng kiềm chế, không muốn làm tổn thương cô, anh cứ như vậy nằm sấp trên thân thể của cô, ôm chặt cô, không có ngôn ngữ lại dường như thật sự có thể ý hợp tâm đầu.

Tuy biết rằng đây là lần đầu tiên của cô, nhưng người đàn ông này đã kìm nén hai năm vẫn không thể khống chế được nhu cầu của mình, Ưông Ninh Hi cũng biết đàn ông là một loại động vật thật hung mãnh, đối phó với điều đó cũng không đơn giản hơn chấp hành nhiệm vụ bao nhiêu, sự khác biệt là cô đau nhưng cũng sung sướng.

Buổi sáng khi Thiệu Duật Thần tỉnh dậy thì đã không còn sớm, nhưng người con gái ở bên cạnh vẫn ngủ rất sâu, tóc cô hơi rối bời, sắc mặt cũng có chút tái nhợt. Thiệu Duật Thần hơi nhíu mày, biết đây là tội lỗi do mình làm, tối hôm qua cô bị giầy vò đến nỗi không còn sức lực đi đến phòng tắm, nên anh ôm cô vào bồn tắm, nhưng kết quả bản thân nhất thời không kềm chế được lại giầy vò người ta một lần nữa. Một tay Thiệu Duật Thần chống đầu, anh nghiêng người cứ như vậy mà nhìn người nọ chăm chú, trên mặt chậm rãi nở nụ cười hạnh phúc, hoá ra giấc mộng của anh rõ ràng trở thành sự thật.

Ưông Ninh Hi mơ mơ màng màng xoay qua, đưa tay sờ mắt, bên cạnh đã không có ai, cô đột nhiên tỉnh ngủ, ngồi dậy lại nhíu chặt lông mày, cả người đau nhức dữ dội, tưởng như bị xe tải hạng nặng nghiền ép qua. Cô cúi đầu, nhìn thấy cánh tay mình có vết bầm tím, xúc chấn lên, trên người khắp nơi đều là vết bầm tím dấu đỏ, cô nhìn không được mà mắng người kia trong lòng, thật là muốn làm người ta cực khổ đến chết.

Đang nghĩ ngợi thì cửa mở ra, Thiệu Duật Thần bung bàn ăn tiến vào, “Dậy rồi? Vừa lúc đến giờ ăn trưa?”

Ưông Ninh Hi sùng sốt một chút, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, quả nhiên mặt trời đã lên cao, giờ đã giữa trưa. Trái tim cô thắt chặt một chút, chính mình lại ngủ say đến chết, lúc này nếu có người xuống tay, e rằng biến thành quỷ cũng không biết tìm ai để báo thù. *Sắc tự đầu thượng nhất bá đao\**, quả nhiên nguy hiểm.

(\*) trên đầu chữ “sắc” là con dao, ý là đâm mê dục vọng có thể dẫn đến hậu quả khó lường.

“Em sao vậy?”

Ưông Ninh Hi lấy lại tinh thần, nắm tay nhỏ bé đánh trên người anh, “Người ta mệt chết, anh dứt em.” Cô bĩu môi hướng về người đàn ông nũng nịu, nhìn không có chút giả tạo.

Thiệu Duật Thần cười, ngồi xuống cạnh giường, “Tối hôm qua không cho em ăn no sao, còn bảo anh dứt, vậy được rồi...”

Thiệu Duật Thần mới vừa vươn tay, Ninh Hi liền nhanh chóng quần chắn lùi về phía sau, “Không cần, em tự ăn, anh đi ra ngoài để em mặc quần áo.”

Thiệu Duật Thần vẫn cười, không động đậy, cũng không nói gì, anh ngồi đó nhìn cô cho đến khi Ninh Hi mặt đỏ tía tai chui ra ngoài từ trong chăn, ở

trước mặt anh mặc quần áo.

“Ông Ninh Hi, em phải nhớ kỹ, từ lúc bắt đầu, tất cả của em đều là của anh.” Thiệu Duật Thần nắm cả thất lưng của cô từ phía sau để cô ngồi trên đùi mình, anh đặt cằm trên vai cô gõ nhẹ, thanh âm hưng phấn nhưng không thể che dấu sự bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 25: Thượng vị

Khi Thiệu Duật Thần và Ông Ninh Hi xuống lầu thì nhìn thấy một mình Điền Kế Sơn ngồi trên sofa đồ tiểu Cẩm Nhiên, rõ ràng đứa nhỏ kia không hề thích người chú thoát nhìn không đẹp trai này, cậu bé cúi đầu không có vẻ hoà nhã tí nào. Ninh Hi vội vàng chạy qua ôm cậu bé vào trong ngực an ủi, tiểu tử kia miệng méo xệch, ngay lúc Ninh Hi sẵn sàng cho cậu bé sắp muốn khóc thì cậu bé lại nằm úp sấp trên vai của Ninh Hi, lẳng lặng không có một chút âm thanh.

Về mặt hưng phấn của Thiệu Duật Thần cứng ngắc, “Chính Đồng đâu?” Anh hỏi.

“Văn tiên sinh đi ra ngoài, ở bên bang hội xảy ra một ít việc nhỏ, Văn tiên sinh nói anh ấy đi xem tình hình, nhưng xin Thiệu tiên sinh đừng lo lắng.”

Khuôn mặt của Thiệu Duật Thần càng trầm, đang khi nói chuyện thì đã mở điện thoại, bấm số của Văn Chính Đồng.

“Ở đâu?”

“Lập tức trở về đi.” Văn Chính Đồng không tự mình lái xe ra ngoài, mà là ngồi xe bus, anh ta cúp điện thoại, nhìn ngoài cửa sổ rồi gọi tài xế dừng xe.

Trở lại trang viên biệt thự thì thấy Thiệu Duật Thần ngồi ngay ngắn trên sofa trong phòng khách, vẻ mặt hơi nghiêm trọng, “Lần này xảy ra chuyện gì.”

“Châu Quảng Sinh đi Malaysia khảo sát đường thủy đã được duyệt, bị tông xe chết ở đó.”

Vừa dứt lời, sắc mặt của Thiệu Duật Thần lập tức đen lại, Ông Ninh Hi không rõ nguyên do, cái tên này rất xa lạ, thế lực chính trong bang hội cô cũng biết căn bản, nhưng không rõ rốt cuộc là ai khiến Thiệu Duật Thần bận tâm như thế.

“Có người muốn châm ngòi mâu thuẫn giữa tôi và chú Tứ.” Thiệu Duật Thần cười lạnh, chú Tứ ưu đãi Châu Quảng Sinh không phải không có lý do, mọi người ở trong vòng lẩn quẩn này sẽ không vô duyên vô cớ tin tưởng ai, chú Tứ tăng thêm tin nhiệm đối với Châu Quảng Sinh, Châu Quảng Sinh đi theo làm tùy tùng cho chú Tứ, nguyên nhân giữa bọn họ chính là huyết thống, tuy rằng không ai nói thẳng chuyện này, nhưng tất cả mọi người đều hiểu trong lòng không cần thông báo, Châu Quảng Sinh là con trai của chú Tứ, về phần vì sao không dám thừa nhận, việc này e rằng chỉ có lão già kia mới rõ ràng.

“Chú Tứ bị bệnh, chuyện này sợ là kích động không nhỏ đối với ông ta, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Còn có thể làm gì chứ? Giả vờ không biết, khi có người nói cho chúng ta biết thì chúng ta ân cần hỏi thăm một chút, chẳng qua là một thuốc hạ, chuyện bé xé ra to ngược lại không tốt.” Anh bấu môi nở một nụ cười, “Anh nói xem là ai?”

“Không biết!” Văn Chính Đồng dừng một chút, “Nhưng hình như Đoàn Dịch Lâm kia và Chân Quảng Sinh trở mặt với nhau rất sâu, tôi vẫn cho người theo dõi hắn, hắn và Mục tiểu thư có gặp mặt hai lần, theo dõi điện thoại của hắn không được nên không thể điều tra thông tin liên lạc. Anh biết Mục tiểu thư và chú Tứ...”

Thiệu Duật Thần phát tay ngăn anh ta nói chuyện, “Theo tôi đến phòng sách.” Nói xong hai người một trước một sau đi lên lầu. Ông Ninh Hi ngẩng đầu nhìn bọn họ biến mất ở chỗ rẽ, trong lòng thấp thỏm không có cách nào bình tĩnh, cảm giác của cô mãnh liệt, nguy hiểm chân chính lúc này đã bắt đầu rồi.

Thời gian yên ổn của Thiệu Duật Thần và Ông Ninh Hi chưa được vài ngày thì nhận được điện thoại của Thiệu Duật Văn, hội đồng quản trị hiếu thắng sắp xếp lịch trình thông qua đường thủy Đông Nam Á. Bọn họ đi thẳng từ trang viên vòng đến sân bay, sau đó từ trong lối ra quốc tế mang theo hành lý với vẻ mặt sáng lạn đi ra.

Lên xe, Thiệu Duật Thần thu lại vẻ sáng lạn, anh nhẹ nhàng ôm vai Ông Ninh Hi, “Cuộc chiến của chúng ta bắt đầu rồi, đánh thắng trận này, em có thể an an ổn ổn làm Thiệu phu nhân, anh tiếp tục làm bác sĩ Thiệu của anh. Hãy tin anh, chúng ta nhất định có thể làm được.”

Ông Ninh Hi không vì vậy mà hưng phấn, trái tim đột nhiên lại thót lên cổ họng, cô quay đầu nhìn Thiệu Duật Thần, vẻ mặt khản trương bị anh nắm bắt, anh nhẹ nhàng nắm tay cô, “Không sao, đừng sợ, anh có chừng mực.”

Ông Ninh Hi gật đầu, ôm chặt tiểu Cẩm Nhiên mà cười, nhưng trong lòng cô hiểu được, tình thế thay đổi bất thường, cái gì là có chừng mực, lúc này không thể cam đoan sẽ không xảy ra sơ suất, ngoại trừ lo sợ anh gặp chuyện không may, cô cũng sợ rằng anh không thể chống lại áp lực mà buông tha. Đường xuống dốc thần tốc, thuyền ngược gió khó đi, trong vòng lẩn quẩn này không thể thuận theo anh muốn tới thì tới muốn đi thì đi.

Xe nhanh chóng chạy vào Thiệu Trạch, Thiệu Duật Thần và Ưng Ninh Hi còn chưa thu dọn xong xuôi thì Văn Chính Đông đã đến thông báo, “Chú Tư phải người sang đây!”

“Nhanh như vậy?” Thiệu Duật Thần kinh ngạc nhìn anh ta, sau đó cười lạnh ra tiếng, “Rốt cuộc tai mắt của ông ta ở đây tại chỗ nào, ngoài cửa hay là trong nhà?” Thanh âm của anh mang theo một ít pha trò nhưng cũng có nghi ngờ. Ưng Ninh Hi đang thu dọn hành lý thì đột nhiên ngừng lại, mặc dù cô không phải là người của chú Tư, nhưng cũng là một tai mắt, mỗi khi anh chăm sóc chu đáo cho cô, Ninh Hi không khỏi chột dạ và áy náy. Nhưng hiện tại đã không còn đường rút lui có thể đi, cô nhận nhiệm vụ, ngoài áp lực của cấp trên, cô cũng muốn kéo Thiệu Duật Thần quay về chính đạo, người cuối cùng cô cũng yêu, không có cách nào dừng lại, cho dù đây thật là một con đường chết, cô chỉ có thể kiên trì đi đến cùng, đi tới đâu tính tới đó, chỉ hy vọng cuối cùng đừng để cô lại một mình, ngoài điều đó ra cô không hề cầu xin cái gì quá đáng. Nghĩ đến đây cô không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi, trên tay lại bận bịu lần nữa.

Thiệu Duật Thần sai Văn Chính Đông đến giúp cô thu dọn, Ninh Hi ngẩng đầu nhìn anh ta, trên mặt lộ ra nụ cười thần nhiên, “Một mình tôi làm được rồi, anh không cần ra ngoài xem sao?”

“Những việc này để cho kẻ dưới làm là được, sao còn để thiếu phu nhân của chúng ta tự mình ra tay.” Vừa nói anh ta vừa đỡ lấy quần áo trên tay Ninh Hi, đem chúng móc lên rồi bỏ vào trong tủ quần áo.

“Những đồ này đều là quần áo bên người, để cho người khác làm tôi không quen, những thứ trong phòng giữ quần áo tôi sẽ không chạm vào.”

Thiệu Duật Thần cười, đá va ly hành lý sang bên cạnh, anh đi đến trước mặt Ưng Ninh Hi, hai tay ôm thắt lưng của cô, “Đừng quá vất vả, anh sẽ đau lưng.” Nói xong anh mỉm cười dừng một chút, sau đó giương mắt nhìn cô, “Sáng mai theo anh đến công ty mở cuộc họp hội đồng quản trị, đừng lo lắng, có anh ở đây, em không cần quan tâm đến bất cứ việc gì, chỉ cần giao tay theo anh là được.”

“Vậy anh có thể bắt đầu sử dụng đường thủy kia hay không thể?” Ánh mắt cô thực ngây thơ hoang mang, nhưng trong lòng rất khẩn trương, sợ rằng nghe được đáp án mà mình không muốn.

Thiệu Duật Thần không trả lời, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào cô, những thứ trong đó cô đọc không hiểu, cô cảm thấy hơi sợ hãi mà hỏi: “Anh không phải...”

“Ninh Hi, có đôi khi làm việc phải chú ý sách lược, không thể một mực cương quyết, lúc này tuy rằng chúng ta chiếm được đa số cổ phần, nhưng sẽ mất lòng người, chúng ta từ từ sẽ đến *khúc tuyến cứu quốc*.” Nói xong lời cuối cùng thì anh cười, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, “Em nghỉ ngơi trước, anh đi xuống gặp người của chú Tư.” Nói dứt lời anh còn không cho Ưng Ninh Hi cơ hội trả lời mà ra khỏi phòng.

*(\*) đường cong cứu quốc: ý nói không thể dùng thủ đoạn trực tiếp để giải quyết, mà dùng phương pháp gián tiếp.*

Theo tiếng đóng cửa, Ưng Ninh Hi rầu rĩ đặt mông ngồi ở mép giường, cô có chút buồn bực, đưa tay vén tóc ở phía trước ra sau, nhưng nó lại nhanh chóng rơi trên trán. Cô lục lọi trong túi lấy đi động, vừa mới có một tin nhắn gửi đến, suy nghĩ một chút cô liền xóa đi. Tình hình hiện tại nên nói thế nào, báo cáo chi tiết nhất định sẽ bắt lợi cho Thiệu Duật Thần, nói anh đang khurú tuyến cứu quốc? Cô khẽ cười, có thể ngoài anh ra thì không ai sẽ tin tưởng. Phải biết rằng cô được sắp xếp vào vị trí này, bản thân chính là biểu hiện lãnh đạo không tin nhiệm Thiệu Duật Thần.

Cô cẩn thận nhìn ngoài cửa sổ, khi ánh mắt trở về thì dừng lại ở chậu hoa lan, “Anh luôn suy nghĩ, nếu nó ở chỗ anh, em có thể cân nhắc đến chỗ anh ngồi xuống hay không.” Lời nói của anh lại vang lên bên tai cô, bất tri bất giác hốc mắt đã ẩm ướt, cô chưa từng khó xử như thế này. Ở trong phòng đi tới đi lui vài vòng, Ưng Ninh Hi vẫn cảm điện thoại lên, nếu cô tin anh, tại sao còn muốn về với thêm chuyện chứ.

Cô kéo hành lý vào trong rồi đứng lên ra khỏi phòng, “Thím Trương, những quần áo đó thu xếp xong rồi, đều là của tôi và tiên sinh, cảm ơn.” Thanh âm của cô không cao, trong lời nói cũng có chút phong thái của nữ chủ nhân. Giao ra thứ gì đó trong tay, cô tùy tiện cúi đầu nhìn thoáng qua, gặp phải ánh mắt oán giận của Đoàn Dịch Lâm đang nhìn cô, trái tim của Ưng Ninh Hi siết chặt một chút.

Thiệu Duật Thần hí hửng nhìn thấy vẻ mặt quái lạ của Đoàn Dịch Lâm, theo ánh sáng trong mắt hắn thì trông thấy Ưng Ninh Hi ở trên hành lang lầu hai, sắc mặt của anh lập tức đen lại, nhưng chỉ là một chút, anh lập tức khôi phục dáng vẻ tươi cười, anh ngẩng đầu, “Ninh Hi, em xuống đây, quen biết với khách một chút.”

Ưng Ninh Hi ngây ngẩn cả người, cô thật không ngờ Thiệu Duật Thần sẽ có an bài như vậy, thực ra cô có thể cảm giác được, tuy rằng anh chính thức công khai thân phận của cô, nhưng anh vẫn muốn cất giấu cô mọi nơi, chẳng qua không hy vọng cô không tham dự quá nhiều vào việc này. Nhưng giờ đây, anh bỗng nhiên để cô đi xuống gặp thuộc hạ của chú Tư, điểm này vẫn khiến cô có chút khó hiểu.

Cô vẫn mặc chiếc váy liền áo màu hồng nhạt, làn váy rộng lớn dập dềnh theo bước chân cô xuống lầu, nó càng tôn lên nét đẹp linh động trên người, màu hồng nhạt dường như cũng rất phù hợp với sự ngọt ngào và vui mừng của lần đầu kết hôn. Lọ dấm chua (*ghen tuông*) trong lòng Đoàn Dịch Lâm bị đánh vỡ, hắn cực lực không thể chấp nhận, không cho bản thân làm ra bất cứ việc gì quá đáng, bởi vì với tính tình của mình, hắn phải bóp cổ cô rồi kéo cô đi.

“Vị này chính là trợ thủ bên cạnh chú Tư, Đoàn Dịch Lâm, Đoàn tiên sinh, hôm nay thay mặt chú Tư tới.” Thiệu Duật Thần giới thiệu điềm nhiên như không, Đoàn Dịch Lâm lấy lại tinh thần, miễn cưỡng làm ra vẻ tươi cười, “Thiếu phu nhân đúng không, tôi đã xem báo chí, quả nhiên so với trên ảnh thì còn xinh đẹp hơn.”

“Đoàn tiên sinh quá khen...”

“Đó là vì ánh mắt của Đoàn tiên sinh nhìn mãi vào phu nhân của tôi.” Thiệu Duật Thần tỏ vẻ vui đùa, Đoàn Dịch Lâm nghe ra đây là ý tứ cảnh cáo, hẳn cảm thấy thốn thứt, Thiệu Duật Thần thật là người thận trọng, chỉ một ánh mắt cũng có thể bắt được. Cảnh cáo hẳn trực tiếp như vậy, cũng có thể thấy được người phụ nữ này có vị trí trong lòng anh.

“Chẳng qua yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu mà thôi!” Thiệu Duật Thần đôi dề tài, không khí cũng trở lại bình thường, anh vỗ vào vị trí bên cạnh, Ninh Hi cũng rất thút thối mà ngồi xuống, Thiệu Duật Thần đưa tay khoát lên vai cô, sắc mặt trầm xuống, “Anh biết không, Châu Quảng Sinh lại là đứa con thất lạc nhiều năm của chú Tứ, cư nhiên gặp phải tai nạn bất ngờ, thật sự là đáng tiếc, ông trời ghen ghét anh tài, nếu không phải Đoàn tiên sinh nói, tôi thật sự cũng không biết.”

Uông Ninh Hi biến sắc, bây giờ đưa ra tin tức này, xử lý tốt thì gió yên sóng lặng, một chút không ổn sẽ làm mâu thuẫn trở nên gay gắt. Hiện tại cô dường như hiểu được Thiệu Duật Thần không thể hành động cứng rắn, chú Tứ đang dùng đứa con bị chết để bức vua thoái vị.

“Vậy xin hãy nói chú Tứ nên bi thương, tuổi ông ấy cũng không còn nhỏ, thật là nên bảo trọng thân thể.” Uông Ninh Hi chỉ có thể nói chút lời tế nhị như vậy, nhưng sắc mặt của người đối diện trước sau vẫn nghiêm túc, không biết là bởi vì nói đến chuyện bất hạnh hay là có nguyên nhân khác.

“Ninh Hi, em đi chuẩn bị một ít thuốc bổ, ngày mai khi kết thúc buổi họp hội đồng quản trị chúng ta đi thăm chú Tứ một chút, sau đó...”

“Không cần!” Đoàn Dịch Lâm chẳng khách khí mà ngắt lời Thiệu Duật Thần, “Ngày mai chú Tứ trở về tham dự hội đồng quản trị.”

Thiệu Duật Thần sùng sốt, không chỉ vì thái độ của hắn, hơn nữa tin tức này, bệnh chú Tứ không phải rất nghiêm trọng sao, đây lại là tin tức giả? Ở chỗ chú Tứ bên ngoài lòng leo bên trong chặt chẽ, anh ngược lại bị đánh trở tay không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 26: lạt mềm buộc chặt

Thời gian còn lại lúc này, Thiệu Duật Thần đều nhốt mình trong phòng sách, những người khác nhau được gọi tới đi vào sau đó lại đi ra, lúc này Uông Ninh Hi mới biết, mặc dù có rất nhiều người làm trong nhà nhưng họ cũng không phải là loại người bình thường, phía sau cuộc sống nhìn như vô ưu vô tư của họ lại là thời gian sắp xếp tất cả ngoài lòng trong chặt.

Uông Ninh Hi lập tức có chút hoảng hốt, Thiệu Duật Thần như vậy khác xa với người mà cô đã từng quen biết, không phải là bác sĩ Thiệu cởi mở hài hước luôn mang theo nụ cười ấm áp, mà là một thủ lĩnh hắc bang thâm tàn bất lộ, lòng dạ sâu thẳm, thậm chí trong đầu anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì cô hoàn toàn không tìm ra manh mối, phía sau nụ cười ấm áp nho nhã của anh rốt cuộc là cái gì, vấn đề này đột nhiên xuất hiện trong đầu Uông Ninh Hi khiến cả người cô rung mình một cái.

“Em sao thế, suy nghĩ gì đó?” Một bàn tay to lớn xoa nhẹ bờ vai của cô, vừa mới tắm xong đi ra nên Uông Ninh Hi chỉ quấn một chiếc khăn tắm ngồi trước bàn trang điểm. Thật không phải cô có ý nghĩ gì, chỉ cho rằng có thể đến khuya anh mới trở về nghỉ ngơi.

Ninh Hi hoàn hồn, cô cười thần nhiên, giữ chặt bàn tay to lớn của anh không ngừng vuốt ve, “Com tối anh cũng chưa ăn như vậy thân thể sẽ không chịu nổi.” Cô cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của anh. Uông Ninh Hi là người sống trong lời nói dối, kỹ năng của cô chính là nói dối, đối với chuyện lừa gạt cô có chuyên nghiệp, được rèn luyện hằng ngày, nhưng hết lần này tới lần khác Thiệu Duật Thần ở đây cô liền bị đánh bại hoàn toàn, cô sợ nhìn vào ánh mắt sáng rực của anh, tia sáng nhiệt tình bên trong luôn có thể thiêu đốt trái tim của cô.

Thiệu Duật Thần tiện thể kéo cô tới, hai cánh tay vây quanh thắt lưng của cô, áp sát cô trước ngực, “Em nói thật?”

Uông Ninh Hi đột ngột ngắc đầu, mặt hơi đỏ, nhìn chăm chú vào khuôn mặt của anh, cô chợt dạ mãnh liệt. Nhưng không ngờ Thiệu Duật Thần lại đột nhiên cười khanh khách, ôm chặt cô vào trong ngực, “Xem em bị dọa rồi kìa.” Anh chậm rãi thu lại nụ cười, thanh âm hơi trầm thấp, “Ninh Hi, em không cần sợ anh, em chỉ cần nhớ kỹ, anh vĩnh viễn là bác sĩ Thiệu của em, sẽ không thay đổi.”

Uông Ninh Hi nắm chặt áo sơ mi của anh, vô tình nắm càng chặt hơn, cô chịu đựng một loại áp lực nặng nề không có lý do, gần như không thở nổi, cô chỉ có thể giữ chặt như vậy, bắt buộc bản thân chống đỡ, dùng sụp đổ vào lúc này.

Thiệu Duật Thần chậm rãi đẩy cô ra, đưa tay ra sau thắt lưng lấy một khẩu súng đưa tới trước mặt Uông Ninh Hi. Cô sùng sốt một lúc, không nhận lấy. Thiệu Duật Thần kéo tay cô ra đặt khẩu súng vào trong lòng bàn tay của cô, “Đừng nói Chính Đông không dạy em lắp đạn vào thế nào.” Anh vẫn cười nhạt, thật bình thường giống như khi anh đeo nhẫn cho cô, gọn sóng không sợ hãi, nhưng lúc nào cũng khiến cô có phần khó xử.

Ninh Hi cầm súng trong tay, mở ra hộp đạn rất lưu loát, nhìn bên trong đã đầy, rồi sau đó thật nhanh nhẹn vặn lại, động tác ca ca thật là *tượng mô tượng dạng* (giống khuôn mẫu giống hình dạng, rập khuôn hay bắt chước gì đó).

“Khó trách Chính Đông khen em là học trò tốt, còn làm rất giống như có chuyện vậy.”

“Cái gì gọi là giống như có chuyện, chính là có chuyện đấy.” Ninh Hi oán trách một tí, cầm súng khoe khoang ở trước mặt anh, nhưng Thiệu Duật Thần

thình lình đoạt lấy, trực tiếp chĩa ngay mũi của cô.

Nụ cười trên mặt Ưông Ninh Hi cứng lại, nghe thấy thanh âm nạp đạn lạnh như băng vang lên bên tai cùng với câu hỏi cũng lạnh đậm: “Ưông Ninh Hi, rốt cuộc em là ai?”

Sắc mặt của Ưông Ninh Hi lập tức trở nên trắng bệch, môi cô hé mở rồi lại nói không ra lời, cô bình tĩnh một chút, hình như lúc này cô không làm bất cứ điều gì để có nguy cơ bại lộ, “Duật Thần...” Thanh âm của cô run rẩy mang theo nghẹn ngào, ánh mắt vô tội và sợ hãi.

Thiệu Duật Thần lập tức nói lỏng tay, hòng súng lướt qua mũi cô, dừng lại bên môi cô, chỉ nghe một tiếng ba, đạn nhảy ra khỏi hòng súng đánh vào gương mặt lạnh băng của Ưông Ninh Hi, sau đó là tiếng nẩy lên lách cách trên sàn nhà bằng gỗ. Thiệu Duật Thần đến gần từng bước, trên mặt mang theo nụ cười xấu xa, anh dùng khẩu súng giữ cầm cô, “Có phải ông trời phái em đến thu phục anh hay không, vì sao ở trước mặt em anh không phải chính mình chút nào, một chút tự chủ cũng không có?” Anh duỗi tay đến bên hông cô, đột nhiên giữ chặt, từ phần eo đi xuống, hai người dán chặt vào nhau, Ninh Hi cảm thấy bụng mình giống như bị một khẩu súng khác chĩa vào, đầu óc nhất thời trấn tĩnh, cô oa lên khóc thành tiếng *tê tâm liệt phế (đau đến xé lòng)*, trong chốc lát lại nằm úp sấp trên vai anh, hung hăng cắn vào cổ anh, cô thật sợ, cũng thật đau, không phải sợ chết mà là sợ tổn thương lẫn nhau.

Thiệu Duật Thần nhũm mày một chút, cũng không phản kháng, cứ như vậy mà lẳng lặng vỗ lưng cô, “Đừng khóc, anh sai rồi được chưa.” Trò đùa này xem ra thật sự quá đáng.

Có lẽ nghe được tiếng động khác thường, cửa phòng đột nhiên bị phá mở, một đám người tiến vào, Thiệu Duật Thần nhanh nhẹn xoay người, lưng quay về hướng cửa phòng, anh ôm vai Ninh Hi, giấu chặt cô trong lòng, “Đi ra ngoài!” Anh lạnh lùng khiển trách.

Những người đi vào đều rất biết điều mà cúi đầu nhanh chóng đi ra ngoài, chỉ có Mục Uyển Thanh ở phía sau kiên quyết đứng tại chỗ, ánh mắt của cô ta như là muốn phun lửa, tuy rằng cô ta chưa từng có hy vọng xa vời bọn họ ở chung một phòng vẫn còn trong sạch thuần khiết, nhưng khi thật sự đề cô ta trông thấy người đàn ông kia ôm người phụ nữ nửa thân trần, nhìn thấy cổ anh có dấu răng màu đỏ, cô ta vẫn không có cách nào ung dung chấp nhận.

“Tôi nói đi ra ngoài, không nghe thấy sao?” Thiệu Duật Thần hét lớn một tiếng, vòng tay càng ôm chặt hơn, một tia sáng lo sợ, chỉ nghe thấy tiếng đập cửa to lớn ở phía sau. Trong đầu Thiệu Duật Thần xuất hiện dáng vẻ ghen ghét dữ dội của Mục Uyển Thanh, ở trong nhà này cũng chỉ có cô ta dám đập cửa của anh.

Ninh Hi dán sát khuôn mặt mình trong ngực anh, hơi thở gấp gấp dần dần lắng xuống, cô mở miệng nói một cách yếu ớt, “Có phải Mục tiểu thư hay không?” Cô đang thăm dò anh, thấy anh không trả lời cô lại cúi đầu khảy nút áo sơ mi của anh, “Có thể bị người ta thấy không?”

“Hừ! Sợ nhìn thấy thì sau này đừng la lớn tiếng như vậy!” Anh giả vờ giận dữ, nghiêng đầu cắn cổ cô, Ưông Ninh Hi hét lên một tiếng, sau đó lại nhìn xuống, cô không thể để cho người khác vọt vào nữa. Mục Uyển Thanh còn đứng tại cửa chưa đi được hai bước, cô ta cắn chặt môi, nắm chặt nắm tay, cuối cùng không quay đầu lại mà đến phòng ông cụ.

Thiệu Duật Thần dường như rất thoải mái nhìn cô đau đớn lại cúi đầu mà không dám rên rỉ ra tiếng, anh không kiêng nể gì hôn lên cổ cô, gặm cắn xương quai xanh xinh đẹp của cô, một bàn tay sờ trên ngực cô bỏ đi chiếc khăn tắm duy nhất kia, từ làn da trắng mịn của cô xuống dưới, cảm giác ẩm ướt nóng bỏng kích thích thần kinh của anh, có chút cấp bách không thể dằn nổi, anh cắn vành tai của cô khẽ nói, “Giúp anh lau người.” Thanh âm kia vừa thấp lại khàn giọng, Ninh Hi hơi hoảng hốt, nhưng tỉnh táo lại, cô vẫn còn một ít bạo đạn trước khi mê muội, “Em không muốn.”

“Vậy thì vừa lúc, không tắm rửa, dù sao tắm rồi cũng phải tắm lại nữa.” Đây dường như giải quyết chỗ ngứa.

Ngày hôm sau hai người thức dậy rất sớm, Thiệu Duật Thần không phải là người không có chừng mực, hôm nay có việc quan trọng, tối qua bọn họ sung sướng cũng có chừng có mực. Lúc xuống ăn sáng, Ninh Hi ngại ngùng nên tìm chiếc áo cao cổ mặc vào, Thiệu Duật Thần mặc kệ, vẫn mặc quần áo thường ngày, dấu răng nhỏ trên cổ cứ như vậy mà lộ ra, anh không hề kiêng dè, ngược lại nụ cười của Thiệu Duật Thần khiến Ưông Ninh Hi có chút xấu hổ. Mục Uyển Thanh buồn bực vì đầu ăn cơm của mình, không thêm liếc mắt nhìn một cái, một câu cũng không nói.

Khi lên lầu thay quần áo, Ninh Hi và Mục Uyển Thanh đối mặt tại cầu thang, cô ta liếc cô bằng ánh mắt khinh thường, “Ưông tiểu thư là quỷ hút máu à, sao lại thích cắn cổ. Hừ!” Nói xong cô ta kiêu ngạo khoanh hai tay mà lướt qua trước mặt Ninh Hi.

Thay quần áo xong, Ninh Hi suy nghĩ một chút vẫn cất khẩu súng vào trong túi, đúng lúc Thiệu Duật Thần vào phòng, anh thay áo sơ mi, đeo cà vạt, vật kỷ niệm tối qua của cô vừa lúc được che khuất, cô nhẹ nhàng thở ra, cô thật lo sợ anh cứ như vậy đi ra ngoài để cho toàn bộ thế giới đều biết anh bị quỷ hút máu cắn một miếng.

“Than thở tức giận gì đó, sợ anh để cho người khác biết em cắn anh?” Anh liền đến gần muốn hôn lên mặt cô, Ninh Hi né tránh, “Đi nhanh đi, đừng để người khác chờ chúng ta.”

Thiệu Duật Thần bất động, tò mò nhìn cô, “Bọn họ nên chờ chúng ta. Súng em đâu?” Anh hỏi.

Ninh Hi sững sờ một chút, “Ồ trong này, anh chờ chút.” Nói xong cô liền mở túi, cúi đầu bắt đầu lục lọi.

Thiệu Duật Thần nhìn không được mà lấy tay che miệng cười, nhìn cô loay hoay nửa phút mới lấy ra. Anh nhận súng, mở ngăn kéo bàn trang điểm bên cạnh bỏ vào, “Chúng ta đến công ty không cần mang theo, có anh ở đây mà, còn nữa vừa rồi để cho em dùng súng, đợi em tìm ra thì đã đánh thành than rồi.”

Ưông Ninh Hi cười âm thầm, cô sẽ không phạm sai lầm như thế.



Xe đậu tại lối vào của toà cao ốc Thiệu thị như thường lệ, Văn Chính Đông và Điền Kế Sơn một trái một phải mở cửa sau xe, cẩn thận che chở Thiệu Duật Thần và Uông Ninh Hi đi ra, đi chưa được mấy bước, chợt nghe thấy phía sau có xe đi lên, Thiệu Duật Thần quay đầu lại nhìn thoáng qua, anh dừng bước chân đứng tại chỗ, dù sao chú Tứ cũng là trường bối, lúc này thái độ của ông ta hẳn là hạ thấp.

Uông Ninh Hi đi theo sau anh cách nửa bước, toàn thân là bộ âu phục nhỏ màu trắng nhạt, nhìn già dặn lại không mất đi sự dịu dàng, tay cô nắm chặt túi xách, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt khác thường của người đàn ông gọi là Đoàn Dịch Lâm kia, cô sẽ sinh sôi nảy nở một loại bất an cực độ ở trong lòng, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, nụ cười phóng túng không đảng hoàng của hắn luôn khiến cô sồn tóc gáy. Giờ phút này Đoàn Dịch Lâm đang đi chú Tứ tập tễnh chậm chạp đi về phía bọn họ.

Thiệu Duật Thần đi trước vài bước đưa tay đỡ chú Tứ, vẻ mặt lo âu, “Chú Tứ, thực ra có chuyện gì lớn ngại có thể dặn dò tôi xử lý, lúc này ngài nên ở nhà dưỡng sức cho khoẻ, chuyện của Quảng Sinh thật đáng tiếc, chú Tứ nên nén bi thương thuận theo sự thay đổi.”

Sắc mặt của chú Tứ dường như không giống với thân thể có vẻ không tốt của ông ta, trong lòng Thiệu Duật Thần khó tránh khỏi bồn chồn, đây rốt cuộc là bệnh thật hay là giả vờ bệnh.

“Hiền chất có lòng hiếu thuận ta cũng cảm thấy thoải mái rồi.” Chú Tứ lắc đầu, “Đáng thương Quảng Sinh của ta, vì hạng mục này...” Chú Tứ dừng lại, như là muốn nghẹn ngào nhưng không rơi nước mắt, khoảnh khắc đó, trái tim của Uông Ninh Hi lập tức lạnh buốt, thế giới này thật sự không có chút nhân tình đáng nói, một người cha đối với cái chết của con mình không phải đau lòng khắc cốt ghi tâm mà là dùng hắn để tranh thủ lợi ích, diễn xuất vụng về kia khiến cô hiểu rõ một loại thể lương khác, người thân nhất ra đi kỳ thật không thể đổi về một giọt nước mắt.

Cuộc họp hội đồng quản trị lần này không có gì bất ngờ xảy ra, quan hệ công chúng của chú Tứ không hề lãng phí, ngoại trừ Thiệu Duật Văn chống lại nhưng không đủ sức, gần như toàn bộ phiếu đều thông qua. Chủ động của Thiệu Duật Thần trái lại vì anh tranh thủ một ít chủ động, bởi vì đã có chiều hướng thông qua. Uông Ninh Hi nhìn người đàn ông ngồi trên vị trí chủ tịch xa xa, trong lòng dâng lên một loại kính phục, rốt cuộc anh dường như đều có thể nắm chắc chuẩn xác bất cứ tình thế nào, nhưng cô chuyển sang đồ mờ hơi lạnh, ngoại trừ nắm chắc tình thế anh còn nắm chắc cái gì. Đem qua cái gọi là trò đùa kia, rốt cuộc có một chút thực sự nào không?”

“Uông tiểu thư?” Một tiếng của Thiệu Duật Thần làm cho Uông Ninh Hi đang thất thần trở về đề tài thảo luận của hội đồng quản trị lần nữa, “Cô cảm thấy đề nghị của tôi thế nào?”

Uông Ninh Hi nhìn xung quanh, tất cả mọi người đang giơ tay, cô thật không nghe vào chút nào, “Tôi đồng ý với ý kiến của anh.” Nhưng cô biết lúc này cô nói như vậy là đúng.

Thiệu Duật Thần cười bất đắc dĩ, nhìn thấy vẻ ngây thơ lại đáng yêu của cô trong lòng anh cũng ngọt ngào, “Tốt lắm, tất cả chúng ta đã nhất trí thông qua, đường thủy mới sẽ là chi nhánh của chúng ta tại Malaysia để tiến hành kinh doanh, Thiệu thị không mở văn phòng tại Đông Nam Á.” Thiệu Duật Thần dừng một chút, “Việc bố trí nhân sự của chi nhánh tôi để chú Tứ làm chủ việc này, các vị đồng sự có ý kiến không?”

Mọi người tham dự đưa mắt nhìn nhau, sau đó bắt đầu thì thầm nói riêng với nhau, nếu không phải Thiệu Duật Thần nói trước với Uông Ninh Hi, cô nhất định sẽ rất ngạc nhiên, nhưng anh đặt ra quy mô tiến hành như vậy vẫn làm cho cô có chút bất ngờ.

Trên đường về nhà, Ninh Hi nhìn vài lần nhưng vẫn không nhìn được, “Như thế có phải để cho bọn họ quá thuận lợi không?”

Thiệu Duật Thần cười nhạo, “Thực ra họ có thể dễ dàng mở đường thủy này, không bằng anh làm *thuận thủy nhân tình*\*.” Trong xe khôi phục lại sự im lặng, Uông Ninh Hi có chút bất an, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng một câu sau của Thiệu Duật Thần lại khiến cô thực sự sợ đến trong xương cốt.

(\*) thực hiện một ân huệ mà bản thân không cần tốn nhiều công sức

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 27: Bách mật nhất sơ (\*)

(\*) cẩn thận mấy cũng có sơ sót

Thiệu Duật Thần một tay kéo tay của Ninh Hi, một tay đỡ đầu cô tựa trên vai mình, “Em cảm thấy cuộc sống hiện tại thế nào, thực ra cũng không khó quen như vậy phải không?” Ngữ khí của anh thân nhiên, nghe không ra bất cứ tâm trạng gì. Uông Ninh Hi bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn anh hết sức ngạc nhiên, lúc này anh có ý gì? Cô không dám suy nghĩ, phản ứng theo bản năng của cô chính là kinh ngạc và sợ hãi, anh không muốn buông tha?

Thiệu Duật Thần vẫn cười như trước, nhưng Uông Ninh Hi lại không có cảm giác *như một cơn xuân phong*\* của ngày xưa, chỉ cảm thấy toàn thân đều đang phát run, nếu thật như vậy cô phải làm sao bây giờ, báo động trước với cảnh sát, sau đó ở bên cạnh anh lấy chứng cứ anh tham dự xã hội đen phạm tội, rồi để cảnh sát hành động phá vỡ hội Thanh Sơn? Bằng không thì lại thế nào, từ nay về sau phản bội, đi theo một lão đại, nhìn anh ở trong vực sâu tối tăm không ngừng sa đoạ, có lẽ ở bên cạnh cùng bày mưu tính kế? Cô không muốn làm người trước, cũng không làm được người sau.

(\*) chìm đắm trong hoàn cảnh tốt đẹp, tâm tình vui sướng thoải mái, giống như đứng trong gió xuân ấm áp.[nguồn: 4vn.eu]

Trong lúc nhất thời Uông Ninh Hi lại mất đi tiếng nói, không thể biểu đạt ra gì hoặc là muốn bày tỏ quá nhiều thế nên tạm thời không thể lên tiếng.

Thời gian còn lại trong ngày cô cứ mơ hồ rối trí như vậy, cho dù làm gì cũng luôn thất thần, Cẩm Nhiên xoay người ở bên cạnh cũng không có cách đã động đến tinh thần của cô, lúc tối, Văn Chính Đông ở lại trong phòng sách của anh rất lâu, sau đó thì một mình anh ta ra ngoài. Ninh Hi nằm trên giường từ đầu đến cuối không thể yên ổn đi vào giấc ngủ, lòng cô sớm đã vương trên thân thể của người kia.

Không biết qua bao lâu, Ninh Hi nghe thấy tiếng động của cánh cửa, nghe bước chân cô biết anh đã trở lại, cô nhắm mắt giả bộ ngủ, không muốn anh suy nghĩ nhiều. Nhưng Thiệu Duật Thần nhìn thấy thân thể cứng ngắc của cô, anh đã biết cô không ngủ, có lẽ là thiếu cảm giác an toàn, mỗi lần khi cô ngủ đều cuộn mình, ôm chặt gối đầu, chần hoặc là người anh, dường như chỉ có như vậy mới có thể tìm được an ủi.

Ninh Hi lắng nghe phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào, cô muốn đổi một tư thế thoải mái hơn, nhưng phát hiện tự mình động một chút cũng rất khó khăn, cứng nhắc quá lâu, cơ thể cô hơi đau. Hiện tại người kia đã trở về, cô cũng chằm chằm trấn tĩnh lại. Không biết qua bao lâu, cô mơ mơ màng màng cảm thấy vị trí bên cạnh mình lõm xuống, một cánh tay khoát lên người cô. Ninh Hi nắm lấy tay anh, thân thể xê dịch về phía sau dựa vào vòng tay của anh, điều này xuất phát theo bản năng, cô dần dần đi vào giấc mộng, một đêm này khiến cô hiểu rõ chờ người khác vất vả và dày vò như thế nào.

Thiệu Duật Thần cũng nhích lại gần cô, ôm cô thật chặt, đối với cô anh trước sau vẫn quyến luyến không rời, cho dù trên người cô có điểm đáng ngờ, không hề đáng để anh hoàn toàn tin nhiệm. Có đôi khi anh thậm chí suy nghĩ có nên thực sự đuổi cô đi hay không, cô ở lại bên cạnh anh như vậy sẽ chỉ khiến anh tiếp tục trầm luân. Một ngày nào đó khi những việc trùng hợp mà anh tự an ủi mình rốt cuộc không thể lừa gạt bản thân, cô có thể đã đào phần mộ cho anh hay không? Mỗi khi nghĩ đến đây anh đều nhìn không được mà đau lòng, nhưng anh đang đánh cuộc, đánh cuộc Thiệu Duật Thần anh nỗ lực trong thời gian dài như vậy không thể thu hoạch được gì, đánh cuộc anh không nhận thức người vô cảm.

Buổi sáng khi Uông Ninh Hi thức dậy, cô cảm giác mặt trời đã lên cao, hơi động dậy thì cảm thấy sau lưng mình tựa vào một lồng ngực rắn chắc, tất cả ý nghĩ của đêm qua dần dần trở lại, cô cười nhàn nhạt, sau đó nhìn không được mà lo âu. Cô không xoay người lại, cứ như vậy được anh ôm vào trong ngực, Thiệu Duật Thần hẳn là còn chưa tỉnh, bằng không anh cũng chẳng có nề nếp thế này. Ninh Hi nghĩ hôm qua anh về trễ như vậy nên không nỡ lòng quấy rầy anh, cô cứ lẳng lặng như thế ở trong lòng anh, không nhúc nhích. Vòng tay của anh rất ấm áp, nhưng lại không cho Uông Ninh Hi cảm giác kiên định vào lúc này, cô không muốn rời khỏi anh.

“Suy nghĩ gì đấy?” Thiệu Duật Thần hí mắt, bộ dáng còn có một nửa thần trí ở trong mộng, anh nhẹ nhàng hôn lên bờ vai trắng nõn mịn màng của Ninh Hi, “Sao không gọi anh dậy?” Anh nhúc nhích, xoay bờ vai của Ninh Hi lật cô nằm ngửa, anh gối đầu lên ngực mềm mại của cô, lắng nghe nhịp tim hỗn loạn.

Thiệu Duật Thần vron ngón tay trên ngực bên kia của cô, chậm rãi vuốt ve, “Ninh Hi, nhịp tim của em đập loạn quá, em sao thế?” Anh nhắm mắt thờ ơ hỏi.

Trong lòng Uông Ninh Hi kéo căng một chút, hiện tại cô đang ở trước mặt Thiệu Duật Thần ngoài bối rối vẫn là bối rối, cô thật sự muốn hỏi ngày hôm qua anh nói câu kia rốt cuộc là có ý gì, nhưng cô biết thời cơ không thích hợp, làm như vậy rất không cẩn thận.

Cô bắt lấy tay anh không cho anh sờ loạn nữa, “Anh thế này, nhịp tim em khó mà không loạn.” Cô hờn dỗi nói xong, đầu gối từ từ đứng vững cạ sát thân dưới của anh, cô đứng dậy áp sát người anh, gối đầu lên ngực anh, “Em thật muốn xem anh loạn hay không loạn.”

Thiệu Duật Thần nằm yên, nhắm mắt lại, Uông Ninh Hi có thể cảm giác cả người anh dần dần căng thẳng, nhưng trái tim vẫn bình tĩnh như cũ. Cô ngừng đầu nhìn anh, trong ánh mắt loé lên tia sáng, bên trong là kinh ngạc và tí xíu lo âu, cô muốn bản thân tức giận một chút, nhưng cô không cho phép bản thân mình sợ hãi.

“Thế nào?” Anh vẫn không mở mắt, miệng cong lên cười đến mức rạn rở.

Lòng bàn tay của Uông Ninh Hi vỗ mạnh vào ngực anh, bủ môi, “Anh không hề yêu em, hoàn toàn không chút động lòng.” Nói xong cô muốn đứng dậy lại bị anh giữ chặt, trở mình đặt cô ở dưới, “Trái tim của anh không loạn chút nào, bởi vì yêu em nên nó mới đập, nhưng đầu óc của anh rối loạn...” Hơi thở anh hơi dồn dập, anh nhắm mắt, cúi đầu chậm rãi hôn lên trán cô, đôi mắt, cái mũi, hai má, “Anh không biết có nên... giết chết em hay không.” Lời nói của anh tới bên miệng vẫn cứng rắn nuốt xuống ba chữ “vạch trần em”, anh nửa đứng dậy, mở to mắt, một bàn tay với tới chân cô mở ra, anh vẫn lộ ra nụ cười xinh đẹp, cơ thể lại không chút lưu tình mà nặng nề đưa đỉnh đầu tiến vào trong lõi giữa khô khan. Ninh Hi chưa chuẩn bị, bất ngờ căng cứng như vậy mà không kịp phòng bị, đau đến kêu lên lớn tiếng.

Thiệu Duật Thần đã không còn dịu dàng và quan tâm như trước, anh va chạm hung hăng, hoàn toàn bất chấp tiếng rên rỉ đau đớn của người ở dưới, anh nhú chặt lông mày, nhìn thấy bộ dáng của cô, trong đầu giống như một bộ phim hiện ra tất cả những chuyện trước kia: tại hiện trường vụ nổ cô nắm chặt áo khoác bác sĩ của anh không cho anh ra ngoài, tình cảnh như vậy cô làm sao bình tĩnh chờ đợi, tối đó anh kiên quyết đi như thế cô cũng chưa hề giữ lại, nhưng trong một đêm cô liên thay đổi 360 độ, biến số duy nhất ở đây, chính là cánh sát tên là Phương Văn Chính kia.

Lúc Thiệu Duật Thần nhìn máy thu hình theo dõi tại hành lang phòng bệnh của Ninh Hi mấy ngày đó, anh không có cách nào hình dung nỗi khiếp sợ của mình, trong đầu thật sự trống rỗng, bản thân giống như trong trạng thái chân không, xung quanh đều không có cảm giác gì.

Đối với thái độ đột nhiên thay đổi của Ninh Hi, đối với sự nhạy bén của cô, đối với tất cả sự khác thường của cô, anh đưa ra một vạn lý do để an ủi, tìm một vạn bằng chứng có thể bỏ qua, nhưng khi những hình ảnh hiện ra rõ rệt trước mặt mình, anh không ngừng nói với bản thân có lẽ đây chỉ là trùng hợp, nhưng cũng rất khó thuyết phục chính mình tin tưởng.

“Duật Thần, anh đừng như vậy, em đau chết.” Ninh Hi nức nở, nước mắt pha lẫn với mồ hôi rơi xuống từ trên tóc anh khiến cho khuôn mặt cô rối tinh rối mù. Thiệu Duật Thần bình tĩnh lại, nhìn thấy vẻ uỷ khuất khó chịu của cô, anh đột nhiên mềm lòng. Anh dừng lại, chậm rãi rút ra, cúi đầu phát hiện trên mặt hơi có tơ máu, một đêm không ngủ, đầu óc rối loạn lập tức tỉnh táo lại, miệng anh khẽ nhếch lên, ánh mắt có chút ửng máu, vẻ mặt anh áy náy, anh nắm sấp xuống ôm chặt Ninh Hi, chôn vùi khuôn mặt ở giữa đôi gò bồng đảo của cô, “Anh xin lỗi.” Thanh âm của anh rất nhỏ, có chút thấp bé, thực ra anh không quan tâm cô là cảnh sát hoặc là mật thám gì đó, nhưng anh để ý có lẽ cô không hề yêu anh, lúc này chỉ là diễn trò mà thôi.

Ninh Hi không biết anh làm sao, chỉ cảm thấy trong lòng âm ứ theo.

Ban ngày vẫn không biết tung tích của Thiệu Duật Thần, Ninh Hi không quá lo lắng bởi vì Văn Chính Đông cùng đi với anh. Bởi vì không thoải mái, Ninh Hi không xuống ăn cơm mà vẫn ở trên giường. Vừa qua bữa trưa, Ninh Hi nhận được tin nhắn: gấp chỗ cũ.

Thần kinh của cô lập tức kéo căng lên, xem ra cảnh sát đã nhận được tin tức. Hơn nữa sự việc đã nghiêm trọng đến nỗi cần gấp mặt, thực ra có thể không gấp mặt họ lần này. Ninh Hi suy nghĩ một chút, cuối cùng cô vẫn đồng ý, có một số việc cô cũng cần giáp mặt theo kịp nói rõ ràng, che dấu đối với ai cũng không có lợi ích.

Thu dọn thoải mái, Ninh Hi mở cửa phòng thì thấy Điền Kế Sơn vẫn đứng ở cửa, cô sững sốt một chút, bình thường không cảm thấy thế nào, hoá ra cô còn có một bảo vệ bên người. Cô cười một cái với anh ta, “Tôi muốn ra ngoài mua một chút đồ, anh cùng tôi ra ngoài một chút đi.”

Hiện tại là thời điểm sợ bóng sợ gió, trên đường đều đồn đãi Thiệu Duật Thần xuống tay với người thân nhất của chú Tứ, lúc này đặc biệt phải cẩn thận, dù sao Ông Ninh Hi có ý nghĩa khác biệt đối với Thiệu Duật Thần, nếu hiện tại xuống tay với Ông Ninh Hi, đối với Thiệu Duật Thần cũng là một đả kích trí mạng.

Điền Kế Sơn cung kính xoay người chào, “Xin phu nhân đợi một chút, tôi đi chuẩn bị xe.” Nói xong anh ta xoay người đi xuống lầu. Điền Kế Sơn không trực tiếp đến nhà để xe mà gọi điện thoại cho Văn Chính Đông, nhưng gọi hai lần đều không thể nói máy.

Văn Chính Đông ngồi trong xe đang chờ ở ngoài cửa nhà của Triệu Trung Sâm, bởi vì phải đợi tin của Thiệu Duật Thần, lúc này điện thoại của ai anh ta cũng không dám tiếp, sợ chậm trễ chính sự. Khi Thiệu Duật Thần bàn bạc ổn thỏa sự việc từ đại sảnh đi ra, điện thoại vừa lúc vang lên, là Điền Kế Sơn, anh khẽ nhíu mày, Điền Kế Sơn có chuyện gì đều sẽ báo trước cho Chính Đông, anh hơi buồn bực, cuối cùng vẫn tiếp máy.

“Thiệu tiên sinh, phu nhân muốn đi ra ngoài mua đồ.” Chuyện này anh ta tuyệt đối không thể làm chủ, không gọi được điện thoại của Văn Chính Đông, anh ta cũng chỉ có thể báo cáo với ông chủ.

Lông mày của Thiệu Duật Thần nhíu chặt, anh thật sự không nghĩ ra Ông Ninh Hi còn có thứ gì cần mà tự mình ra ngoài phố mua, cô cũng không phải người phụ nữ không hiểu chuyện, lúc này lại không nên đi dạo phố, điều này khiến anh nhớ tới từ “kết nối” không hề hài hoà.

Anh dừng một chút, cuối cùng lạnh lùng mở miệng, “Chuyện này cậu còn nói với ai?” Gương mặt anh bình tĩnh, nghe được câu trả lời của đối phương anh thờ dãi nhẹ nhõm, “Sau này phu nhân muốn đi đâu thì cậu đi cùng với cô ấy, cô ấy bảo cậu đừng đi theo, cậu liền cách xa một chút, sau này chuyện về phu nhân chỉ nói với một mình tôi, bao gồm Chính Đông cũng không cần biết.” Phải biết rằng nếu có một ngày nội tình của Ông Ninh Hi phơi bày ra, với tư cách là đương gia của hội Thanh Sơn, đây tuyệt đối không phải là chuyện quang vinh gì, đến lúc đó e rằng muốn bảo vệ mạng sống của Ông Ninh Hi anh cũng không bảo đảm.

Cúp điện thoại, Thiệu Duật Thần lập tức gọi lại một dãy số, anh chỉ nói một câu, “Đi theo Ông Ninh Hi, tôi phải biết cô ấy gặp mặt ai, làm cái gì, không được rút dây động rừng.”

Văn Chính Đông nhìn Thiệu Duật Thần phía xa xa đang đi ra, sắc mặt khàn trương cứng lại rồi cuộc hơi dịu đi, anh ta mở cửa xe nghênh đón, “Anh không nên vào trong một mình, thật sự làm tôi sợ muốn chết.”

Thiệu Duật Thần cười, “Hiện tại tôi là cổ đông lớn, tại sao phải sợ hấn trực tiếp diệt trừ tôi.”

“Nhưng lần này anh vốn cướp đoạt việc làm ăn của hắn, nghe nói chú Tứ rất có thể để Đoàn Dịch Lâm kia chủ trì công ty mới, đến lúc đó khẳng định khó tránh khỏi phiền toái.” Nói xong Chính Đông nhìn di động của mình, “Vừa rồi ngay cả điện thoại tôi cũng không dám tiếp.” Nói xong anh ta lấy điện thoại gọi lại, vừa lúc Điền Kế Sơn lái xe chở Ông Ninh Hi tới cửa, thấy điện thoại của Văn Chính Đông anh ta không biết có nên tiếp hay không, Ông Ninh Hi ngồi phía sau lại nhìn ra sự căng thẳng từ bên mặt của anh ta, chắc hẳn ban nãy không đi chuẩn bị xe mà là đi báo cáo.

Qua một hồi lâu, Điền Kế Sơn vẫn tiếp điện thoại, nhưng cho dù là ngại Ông Ninh Hi ở phía sau hay là dấn dò của Thiệu tiên sinh, anh ta cũng không nói gì cả. Văn Chính Đông cúp điện thoại, hướng về Thiệu Duật Thần cười cười, “Vừa rồi không biết Kế Sơn có chuyện gì, bây giờ lại không có.”

Thiệu Duật Thần không nói gì, chỉ cười nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tài miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 28: Mặt nạ

Uông Ninh Hi bảo Điền Kế Sơn ngừng xe tại cửa công ty bách hoá lớn nhất trong thành phố.

“Tôi muốn đi shopping, anh muốn đi cùng không?” Nói xong cô dừng một chút, “Anh vẫn nên đi theo tôi, để tránh tiên sinh lo lắng.” Nói xong cô đẩy cửa xuống xe, Điền Kế Sơn không dám dây dưa cũng vội vàng đi theo.

Ninh Hi ở trong tiệm đi vài vòng, quả thực thu hoạch cũng không ít, đồ tây còn có áo thun, đương nhiên cũng mua không ít cho Thiệu Duật Thần và một số quần áo thoải mái mặc ở nhà, về phần âu phục và áo sơ mi, đều phải chú ý mua theo yêu cầu của Thiệu tiên sinh.

Điền Kế Sơn cứ đi theo sau cô, giúp Uông Ninh Hi xách túi, đến một cửa tiệm đồ lót, Uông Ninh Hi nhìn mặt tiền cửa hàng ở trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ khó xử, cô quay đầu nhìn Điền Kế Sơn, “Nếu không thì bây giờ anh hãy chờ tôi ở cửa đi, dù sao chỗ này cũng không lớn, liếc qua thấy ngay, anh đi theo tôi lại cảm thấy...”

Ninh Hi chưa nói xong, Điền Kế Sơn đã biết, sau đó lùi một bước, “Phu nhân, tôi hiểu, xin người cũng cẩn thận một chút.”

Uông Ninh Hi thật không ngờ lại dễ dàng như vậy, trong lòng có chút buồn bực, cô nhìn xung quanh một lúc, người đến người đi rộn ràng nhốn nháo, rất khó nhận ra ai đang mua sắm, ai lại có dụng ý khác giống cô.

Uông Ninh Hi đi trong tiệm vài vòng, không để ý mà chọn vài kiểu dáng có chút quyến rũ rồi đi vào phòng thử đồ. Chốt cửa được cài vào, khuôn mặt Uông Ninh Hi lập tức trầm xuống, cô quay đầu nhìn Phương Văn Chính, “Như vậy rất mạo hiểm, Thiệu Duật Thần rất nhạy bén, anh thế này sớm hay muộn sẽ làm tôi bại lộ.” Cô cau mày, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Phương Văn Chính chưa từng dây dưa gì đó với cô, anh ta cúi đầu nhìn thấy vài thứ áo lót trong tay cô, ánh mắt hơi u ám, trong lòng chua xót.

“Thiệu thị muốn mở tuyến đường ở Đông Nam Á, chuyện này tại sao cô không nói với tôi, cô đừng nói cô không biết trước, 10% cổ phần công ty của cô lại vui vẻ bỏ phiếu cho Thiệu Duật Thần.”

Uông Ninh Hi lấy làm kinh hãi, cô thật không ngờ Phương Văn Chính lại biết rõ tình hình như vậy, phản ứng đầu tiên trong đầu của cô là Văn Chính Đông, nhưng việc này dường như có lẽ không phù hợp với ý nghĩ của cô, mấy ngày nay quan sát anh ta khiến cô khẳng định, anh ta tuyệt đối không phải là người sẽ dồn ép Thiệu Duật Thần tới bước đường cùng.

“Sao anh lại rõ ràng như vậy, là do người kia báo cáo?” Cô muốn mình phải hiểu rõ ràng.

“Việc này cô không cần quan, trước tiên hãy nói tại sao cô không báo cáo?”

“Anh không nói rõ ràng, tôi sẽ không giải thích bất cứ điều gì với anh.” Uông Ninh Hi nắm chặt mắc áo trong tay, thái độ cứng rắn khác thường.

Phương Văn Chính hơi bất đắc dĩ, ngừng trong chốc lát, anh ta nâng mắt kính: “Hồ cảnh ti có đường dây báo cáo của ông ta, e rằng ở trong hội Thanh Sơn còn có người khác của chúng ta, tóm lại, Ninh Hi tự cô nhất định phải kiên trì, chúng tôi không phải chưa từng có năm vùng phản bội, kết cục của bọn họ không cần tôi nói cô cũng rõ ràng, đến lúc đó hai bên đều không có đường sống.”

Uông Ninh Hi ngẩng đầu nhìn anh ta, sắc mặt càng khó coi: “Anh lại nghi ngờ tôi phản bội? Phương Văn Chính ở trong lòng anh tôi là một người có lập trường không kiên định sao? Anh muốn tôi làm sao bây giờ, tại hội đồng quản trị bỏ phiếu chống lại Thiệu Duật Thần? Vậy tôi làm sao sống yên bên cạnh anh ta?” Cô hơi nóng nảy, cố gắng hạ giọng xuống không cho mình hô to.

Phương Văn Chính cũng không nhú mày, “Chẳng phải cô vẫn không muốn làm sao, tôi có thể cho cô sớm rút khỏi, tình trạng hiện tại của cô quả thật không thích hợp tiếp tục nữa.”

Uông Ninh Hi đột ngột ngẩng đầu nhìn anh ta, trên mặt đều là biểu tình kinh ngạc, “Anh bảo tôi rút khỏi? Anh không phải điên rồi chứ, tôi sẽ mất mạng đó. Phương Văn Chính rốt cuộc anh có lo lắng cho tôi hay không, hiện tại trong hội Thanh Sơn rối rắm phức tạp, một bước sai lầm sẽ gây ra họa sát thân, lúc này anh lại có thể làm cho tôi bại lộ, trong lòng anh ngoại trừ thắng chức của anh, còn có thứ khác không?” Cảm xúc của Ninh Hi có phần không thể khống chế, cô trút hết mọi ý nghĩ nói ra, “Đừng nói anh không có, nghĩ lại họ Hồ là IPCC\* tại khu phía đông, anh sớm coi trọng vị trí của ông ta, vụ án này đối với các người đều là cân lượng của tiền đồ cá nhân.”

(\*) IPCC nghĩa là Independent Police Complaints Commission (Ủy Ban Khiếu KIỆN Cảnh Sát Độc Lập)

Phương Văn Chính nhíu mày, anh ta không nói gì cả, không thể phủ nhận, anh ta quả thật từng nghĩ như vậy, ý nghĩ sai lầm này hôm nay đã khiến anh ta hối hận không kịp. Trong không gian chật chội này, không khí phát ra càng lo lắng, ánh mắt Ninh Hi hơi đỏ, cô quay đầu không nhìn người kia, mấy năm nay anh ta cũng giúp cô không ít, những lời này nói ra rốt cuộc là đã kích người.

“Ninh Hi, tôi xin lỗi.” Thanh âm của Phương Văn Chính yếu ớt ở phía sau nói, “Nếu tôi sớm thấy rõ trái tim của mình thì tôi sẽ không cho cô tiến vào, tôi thu hồi những lời vừa nói, là tôi lo lắng không chu đáo, nhưng Ninh Hi tôi tuyệt đối không để cô xảy ra chuyện. Thiệu Duật Thần người này rất sắc sảo, con đường của hội Thanh Sơn và Thiệu thị đã quá sâu, cô nhất định phải cẩn thận, về sau nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì tôi sẽ tận lực tránh gặp mặt cô, cô hãy tự lo liệu, ngàn vạn lần đừng thể hiện, có cơ hội rút khỏi thì đến đây đi, hiện tại anh ta thế này hoàn toàn không thể cho cô hạnh phúc, đừng lưu luyến vòng gì đó.”

Mọi thứ trong tay Uông Ninh Hi đều rơi xuống mặt đất, cô chưa từng nghĩ tới Phương Văn Chính sẽ nói những lời như vậy với cô. Cô không biết làm sao mà nhìn Phương Văn Chính đang giúp cô nhặt đồ đặc rơi ở dưới đất, “Dọn dẹp một chút rồi đi ra ngoài, lâu quá sẽ khiến người ta nghi ngờ.”

Ninh Hi chậm rãi nhận đồ đạc, “Thực ra chuyện thông qua tuyến đường kia anh ấy có nỗi khổ tâm, chú Tứ dùng cái chết của đứa con tạo áp lực với anh ấy, mọi người trong hội đồng quản trị nghiêng về chú Tứ, anh ấy bắt buộc đi mới dùng đến khúc tuyến cứu quốc.”

Phương Văn Chính cười khổ, “Ninh Hi, ở trong mắt cô, hiện tại anh ta khắp nơi đều là bắt buộc đi. Đi thôi, bảo trọng!”

Uông Ninh Hi cũng cảm thấy chỗ này không thể ở lại nữa.

Thiệu Duật Thần ngồi trong xe vẫn nắm chặt nắm tay, trong lòng anh lo lắng sợ hãi, lo lắng cô gặp chuyện không may, sợ hãi từ trong tay người khác thấy điều không muốn thấy, anh lấy điện thoại ra, từ từ xem danh bạ, tìm được số điện thoại của điều tra viên, anh do dự không biết có nên hay không. Điện thoại thông qua, trong nháy mắt nói mấy thì anh lại tắt.

Tâm trạng của Thiệu Duật Thần trở nên không tốt, anh xuống xe không nói một câu liền đi thẳng tới phòng sách. Văn Chính Đồng kinh ngạc nhìn bóng dáng anh mà hơi khó hiểu, rõ ràng vừa rồi đàm phán rất thuận lợi, trên đường đi lại đột nhiên thay đổi tâm tình.

Thiệu Duật Thần vào phòng sách đóng cửa lại rồi lập tức lấy điện thoại gọi cho Điền Kế Sơn. Điền Kế Sơn mạo hiểm qua lại dưới ánh mắt hèn mọn của quần chúng mà nhìn chằm chằm không nháy mắt theo dõi tình hình ở trong tiệm đồ lót, anh ta liền thấy Lư Bội Nghiên từ trong phòng thử đồ đi ra, trong tay cũng cầm đồ lót giống như Uông Ninh Hi, anh ta cảm thấy người phụ nữ này rất quen mặt nhưng không nhớ ra.

Anh ta nhất thời phản ứng một lúc, sau đó thì thấy Uông Ninh Hi đã đứng bên cạnh Lư Bội Nghiên, treo đồ trở lại chỗ cũ, Lư Bội Nghiên cũng đem đồ giống vậy treo trở về. Hai người liếc nhìn nhau một cái, Ninh Hi chưa từng gặp người phụ nữ này, chỉ là xuất phát từ lịch sự mà mỉm cười một cái.

Lúc Uông Ninh Hi mang theo đồ đi ra thì trông thấy Điền Kế Sơn đang gọi điện thoại, xem thái độ cũng biết là Thiệu Duật Thần, cô nhỏ giọng hỏi: “Là tiên sinh sao?” Sau khi nhận được câu trả lời xác định, cô liền vội vàng cầm lấy điện thoại, nghe thấy một tiếng dịu dàng ở bên trong, “Ninh Hi!”

Thân thể cứng ngắc của Uông Ninh Hi lập tức trở lại bình thường, “Anh trở về nhanh thế, nhưng em còn chuyện qua trọng vẫn chưa xong, làm sao bây giờ?” Cô bấu môi, bộ dáng trêu ghẹo người khác rất dễ thương. Điền Kế Sơn nhìn thấy không khỏi hâm mộ và hiểu rõ, hâm mộ Thiệu tiên sinh có được người phụ nữ như vậy ở cùng bên cạnh, hiểu rõ vì sao Thiệu Duật Thần cưng chiều cô như thế.

Khuôn mặt Thiệu Duật Thần u ám, nhưng thanh âm vẫn dịu dàng, “Em ở đâu? Làm gì đó, anh đi đón em”

“À, hiện tại em ở bách hoá Phù Sinh, lát nữa muốn đi mua một số vật liệu, em muốn học làm điểm tâm và bánh ngọt. Chờ khi Thiệu tiên sinh của chúng ta làm việc không ngừng mà mệt mỏi, đói bụng, thì em sẽ tự tay làm cho anh rồi đưa đến phòng sách.” Ninh Hi cười khanh khách, “Em không ở lâu đâu, anh khỏi cần đến đây, không nói nữa, cúp máy nhé.”

Thiệu Duật Thần nghe tiếng đồ đồ trong điện thoại thì cảm thấy lạnh lẽo, hai tay anh nắm chặt điện thoại, bỗng nhiên trên mặt lộ ra nụ cười khổ bất đắc dĩ, “Ninh Hi, chừng nào thì em mới có thể thẳng thắn với anh, anh có thể tha thứ cho em, cho dù em có mục đích gì, chỉ cần em đứng lại anh đều có thể không quan tâm”

Lúc này có tiếng gõ cửa phòng sách, Thiệu Duật Thần bình tĩnh lại, dùng tay xoa khuôn mặt để mình nhìn có tinh thần một chút, làm xong anh đứng dậy đi mở cửa, đứng bên ngoài chính là Mục Uyển Thanh, Thiệu Duật Thần dừng một chút, đi ra ngoài hai bước rồi trở tay đóng cửa lại, anh không muốn để Mục Uyển Thanh đi vào, “Chúng ta ngồi ở bên ngoài đi.”

Mục Uyển Thanh nhìn ra anh đề phòng cô ta, trong lòng khó chịu, cô ta biết trong tay anh có kế hoạch cải tổ Thiệu thị, Thiệu Duật Thần vẫn muốn hoàn toàn tách rời Thiệu thị và hội Thanh Sơn, việc này đối với cô ta mà nói là kiêng kỵ to lớn, phải biết rằng hội Thanh Sơn đã không như trước kia thu phí bảo vệ gây hại cho cuộc sống, nó cần một cơ cấu đứng đắn để che dấu hành vi phạm tội, cần phải có một cơ cấu để rửa tiền đen, cho dù là Mục Uyển Thanh máu lạnh, cô ta cũng không bằng lòng cầm tiền bẩn dính máu đi SHOPPING.

“Duật Thần, sắc mặt của anh không tốt lắm.” Uyển Thanh cau mày, bộ dáng lo lắng, “Em nói anh đừng không thích nghe, anh là anh trai của em nên em mới khuyên, có một số việc anh phải tiết chế một chút, đừng để bản thân mệt mỏi suy sụp, dù sao chuyện công ty và bang hội đã đủ khiến anh bận rộn. Có một số thời điểm giết người không cần vũ khí, *sắc tự đầu thượng nhất bả đao\**, hiện tại anh lại có phần như quân vương không sớm lên triều, đừng bị người khác khuấy động mà không biết, gần đây trong công ty liên tục gặp phiền phức. E rằng chị hai không thể đối phó, anh đừng trùng mý nhân kế.”

(\*) trên đầu chữ “sắc” là con dao, ý là đàm mê dục vọng có thể dẫn đến hậu quả khó lường.

Thiệu Duật Thần hơi giật mình, nhưng anh vẫn mỉm cười, “Uyển Thanh, cô bé em làm thế nào mà nói chuyện không có chừng mực, cẩn thận không gà đi được. Còn nữa em đừng nói anh như hôn quân, ngộ nhớ hội Thanh Sơn và Thiệu thị xảy ra sơ suất gì, lỗi lầm này của anh không thể tha thứ.”

“Nếu thực sự xảy ra chuyện vì việc này, lỗi của anh vẫn được tha thứ, tiền và địa vị ngược lại không quan trọng, nhưng đây là tâm huyết cả đời của ba nuôi, còn gây dựng trên mạng sống của anh cả và chị dâu, còn có Cẩm Nhiên đáng thương.” Mục Uyển Thanh đưa ra vẻ mặt bi thương, Thiệu Duật Thần rút cuộc không cười nổi.

Mục Uyển Thanh nhìn thấy bộ dáng suy nghĩ sâu xa của anh thì trong lòng nhìn không được mà đắc ý, Uông Ninh Hi người phụ nữ này cô ta nhất định phải đuổi đi, nhưng cô ta tò mò, tại sao Đoàn Dịch Lâm lại có hứng thú đối với cô, hẳn nói với cô ta người phụ nữ này có bí mật động trời là có ý gì? Mục Uyển Thanh và Đoàn Dịch Lâm được hội đồng quản trị gọi hỏi ý kiến vài lần, nhưng không có lần nào chiếm được ưu thế, người đàn ông này làm việc tuyệt đối tàn nhẫn, hoàn toàn không để lại đường sống, điều này khiến cô ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, hiện tại chỉ có thể nghe theo sắp xếp của hắn. Bất tri bất giác, Mục Uyển Thanh đã bị Đoàn Dịch Lâm thao túng.

Lư Bội Nghiên mang theo túi đồ mua sắm đến bãi đậu xe trong lòng đất, tìm được xe của Đoàn Dịch Lâm cô ta liền mở cửa ghế pho lái rồi ngồi xuống,

“Uông Ninh Hi thật sự đến đây.” Cô ta cột lại tóc mình, vui vẻ lấy ra hai túi đồ lót, “Thế nào, đẹp không, có phải rất HOT hay không?”

Đoàn Dịch Lâm cười nhạt, lời nói của Lư Bội Nghiên hần căn bản không nghe. Tâm tình của hần vô cùng tốt, quả nhiên không ngoài phán đoán của hần, Đới Mật Nhan, người phụ nữ làm cho hần khắc cốt ghi tâm, quả nhiên là *trọng thao cựu nghiệp (làm lại việc đã từng làm trước kia)*.

“Đây chính là ánh mắt của Uông Ninh Hi, chắc chắn, Thiệu tiên sinh của chúng ta thật đúng là điểm phúc khôn cùng nhỉ?” Lư Bội Nghiên cố ý kích động hần, cô ta không thích hần dùng bộ dạng thờ ơ này.

Những lời này Đoàn Dịch Lâm thật có lắng nghe, hần liếc mắt nhìn đồ vật trong tay cô ta, áo ngực ren màu đen hơi mỏng, có thể lộ ra ánh sáng nhạt, vùng tam giác của quần lót nhỏ đến đáng thương, trong đầu Đoàn Dịch Lâm lập tức hiện ra bộ dáng cô mặc vào đến mê người, trên tay dường như còn lưu lại cảm xúc mềm mại trước người cô vào ba năm trước. Hần cảm thấy hơi nóng, liền đoạt lấy đồ vật trong tay cô ta nhét vào trong túi, “Đây là để mặc, không phải cầm xem”

Lư Bội Nghiên dường như không tức giận, “Được, trở về mặc cho anh xem.”

Đoàn Dịch Lâm không nói gì, trong đầu lại là người phụ nữ kia mặc thứ này cho người đàn ông khác xem, trong lòng hần nhảy lên bốc cháy, những người dám chạm vào đồ của hần sẽ không được chết từ tế. Nói xong, hần đạp chân ga, dùng sức đánh tay lái, Lư Bội Nghiên chưa chuẩn bị, cũng may cửa xe đóng chặt, bằng không cô ta nhất định bay ra.

Khi Uông Ninh Hi trở về, vừa vào phòng khách thì thấy Mục Uyển Thanh từ trên lầu đi xuống. Trông thấy bao lớn bao nhỏ trong tay Điền Kế Sơn, Mục Uyển Thanh lấy làm kinh hãi, “Uông Ninh Hi, lúc này cô lại có thể ra ngoài đi dạo phố?” Cô ta trừng mắt nhìn cô, có chút khó tin, không phải nói không thể đi ra ngoài, cô ta ước gì Ninh Hi lập tức phoi thấy đầu đường, nhưng cô ta thật không ngờ Uông Ninh Hi lại có lá gan như vậy.

Ninh Hi ngược lại có dáng vẻ điềm nhiên như không, “Hôm nay tôi đột nhiên cảm thấy rất nhàm chán, muốn làm chút chuyện, vì thế ra bên ngoài đi dạo.” Nói xong cô dạn dò người làm bên cạnh, “Chị Trương, phiền chị đem những vật liệu này vào nhà bếp.”

Người làm cũng có chút kinh sợ, làm sao sử dụng mứt hoa quả mà thiếu phu nhân mua ngoài phố, một đám người đều nom nớp lo sợ.

Ninh Hi mỉm cười, “Gần đây tôi học trên mạng cách làm vài món điểm tâm mới, muốn làm thử cho tiên sinh ăn, vì thế sẽ đích thân lo liệu, các người cất vào là được.” Cô hoàn toàn phớt lờ Mục Uyển Thanh, tuy rằng cô không rõ điều gì đã kích động người phụ nữ kia, nhưng cô chỉ muốn làm cho cô ta nhanh chóng quay về nguyên hình, cô ta như vậy ở lại bên cạnh Thiệu Duật Thần cô không thể yên tâm.

Mục Uyển Thanh cuối cùng thiếu kiên nhẫn, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người nghênh ngang mà đi.

Uông Ninh Hi cũng có quyết định của chính mình, cô muốn nhìn người phụ nữ đồ kị điên cuồng này rốt cuộc còn có thể mang theo cái đuôi tới khi nào, cô không tin Mục Uyển Thanh sẽ một lòng giúp đỡ Thiệu Duật Thần trở về đường ngay, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, sự nhạy cảm của nghề nghiệp liền nói với cô, Mục Uyển Thanh là người phụ nữ nguy hiểm.

Trở lại phòng ngủ nhưng không có Thiệu Duật Thần ở bên trong, cô không đợi nữa mà mang theo áo somi và cà vạt mới đến phòng sách, đẩy cửa ra thì thấy anh ngồi trên sô pha bên ngoài, bụng một ly rượu đỏ đặt bên môi.

“Duật Thần, anh sao thế?” Hưng phấn trên mặt Ninh Hi lập tức tiêu tan, cô cứ đứng ở cửa nhìn anh, trong lòng có chút bất an không rõ ràng.

Thiệu Duật Thần ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt lập tức khôi phục dáng tươi cười, anh buông ly rượu đến bên người cô, “Vào đi, đứng ở cửa làm sao nói chuyện.” Nói xong anh nắm tay kéo cô vào, tiện tay khoá cửa.

“Những thứ này mua cho anh à?” Anh nhận lấy túi đồ, mở ra nhìn nhìn, “Sao đột nhiên nhớ tới mua đồ cho anh.” Anh ôm bờ vai cô đi đến trước sô pha, để cô ngồi trên đùi mình.

“Đi ra ngoài liền nhân tiện đi shopping, thấy thích thì mua thôi, anh không phải nói muốn em từ từ học làm người phụ nữ của lão đại sao? Tại sao mới dùng ít tiền như vậy mà đã đau lòng rồi.” Ninh Hi véo má anh, đùa nghịch lung tung, “Keo kiệt, anh chính là đại keo kiệt, buổi sáng làm người ta đau cũng không dỗ dành người ta, chỉ nói một câu xin lỗi.” Nhớ tới chuyện này cô vẫn còn giận dỗi, không ngờ người đàn ông này thức dậy thì bất luận mọi thứ.

Nói đến việc này Thiệu Duật Thần vẫn có chút áy náy và đau lòng, tay anh chậm rãi vuốt tới giữa hai chân cô cách lớp quần nhẹ nhàng vuốt ve, “Còn đau không? Anh cũng bị em bức bách, tự em hiểu rõ.” Thiệu Duật Thần giấu mặt sau đầu cô, vẻ mặt hơi nghiêm nghị.

Ninh Hi nhớ tới buổi sáng trêu chọc anh, cô không khỏi hơi đỏ mặt, cũng không dám quay đầu nhìn anh, “Tóm lại, đêm nay không cho phép anh chạm vào em.”

“Nhưng em mua đồ lót mới không phải sao, anh sợ anh nhìn không được.”

Uông Ninh Hi lấy làm kinh hãi, cô quay đầu lại, “Làm sao anh biết?”

Thiệu Duật Thần nhìn không được mà cười, “Em cả thể tin dụng của anh, sẽ có hoá đơn gửi đến điện thoại của anh.” Anh hôn gáy Ninh Hi một cái, “Hôm nay có chuyện gì đặc biệt không?”

Bàn tay của cô đang nắm tay anh đột nhiên siết chặt một chút, Thiệu Duật Thần cảm giác được sự khẩn trương của cô, trái tim anh đau đớn như bị kim châm, anh sợ hãi tiếp theo cô sẽ tiếp tục lừa anh, cả người anh cũng cứng ngắc, chỉ nghe thấy thanh âm dịu dàng thản nhiên của Ninh Hi vang lên bên tai,



“Không có à, không có chuyện gì.”

Nụ cười của Thiệu Duật Thần biến mất, biểu tình có vẻ rất lạnh và nghiêm nghị, Uông Ninh Hi chột dạ, không dám quay đầu nhìn anh, đương nhiên cũng không thể nào phát hiện sự thay đổi của anh.

Đoàn Dịch Lâm trở về chỗ chú Tứ tiếp nhận công ty kia, bộ dáng của hắn đương nhiên hả lòng hả dạ, “Hàng hoá đã chuẩn bị tốt, lập tức có thể hành động.”

“Tôi đã trải sẵn đường đi cho cậu, lần này phải xem cậu. Nhưng chuyện lần này sợ là cảnh sát cũng chú ý, nhất định phải bảo đảm an toàn, tôi cũng không muốn để Thiệu Duật Thần trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.” Trên đầu chú Tứ quấn một chiếc khăn đen, gần đây cuộc sống của ông ta quả thật có chút khổ sở, cả đời ông ta cho rằng mình tuyệt hậu, đột nhiên đến lúc cuối đời biết được hoá ra mình từng làm loạn sinh ra một nghiệt chủng, vốn có chút hy vọng nay lại tan biến cũng khó tránh thất vọng thương cảm.

Về mặt Đoàn Dịch Lâm trang nghiêm, cũng lén chế nhạo chú Tứ không có mắt nhìn người, “Yên tâm, tôi sẽ có chừng mực.” Nói xong hắn để lại một ít đồ bỏ, rồi xoay người rời khỏi chỗ chú Tứ.

Trở lại xe, Đoàn Dịch Lâm mở đi động ra, trên đó có mấy tin nhắn của Mục Uyển Thanh, hắn cong khoé miệng cười cười, “Có người còn gấp hơn chúng ta.”

Lư Bội Nghiên ở bên cạnh không có phản ứng, dù sao cũng là một người phụ nữ tiếp xúc với Đoàn Dịch Lâm, cô ta khó tránh khỏi ghen tuông, cô ta cũng biết mình chịu đựng không có ý nghĩa, nhưng vẫn nhịn không được, dửng dưng không được, nói trắng ra là, đối với đoạn tình cảm này, cô ta không có cảm giác an toàn chút nào.

Đoàn Dịch Lâm gọi điện trở lại, Mục Uyển Thanh đang cùng người của Thiệu gia ăn cơm, tiếng chuông sống động khiến cô ta nhin không được thiếu chút nữa phun canh ra ngoài. Uông Ninh Hi nhìn ra sự khác thường của cô ta, loại chột dạ này cô đồng cảm, cô khẳng định cô ta liên lạc với người không nên liên lạc. Chiếc đĩa của Thiệu Duật Thần cũng dừng lại, sau đó từ từ khôi phục lại tốc độ nên có, anh nhìn thấy Mục Uyển Thanh nói với người trong điện thoại giống như gào thét răn dạy người làm.

Đoàn Dịch Lâm nhếch miệng cười, hắn biết lúc này không thích hợp, nhưng mà hắn cố ý, hắn chính là muốn để Mục Uyển Thanh biết, cô ta hiện tại đã không còn gì gây bất ổn cho hắn, hắn có thể khiến cô ta khản trương bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 29: Sơn vũ dục lai (\*)

(\*) gió thổi mưa giông trước cơn bão, ý chỉ dự báo có chuyện sắp xảy ra

Đêm nay Thiệu Duật Thần không trở về phòng nghỉ ngơi, anh luôn ở trong phòng sách bận rộn, sự việc có nhiều khía cạnh, anh cũng sợ bản thân nhin không được sẽ khiến Ninh Hi hoá vô đơn chí. Một mình Uông Ninh Hi cũng trắng đêm không ngủ, hôm nay những lời Phương Văn Chính nói với cô làm cho cô rất khó tiêu hoá, mặc kệ là về phương diện tình cảm của anh ta đối với cô hay là vấn đề Hồ cảnh ti có tai mắt khác, cô có chút hoang mang, tuy rằng cô không chính thức tỏ rõ thân phận với Văn Chính Đông, nhưng cô cảm thấy giữa bọn họ vẫn ẩn ý ngầm thừa nhận chuyện này, nhưng Văn Chính Đông không thể tham dự hội đồng quản trị, Thiệu Duật Thần cũng không nhiều lời nói với anh ta những chi tiết không quan trọng, cô hơi lo lắng, có phải cô sai lầm về Văn Chính Đông hay không, nếu anh ta không phải là cảnh sát thì vì sao năm lần bảy lượt che dấu cho cô, vậy anh ta lại cố dụng ý gì. Nghĩ đến đây cô nhin không được xoay người, trong đầu lại bùng nổ một ý nghĩ đáng sợ, có phải Thiệu Duật Thần bảo anh ta đến thử cô hay không, nếu là thế, có phải cô đã bại lộ rồi.

Cả người cô rung mình một cái, đột nhiên ngồi dậy, cảm giác toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh, thì ra chỉ một chút nhưng áo ngủ giống như ướt đẫm. Cô nhú chặt lông mày, suy tư những chuyện xảy ra mấy ngày nay, suy nghĩ anh cho cô 10% cổ phần, suy nghĩ bọn họ thân mật ở chung một chỗ, ân ái triền miên, dường như không phải là chuyện mà lão đại hắc bang nên làm đối với người nằm vùng. Cô thở dài một hơi, an ủi bản thân đừng hù dọa chính mình nữa, nhưng sau này cô phải cẩn thận một chút đối với Văn Chính Đông.

Ninh Hi vặn mở đèn bàn ở đầu giường, cô thoáng nhìn thời gian, đã một giờ sáng rồi. Cô nhìn cửa phòng, nó vẫn đóng chặt, người kia vẫn chưa về đây. Đôi lông mày nhú lại, cô lo lắng sức khoẻ của anh sẽ không chịu đựng nổi, luôn thức đêm như vậy, người bình thường cũng sẽ không chịu được.

Cô khoác áo choàng tơ tằm, đi xuống phòng bếp hâm nóng một ly sữa. Sau đó đến cửa phòng sách thì trông thấy có tia sáng từ cánh cửa hiện ra, cô nhẹ nhàng đẩy cửa vào, bên ngoài đèn sáng nhưng không có ai, cô nhẹ nhàng gõ cửa ở bên trong, cũng không có người trả lời. Uông Ninh Hi do dự một chút, khẽ xoay khoá cửa, bên trong không có ai, trên bàn có rất nhiều văn kiện mở ra.

Uông Ninh Hi đặt ly sữa trên bàn, cô muốn xoay người nhưng lại có phần không nhin được, vì thế quay đầu nhìn thoáng qua văn kiện trên bàn, là bản báo cáo tình hình nghiệp vụ vận tải đường biển trong thời gian gần đây của công ty và báo biểu của nghiệp vụ thuê tàu viễn dương với số lượng lớn. Cô đẩy ra phần trên của văn kiện, phía dưới có túi tài liệu, trên đó viết hàng chữ cái tổ Thiệu thị, lòng cô ngứa ngáy, cuối cùng vẫn mở túi văn kiện đó, mới vừa rút ra thứ bên trong một nửa thì chợt nghe thấy thanh âm ở phía sau, “Em vẫn chưa ngủ?”



Uông Ninh Hi bị hoảng sợ, túi văn kiện từ trong tay rớt xuống dưới, Ninh Hi vội vã nhặt lên, không cẩn thận lại đụng vào ly sữa nóng lúc này, cái ly rơi xuống, “xoảng” một tiếng, sữa nóng và thủy tinh cùng nhau bắn tung toé lên.

Thiệu Duật Thần nhanh tay nhanh mắt, cầm lấy văn kiện trong tay cô ném lên bàn, sau đó anh ngồi xuống ôm cô đứng lên, rồi đưa cô về phòng ngủ, lúc đi anh vẫn không quên khoá cửa phòng sách. Động tác nhỏ này bị Ninh Hi nhìn thấy, cô biết thứ bên trong quan trọng, cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh, không có biểu tình gì mà âm trầm, điều này khiến cho lòng cô càng thêm khẩn trương.

Thiệu Duật Thần không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào, thực ra anh đã đứng phía sau cô được một lúc, là một năm vùng và gián điệp được đào tạo cô nên cẩn thận, lại càng không nên kích động, nhưng cô bị phỏng anh lại không tự kiểm chế mà muốn bảo vệ cô. Rốt cuộc anh vẫn không nỡ để cô chịu khổ.

Đặt cô cẩn thận trên giường, Thiệu Duật Thần xoay người lấy ra hộp thuốc từ trong ngăn tủ, anh ngồi xổm cạnh giường cẩn thận thoa thuốc cho cô, vẻ mặt rất chuyên chú. Uông Ninh Hi lộ vẻ cảm động, lệ ngấn trong hốc mắt, nhưng cô vẫn nín lại, “Bác sĩ Thiệu đã lâu không tiếp xúc với nghề chính của mình, lại có thể vẫn chuyên nghiệp như vậy.” Cô suy nghĩ tìm đề tài giữa bọn họ.

“Anh chưa bao giờ làm chuyện không có kỹ thuật, nhưng ngược lại có lẽ đã lâu em không có trận chiến, bản lĩnh không thành thạo lắm à.” Thiệu Duật Thần cúi đầu không nhìn cô, nhưng câu nói có hàm ý khác.

Uông Ninh Hi kinh ngạc, cô không lên tiếng, trong chớp lát cô thử hỏi một câu, “Em nào có trận chiến gì?”

Thiệu Duật Thần cúi đầu cười khò, sau đó ngẩng mặt nhìn cô, “Còn giả bộ với anh đấy? Em không phải là quán quân võ thuật toàn quốc sao? Còn có thể bị sửa làm phỏng.” Anh đập nắp thuốc mỡ, ngoảnh lại cất vào hộp thuốc, “Ninh Hi, chúng ta đi đăng ký nhé! Như vậy chúng ta thật sự trở thành vợ chồng hợp pháp, phải đối xử chân thành với nhau, *hoạn nạn tương phù, bất ly bất khí*\*.”

*(\*) ở trong hoạn nạn giúp đỡ lẫn nhau, không rời xa, vứt bỏ nhau.*

Uông Ninh Hi có chút thất thần, “Đối xử chân thành với nhau, hoạn nạn tương phù, bất ly bất khí,” lời hứa hẹn này rất mê người, khiến cho cô nhất thời mất đi lý trí, cô dùng sức gạt đầu, nước mắt cũng chảy xuống theo, “Được! Chúng ta sống chết cùng một chỗ, vĩnh viễn không xa rời nhau.” Nói xong cô xuống giường, ôm lấy người đàn ông kia từ phía sau, nhìn không được nhe răng.

Thiệu Duật Thần không hề động đậy, cứ được ôm như vậy, trên mặt anh lộ ra nụ cười, nhưng có chút mùi vị thê lương buồn bã. Anh cho cô hứa hẹn lần nữa, cho cô sự cam đoan, cho cô cơ hội nói ra chân tướng với anh, anh không muốn buông tha cho cô.

Mục Uyển Thanh ăn tối xong thì ra ngoài, dọc đường cô ta nhớ tới Đoàn Dịch Lâm liền nổi giận một bụng, đến đỉnh núi thì nhìn thấy Đoàn Dịch Lâm ôm Lư Bội Nghiên ở xa xa đang nằm ngửa trên xe ngắm sao. Mục Uyển Thanh có phần khinh thường, mở đèn thật lớn chiếu vào bọn họ.

Sắc mặt Lư Bội Nghiên lập tức trở nên rất khó coi, không còn nụ cười và hưng phấn của ban nãy, “Lại lấy em ra làm tấm chắn, em biết anh không có tâm tư cùng em lên núi ngắm sao.” Nói xong cô ta sửa lại quần áo bừa bộn, rồi ngồi vào trong xe.

Đoàn Dịch Lâm chép miệng vài cái, vẫn còn giữ mùi hương của Lư Bội Nghiên trong miệng, hân nhường mây, đi bộ chậm chậm sang đây, không vội không chậm mà mở cửa xe của Mục Uyển Thanh rồi ngồi vào.

“Hôm nay có phải anh điên rồi hay không, lại gọi điện thoại cho tôi vào lúc đó, anh không phải muốn hại tôi chết chứ.” Mục Uyển Thanh không phân tốt xấu mà nổi giận với Đoàn Dịch Lâm. Hân đường như cũng không tức giận, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười xấu xa, “Cô không phải đã quở mắng tôi rồi sao, thế mà vẫn còn hung hăng như vậy. Nhưng mà...” Hân lấy ra một điều thuốc, chậm rãi đốt lên, sau đó hút một hơi thật sâu rồi phun ra một làn khói. Mục Uyển Thanh không nhịn được mà ho khan, “Tôi không thích người khác hút thuốc ở trước mặt tôi.”

“Tôi cũng không thích người khác vung tay muốn chân với tôi.” Hân quay đầu, phun khói thuốc về phía Mục Uyển Thanh, sau đó cười ha ha, “Đừng ở trước mặt tôi nói cô thích hay không, ngay cả gọi điện thoại mà cô cũng khẩn trương như vậy, cô nói xem nếu hân biết cô với tôi ở cùng một chỗ, còn đem rất nhiều tin tức tiết lộ với tôi, còn đem văn kiện quan trọng cho tôi...” Nói xong Đoàn Dịch Lâm không hề khách khí mà lấy cái túi da ở phía trước, mở ra rút lấy văn kiện bên trong, đề mục ở trên là kế hoạch cải tổ Thiệu thị.

Mục Uyển Thanh khiếp sợ nhìn hân, “Anh dám uy hiếp tôi?” Cô ta hung tợn nhưng không có sức mạnh gì cả.

Đoàn Dịch Lâm cười, “Tôi nào dám uy hiếp Mục tiểu thư chứ, hơn nữa chúng ta hợp tác với nhau, cô lấy được Thiệu thị và hội Thanh Sơn, tôi được đường thủy và người phụ nữ kia sau đó quay về hang ổ của tôi ung dung tự tại, chúng ta đầu đã vào đây, cho nên đừng ai quá đáng với ai, bằng không cá chết lưới rách cũng không ai nguyện ý nhìn đến.”

Mục Uyển Thanh hết cách, kẻ trộm đã lên thuyền không thể quay lại, nếu cô ta không chiếm được con người của Thiệu Duật Thần, như vậy cô ta sẽ lấy lại thứ vốn thuộc về cô ta. Đoàn Dịch Lâm người này cũng không đơn giản, những điều hân dự đoán đa phần giống như lời hân nói, điều này Mục Uyển Thanh biết, lẫn lộn trong xã hội đen nhiều năm như vậy, đạo lý không có bữa cơm nào miễn phí cô ta rất rõ ràng, nói trắng ra bọn họ chính là lợi dụng lẫn nhau, chẳng qua cô ta cũng tiếp nhận vị trí kế nhiệm, cô ta biết Đoàn Dịch Lâm không thể ở lại.

“Trước đó Thiệu Duật Thần dùng cổ phần công ty của Thiệu thị trao đổi 20% cổ phần của công ty vận tải đường thủy với Triệu Trung Sâm, gần đây hai người thường xuyên gặp mặt, bọn họ muốn tiến hành cải tổ và xác nhập vận tải đường thủy của Thiệu thị cùng với công ty của Triệu Trung Sâm, sau đó

đem công ty con vừa mới thành lập tách ra ngoài, phân rõ giới hạn với Thiệu thị.” Mục Uyển Thanh cười lạnh, “Lúc này anh ta cũng nhượng bộ, không duyên cớ ra tiền cho các người thành lập một công ty.”

“Phải không?” Đoàn Dịch Lâm không đồng ý, hất lật tài liệu, trong lòng tính toán kế hoạch của mình, một chiều này của Thiệu Duật Thần quả thật thông minh, anh nhìn ra dụng ý của đường thủy này, cho nên anh thà rằng thành lập công ty con cũng không muốn thiết lập một văn phòng đơn giản, hợp nhất với công ty của Triệu Trung Sâm trái lại có thể phòng ngừa bọn họ xâm nhập công ty của họ Triệu, phát triển thế lực của chính mình. Hắn nhủ chặt lồng mày, chẳng trách lúc ấy Thiệu Duật Thần không hề lo lắng Triệu Trung Sâm gặp chuyện không may, với tư cách là cổ đông lớn thứ hai của công ty Triệu Trung Sâm, nếu họ Triệu thật sự chết, anh ngược lại đúng lúc được lợi.

Thật là một chiều lợi hại mơn dao giết người, Đoàn Dịch Lâm hít một hơi lạnh, người đàn ông này không đơn thuần lương thiện như người khác nói. Cái gì mà không làm chuyện trái pháp luật, chẳng qua là không bị lợi ích thúc đẩy, Thiệu Duật Thần không làm lão đại thật sự đáng tiếc cho tài năng của hắn.

Mục Uyển Thanh mở cửa sổ ra, cô ta thực sự không chịu nổi mùi thuốc lá trong xe. Thừa dịp Đoàn Dịch Lâm chuyển tâm xem văn kiện, cô ta dứt khoát xuống xe, nhìn thoáng qua về hướng chiếc xe của Đoàn Dịch Lâm, cô ta trông thấy ánh mắt ghen tị phát sáng của Lư Bội Nghiên, là phụ nữ cũng đã từng trải qua điều tương tự, cô ta đương nhiên biết ánh mắt kia có ý nghĩa gì, cô ta cười nhạt, chậm rãi bước qua rồi dựa trên cửa xe, “Lư tiểu thư phải không, thật là trăm nghe không bằng một thấy, bản lĩnh cũng rất tốt, Đoàn tiên sinh thật có phúc lại không biết hưởng.”

Lư Bội Nghiên sùng sốt một chút, thần sắc trên mặt lạnh như băng, nhưng vẫn cố chấp giả bộ bình tĩnh, cô ta gõ vào xe nhip nhàng, đáng vẻ thờ ơ, “Đàn ông mà, đều đề tiện như vậy, luôn không biết cái gì tốt, bản thân bao giờ cũng muốn tốt nhất.”

Mục Uyển Thanh cười, tuy rằng không tận dụng được lợi thế nào, nhưng cô ta biết trong lòng Lư Bội Nghiên vì Uông Ninh Hi mà đã trồng một hạt giống hận thù.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30: Ngồi nổi

Buổi sáng, mọi người trong nhà đều kinh ngạc khi nhìn thấy Thiệu Duật Thần và Uông Ninh Hi mặc quần áo chỉnh tề từ trên lầu đi xuống. Thiệu Duật Thần mặc một bộ âu phục màu đen, không đeo cà vạt nhưng thắt nơ, Ninh Hi thì mặc bộ váy màu trắng mới mua ngày hôm qua, thật không ngờ hôm nay lại được dùng đến.

“Duật Thần?” Thiệu Duật Văn mở to mắt, “Hai em không phải là muốn đi đăng ký chứ.”

Thiệu Duật Thần cúi đầu, nắm chặt tay Ninh Hi, “Vừa rồi chúng em đã qua thăm ba, tuy rằng hiện tại ba không có ý thức, nhưng em tin ba sẽ ủng hộ quyết định của em, chúng em yêu nhau thật lòng.” Anh quay đầu nhìn Uông Ninh Hi, “Đúng không?”

“Vâng!” Ninh Hi mím môi, gật đầu một cách nghiêm túc, bọn họ thực sự là thật tình, cho dù ở giữa đủ loại hỗn loạn, nhưng không thể ngăn cản tình cảm chân thành tha thiết.

“Chúng em đi trước không ăn cơm, trước đó không có hẹn sẵn nên chúng em đi sớm xếp hàng.” Mặt mày anh hớn hờ rạng rỡ, “Chính Đông và Kế Sơn đi theo chúng em, chị cứ yên tâm đi.” Nói xong anh liền nắm tay Uông Ninh Hi dưới cái nhìn chăm chú của mọi người nhanh bước rồi đi, tới cửa bước chân anh nhanh nhẹn thoải mái, Ninh Hi chỉ có thể nhắc váy chạy theo phía sau.

Mục Uyển Thanh nắm chặt quả đấm, cắn môi, liếc nhìn bóng dáng của hai người kia, cuối cùng cô ta lại cười lạnh, khi Thiệu Duật Văn quay đầu lại kinh ngạc nhìn cô ta, Mục Uyển Thanh thay một bộ mặt trêu chọc cường điệu: “Xem anh ấy đặc ý kia, sao ba nuôi lại sinh ra một người không có tiền đồ như vậy.”

“Đợi khi em gặp được mục tiêu của chính mình, nhất định cũng sẽ không có tiền đồ.” Thiệu Duật Văn trái lại không để ý gì, rồi bảo mọi người ăn cơm. Mục Uyển Thanh không ăn bao nhiêu liền đi lên lầu, Duật Văn không phải không hoàn toàn nhìn ra tâm tư của cô ta, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cô vẫn rất hài lòng về thái độ có thể chấp nhận một cách bình tĩnh của Mục Uyển Thanh, tuy rằng ghen ghét và đau lòng không thể tránh khỏi.

Ăn sáng xong, Thiệu Duật Văn không lập tức đến công ty mà lên lầu tìm Mục Uyển Thanh, cô gõ cửa một cái rồi trực tiếp đẩy cửa đi vào, cô chợt nghe thấy Mục Uyển Thanh gào thét vào điện thoại đến khản cả giọng, “Đoàn Dịch Lâm, có bản lĩnh thì anh giết bọn họ.”

Thiệu Duật Văn sùng sốt một lúc, Mục Uyển Thanh quay đầu lại nhìn cô, trên mặt lập tức biến sắc, cô ta không buông điện thoại, “Tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám tùy tiện làm việc, đừng trách tôi không khách khí.” Nói xong cô ta cúp điện thoại trong oán hận.

“Điện thoại của ai?” Thiệu Duật Văn rõ ràng nghe thấy cái tên Đoàn Dịch Lâm, cô hơi kinh ngạc, Mục Uyển Thanh làm sao có liên quan người đàn ông kia. Cô vẫn kiên trì với người tiếp nhận công ty con ở Đồng Nam Á.

“Gần đây cảnh sát điều tra bọn họ quá chặt, những người khách cũ của chúng ta muốn ra một số lượng xe, em đang nghĩ cách.”

Thiệu Duật Văn nhẹ nhàng gạt đầu, “Người này rất phức tạp, hơn nữa hắn làm việc cho chú Tứ, em đừng mắc câu của hắn, chuyện bang hội vẫn nên bàn bạc với Duật Thần.”

“Chị hai, chị yên tâm” Cô ta cười, khoác tay Thiệu Duật Văn, “Chị hai đột nhiên tìm em có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì, chính là việc Duật Thần kết hôn, Ninh Hi là một cô gái tốt, lúc trước ba cũng hy vọng Duật Thần có thể tìm một cô gái trong sạch, sau này mọi người nên sống chung với nhau cho tốt.” Thiệu Duật Văn bỗng nhiên thay đổi khẩu khí, cô vốn muốn lên an ủi Mục Uyển Thanh một chút, nhưng hiện tại cô cảm thấy không cần nữa, cô có một cái nhìn mới đối với Mục Uyển Thanh, ngoài kiêu ngạo và tùy hứng ra, cô ta dường như có nhiều điểm mà cô chưa từng thấy qua.

Lẽ ra tâm tình của Đoàn Dịch Lâm không tồi, hắn và Lư Bội Nghiên cùng nhau hưởng thụ bữa sáng do khách sạn đưa lên, một cú điện thoại của Mục Uyển Thanh liền làm xáo trộn tâm trạng của hắn. Hắn bỏ lại dao nĩa trong tay, cầm lấy chìa khoá ra ngoài.

Lư Bội Nghiên ở bên cạnh nghe rõ ràng nội dung của cú điện thoại, cô ta vội vàng đuổi theo, thời khắc cuối cùng khi Đoàn Dịch Lâm khởi động xe thì cô ta nhảy vào. Hắn thật sự giận dữ, cô ta càng sợ hắn hành động theo cảm tính mà làm ra việc không thể cứu vãn.

Khi xe dừng tại cửa cục dân chính, hắn vừa lúc nhìn thấy Thiệu Duật Văn nắm tay Uông Ninh Hi từ trong xe đi ra. Cách ăn mặc của cô thật sự xinh đẹp, so với lúc ở cùng hắn còn đẹp hơn, nhất là sự quyến rũ của người phụ nữ tao nhã có hương vị khiến người ta điên cuồng.

Đoàn Dịch Lâm hạ cửa kính xe xuống, khuỷu tay đặt tại cửa sổ, lửa giận trong ánh mắt như muốn phun ra đốt cháy hai người kia. Lư Bội Nghiên không dám nói lời nào, cô ta nhường người ra nhanh nhẹn khoá cửa, như vậy ít nhất cô ta còn có thời gian phản ứng, cô ta thật sự sợ người đàn ông này sẽ không chừa không được mà tiến lên, việc đó căn bản là tự tìm đường chết.

Đoàn Dịch Lâm quay đầu nhìn cô ta, vòng khói hơi đỏ, hắn đưa tay vuốt tóc Lư Bội Nghiên, “Cô ta không đáng để tôi làm chuyện điên rồ, Bội Nghiên.” Hắn ôm cô ta vào lòng, “Tôi đã từng cho rằng tôi và cô ta yêu nhau sâu sắc, nhưng sau đó cô ta lại dùng súng chĩa vào người tôi, nói cho tôi biết cô ta là cảnh sát.”

“Vậy anh còn chạy vào biển lửa để cứu cô ta?” Lư Bội Nghiên giả dựa trong lòng hắn rồi ngẩng đầu lên, nhìn hắn với ánh mắt khó tin, trái tim cô ta dần dần lạnh xuống, rốt cuộc là tình cảm sâu nặng thế nào mà có thể khiến người đàn ông sau khi bị phản bội nặng nề lại cố chấp tất cả để cứu người phụ nữ kia.

“Ha ha!” Đoàn Dịch Lâm cười ra tiếng, bên trong đó đều là tự giễu và bất đắc dĩ, “Là chỗ mà con người mất đi một cái xương sườn, thật giống như em, rõ ràng biết tôi là một tên khốn nạn không xứng đáng nhưng em vẫn quyết một lòng đi theo tôi đó sao.” Mũi hắn hơi chua xót, vành mắt hơi đỏ lên, đoạn tình cảm kia, đoạn thời gian kia, ở trong cuộc đời của Đoàn Dịch Lâm vĩnh viễn đánh lên một dấu chấm than, yêu hận bao la đều là khắc cốt ghi tâm.

Lư Bội Nghiên ôm chặt thắt lưng của hắn, cảm giác được nổi thê lương nồng đậm của hắn, giống như làm thế này mới có thể cho hắn sức mạnh, thực ra cô ta cũng biết nếu mình không phải là người kia, mặc kệ cô ta làm gì cũng đều là vô ích, nhưng cô ta vẫn nguyện ý làm như vậy, cho dù là đối mình đối người, cô ta cũng sẵn lòng tin tưởng cô ta có thể sưởi ấm trái tim hắn.

“Bội Nghiên, tôi mang theo giấy tờ.” Qua hồi lâu, Đoàn Dịch Lâm chợt thốt ra một câu. Lư Bội Nghiên có phần chậm chạp, cô ta ghé vào trong lòng hắn, đùa nghịch với móng tay của hắn, “Anh nói giấy tờ gì, chúng ta có nhiều giấy tờ như vậy.”

“Giấy tờ có thể đi vào đăng ký, em định dùng giấy tờ nào để đăng ký với tôi.” Đoàn Dịch Lâm nâng cô ta ngồi dậy, cười cười nhìn cô ta.

Lư Bội Nghiên hơi lơ mơ, cô ta hồ hồ nhìn người đàn ông trước mắt, “Có phải anh bị kích thích hay không, anh biết rõ ràng cửa này đi vào dễ dàng, em tuyệt đối sẽ không ly hôn với anh đâu, anh chia cho em một nửa tài sản em cũng không rời khỏi.”

Đoàn Dịch Lâm cau mày nhìn cô ta, lòng phụ nữ thật là kim dưới đáy biển, không phải luôn quán quít lấy mình muốn một lời hứa hẹn, bây giờ chính mình đã cho rồi, hắn làm ra vẻ thâm trầm, “Lư Bội Nghiên, em cho rằng tôi sẽ tổn sức ly hôn với em sao, thật sự là ngây thơ, tôi không cần làm gì đó mà trực tiếp huỷ diệt, cũng sẽ không để bên ngoài cho người khác.” Nói xong hắn vươn tay ra dấu làm một tư thế của khẩu súng chĩa vào huyết thái dương của Lư Bội Nghiên.

Lư Bội Nghiên kinh ngạc nhìn hắn, nụ cười trên mặt dần dần kéo ra, trong mắt cũng chậm chậm loé lên óng ánh, từ từ hội tụ, từ khoé mắt chậm rãi chảy xuống hai má. Cô ta thà rằng để người đàn ông này huỷ diệt cũng không nguyện ý cho người khác, chỉ là một câu độc ác như vậy cũng đủ để Lư Bội Nghiên vui mừng, tình yêu lúc nào cũng không có cách thể hiện giống nhau, có đôi khi không phải chưa tới, mà chính là chưa thấy được bộ mặt thật chỉ vì ở trong ngọn núi này.

Cô ta ngồi thẳng dậy, mở túi xách của mình ra, từ bên trong lấy ra giấy thẻ căn cước và hộ chiếu, “Cái này đủ không?”

Đoàn Dịch Lâm nhướn mày, nhếch miệng gạt đầu, “Nhưng bây giờ chúng ta không thể đi vào, Uông Ninh Hi đã gặp em, việc này sẽ khiến cô ta nghi ngờ. Chúng ta đừng để gây chú ý, tôi hứa với em, chờ chúng ta thành công, tôi sẽ cho em nở mày nở mặt mà lấy tôi.”

Lư Bội Nghiên cười đến sáng lạn, “Còn tưởng rằng anh muốn giống hai người kia ra oai chứ.”

“Tôi không ấu trĩ như vậy, tôi biết mình đang làm gì, tôi đã nói người phụ nữ kia không đáng để tôi làm việc ngu ngốc nữa.” Khuôn mặt hắn trầm xuống, có vẻ nghiêm túc khác thường, hắn quay đầu nhìn cửa vào kia, ánh mắt như là lỗ đen sâu thẳm, không lộ ra chút cảm tình. Lư Bội Nghiên ngược lại không khỏi lo lắng thay cho người phụ nữ kia, cô ta rất rõ ràng, loại đàn ông này có bao nhiêu nguy hiểm.

Mục Uyển Thanh ở nhà có vẻ rất bất an, Thiệu Duật Văn không phải kẻ ngốc, lý do thoái thác như vậy e rằng chỉ có thể lừa gạt nhất thời không được bao lâu. Trong lòng cô ta lại hơi sợ hãi, sợ Thiệu Duật Thần sẽ biết cô ta âm thầm kết giao với Đoàn Dịch Lâm, càng sợ Đoàn Dịch Lâm sẽ biết cô ta phá hoại việc tốt của hắn, cô ta tin tưởng người này chuyện xấu nào cũng làm ra được.

Cô ta suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gọi cho Đoàn Dịch Lâm. Hắn nghe xong trên mặt lập tức biến sắc, hắn không nói gì, cứ như vậy cầm điện thoại hút thuốc, nhìn cửa vào của cục dân chính, Mục Uyển Thanh lại không dám kêu một tiếng, không khí cứ căng thẳng như vậy. Không qua bao lâu, Đoàn Dịch Lâm trông thấy Thiệu Duật Thần ôm vai Uông Ninh Hi đi ra, người phụ nữ kia tựa vào trong lòng người đàn ông, trên mặt là nụ cười hạnh phúc, cảm quyền sở nhỏ trong tay.

Đoàn Dịch Lâm cười lạnh, chậm rãi mở miệng, “Cô nói với Thiệu Duật Văn chuyện Uông Ninh Hi gặp mặt Lư Bội Nghiên, những cái khác đừng nói, chuyện còn lại để tôi lo liệu.”

Mục Uyển Thanh cảm thấy sống lưng hơi lạnh, cô ta nắm chặt điện thoại, “Đoàn Dịch Lâm, tôi không cho phép anh làm hại Thiệu Duật Thần, đừng quên chúng ta đã có giao hẹn.”

Đoàn Dịch Lâm cười đến mức suông sã, “Hiện tại tôi nhìn thấy hai người kia đã đăng ký xong và đang đi ra, đáng về hạnh phúc thật khiến người ta hâm mộ, Mục Uyển Thanh, cô còn chờ cái gì, không phải thứ của cô, có cầu cũng không được.” Nói xong không đợi cô ta phản bác, hắn liền cúp máy.

Mục Uyển Thanh kiềm nén trong lòng không giải toả được, cô ta cũng hận, nhưng cô ta không có cách nào khiến mình dừng lại, trái tim ghen ghét nóng lên không thể nguôi xuống, cô ta càng căm hận, tại sao cô ta bị người đàn ông tên là Đoàn Dịch Lâm thao túng, nhưng cô ta không tự chủ được, ở trước mặt hắn cô ta không tìm thấy sức mạnh để phản bác. Ánh mắt tàn ác dữ tợn của hắn làm cho người ta chìm ngập trong áp lực.

Mục Uyển Thanh hơi sợ hãi, nhưng việc này dường như là châm lửa trên người Uông Ninh Hi, cô ta cũng có chút nhẹ lòng bớt buồn bực, ở Thiệu gia nhiều năm như vậy, không thể nào nói không có cảm tình, bảo cô ta tự tay kết thúc người nào, cô ta cũng phải hạ quyết tâm rất lớn.

Thiệu Duật Thần ôm Uông Ninh Hi lên xe, chiếc xe không chạy về hướng Thiệu trạch, Uông Ninh Hi kinh ngạc, “Chúng ta đến công ty?”

“Ừm, anh có một số việc cần đến công ty, dù sao em ở nhà cũng nhàn rồi, không bằng ngày tân hôn em cùng ông xã số khổ đi làm nhé.” Thiệu Duật Thần cụng lên trán cô, véo mũi cô chơi đùa, Ninh Hi thật ra không có ý kiến gì, đến công ty làm quen một chút cũng không phải là chuyện gì xấu.

“Nhưng mà chúng ta ăn mặc thế này...”

“Không có gì không tốt, bà chủ mới của công ty cũng nên chính thức lộ mặt rồi.”

Ninh Hi hé miệng cười, tựa vào bên người anh, gồi đầu lên vai anh, đối với một người phụ nữ mà nói, gả cho người mình yêu là chuyện vô cùng hạnh phúc, nhưng đối với Uông Ninh Hi, hạnh phúc này quá gần gũi khiến cô không kịp nhắm nháp tư vị ngọt ngào ở trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 31: Màn kịch mở ra

Mục Uyển Thanh vừa đến công ty thì nhận được chuyển phát nhanh nặc danh, mở ra nhìn thứ bên trong cô ta không khỏi lấy làm kinh hãi, cư nhiên là ảnh chụp của Uông Ninh Hi và Lư Bội Nghiên cùng mua sắm ở một tiệm nội y. Trong phút chốc, trái tim Mục Uyển Thanh hoảng hốt mãnh liệt, cô ta mím chặt môi, chán nản ngã ngồi trên vị trí của mình, hắn theo dõi Uông Ninh Hi, hơn nữa trù tính hoàn mỹ như vậy. Thế thì bản thân cô ta thế nào, hắn rốt cuộc nắm giữ những thứ nào của cô ta mà cô ta không muốn nhìn thấy. Từ từ bình tĩnh trở lại, Mục Uyển Thanh nhìn không được hoang mang, rốt cuộc hắn làm như thế nào, e rằng Thiệu Duật Thần cũng không có biện pháp kiểm soát Uông Ninh Hi chặt chẽ, Mục Uyển Thanh cảm thấy tình thế hiện tại dường như đều nằm trong tay người đàn ông tên là Đoàn Dịch Lâm.

Mục Uyển Thanh cắn ngón tay nhìn chằm chằm vào ảnh chụp trên bàn mà xuất thần, điện thoại đột nhiên vang lên, cô ta bừng tỉnh, nhìn thoáng qua, tay lại hơi run, là Đoàn Dịch Lâm. Cô ta ngồi thẳng người, bắt buộc chính mình bình tĩnh và cứng rắn lên.

“A lô!” Thanh âm của cô ta rất lạnh, nhưng không có cách nào che dấu sự run rẩy của chột dạ và sợ hãi mang đến.

Đoàn Dịch Lâm vừa nghe thấy âm thanh kích động của cô ta nhện không được mà cong khoé miệng cười rộ lên, “Đã nhận đồ chưa?” Hắn ôm Lư Bội Nghiên ở bên cạnh, người phụ nữ này đang bắt đầu kiểm tra mặt trước mặt sau của giấy chứng nhận kết hôn, điều này khiến Đoàn Dịch Lâm cảm thấy có chút buồn cười, hắn liền giành lấy từ cô ta.

Trong điện thoại truyền đến thanh âm vui đùa âm ỉ tranh giành nhau của đôi nam nữ, điều này càng khiến Mục Uyển Thanh phiền lòng, “Anh có ý gì?” Cô ta không biết làm sao hắn có thể coi nhẹ như vậy, lúc này còn có tâm tư cùng phụ nữ tán tỉnh ve vãn.

Đoàn Dịch Lâm dừng tay, trả đồ lại cho Lư Bội Nghiên, “Tổ cáo phải có chứng cứ, tuy rằng ảnh chụp này không chứng minh được cái gì, nhưng hiện tại

người nhà họ Thiệu rất sợ tin đồn, nó vẫn có tác dụng dìm đi sự chú ý của bọn họ.”

“Anh làm sao theo dõi Uông Ninh Hi, anh làm sao biết được thời gian và địa điểm cô ta ra ngoài một mình, Điền Kế Sơn là người của anh?” Cô ta nhìn không được đem thắc mắc trong lòng trút ra, cô ta sợ hãi cũng hồi hận, cùng giao dịch với một người mạnh hơn mình lại càng mơ hồ về chi tiết sự việc tuyệt đối không phải là lựa chọn sáng suốt, cô ta bắt đầu dần dần thanh tỉnh, cô ta đã hoàn toàn trở thành một quân cờ trong tay một gã đàn ông, muốn đặt chỗ nào thì ở chỗ đó, cô ta dần dần mất đi quyền chủ động trong cuộc mua bán, cái gì là đam mê phải theo theo, Mục Uyển Thanh hiện giờ đang trong tình trạng này.

“Điền Kế Sơn? Hừ!” Đoàn Dịch Lâm nhìn không được mà cười lên, “Mục Uyển Thanh cô quá coi thường tôi, tôi biết Điền Kế Sơn không biết, tôi biết cô không biết, tôi biết Thiệu Duật Thần cũng không biết. Nhưng cô không cần lo lắng, con người của tôi chưa bao giờ bạc đãi với người giúp tôi, giao hẹn của chúng ta có hiệu lực, Đoàn Dịch Lâm tôi không phải là người tốt gì đó, nhưng tuyệt đối là người giữ uy tín.” Nói xong hắn không đợi Mục Uyển Thanh trả lời mà cúp điện thoại.

Nhìn người phụ nữ bên cạnh vẫn còn đáng vẻ tìm tòi nghiên cứu, trong chốc lát lại cười ngây ngô, Đoàn Dịch Lâm nhìn cô ta trên mặt dần dần nở ra nụ cười hạnh phúc ấm áp, cánh tay của hắn ôm cô ta thật chặt, rồi đến trước chiếc xe mở cửa pho lái đưa cô ta ngồi vào trong, sau đó hắn vào ghế lái.

“Rốt cuộc em đang nghiên cứu cái gì đó?” Đoàn Dịch Lâm hơi tò mò.

Lư Bội Nghiên liếc xéo hắn, “Anh thần thông quảng đại như vậy, em làm sao biết được anh không phải cấu kết làm giấy chứng nhận giả cho em?”

Đoàn Dịch Lâm cười lớn tiếng, hắn nghiêng người nhìn cô ta, thật sự muốn mở đầu óc của cô ta ra nhìn xem làm sao có ý tưởng thú vị lại ngu xuẩn như vậy, “Có thể nhìn ra không? Tôi đưa hộ chiếu giả cho em, ngay cả kiểm tra cũng không được, tôi dùng giấy tờ giả khai báo thậm chí hải quan cũng bị tôi lừa qua vòng vòng, em còn ở đây hao tổn sức lực làm gì chứ, nếu tôi muốn lừa em, em cứ ngoan ngoãn chờ bị lừa là được.”

Lư Bội Nghiên biết hắn nói thật, chỉ số thông minh của cô ta căn bản không đủ chơi với thủ đoạn của Đoàn Dịch Lâm, cho nên hắn không hề đùa giỡn, bất cứ chuyện gì dưới mắt hắn, cô ta không chịu nhận thua, không muốn yếu thế trước mặt hắn, nhưng lúc này cô ta nhìn không được mà rơi nước mắt, “Anh có biết em chờ một lời hứa hẹn này rất vất vả hay không, khi Uông Ninh Hi xuất hiện em cảm thấy cuối cùng mình đợi không được nữa, nhưng em vẫn không muốn rời khỏi anh, em muốn ở gần anh, từ khi anh gặp lại cô ta em không thêm quan đến bất cứ việc gì nữa.”

Đoàn Dịch Lâm thu lại nụ cười trên mặt, đương nhiên hắn biết, cô ta thu nhận và giúp đỡ hắn khi hắn không giống người cũng không giống quỷ, cô ta dùng toàn bộ tiền đẻ dành của mình để chữa bệnh cho hắn, mạo hiểm vạn kiếp bất phục diệt trừ những người liên quan đến mình, thoát ly tổ chức chỉ vì đi theo hắn. Đoàn Dịch Lâm không phải ý chí sắt đá, hắn cũng có trái tim, nếu không hắn sẽ chẳng nhớ mãi không quên đối với Đối Mặt Nhan cho đến tận bây giờ. Hắn đưa tay ôm cô ta vào trong lòng, khẽ hôn lên hai má của cô ta, hắn không thể phủ nhận, lúc ban đầu người phụ nữ này bỏ khuyết sự rỗng tuếch trong tinh thần và thân thể của hắn, cũng là đối tượng để hắn phát tiết trong lúc phần nộ và oán hận. Hắn luôn luôn bắt nạt cô ta, cô ta chưa bao giờ cúi đầu trước mặt hắn, chống lại một cách quật cường, nhưng vô số lần khiến hắn nhìn thấy tia sáng như ẩn như hiện trong nháy mắt, còn có một chút rung động trong bóng đêm. Trái tim Đoàn Dịch Lâm vốn đã cứng rắn không biết từ lúc nào dần dần mềm lòng, lúc gian nan hắn muốn ở bên cạnh cô ta để cô ta an ủi hắn. Từ lúc đầu bài xích rồi sau đó phớt lờ, đến bây giờ hắn hoàn toàn tỉnh ngộ, hoá ra cô ta luôn sưởi ấm cho hắn từng chút một.

“Bội Nghiên, tôi không phải cảm kích em, những lời tôi nói là thật lòng, hiện tại và tương lai của Đoàn Dịch Lâm tôi tất cả đều thuộc về em.” Hắn ôm cô ta, thì thầm bên tai cô ta, nói hết ý tưởng chân thành nhất của hắn trong giờ phút này, người ở trong lòng hắn chính là người chia sẻ tương lai với hắn.

Thiệu Duật Văn thật không ngờ lúc này Mục Uyển Thanh trở về công ty tìm cô, nhưng lại mang theo thứ khiến cô giật mình. Cô cũng không hoàn toàn tin tưởng, lúc này rất trùng hợp, ngay khi cô bắt gặp Mục Uyển Thanh liên lạc với Đoàn Dịch Lâm, vào lúc Duật Thần và Ninh Hi vừa mới kết hôn. Nhưng tình thế hiện tại không thể thuận theo cô có tin hay không, hoàn cảnh thế giới ngầm có bao nhiêu phức tạp tự cô rõ ràng.

“Uyển Thanh, việc này Duật Thần biết không?” Cô rất bình tĩnh, nhìn Mục Uyển Thanh hỏi.

Mục Uyển Thanh có hết sức khống chế sự khản trương của mình, “Em cũng vừa nhận được báo cáo, hiện tại em xem Uông Ninh Hi là chị dâu của mình, là bà chủ của công ty, giáo mẫu của hội Thanh Sơn, chuyện này là của tập thể, hiện tại Duật Thần rất say mê cô ta, em sợ lỡ mạng như vậy ngược lại sẽ có hại, cho nên tìm chị trước.” Cô ta nói như là rất ủy khuất.

“Cám ơn.” Thiệu Duật Văn trái lại có bộ dáng thả lỏng, “Chị sẽ xử lý tốt, em yên tâm, nếu Uông Ninh Hi có hai lòng với Duật Thần, chị là người đầu tiên tuyệt đối không tha cho cô ta.”

Khi rời khỏi văn phòng của Thiệu Duật Văn, chân của Mục Uyển Thanh đều mềm nhũn, nhưng hồi tưởng lại bộ dáng nhẹ nhàng không có việc gì của Thiệu Duật Văn, cô ta nhìn không được mà giận dữ, dựa vào cái gì Uông Ninh Hi có thể khiến mọi người trong nhà che chở cho cô.

Thiệu Duật Thần trở về công ty liền bắt đầu phê duyệt văn kiện, đến một giờ trưa, văn kiện chất thành đống, Ninh Hi vô tình nhìn lướt qua, phát hiện có rất nhiều đơn báo cáo xuất hàng tri hoãn, lý do đều là kiểm tra hải quan. Kỳ lạ là tự nhiên không nói cũng hiểu, Thiệu Duật Thần không có phản ứng gì mà duyệt từng cái một. Việc này dường như có sự ẩn ý nào đó, nếu không bất kỳ công ty nào có mũi nhọn chĩa vào, sao lại có hành động cam chịu bỏ mặc như vậy. Điều này khiến lòng Ninh Hi nổi lên, anh không phải muốn cùng những người đó thông đồng làm vậy.

“Có nhầm chán hay không?” Thiệu Duật Thần phê xong một bản báo cáo rồi để cho thư ký cầm lấy phân phát ra ngoài, lúc có thời gian trống nghỉ ngơi anh cũng không quên hỏi người ngồi suốt trên sofa đọc tạp chí, “Lại đây, ngồi ở đây.” Anh vỗ vỗ chân mình.

Sắc mặt Ninh Hi đỏ bừng, nhưng vẫn buông tạp chí trong tay chậm rãi đi qua, cô vừa đến trước mặt thì đã bị người nọ chặn ngang ôm vào trước ngực và ngồi trên đùi anh. Ninh Hi hơi thẹn thùng, nhìn về phía cửa, sợ có người tiến vào sẽ nhìn thấy.

“Anh đừng không đứng đắn như vậy, làm việc đi.” Nói xong cô giầy dũa.

Nhưng Thiệu Duật Thần lại ôm thật chặt, “Làm sao bây giờ, vấn kiện nhiều quá, làm thế nào cũng không xong, anh rất muốn về nhà với em.” Anh kẻ sát mặt mình trên khuôn mặt cô, “Lúc này chúng ta nên ở bên ngoài hưởng tuần trăng mật, nhưng giờ lại ở văn phòng.” Anh than phiền, tiện tay lật xem văn kiện đặt phía trước, đều là những thủ tục khai báo và phê duyệt, còn có một số thư từ của cảnh sát điều tra, anh cố ý để cô thấy, “Không bằng em giúp anh xem một ít đi.”

“Em? Em không xem.” Cô thoái thác, cô chỉ là một người chưa học xong đại học, không có trình độ tham dự vào chuyện thế này, cô vẫn luôn có chừng mực.

Thiệu Duật Thần cười, vừa muốn nói gì đó lại bị điện thoại ngắt ngang, là Thiệu Duật Văn, lúc này chú rể vẫn ở công ty làm việc khiến cô kinh ngạc, “Ninh Hi đâu?” Cô bỗng nhiên cảnh giác hỏi.

“Ồ bên cạnh em, cùng hoàng tử đọc sách.” Thiệu Duật Thần ung dung trêu chọc, tay vẫn ôm chặt thắt lưng của cô. Ninh Hi nghe vậy, chợt giật mình có ảo giác như họ đã sống với nhau lâu năm, giống như có thể ngồi như vậy đến bạc đầu. Cô không biết họ nói gì trong điện thoại, chợt nghe thấy người đàn ông có chút nũng nịu từ chối, “Không được, cô ấy ở đây với em. Hơn nữa giám đốc điều hành công ty làm gì ra đường phố mua sắm.”

Ninh Hi nhin không được mà cười, cúi đầu thì thấy có tuyến điện thoại thứ hai chợt nhấp nháy đèn liên tục, cô nhẹ nhàng chỉ cho anh, Thiệu Duật Thần nói hai câu đơn giản rồi cúp điện thoại của Thiệu Duật Văn, sau đó nhận đường dây thứ hai, nói mấy câu sắc mặt của anh trở nên khó coi. Ninh Hi cũng khẽ cau mày, thấy anh nói lòng tay ra cô liền đứng lên.

“Ninh Hi, chị hai tìm em đi mua sắm cùng chị ấy, em đi xuống tìm chị ấy đi, đừng quên bảo Kế Sơn đi theo.” Nói xong thì cửa văn phòng đã bị đẩy ra, chú Tứ chống gậy tiến vào.

Ninh Hi sững sốt một lúc, sau đó cô đi qua chào chú Tứ rồi xách túi của mình đi ra ngoài, trong khi đóng cửa cô chợt nghe thấy tiếng chất vấn ở bên trong của chú Tứ, “Làm người đứng đầu công ty, đối với mũi nhọn đang chĩa vào công ty con cậu lại hoàn toàn mặc kệ không hỏi?”

Trong lòng Ninh Hi hiểu rõ, cũng bắt đầu lo lắng cho Thiệu Duật Thần, áp lực mà anh phải chịu đựng quá lớn, cô không khỏi đau lòng.

Ninh Hi xuống văn phòng Thiệu Duật Văn trái lại khiến cô kinh ngạc, “Không phải không cho mượn à, sao lại có lương tâm thế.” Cô thu dọn qua loa một chút rồi mang theo túi xách kéo Ninh Hi xuống bãi đậu xe, Ninh Hi cũng rất nghe lời bảo Điền Kế Sơn đi theo, nhìn thấy ánh mắt Thiệu Duật Văn, cô cười, “Là Duật Thần dặn dò, đi đâu cũng phải để anh ta đi theo, em không sao, anh ấy yên tâm là được rồi.”

Thiệu Duật Văn cứ như vậy quan sát, cô cảm thấy cô gái khéo léo này không giống một phần tử xấu xa. Ưông Ninh Hi không ngờ Thiệu Duật Văn lại bảo cô cùng đi mua nội y, hơn nữa muốn đi đến cửa tiệm mà cô và Phương Văn Chính đã gặp mặt.

“Em thử qua sản phẩm của tiệm này chưa?” Duật Văn vừa xem vừa hỏi.

“Mấy hôm trước em có tới, đồ em đang mặc trên người chính là của cửa tiệm này, cũng không tệ lắm.”

Thiệu Duật Văn ngẩng đầu nhìn cô, sự thẳng thắn của cô khiến Thiệu Duật Văn thả lỏng. Ninh Hi vừa chậm rãi chọn đồ, vừa ở một bên nói giỡn với Thiệu Duật Văn, “Chị xem Kế Sơn, lần trước cũng vậy, anh ta đều bị người qua đường dùng ánh mắt như muốn giết chết.”

Thiệu Duật Văn ngoảnh đầu lại nhìn Điền Kế Sơn đang nhìn chăm chú vào các cô một cách cảnh giác, “Lần trước anh ta cũng vậy?”

Ninh Hi che miệng cười, khẽ gật đầu. Lúc này Thiệu Duật Văn mới hoàn toàn yên tâm, thật là thông đồng thì làm sao để người khác đi theo, nếu có gì bất thường thì Điền Kế Sơn đã báo với Thiệu Duật Thần từ lâu.

Thiệu Duật Văn vốn không có dụng ý khác, chọn qua loa hai thứ rồi vội vã rời khỏi. Xe đậu ở bãi đỗ xe ngầm, ba người cùng nhau vào thang máy như bình thường, cửa thang máy vừa đóng lại thì Thiệu Duật Thần gọi điện tới, nói muốn cùng cô ăn cơm, Ninh Hi e sợ nói nhỏ một câu, “Đang ở trong thang máy.”

Thiệu Duật Văn không nhin được mà cười thành tiếng, “Một phút cũng không rời khỏi.” Điền Kế Sơn cúi đầu, gương mặt Ninh Hi đỏ bừng. Thang máy tới tầng 26, Thiệu Duật Văn đi ra, thuận tiện mượn Điền Kế Sơn, Thiệu Duật Văn cảm thấy tự mình xác minh chuyện này thì chắc chắn rồi.

Cửa thang máy đóng lại, khi tầng 27 mở ra thì Đoàn Dịch Lâm đi vào, Ninh Hi khẽ nhíu mày, cô nhích qua bên cạnh, hai tay Đoàn Dịch Lâm đút vào túi quần, làm ra bộ dạng bất cần đời, cửa thang máy chậm rãi khép lại, hần đột nhiên nhấn nút tạm dừng.

Ninh Hi kinh hãi, chỉ thấy hần xoay người đưa tay chống lên tường, bao vây cô ở trong góc thang máy, “Anh muốn làm gì?”

“Nhìn cô!” Đoàn Dịch Lâm đưa ra bộ dáng nham hiểm ngoài cười nhưng trong không cười, “Ưông tiểu thư, cô không cảm thấy dường như chúng ta đã gặp ở nơi nào, tôi luôn cảm thấy cô rất quen thuộc...” Hần vươn bàn tay khác nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

Ninh Hi ngẩng đầu nhìn ánh mắt hần, nơi đó loé lên tia sáng lạnh như băng, cô quen thuộc với ánh mắt đó, nhưng không quen thuộc với độ nóng của nó.

“Anh buông ra, lá gan của anh rất lớn, anh không biết tôi là ai sao?”

“Biết, đương nhiên biết, không ai biết rõ cô là ai bằng tôi.” Miệng hần nhếch lên chứa ý cười, chậm rãi kẻ sát khuôn mặt Ninh Hi, thanh âm lại lạnh giá

khiến người ta phát run, Ưông Ninh Hi nhất thời có cảm giác sồn tóc gáy, cô ở một nơi nào đó, cô nhớ tới một người, một người từng khiến cô có ác mộng hàng đêm, nhưng không thể trùng hợp là người trước mắt, cho dù là đáng sợ hay là khí chất.

Thiệu Duật Thần nghe nói cô ở trong thang máy, anh liền gấp gấp chờ trước cửa thang máy, anh đã đặt trước chỗ tốt nhất ở nhà hàng Ý. Nhưng khi nhìn thấy thang máy dừng ở tầng 27 thật lâu, trong lòng anh bắt đầu có chút bất an, nhịp tim đập mạnh, anh xoay người hướng về lối an toàn, chạy bộ xuống một tầng lầu, anh nhấn nút thang máy, cửa từ từ mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 32: Âm mưu vừa lộ ra

Cảnh tượng trước mắt khiến Thiệu Duật Thần rối loạn, anh sững sờ một lúc, xuất phát từ ý nghĩ của bản năng đàn ông làm cho sắc mặt anh trầm xuống, đôi mắt anh sâu xa, mang theo phần nộ dừng ở Ưông Ninh Hi, cô cũng sững sờ tại chỗ, có chút hoảng sợ nhìn người bên ngoài thang máy.

Cách vài giây, cửa thang máy bắt đầu đóng lại, Ưông Ninh Hi đột nhiên tỉnh lại, cô giờ cánh tay của mình né tránh vòng vây của Đoàn Dịch Lâm, nâng đầu gối muốn đẩy bảo Đoàn Dịch Lâm nhưng hấn tránh được. Ưông Ninh Hi không rảnh để ý tới người kia, trong tích tắc cửa thang máy sắp đóng cô đưa tay chặn lại. Gương mặt Thiệu Duật Thần hiện ra trước mặt cô rõ ràng một lần nữa, về mặt anh lạnh lùng.

Trong lòng Ưông Ninh Hi có chút uy khuất, cô chậm rãi di chuyển bước chân đứng bên cạnh anh. Đoàn Dịch Lâm cũng đi theo ra khỏi thang máy, về mặt hấn cười cười, bắt đầu đi nhún vai, “Thiệu phu nhân thật là một người rất thú vị.”

Thiệu Duật Thần âm trầm cười lạnh một tiếng, “Giám đốc Đoàn, có lẽ anh chưa rõ ràng, nơi này là Thiệu thị, không phải hội Thanh Sơn mà có thể ôm hôn một người phụ nữ.” Anh chỉ Ninh Hi bên cạnh, “Cô ấy là bà chủ của anh, sau này anh nên tôn trọng cô ấy một chút.” Nói xong anh ôm cả bờ vai Ninh Hi đi vào thang máy, không để ý đến nụ cười xấu hổ trên mặt Đoàn Dịch Lâm trong nháy mắt trở nên có phần dữ tợn đáng sợ.

Thang máy đóng cửa, Thiệu Duật Thần buông xuống cánh tay khoát trên vai cô, một mình đứng một chỗ, không hề nhìn cô. Trong lòng Ninh Hi buồn phiền đến hoảng loạn, cuối cùng vẫn yếu ớt mở miệng, “Hắn không hôn em, cũng không làm gì em.”

Lừa gạt còn chưa tiêu tan, Thiệu Duật Thần lại buồn bực gay gắt, “Em đang nói thay hấn?”

Một câu này khiến Ninh Hi nghẹn lời, nước mắt lập tức xuất hiện trong đáy mắt, cô xoay người qua, không nhìn anh cũng quật cường không cho nước mắt rơi xuống. Trong không gian nhỏ hẹp của thang máy có vẻ càng thêm áp lực.

Thiệu Duật Thần nghiêng đầu, nhờ ánh sáng từ vách tường đối diện trong thang máy anh có thể nhìn thấy đôi mắt cô đỏ bừng và đáng sợ tui thân cắn chặt môi của cô. Anh thờ dãi một tiếng, đưa tay nắm cả thất lưng của cô, Ninh Hi cự nự uốn éo không cho anh chạm vào, miệng nói lầm bầm.

Thiệu Duật Thần mềm lòng, “Anh còn không phải lo cho em sao, nhìn thấy gã họ Đoàn kia dựa gần em như vậy anh không hề vừa mắt cũng rất giận dữ.”

“Anh chính là không tin em, chính là không tin em.” Nói xong cô vẫn vịn vịn cơ thể, nước mắt trên mặt lại tràn ra, cô không ngừng dùng mu bàn tay lau nước mắt, nghẹn ngào thành tiếng, “Em hận anh chết đi được, hận chết đi được, Thiệu Duật Thần, anh làm tổn thương em.” Ninh Hi chống đẩy vòng tay của anh, còn không ngừng vỗ vào lồng ngực anh, những điều khác cô có thể chịu đựng, nhưng anh lại nghi ngờ lòng trung thành của cô đối với anh.

Sức lực trên tay Ưông Ninh Hi càng lúc càng mạnh, Thiệu Duật Thần không muốn ngay đầu tiên vừa kết hôn đã bị chính vợ của mình làm chấn thương bạo lực gia đình. Anh liền chết bắt lấy tay cô, vậy hấn cô trong góc của thang máy, rồi anh cúi đầu ngậm lấy môi cô, đem tất cả oán giận và tui thân của cô nuốt vào trong bụng. Ninh Hi muốn phản kháng, nhưng không thể chống lại sự tấn công mãnh liệt của anh, cô nhanh chóng nép vào lòng anh như hoá thành dòng nước mềm mại.

Chờ cô lấy lại lý trí thì đã phát hiện thang máy dừng ở tầng 28, cô ngẩng đầu nhìn Thiệu Duật Thần, “Sao lại trở về, không phải đi ra ngoài ăn cơm ư?” Giọng nói của cô còn mang theo giận dữ, nhìn thấy ánh mắt của anh say đắm, cô có chút ngượng ngùng lại hơi hờn dỗi.

Thiệu Duật Thần làm dịu hô hấp của chính mình, “Ăn món khai vị trước.” Nói xong anh liền kéo Ninh Hi ra ngoài. Cô đương nhiên biết anh nói cái gì, cô không thêm lợi lộc như vậy, bị người ta bắt nạt còn phải làm đồ ăn, cô bắt lấy cửa thang máy sống chết không đi.

“Em thích ở trong thang máy? Hay làm muốn anh trình diễn ở đây, anh thật chưa rõ ràng rốt cuộc em có bản lĩnh thế nào đấy.” Nói xong anh xoay người, một tay kẹp cổ tay cô, Ninh Hi kêu một tiếng, bàn tay không tự chủ được mà buông ra, cứ như vậy bị người đàn ông kia kéo vào phòng họp. Thiệu Duật Thần tiện tay khoá cửa, ấn hai công tắc ở trên tường, bức màn của phòng họp kéo xuống, cả phòng là một mảng tối đen, máy chiếu trên đầu mở ra, một chùm sáng màu xanh toả sáng ở tường đối diện, trong phòng đều là màu xanh nhàn nhạt, chiếu vào đôi mắt Thiệu Duật Thần cũng phảng phất tia sáng xanh giống như loài sói lang. Ninh Hi không thêm chống cự nữa, cái gọi là sắc lang chính là thế này.

Thiệu Duật Thần nắm vòng eo của cô ôm cô đến trên bàn, miệng nhẹ nhàng dây dưa phía sau lỗ tai và trên cổ cô, nụ hôn nhợt nhạt, tay anh chậm rãi kéo phéc-mơ-tuya trên váy cô xuống, vuốt ve lộn xộn phía sau lưng cô, “Ninh Hi, sau này đừng ăn mặc như vậy, em là của anh, anh không muốn bất cứ kẻ nào nhúng chàm vẻ đẹp của em, đừng nói chạm vào, nhìn cũng không được.” Anh thì thầm ní non bên tai cô, nhưng mang theo sự uy hiếp và cảnh cáo



chân thật, anh thừa nhận anh đã điên rồi, hình ảnh ban nãy chợt hiện lên lần nữa, lửa ghen ghét trong lòng anh dâng cao, nếu người phụ nữ ở dưới thân này thật sự làm việc gì phản bội tình cảm của anh, anh tuyệt đối sẽ ôm cô cùng nhau bị đốt thành tro bụi bởi lòng đố kỵ này.

Cái bàn lạnh lẽo ở dưới thân và lửa nóng trong lồng ngực của người đàn ông trên người làm cho Uông Ninh Hi không thể khống chế kích thích này, cô chỉ có thể ôm chặt người kia, khẽ khàng uyển chuyển than nhẹ. Phía sau sự chiếm giữ thô bạo không nói lý là tuyên ngôn tình yêu sâu sắc, Ninh Hi có thể nhận ra khi bọn họ giao hoà thật sâu. Ấy vậy sâu thẳm giống như rắn độc chạy vào lòng cô quấy rầy cắn xé mỗi khi họ yêu nhau sâu sắc hoặc liều chết triền miên. Nước mắt không thể khống chế mà chảy xuống từ khe mắt, “Duật Thần, em xin lỗi...” Thiệu Duật Thần dừng lại, ánh mắt sáng rực nhìn cô, dường như có mong chờ trong đáy mắt, Ninh Hi không dám nhìn nữa, cô chậm rãi nhắm mắt lại, ôm lấy đầu anh kéo về bờ vai của mình, “Em yêu anh.”

Trong lòng Thiệu Duật Thần *ngũ vị tạp trần\**, không biết nên khóc hay nên cười, vì sao cô vẫn không thể thắng thần với anh, anh cho cô hết tất cả, vì sao không chiếm được tín nhiệm của cô, tình yêu này có thể coi như là gì. Lý trí không biết đã nói bao nhiêu lần với anh, Uông Ninh Hi người phụ nữ này nhất định phải khiến cô rời xa anh, nhưng anh vẫn không nín nổi tình cảm mà để cô càng dựa càng chặt, tựa như cơ thể của anh trong giờ phút này không thể tự kiềm nén mà muốn cô càng nhiều. Anh cứ như vậy che đi tâm trí của mình, càng lún càng sâu trong vũng lầy mềm mại này.

*(\*) 5 vị ngọt chua đắng cay mặn trộn lẫn với nhau*

Cả buổi chiều Ninh Hi ngủ tại buồng trong của văn phòng Thiệu Duật Thần, nếu không phải cô có sức khoẻ tốt thì giữa trưa sợ là không biết chết ngất mấy lần. Khi cô mở mắt sắc trời đã tối sầm. Cô cẩn thận ló đầu ra nhìn từ bên trong, sợ bên ngoài có khách, lại thấy người đàn ông kia cau mày, chăm chú nhìn văn kiện.

Cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, mở cửa từ bên trong đi ra. Thiệu Duật Thần ngẩng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười, “Tình rồi?”

“Sao không gọi em dậy, nếu em không tỉnh anh định làm việc đến nửa đêm à?”

Thiệu Duật Thần hé miệng cười, “Cũng không hẳn, Chính Đông không biết chạy đi đâu, Điền Kế Sơn còn chưa sang đây, cho nên từ từ cũng không sao.”

Ninh Hi cười thẹn thùng, trong lòng lại đánh dấu chấm hỏi, Văn Chính Đông chạy đi đâu, người này hầu như ở bên cạnh Thiệu Duật Thần một tác cũng không rời, hiện tại cô bỗng nhiên không thể tín nhiệm Văn Chính Đông, anh ta rốt cuộc có phải người kia hay không, cô lại bắt đầu đau đầu.

Buổi tối, Thiệu Duật Thần vẫn ở trong phòng sách làm việc đến khuya, lượng công việc gần đây của anh đều rất nhiều, Ninh Hi đau lòng, nhưng cô cũng không có cách nào hơn. Cùng bạn nhỏ Cẩm Nhiên trầm lặng kia trò chuyện trong chốc lát, chẳng qua cũng là tự mình cô nói mà thôi, nhưng cô nhìn ra đứa nhỏ im lặng kia lúc này rất vui vẻ. Sau khi đưa cậu bé về phòng ngủ, cô đi ngang qua phòng sách của Thiệu Duật Thần, bước chân dừng lại một chút rồi đi xuống lầu.

Ninh Hi ở trong phòng bếp hâm nóng sữa, Thiệu Duật Văn nhẹ nhàng đứng phía sau người cô, “Cho Duật Thần à?”

Ninh Hi quay đầu lại cười, “Chị hai.” Sau đó nhanh nhẹn lấy sữa ra khỏi lò vi ba, rót vào hai ly, “Ly này cho chị hai, đôi mắt chị dạo này thâm quầng, có lẽ ngủ không ngon.” Uông Ninh Hi vốn biết cư xử, không bằng làm một việc tốt mà không tốn nhiều sức.

Thiệu Duật Văn cười, chậm chạp nhận lấy, cầm trong tay từ từ xoay tròn, Ninh Hi thấy vậy, biết là Thiệu Duật Văn có chuyện muốn nói với mình.

“Ninh Hi, em là một cô gái thông minh, thực ra chị vẫn luôn thích em, trước kia Duật Thần vì em mà cùng anh cả tranh cãi không ít, chị ở phía trung lập, chỉ cảm thấy gia đình chúng ta có tình huống đặc biệt có chỗ không thích hợp với người bình thường, cần một người phụ nữ đặc biệt ở bên cạnh Duật Thần để giúp cậu ấy.” Cô dừng một chút, giương mắt nhìn Uông Ninh Hi, “Chị nghe được một số tin đồn không tốt đối với em, nhưng chị không tin, chỉ tin trực giác của mình, em yêu Duật Thần cho nên em sẽ không làm chuyện tổn thương đến cậu ấy, đừng để mọi người thất vọng.” Cô bưng ly sữa lên uống một hớp, “Độ ẩm vừa phải, cảm ơn em.”

Uông Ninh Hi nhìn bóng dáng của Thiệu Duật Văn trong lòng có mối nghi hoặc, rốt cuộc cô có tin đồn không tốt nào mà lọt vào trong lỗ tai của Thiệu Duật Văn, nó không phải đã tới tai Thiệu Duật Thần rồi chứ, mà những lời đồn đại đó đến từ đâu.

Cô thở dài, thật sự không muốn nghĩ đến những ngày tiếp theo. Ninh Hi tháo bao tay xuống, bưng ly đi ra thì thấy Văn Chính Đông nghiêng ngả lão đạo tiến vào, xem ra uống không ít rượu, nhưng thần trí của anh ta vẫn rất rõ ràng, trông thấy cô lập tức gạt đầu lễ độ cung kính chào hỏi, “Phu nhân.”

Ninh Hi nghe ra tâm trạng cô đơn và bi thương từ trên người anh ta.

“Anh làm sao vậy?” Cô nhíu mày lo lắng hỏi, trong ấn tượng của cô Văn Chính Đông chưa từng như thế này.

“Không có gì.” Anh ta cúi đầu, thanh âm rất thấp, “Tôi lên trước.” Nói xong anh ta bước loạng choạng đi qua cô.

Ninh Hi nhìn bóng dáng mệt mỏi của anh ta mơ hồ có một dự cảm không tốt, cho đến khi nhìn anh ta biến mất ở chỗ quẹo lầu ba cô mới phục hồi lại tinh thần. Cô vào phòng sách của Thiệu Duật Thần, anh vẫn cúi đầu làm việc.

“Anh nghỉ ngơi đi, như vậy không tốt cho sức khoẻ đâu.” Cô đặt ly sữa trước mặt anh.

Thiệu Duật Thần ngẩng đầu nhìn cô, nắm hai tay cô, “Làm sao bây giờ, đêm tân hôn để cô dâu phòng không gối chiếc, nhưng anh còn rất nhiều việc trước mắt nhất định phải theo kịp.”

Ninh Hi bắt đầu đi thử dài, lúc nào anh cũng ngắt lời cô, tính ra bọn họ thật sự ở bên nhau cũng có mấy tháng, không tính đến tiệc cưới gì đó, hoặc là nói thời gian họ ở bên nhau giống như tiệc cưới không được yên ổn, “Anh cũng biết ý em không phải vậy, Duật Thần...” Ánh mắt cô hơi né tránh, thoáng cụp xuống một chút, “Đợi anh qua thời gian bận rộn này, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh.” Cô cảm thấy đã đến lúc thẳng thắn một số việc với anh.

Thiệu Duật Thần mỉm cười, chậm rãi gật đầu.

Đoàn Dịch Lâm lái xe giữa dòng xe cộ qua lại không ngớt, trước sau vẫn không nhìn thấy thân ảnh kia, hần bắt đầu hơi lo lắng, xong việc đã năm giờ nhưng Lư Bội Nghiên vẫn chưa liên lạc với hần, hần không biết vì sao sau khi nổ súng cô ta lại không trực tiếp lên xe hần mà tự lên xe cô ta rời khỏi, tắt máy di động, gián đoạn tất cả phương thức liên lạc, lần đầu tiên hần có cảm giác hoảng sợ mất đi một người.

Khi lòng đang nóng như lửa đốt thì đột nhiên điện thoại vang lên, là Lư Bội Nghiên, hần hít một hơi thật sâu, “Em ở đâu?” Thanh âm của hần dù thế nào cũng không che dấu được bất an và kích động.

Lư Bội Nghiên mỉm cười ngọt ngào, anh ấy thật sự yêu mình đúng không?! “Em đã trở lại, anh cũng đừng ở bên ngoài.”

Đoàn Dịch Lâm hận không thể đi đường vòng mau chóng quay đầu xe lại, hần chỉ có thể chạy xe nhanh như bay. Trở về khách sạn, khi Lư Bội Nghiên mở cửa ra hần ôm chặt cô ta, “Em làm anh sợ muốn chết.” Hần dùng sức như muốn nhét cô ta vào người mình, “Tại sao không lên xe, em có biết một mình làm như vậy rất nguy hiểm.”

“Lần này không thành công, trong lòng em không phục, lại sợ bị người khác theo dõi.”

“Vì vậy bỏ lại anh?”

“Em không thể liên lạc đến anh, buổi chiều em luôn giả vờ lượn vòng trong đó, xác định an toàn em mới trở về.”

Đoàn Dịch Lâm không nói gì, cứ như vậy nhìn cô ta, hoá ra người bên cạnh hần mới đáng giá để hần yêu thương và quý trọng, nhưng hần lại lãng phí thời gian ba năm tưởng nhớ một vết thương đã thối rữa.

“Bội Nghiên, nếu có chuyện như vậy nữa, nhớ rõ để anh giúp em.” Đoàn Dịch Lâm khẽ vuốt mái tóc dài của cô ta, “Về sau chuyện như vậy không cần tự mình ra tay, tìm người khác làm, anh không muốn em mạo hiểm nữa.”

“Vậy Thiệu Duật Văn thì sao?” Lư Bội Nghiên giữ chặt tay hần, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng liếm.

“Cô ta không thể chết được.” Đoàn Dịch Lâm cười lạnh lùng, “Từ từ sẽ đến.” Hần luồn tay qua thắt lưng cô ta, nhẹ nhàng cán lỗ tai cô ta. Thực ra Lư Bội Nghiên không biết nhiều về ý tưởng của Đoàn Dịch Lâm, thật giống như chiều nay hần đột nhiên bảo cô ta đi giết một cảnh sát không có liên quan, nhưng cô ta chưa bao giờ hỏi, cô ta biết Đoàn Dịch Lâm nhất định có lý do của hần.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 33: Xảy ra tai nạn

Sáng hôm sau Ninh Hi dậy rất sớm, thấy Thiệu Duật Thần ngủ rất sâu nên cô không quấy rầy anh, một mình xuống lầu thì thấy Văn Chính Đông ngẩn ngơ trong phòng khách. Ninh Hi tò mò cũng hoang mang, lúc này sự khác thường của Văn Chính Đông rất khó khiến cô không chú ý và cảnh giác.

“Chính Đông!” Cô đứng ở bên cạnh anh ta, người kia thậm chí không có phản ứng gì. Cô càng thêm lo lắng, bảo vệ như vậy đặt ở bên cạnh Thiệu Duật Thần thì dùng thế nào.

“Anh như là không yên lòng, có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Văn Chính Đông ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm túc, loại nghiêm túc này mang theo cảnh báo nào đó, “Tôi không sao.” Anh ta nói rất kiên quyết, nhưng Ưông Ninh Hi không tin, cô còn muốn truy hỏi thêm thì chợt nghe anh ta mở miệng, “Gần đây cô phải đặc biệt cẩn thận, sự việc có chút bất thường, còn có Thiệu...” Văn Chính Đông nói một nửa liền sửa miệng, “Thiếu gia xuống rồi, phu nhân có thể chuẩn bị ăn cơm.” Trên mặt anh ta khôi phục nụ cười thân nhiên giống như thường ngày.

Ưông Ninh Hi ngoảnh đầu lại thấy Thiệu Duật Thần đang từ trên lầu đi xuống, cô quay người lại nhìn anh, “Sao anh không ngủ thêm một lát nữa, khi nãy chưa ngủ đến bốn tiếng.”

“Trời sinh anh số khổ, ngủ ngon giấc sợ là đời này vô duyên với anh.” Nói xong anh ôm Ninh Hi vào nhà ăn, tất cả mọi người đã ngồi vào chỗ, hiện giờ đang đợi chủ nhân vào ngồi.

Mục Uyển Thanh có chút mất mát, cô ta vốn đang nghĩ Ưông Ninh Hi không có ngày tốt lành, ít nhất trong nhà này cũng sẽ xảy ra chuyện hồi tội, nhưng

hết thấy như thường, gió êm sóng lặng, việc này không khỏi khiến cô ta càng thêm oán giận người phụ nữ ngồi đối diện.

Sau khi ăn sáng Thiệu Duật Thần vẫn mang Ninh Hi theo đi làm, cô thật không có ý kiến gì, nhưng sắc mặt của Mục Uyển Thanh hơi khó coi. Song hôm nay lái xe đổi thành Điền Kế Sơn, Văn Chính Đông chỉ ngồi ở vị trí phó lái, vẫn không lên tiếng.

Xe chạy qua một tiệm thuốc lớn, Ninh Hi vội vàng kêu dừng xe, Thiệu Duật Thần hơi kinh ngạc, “Không thoải mái?”

“Không phải.” Ninh Hi nhìn thoáng qua hai người đàn ông phía trước, có chút thẹn thùng, “Anh đừng hỏi, em sẽ khỏe ngay thôi.” Nói xong cô đẩy cửa xuống xe, Thiệu Duật Thần cũng không chậm trễ, lập tức bảo Văn Chính Đông đi theo cô.

Khi Uống Ninh Hi mua thuốc xong quay người lại thì thấy Văn Chính Đông xuyên qua cửa kính của tiệm thuốc mà nhìn chăm chú ra bên ngoài. Uống Ninh Hi theo tầm mắt của anh ta nhìn ra, là một đội xe tang, đi theo phía sau là mấy chiếc xe cảnh sát, chắc là cảnh sát nào đó hy sinh vì nhiệm vụ. Trong lòng Uống Ninh Hi cũng dâng lên một nỗi đau thương, không khỏi đứng nghiêm chỉnh.

“Xong rồi?” Đoàn xe vừa đi, Văn Chính Đông xoay lại phát hiện Uống Ninh Hi đã đứng sau mình, anh ta vì thất minh thất lễ mà cảm thấy hơi chán nản, tâm trạng hiện giờ quả thật không nên xuất hiện vào lúc này.

“Là một cảnh sát, chiều hôm qua bị giết trước cửa sở cảnh sát.” Anh ta nói rất bình tĩnh, nhưng Uống Ninh Hi lắng nghe cẩn thận lại không nghĩ vậy.

“Nhìn không ra anh ở trong bang hội lẫn lộn nhiều năm như vậy lại vì một cái chết của cảnh sát mà đau buồn.” Cô ngạc nhiên, người cảnh sát này rốt cuộc có quan hệ gì với anh ta, cho dù Văn Chính Đông không phải là người sát nhân vô số, nhưng ở lâu trong hội Thanh Sơn cũng đã quen nhìn thấy sống chết.

“Chỉ là có chút cảm giác không tốt, cảnh sát kia là người của tổ cần quét tội phạm, chỉ là một nhân viên trong văn phòng mà thôi, nhưng có người dụng tâm dùng súng trường ngắm bắn khiến anh ta mất mạng.” Văn Chính Đông nhìn cô, hai tay chậm rãi rút vào túi quần, khôi phục lại vẻ bình tĩnh và thâm tàng bất lộ trước sau như một của anh ta.

Chuyện này có chút kỳ hoặc, giải thích duy nhất chính là người cảnh sát kia ngoài những công việc trong văn phòng còn làm một số chuyện người khác không biết, mà có người không muốn cho anh ta làm tiếp tục. Cô đột nhiên nhớ tới Phụng Văn Chính, anh ta hình như cũng không phải là nhân viên văn phòng đơn giản. Nghĩ đến đây cô giật mình, đột ngột ngẩng đầu nhìn Văn Chính Đông, chẳng lẽ người nọ là người liên hệ của anh ta? Việc này dường như có thể giải thích biểu hiện bây giờ của anh ta.

“Đi thôi, Duật Thần đang nôn nóng chờ.” Cô còn chưa thoát ra khỏi mơ hồ và kinh ngạc thì đã bị anh ta nắm cánh tay đưa ra ngoài.

Thiệu Duật Thần quả thực chờ có chút sốt ruột, “Mua cái gì mà lâu như vậy?” Anh đoạt lấy hộp thuốc trong tay cô, chỉ nhìn thoáng qua trên mặt anh có chút hờn giận, “Mua thứ này làm gì? Em vẫn dùng nó?”

Ninh Hi ngỡ ngàng lắc đầu: “Hôm qua không phải kỳ an toàn, anh lại không dùng biện pháp...”

Thiệu Duật Thần nhấp miệng, suy nghĩ một chút, anh nắm tay cô, “Trước kia anh làm như vậy là bởi vì không muốn em làm người mẹ chưa kết hôn, sợ em có gánh nặng, nhưng bắt đầu từ ngày hôm qua, chúng ta không cần lo lắng đến những điều đó, em không biết là chúng ta vào độ tuổi này rất thích hợp để sinh con sao? Qua 30 tuổi chúng ta có thể sinh ra đứa nhỏ không được khỏe mạnh, chúng ta cần nắm chặt thời gian để sinh ra vài đứa.”

Ninh Hi bị ngôn luận khôi hài của anh chọc cười, “Ai sinh với anh? Hơn nữa trước khi anh 30 tuổi nhiều lắm sinh ra một đứa.”

“Chúng ta hãy nắm chặt cơ hội, nói không chừng có thể kiếm ra hai đứa. Anh còn nghe nói ở chỗ bác sĩ thú y có một loại thuốc nhiều con gì đó, heo uống vào có thể sinh rất nhiều, căn cứ vào heo và con người có những đặc điểm cơ bản của động vật có vú, anh nghĩ em có thể thích hợp thử một chút.”

Ninh Hi giả vờ giận dữ, anh lại lấy cô ra so với heo. Nhưng nói đến chuyện này, Ninh Hi đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, chu kỳ của cô hình như kéo dài thật lâu. Cô hơi lo lắng, lúc này thật sự không phải là thời cơ mang thai.

Trong công ty, Uống Ninh Hi thật sự không đến đúng thời gian chút nào, cô ở trong văn phòng của anh cũng không phải cách, luôn có rất nhiều giám đốc và khách hàng lui tới ra vào, cô chỉ trốn ở phòng trong ngủ, lúc này cô không cần lo lắng gì, Văn Chính Đông và Điền Kế Sơn ngay tại bên ngoài.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Ninh Hi mơ hồ bị Thiệu Duật Thần kéo ngồi dậy, “Mau, đi theo anh!” Anh không giải thích, Ninh Hi thậm chí không có thời gian chỉnh lại mái tóc rối tung của mình.

“Xảy ra chuyện gì?” Ninh Hi cẩn thận hỏi, từ vẻ mặt của Thiệu Duật Thần và Điền Kế Sơn, cô cũng hiểu ra sự việc nghiêm trọng, hiện tại không thấy bóng dáng của Văn Chính Đông. Không ai trả lời câu hỏi của cô, không khí trong xe đã gần đông lạnh, nước mắt Ninh Hi trong lúc nhất thời cũng ngưng tụ trong mắt, nhưng là bởi vì hốc mắt của Thiệu Duật Thần đỏ bừng.

“Rốt cuộc làm sao vậy, Duật Thần, anh đừng làm em sợ.” Ninh Hi có chút nghẹn ngào.

“Chị hai ở trên đường đi gặp khách xảy ra tai nạn.” Thanh âm của Thiệu Duật Thần rất thấp, phần nộ ở bên trong còn nhiều hơn cả bi thương.

Ninh Hi lập tức kinh hãi, nước mắt chậm rãi rơi xuống nhưng rốt cuộc đã không còn, trái tim cô treo lên, cô cảm nhận được có âm mưu trong đó, cô run rẩy hỏi, “Có phải là mưu sát hay không?”

Vẫn là trầm mặc, coi như là cam chịu. Cô chậm rãi nhắm mắt lại, cái gì tới sẽ tới, những ngày yên ổn kia có lẽ chỉ là trời trong nắng ấm cuối cùng trước cơn bão tố.

Khi bọn họ chạy tới bệnh viện thì Văn Chính Đông đã đến nơi, còn có một số cảnh sát đứng bên cạnh, dẫn đầu là Hồ cảnh ti của tổ càn quét tội phạm, phía sau còn có Phương Văn Chính. Ông Ninh Hi liếc mắt nhìn anh ta, sắc mặt của anh ta không tốt lắm, ánh mắt kia rõ ràng có hàm ý, Ông Ninh Hi không dám tìm tòi vào lúc này, cô ngoan ngoãn đứng bên cạnh Thiệu Duật Thần.

Thời gian này luôn đặc biệt khó khăn, cô đứng một lúc bấp chân đã cứng ngắc, nhưng người đàn ông kia vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, vẻ mặt anh nghiêm túc, im lặng khiến cô sợ hãi. Trong lúc đó Văn Chính Đông ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ vài câu, anh chỉ gật đầu không lên tiếng. Trái tim của Ninh Hi càng đập mạnh hơn, mồ hôi trong lòng bàn tay càng ngày càng ẩm ướt.

Đền phòng phẫu thuật đã tắt, Thiệu Duật Thần tiến lên trước, “Thế nào?”

“Tình trạng đã ổn, Tân Dật ở bên trong xử lý khâu cuối cùng, đã giữ lại mạng sống, nhưng mà có thể đứng lên nữa hay không phải xem tạo hoá, hãy để anh ấy nói tường tận với cậu.” Đây là đồng nghiệp trước kia của Thiệu Duật Thần, lúc này cũng không biết nên an ủi anh như thế nào. Hơi thở của Thiệu Duật Thần đã dịu xuống, cho dù thế nào người vẫn còn sống là được.

Khi Hứa Tân Dật đẩy Thiệu Duật Văn đi ra thì sắc mặt tái nhợt đến dọa người, anh ta hướng về Thiệu Duật Thần mỉm cười một cái, rất miễn cưỡng, “Đã không có việc gì.”

Nước mắt Ông Ninh Hi lập tức chảy xuống, cũng chỉ có trong lòng người yêu lúc này xem như không có gì, phải biết rằng người nằm trên giường có thể cả đời không đứng lên. Con người luôn có cảm tình, cho dù trong thế giới hắc ám này cũng sẽ thoáng hiện ánh sáng của tình yêu.

Tối nay Thiệu Duật Thần không trở về, bởi vì ở trong nhà còn có Cẩm Nhiên cần chăm sóc nên Ông Ninh Hi theo Điền Kế Sơn trở về nhà họ Thiệu, còn Văn Chính Đông ở lại đó xử lý một số chuyện và phụ trách an toàn của Thiệu Duật Thần.

Trong lòng Ông Ninh Hi không yên ổn, Cẩm Nhiên rất miễn cưỡng, dường như cũng có thể cảm giác trong nhà xảy ra chuyện rủi ro, cậu bé khó chịu không ngủ được. Ninh Hi phải mất rất nhiều hơi sức để trấn an cậu bé. Trở lại phòng ngủ cô rất muốn gọi điện thoại cho Thiệu Duật Thần, muốn biết anh có ổn không, nhưng cô không dám. Trong lúc đang do dự, điện thoại đột nhiên rung lên, là Phương Văn Chính gửi đến một tấm ảnh, là hình Ông Ninh Hi và Lư Bội Nghiên ở cùng nhau bên trong tiệm nội y, trên đó còn dính nhiều vết máu.

Trái tim cô bỗng nhiên thắt chặt, cô nhớ lại đây là khi nào, nhớ tới Thiệu Duật Văn cùng cô ở cửa tiệm kia mua đồ, nhớ lại những lời Thiệu Duật Văn nói với mình. Cô dường như hiểu được một số việc, cảm giác sống lưng lạnh run, cô bị người khác theo dõi, thậm chí là hãm hại. Nhưng mà người phụ nữ kia là ai?

Ninh Hi hơi nôn nóng, cô trực tiếp gọi điện thoại cho Phương Văn Chính, điện thoại vang lên thật lâu mới nói máy. Phương Văn Chính nói cái, “Cô điên rồi à, lúc này rất nhạy cảm, sẽ chết người đó.”

“Tôi muốn gặp anh!” Ninh Hi vô cùng kiên quyết, cô phải biết chuyện gì đã xảy ra. Hiện tại dường như mọi người đều biết rõ, chỉ có mình cô không biết gì, cô đôi khi cô suy nghĩ, Thiệu Duật Thần có phải sẽ làm trò khi không ở cùng cô hay không.

“Bây giờ không được. Gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, tôi nghi ngờ bên cạnh Thiệu Duật Thần có người phản bội anh ta hướng về phía phản kháng việc rửa tay trong hội Thanh Sơn, còn nội bộ cảnh sát có thể cũng có vấn đề, tôi không nhiều lời với cô, tự cô nhất định phải cẩn thận, một khi xảy ra tình huống không thể không chế nhớ rõ bảo toàn chính mình là quan trọng nhất.”

“Tôi muốn biết người kia là ai, tôi cần tiếp ứng.” Ninh Hi không muốn tiếp tục đoán mò nữa, cô cần xác định tình báo. Điều này làm cho Phương Văn Chính có chút khó xử, năm vùng đều có một tuyến liên lạc, ai là người liên lạc với năm vùng đều phải giữ bí mật.

“Tôi nhanh chóng điều tra rõ cho cô.” Nói xong không đợi Ninh Hi chất vấn nữa, anh ta liền cúp điện thoại. Về mặt Ông Ninh Hi cứng lại, thân phận của cô có thể nhanh chóng bị vạch trần. Cô cần đi động của mình, lần đầu tiên cảm thấy hoang mang và không biết xoay sở thế nào, cô không còn đường nào khác.

Văn Chính Đông ngồi ở băng ghế dài trong bệnh viện, trong đầu tất cả đều là tấm ảnh đã nhìn thấy ở hiện trường hôm nay, người phụ nữ bên cạnh quen thuộc như vậy, anh ta biết đó là người tình của Đoàn Dịch Lâm, nhưng mà gương mặt này trùng hợp xuất hiện trong một tấm ảnh khác.

Anh ta mở ra di động của mình, không ngừng ngắm nghía hình ảnh mơ hồ ở bên trong, nó được chụp lại từ hệ thống theo dõi trên đường, từ toà nhà đối diện sở cảnh sát đi ra một cô gái khá nghi, nhưng chỉ là một bên mặt mờ mờ, nhưng hình dáng cùng ảnh chụp hôm nay tình cờ trùng hợp.

Người tới là cảnh sát. Văn Chính Đông phải nhanh chóng chỉnh lại tâm trạng của mình để đi vào trong.

“Thiệu tiên sinh, lúc xảy ra chuyện Thiệu tiểu thư có để lại hiện trường thứ gì đó, đã bị lục tung rất rối loạn, chúng tôi hoài nghi có người muốn tìm vật nào đó.” Nói xong Hồ cảnh ti giao một cái túi cho Thiệu Duật Thần. Trong đầu Văn Chính Đông lập tức hiện lên hình ảnh của Ông Ninh Hi, nếu không phải do cô làm, như vậy cô đã bị gài bẫy. Văn Chính Đông lơ mơ, anh ta bỗng nhiên cảm thấy không hiểu người phụ nữ này, rốt cuộc cô là ai, nội ứng của cảnh sát, hay là dao găm của Đoàn Dịch Lâm cắm ở trong lòng Thiệu Duật Thần, lúc trước anh ta rốt cuộc giúp ai?

Thiệu Duật Thần chưa từng có nhiều người đi theo hỏi han như vậy, anh vội vàng nói mấy câu rồi tiễn những người đó đi. Văn Chính Đông nhìn bóng dáng của Thiệu Duật Thần mà có chút ngỡ ngàng, rốt cuộc là làm sai ở chỗ nào, trong lúc nhất thời tất cả trật tự đều rối loạn, thật là Ông Ninh Hi? Sao cô lại có thể biết người liên lạc của anh ta, hết thấy đều rơi vào một vòng lẩn quẩn.

Thiếu Duật Thần mở túi ra, lục lọi qua loa đồ đạc bên trong, không có gì khác thường, bên trong thiếu cái gì, e rằng chỉ có thể chờ Thiếu Duật Văn tỉnh lại mới biết được.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 34: Trúng kế

Thiếu Duật Thần không đợi đến khi chị mình tỉnh lại, Văn Chính Đông đã tiến đến báo cáo có người báo rằng phát hiện ở trên thuyền mà bọn họ sắp xếp để chuyển hàng thừa ra một chiếc rương nhỏ. Anh cau mày nhìn người đang hôn mê trên giường, trong lòng không khỏi có chút phỏng đoán, thật sự có người muốn lợi dụng thời cơ, một mũi tên trúng hai con chim, lấy đồ vật gì đó rồi thừa dịp rối loạn xuất hàng đi. Nghĩ đến đó, mục tiêu lập tức rơi vào chú Tư, nhưng mà trên người Thiếu Duật Văn có gì để phải làm như vậy?

“Duật Thần.”

Thiếu Duật Thần quay đầu lại, có chút kinh ngạc: “Sao em lại đến đây?” Anh thật không ngờ giữa lúc đêm khuya như thế này Uông Ninh Hi lại đến bệnh viện. Anh nhíu mày: “Làm vậy rất nguy hiểm em biết không? Chị hai đã vậy, em cũng đừng làm cho anh thêm lo lắng.” Nói xong, Thiếu Duật Thần có chút mĩa mai, e rằng với năng lực tự vệ của cô chắc chắn có thể bảo vệ mình, ai nằm vùng đều chẳng có bản lĩnh ấy.

“Có Kế Sơn đi cùng, em cũng tự biết chừng mực, chỉ là vì em quá lo cho anh.” Biết rõ chuyện lần này có liên quan đến mình, Uông Ninh Hi càng không thể ở nhà chờ chết. Cô nhìn về phía chiếc bàn ở đầu giường, bên trên có một chiếc túi, Ninh Hi biết đó là thứ mà Thiếu Duật Văn để lại ở hiện trường. Nhìn thần sắc của Thiếu Duật Thần không có gì khác biệt, trong lòng cô cũng khó tránh được cảm giác bồn chồn, không lẽ Duật Thần chưa xem qua?

Thiếu Duật Thần nhẹ nhàng ôm cô, “Em đến cũng tốt, anh đến công ty bàn chút chuyện, em ở trong đây chăm sóc chị hai giúp anh”. Quay đầu nhìn về phía Hứa Tấn Dật lúc này đang nắm chặt tay của Thiếu Duật Văn, chân mày của anh càng nhíu chặt, “Thuận tiện trông chừng anh ấy một chút”.

Thiếu Duật Thần khàn trương trở về công ty, trực giác của Ninh Hi cảm thấy có chuyện lớn sắp xảy ra, cô đột ngột ngừng đầu, “Trễ như vậy, có phải đã xảy ra chuyện không?”

“Có người nhân lúc hỗn loạn đến Đông Nam Á buôn lậu, anh phải đi xử lý”. Anh không chút kiêng dè, nhẹ nhàng đẩy cô ra, “Em yên tâm, anh sẽ giao cho cảnh sát xử lý, sẽ không đích thân ra mặt”.

Trông mắt Uông Ninh Hi hơi ươn ướt, cô rốt cuộc không nhìn lầm người, anh không phải là người xấu, có trách nhiệm, có thể kiên trì xoay chuyển thế cuộc, lại còn có những lời hứa hẹn của hai người... Nghĩ đến đây, Ninh Hi không nhịn được cúi đầu, cô không có dũng khí đối mặt với anh. Uông Ninh Hi cứ đứng tại chỗ nhìn anh bước đi cùng Văn Chính Đông, còn Điền Kế Sơn thì canh giữ bên ngoài.

Uông Ninh Hi chậm rãi bước đến đầu giường, cầm lấy chiếc túi, mở ra, thân mình bỗng chốc đổ mồ hôi lạnh, Phương Văn Chính sẽ không lừa mình, vậy thì những tấm ảnh kia đã bị ai lấy đi? Là Duật Thần?

Chân Uông Ninh Hi như muốn nhũn ra, ngã ngồi trên chiếc ghế phía sau. Nếu như Thiếu Duật Thần thật sự đã lấy nó đi, vậy thì anh ấy rốt cuộc muốn gì? Không nói, không hỏi, có phải là do sự tin nhiệm? Hay là đã rõ như lòng bàn tay? Càng nghĩ càng cảm thấy chột dạ, Uông Ninh Hi có cảm giác lo lắng không rõ ràng giống như lên men, càng lúc càng mãnh liệt, Thiếu Duật Thần có phải đã biết rõ.

Trong thang máy, Văn Chính Đông có chút lo lắng, “Anh đem chuyện này nói cho thiếu phu nhân?”

“Không sao, cô ấy sẽ không để xảy ra sự cố.” Thiếu Duật Thần biết, dù Uông Ninh Hi là cảnh sát, nếu biết chuyện cô cũng sẽ tán thành hành động của anh.

Văn Chính Đông không lên tiếng, im lặng một lúc lâu, ngay khi thang máy vừa xuống đến bãi đậu xe, anh ta lại chậm rãi cất tiếng, “Chuyện của đàn ông đừng nên để phụ nữ biết nhiều, không biết phiền phức gì sẽ xảy ra”.

Thiếu Duật Thần cười chua chát, “Cô ấy không phải là người phụ nữ bình thường, yên tâm đi.” Thiếu Duật Thần có phần bất đắc dĩ, dù người này là Văn Chính Đông, anh cũng không dám tiết lộ bí mật của Uông Ninh Hi, nên biết rằng ở hội Thanh Sơn, nếu phát hiện có kẻ phản bội thì nhất định phải xử quyết, anh không muốn cũng không thể để cô chết.

Thiếu Duật Thần và Văn Chính Đông mạo hiểm đến bến tàu trong đêm, thuyền còn neo ở cảng, “Tìm cách báo cảnh sát nặc danh, gọn gàng một chút, đừng để lộ ra chúng ta.” Trông mắt Thiếu Duật Thần lóe sáng, như thể thấy được cả màn đêm.

Điều này khiến cho Văn Chính Đông có chút khó xử, nửa đêm như vậy biết tìm đâu ra một dây số nặc danh, hiện tại điện thoại di động phổ biến, điện thoại công cộng cũng không có nhiều. Văn Chính Đông suy nghĩ một hồi, mở cửa xuống xe, Thiếu Duật Thần nhìn anh ta tiến về phía bãi đậu xe ở bến tàu, đứng trước một chiếc xe, nhấc chân, vọt vào ống quần lấy ra một con dao, sau hai ba lần cạy thì mở được cửa, anh ta lấy di động bên trong gọi một cú điện thoại.

Thiệu Duật Thần cười, biện pháp đó chắc chỉ có Văn Chính Đông mới nghĩ ra được. Ngắt điện thoại, nhân lúc đang ở trong bóng tối, Văn Chính Đông lách mình đến gần bờ biển, đem chiếc di động này cùng chiếc di động bí mật mình đã dùng để liên lạc với tổ chức quăng vào lòng biển rộng lớn. Không ai có thể nhận ra cảm giác của anh ta lúc này. Năm nay, anh ta đã 29 tuổi, nằm vùng ở hội Thanh Sơn 13 năm, ân sư hiện tại đã mất, mang theo cả hồ sơ nằm vùng của anh ta, rốt cuộc anh ta đã không có đường về. Ngay tại thời điểm ân sư ngã xuống, anh ta cũng hoàn toàn rơi vào vực thẳm.

Ngay lúc vút xong đồ, Văn Chính Đông phát hiện bên trên thuyền loáng thoáng có bóng người đang đổ vật gì đó xuống biển, là một bao tải. Giật mình, Văn Chính Đông biết chắc rằng bọn chúng đã bắt đầu tiêu hủy bằng chứng. Anh ta lập tức quay đầu chạy vào trong xe, “Duật Thần, tin tức đã rò rỉ, tôi thấy bọn chúng ở đuôi thuyền đang ném thứ gì đó xuống biển.”

Thiệu Duật Thần nghe được liền biến sắc, quá nhanh. Anh trừng mắt nhìn Văn Chính Đông, trừ khi anh ta trực tiếp báo tin, nếu không cho dù có nội gián của chú Tứ ở chỗ cảnh sát cũng không thể nhanh như vậy. Nhưng trong nháy mắt, anh đã bác bỏ mọi hiểm nghi với Văn Chính Đông, nếu anh ta giúp chú Tứ, chắc chắn sẽ không nói tin tức này với anh. Hiện tại, người có thể biết hành động bí mật lần này của bọn họ chỉ có Uông Ninh Hi. Tâm tình của Thiệu Duật Thần bỗng chốc rối loạn. Văn Chính Đông cúi đầu, trong đầu của anh ta, người đáng nghi ngờ nhất cũng chỉ có Uông Ninh Hi.

Cảnh sát cũng không để bọn họ phải chờ đợi quá lâu. Tuy nhiên, kết quả mang lại không giống như mong muốn, ngày hôm sau, bản báo cáo trên bàn Thiệu Duật Thần là “mọi chuyện đều bình thường”. Nhưng điều khiến người ta khiếp sợ chính là, cả hai giới hắc bạch đều nhận được thông tin, có một lượng lớn ma túy thuần chất và tiền vốn xoay vòng từ Đông Nam Á đã tung ra thị trường, kinh khủng hơn là một lượng lớn nội tạng cũng được kèm theo thông qua công ty vận tải đường thủy của Triệu Trung Sâm. Nghe được tin tức này, đối với Thiệu Duật Thần như là sét đánh ngang tai. Bên phía cảnh sát luôn theo dõi chặt chẽ mọi hành động của Triệu Trung Sâm, mà bản thân anh lại đảm đương vai trò “điều hồ ly sơn”, dĩ nhiên lần hành động này của anh chắc chắn đã giúp chú Tứ một tay.

Thiệu Duật Thần đứng lên, “Chuẩn bị xe, tôi muốn đến thăm chú Tứ, đã lâu không ghé thăm ông ta.” Tiếng nói của anh lạnh như băng, khóe miệng lại có một nụ cười u ám, Văn Chính Đông hoảng hốt, anh ta chưa từng thấy bộ dạng này của Thiệu Duật Thần.

“Còn nữa, cho người theo dõi Triệu Trung Sâm, lão già này lại dám đùa giỡn với tôi.”

Đọc đường đi, Thiệu Duật Thần vẫn nhắm mắt nghĩ ngợi ở phía sau, nhìn giống như bình tĩnh nhưng thực chất tâm tình đang rối loạn cực độ, cả tình cảm lẫn công việc đều đang bế tắc. Văn Chính Đông không ngừng nhìn lên kính chiếu hậu, cuối cùng nhìn không được vẫn thốt lên, “Chúng ta có nên suy nghĩ xem phải giải thích như thế nào với cảnh sát không? Nếu cứ không lên tiếng, có thể chúng ta sẽ bị nghi ngờ.”

“Hừ!” Thiệu Duật Thần cười lạnh, “Cho đến bây giờ, cảnh sát cũng chưa hoàn toàn tin tưởng Thiệu Duật Thần tôi,” nếu tin tưởng, họ sẽ không cử Uông Ninh Hi đến giám sát anh, hiện tại nghĩ lại, lúc trước Mục Uyển Thanh nói cũng có lý, cô không có người nhà, không có xuất thân, bản thân anh hoàn toàn không biết gì về quá khứ của cô, trong lúc thần trí mê muội anh đã liều lĩnh đem cô đến bên cạnh mình. Nhưng từ đêm hôm qua, Thiệu Duật Thần bắt đầu càng trở nên mơ hồ, rốt cuộc cô có phải là cảnh sát hay không anh cũng không dám chắc. Anh không thể không thừa nhận, việc bị lừa dối khiến anh bắt đầu có chút hận cô!

Xe của Thiệu Duật Thần nhanh chóng dừng ở nhà riêng của chú Tứ, cảnh tượng khác xa so với tưởng tượng, anh nghĩ đã thật lâu anh chưa đến thăm hỏi ông ta. Chú Tứ gầy như que củi, nằm thẳng ở trên giường, bác sĩ và y tá đứng kín cả phòng, nhìn tình trạng ngày càng chuyển biến xấu của ông ta.

Thiệu Duật Thần không tiến lên, cứ duy trì khoảng cách không xa không gần mà nhìn ông ta, trước kia tuy anh không gần gũi, nhưng lúc này cũng không muốn cười nhạo ông ta, đơn giản chỉ là buồn ngủ cho một người từng vênh mặt hất hàm sai khiến người khác nay ngay cả hơi sức để nói một câu hoàn chỉnh cũng không có.

“Chú Tứ sao lại bị như vậy?” Thiệu Duật Thần nhanh chóng đi ra khỏi phòng, đứng ở trong phòng khách hỏi quản gia.

“Từ lúc kết thúc cuộc họp ban giám đốc trở về liền bệnh không dậy nổi, sức khỏe ngày một yếu đi.”

“Ai quản lý mọi việc?”

“Là Đoàn tiên sinh.”

Thiệu Duật Thần sững sờ, cảm thấy chấn động, ngay cả đối thủ của mình là ai anh cũng không nhìn ra, chỉ lo theo sát chú Tứ, theo dõi xem chú Tứ có bắt tay với Mục Uyển Thanh hay không, lại cố tình bỏ qua Đoàn Dịch Lâm, vừa mới theo kịp chú Tứ thì người đàn ông trẻ tuổi này đã tăng tốc một cách chóng mặt làm cho anh không kịp trở tay, cứ thế bị hấn gây khó dễ.

Trên đỉnh núi, nơi Đoàn Dịch Lâm và Mục Uyển Thanh thường hẹn gặp, lần này Đoàn Dịch Lâm không mang theo Lư Bội Nghiên. Lúc xuống xe, Mục Uyển Thanh mới sực tỉnh, đây thực chất là một nơi giết người diệt khẩu hoàn hảo, kín đáo, thuận lợi, một bên là vách núi, bên kia liếc mắt có thể nhìn thấy được rất xa, không hề có chỗ để trốn hoặc nhìn trộm. Thật không có người chứng kiến chuyện rủi ro, hoàn hảo để quay hòng súng bắn chết người.

Cô ta mở cửa xe của Đoàn Dịch Lâm, “Lần hành động này rất khó, theo như tôi biết, Triệu Trung Sâm đã bắt tay với Thiệu Duật Thần, anh làm cách nào khiến cho hắn đổi ý?”

Đoàn Dịch Lâm như thường lệ không e dè mà hút thuốc trước mặt Mục Uyển Thanh, cô ta chỉ có thể cố chịu đựng, “Tôi không có nhiều tiền như Thiệu Duật Thần, nhưng tôi nhân tâm hơn hắn, mạng sống của vợ con Triệu Trung Sâm đều nằm trong tay tôi, cô nói hắn có thể không cho tôi một con đường?” Hắn phun ra một hơi thật dài, trước mắt lập tức xuất hiện một làn khói.

“Anh cũng thật sự không tiếc tiền vốn và 20 kg ma túy ném vào lòng biển.” Mục Uyển Thanh mỉa mai.

“Chỉ là một túi bột mì mà thôi, không tổn thất gì nhiều.” Đoàn Dịch Lâm nói xong liền cười lớn.

Mục Uyển Thanh rung mình, cô ta đã chọn nhầm đối thủ cuối cùng cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 35: Càng chạy càng xa

Buổi tối, lúc trở về, Mục Uyển Thanh nhìn thấy Thiệu Duật Thần đang ngồi trên ghế sofa, cô ta có chút ngạc nhiên, không phải giờ này anh nên ở bệnh viện sao? Không đợi cô ta cất tiếng, Thiệu Duật Thần liền đứng dậy, “Em theo anh vào thư phòng.”

Đúng vậy, anh đang đợi cô ta.

Mục Uyển Thanh có chút chột dạ, chiếc chìa khóa xe bị cô ta siết chặt trong tay, đứng ngoài cửa hít một hơi thật sâu, mục đích làm cho tâm tình khẩn trương có thể vui bớt, “Tìm em có chuyện gì không? Chị hai tình lại chưa?” Thoạt nhìn, cô ta trông có vẻ rất bình tĩnh, ánh mắt sắc bén của Thiệu Duật Thần cứ nhìn chăm chăm, khiến trong lòng cô ta càng dâng lên một nỗi sợ hãi.

“Anh nghe nói em cùng với một tay chân của chú Tư tên là Đoàn Dịch Lâm có quen biết? Gần đây rất thường gặp nhau?” Câu nói phía sau chỉ là do Thiệu Duật Thần phỏng đoán, anh không biết, cũng không ai nói cho anh biết. Nếu bên người xuất hiện một kẻ phản bội, anh tình nguyện tin tưởng là do Mục Uyển Thanh làm, còn hơn là phải nghi ngờ Uông Ninh Hi. Mặt khác, anh tin chắc cô ta có lý do để phản bội mình, bởi vì thứ cô ta muốn anh không thể cho được, cô ta cần mạng của chú Tư, Đoàn Dịch Lâm chắc chắn có thể giúp. Đó là kết luận anh rút ra được sau khi thăm chú Tư.

Mục Uyển Thanh biến sắc, môi run rẩy, cô ta trốn mắt nhìn Thiệu Duật Thần, lúc này cô ta cũng chỉ còn lại là bài cuối cùng chính là phô trương thanh thế, hiện tại cô ta chỉ hy vọng Đoàn Dịch Lâm sẽ có bản lĩnh thoát khỏi ánh mắt của Thiệu Duật Thần.

“Thiệu Duật Thần, anh dám theo dõi tôi! Ở trong mắt anh hiện tại có phải trừ Uông Ninh Hi ra thì tất cả mọi người đều là người xấu hay không? Vì có gì anh luôn che chở cô ta, đáng lẽ ra cô ta mới là người bí mật gặp vợ của Đoàn Dịch Lâm, sao anh không hỏi đến? Chị hai bị tai nạn, chẳng lẽ cô ta không bị nghi ngờ? Tại sao lại trùng hợp như vậy, khi tôi đem chuyện này nói cho chị hai, ngày hôm sau chị ấy liền xảy ra chuyện?” Mục Uyển Thanh vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Thiệu Duật Thần, vẻ mặt anh vừa khiếp sợ, vừa hoài nghi, cô ta có chút vui mừng, giọng nói cũng trở nên nhẹ hơn, “Đúng vậy, chuyện em cho người giám sát Uông Ninh Hi là em không đúng. Nhưng nếu như không làm vậy, chúng ta sẽ không biết cô ta có tiếp xúc với người phụ nữ tên Lư Bội Nghiên kia. Duật Thần, em không biết rốt cuộc cô ta cho anh ăn thứ bùa mê gì mà khiến anh yêu thương và tin tưởng như vậy.”

Thiệu Duật Thần không thể phản bác điều gì, anh im lặng không nói, rất lâu sau mới chậm rãi cất tiếng, “Em có bằng chứng gì?”

“Em có ảnh chụp chứng tỏ cô ta và Lư Bội Nghiên gặp nhau. Hôm trước, em có đưa nó cho chị hai, chị hai dặn em không được nói với anh, chị ấy bảo sẽ đích thân hỏi cô ta”.

Thiệu Duật Thần có cảm giác máu huyết toàn thân như ứa ra, ảh gì? Anh chưa từng thấy qua ảnh chụp, chẳng lẽ đó là thứ hung thủ muốn tìm sao? Tay Thiệu Duật Thần run lên, anh nắm chặt tay thành quyền để không chế cảm giác lúc này, “Anh biết rồi, em ra ngoài đi.”

Thiệu Duật Thần đứng đó, anh không ngờ người phụ nữ ấy dám xuống tay với người thân của mình, nửa đêm hôm qua cô còn chạy đến bệnh viện, trái tim của anh bắt đầu dao động, có lẽ cô không lo lắng cho mình và chị hai, mà là lo mình hành động không tốt, muốn đến thăm dò. Đúng lúc này, Điền Kế Sơn từ bệnh viện gọi tới, nói là không thấy Uông Ninh Hi.

Tâm tình của Thiệu Duật Thần như chìm xuống đáy biển, cô đang chạy trốn sao? “Đã gọi cho cô ấy chưa?” Giọng nói của anh trở nên lạnh buốt.

“Đã gọi, có tín hiệu nhưng không ai bắt máy”.

Thiệu Duật Thần im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới dặn dò Điền Kế Sơn bảo vệ tốt Thiệu Duật Văn và Hứa Tấn Dật rồi mới ngắt điện thoại. Anh nắm chặt điện thoại trong tay, bàn tay hiện rõ từng khớp xương trở nên trắng bệch. Nghe được động tĩnh bên trong, Văn Chính Đông nhẹ nhàng gõ hai tiếng rồi tiến vào, chưa kịp nói gì đã bị Thiệu Duật Thần cắt ngang, “Lần trước, tôi bảo anh tra xét thông tin liên lạc của Uông Ninh Hi, nhân tiện đó anh có làm gì không?”

Văn Chính Đông sững sốt, ý thức được Uông Ninh Hi thật sự có vấn đề, anh ta do dự, “Điện thoại của cô ấy có lắp đặt định vị GPS.”

Thiệu Duật Thần nhắm mắt lại, thờ dãi, “Tìm được cô ấy ở đâu, chúng ta lập tức qua đó.” Việc này vốn là vì bảo vệ cho an toàn của cô, hiện tại lại có tác dụng trong chuyện này, anh không muốn làm vậy nhưng anh bị buộc vào bước đường cùng.

Văn Chính Đông kinh ngạc, chẳng lẽ Uông Ninh Hi chạy trốn? Đây chắc chắn không phải lúc làm chuyện này, “Duật Thần, tôi muốn bàn chuyện về Triệu Trung Sâm”.



“Vừa đi vừa nói.” Thiệu Duật Thần vừa nói vừa đẩy Văn Chính Đông đi, anh phải biết chân tướng mọi việc, nếu không sẽ không cam lòng, anh không tin Uông Ninh Hi muốn hại anh. Dọc đường đi, tâm tình anh không từ ngữ nào có thể diễn tả, kích động, sợ hãi, còn có rất nhiều nghi vấn, cảm giác đau lòng giống như kim đâm vào tim, từ từ từng chút một.

Ngồi trong xe taxi, lòng bàn tay Uông Ninh Hi đỏ đầy mồ hôi, cô không ngờ Phương Chính Văn lại nhanh chóng liên lạc với người nằm vùng khác, càng không ngờ bọn họ dám chọn một gian phòng xa hoa trong khách sạn làm địa điểm gặp mặt. Nhớ lại ba năm trước, cô và Chu Cảnh Ti đều hẹn gặp ở đây, lúc đó cô hay cải trang thành một cô gái vào đây để uống rượu, một thương nhân, một người bán hàng hoặc là một tiểu thư.

Cô không trực tiếp vào trong, tình huống của người đó bây giờ cô hoàn toàn không biết, làm không cẩn thận sẽ bị lộ. Bảo lái xe dừng lại trước bách hóa Phù Sinh, cô vào trong thay đổi quần áo của một thương nhân, cầm một tập công văn trên tay. Ít nhất, nếu có gì phát sinh, cô cũng kịp trở tay.

Xe của Thiệu Duật Thần nhanh chóng theo kịp Uông Ninh Hi đến bách hóa Phù Sinh. Cô mặc một bộ quần áo trắng đen cân xứng, toát lên vẻ giới giang của một nữ doanh nhân, hoàn toàn thoát khỏi bộ dáng thanh thuần, xinh đẹp của một phụ nữ. Thiệu Duật Thần nhìn thấy, mắt không gọn chút sợ hãi, nội tâm như chìm trong hồ sâu ba thước, nguy trang kín kẽ như vậy, rốt cuộc cô muốn làm gì?

Chiếc xe dừng lại trước cổng chính khách sạn Vạn Hào, Thiệu Duật Thần kinh hãi, anh biết rõ Đoàn Dịch Lâm đang thuê phòng ở đây. Lúc này, Thiệu Duật Thần bắt đầu nhìn thẳng vào bối cảnh của người đàn ông này, không mấy ai có năng lực để bao một căn phòng cao cấp ngay tại khách sạn Vạn Hào này, cho dù là Thiệu Duật Thần anh đi nữa, cũng sẽ không làm ra chuyện phung phí như thế.

Thiệu Duật Thần nhìn Uông Ninh Hi đi vào thang máy, anh đứng trước cửa thang máy, nhìn thang máy đi lên tầng 16 anh cũng không nhúc nhích, anh chưa từng khổ sở như vậy, có một số việc không nói ra cũng có thể ngầm hiểu, anh chỉ muốn ôm một chút may mắn cuối cùng, “Chính Đông, Đoàn Dịch Lâm thuê phòng số mấy?” Nói xong lại không nhận được mà cười khổ một tiếng, “Thôi khỏi, 1628, tôi nhớ rồi.”

Văn Chính Đông đứng ở phía sau Thiệu Duật Thần, nhìn thân thể anh gần như cứng ngắc đứng tại chỗ, bờ vai hơi run rẩy, lát sau anh cứ thế cúi đầu xoay mình đi đến cửa, Văn Chính Đông biết, lần này anh thật sự tổn thương. Văn Chính Đông không lập tức đi cùng, anh ta biết Thiệu Duật Thần cần chút thời gian để bình tĩnh trở lại, anh ta không muốn đi tới để khiến anh thêm khó xử.

Thiệu Duật Thần nhanh chóng trở lại xe, đem khuôn mặt chôn sâu trong lòng bàn tay, nước mắt đàn ông không thể rơi, dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Nhưng giờ phút này, cho dù anh có cố gắng, vẫn không kìm được mà rơi nước mắt. Anh không biết phải đi về đâu, cảm thấy mình không còn mặt mũi mà đến bệnh viện gặp chị hai, chính anh đã làm chuyện ngu xuẩn nhất là dẫn sói vào nhà. Mặt khác, trong lòng anh còn một vấn đề không dám nghĩ đến, việc chú Tử hại chết anh cả và chị dâu, anh vẫn nghi ngờ Đoàn Dịch Lâm là người chấp hành mệnh lệnh, nếu vậy thì có phải Uông Ninh Hi cũng tham gia? Hít một hơi thật sâu, nếu không làm vậy dường như anh không thể hô hấp nổi. Cô từng là trân bảo trong lòng anh, nay lại trở thành kẻ bị tình nghi. Vậy những điều ám áp mà cô làm cho anh là gì, ảo giác sao? Có phải là ảo giác hay không? Hay là chính anh tự mình đa tình?

“Duật Thần!” Văn Chính Đông ngồi ở ghế trước, không quay đầu lại, mọi chuyện trước mắt dường như không cho Thiệu Duật Thần có thời gian hồi hận, “Không tìm thấy người nhà của Triệu Trung Sâm, không rõ tung tích, có thể hẳn ta bị bắt buộc.”

Cả người Thiệu Duật Thần cứng ngắc, Văn Chính Đông ngẩng đầu nhìn kính chiếu hậu, thấy anh vẫn chôn mặt trong lòng bàn tay, nhìn không ra cảm xúc, chỉ thấy thân thể anh có chút căng cứng biểu lộ sự khiếp sợ, mỗi bước đi đều nhắm vào kế hoạch của anh, từng bước đều đi trước anh.

“Kế hoạch của chúng ta đã bị lộ, nếu không sẽ không trùng hợp như vậy.”

Văn Chính Đông đã nói ra lời trong thâm tâm của Thiệu Duật Thần, trong đầu anh lúc này đang xuất hiện hình ảnh lúc Uông Ninh Hi xem văn kiện trong thư phòng, hình ảnh cô hoảng hốt làm vỡ ly sữa. Bàn tay đang ôm mặt chậm rãi biến thành nắm đấm, “Cho người canh giữ chặt chẽ Triệu Trung Sâm, phải tìm ra người nhà của hắn, còn nữa...” Anh ngừng đầu, đem nước mắt chảy ngược vào trong, nói một hơi thật dài, “Nhất định phải bảo vệ mạng sống của Triệu Trung Sâm.”

Hiện tại không giống như quá khứ. Lúc trước, anh luôn trông mong có người giúp anh diệt trừ họ Triệu kia. Công ty của hắn ta là công ty cổ phần, không hoàn toàn nằm trong tay hắn ta, nói ra, nếu hắn ta chết thì cổ đông thứ hai như Thiệu Duật Thần chắc chắn có năng lực muốn làm gì thì làm. Hiện thời lại buồn lậu hàng cấm, nếu Triệu Trung Sâm mất mạng, động cơ là giết người diệt khẩu, vậy thì anh chắc chắn trốn không thoát, cổ phiếu chính là bằng chứng tốt nhất để hại anh.

“Anh có muốn đích thân nói chuyện với Triệu Trung Sâm không? Nhưng...” Văn Chính Đông quay đầu lại, bị đôi mắt đỏ bừng của anh làm hoảng sợ, anh ta không nói gì nữa. Thiệu Duật Thần có chút xấu hổ, anh nghiêng mặt, nhìn về phía đám người đang lui tới trong tiệm rượu, nhưng không biết bọn họ đang làm gì.

“Không cần thiết! Tôi và hắn đã không còn gì để nói, tôi không muốn bị chơi đùa ở trong tay của kẻ nào đó, không chừng bọn chúng còn đang chờ tôi đi gặp họ Triệu đấy.” Giọng nói của anh khôi phục về bình thường nhưng lời nói lại lạnh lùng không có chút ấm áp. Văn Chính Đông xoay người, khởi động xe. Ngay lúc sắp rời đi, cả hai đều không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn về phía tòa cao ốc khách sạn kia.

Đứng trước cửa căn phòng 1628, trái tim Uông Ninh Hi như muốn nhảy ra ngoài. Cô biết, là một cảnh sát nằm vùng, hành động như thế này chẳng khác nào tự tìm cái chết. Hoàn cảnh hiện tại vô cùng u ám và mơ hồ, Thiệu Duật Thần càng ngày càng lún sâu vào bên trong. Cô tin anh là người biết giữ lời hứa, càng tin chắc anh sẽ không buôn bán nội tạng con người. Cô mạo hiểm để tiếp cận sự thật cũng là điều đáng giá.

Uông Ninh Hi vươn ngón trỏ, ngập ngừng một lúc rồi ấn vào chuông cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 36: Thật thật giả giả

Chỉ một vài giây ngắn ngủi, nhưng đối với Ưông Ninh Hi dường như là cả một đời, tiếng cửa “răng rắc” vang lên. Trái tim cô đột nhiên đập mạnh, ngẩng đầu nhìn cánh cửa vừa mở ra, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện. Ninh Hi cảm thấy đầu óc trống rỗng, sao lại là Đoàn Dịch Lâm? Hắn không phải sát thủ bên cạnh chú Tứ sao? Đó là kẻ bị tình nghi nhiều nhất trong vụ nổ của Thiệu Duật Quân, làm sao lại trở thành quân cờ khác của cảnh sát?

“Xin lỗi, tôi nhầm phòng”. Trục giác mách bảo cô phải nhanh chóng rời đi, vừa xoay người cô đã bị Đoàn Dịch Lâm ôm chặt, khuôn mặt kẻ sát, hân hạnh mẽ hôn lên môi cô, kéo cô vào trong. Chuyện xảy ra quá đột ngột, Ninh Hi chưa kịp phản ứng đã bị kéo vào phòng.

Cô dùng sức đẩy hắn ra rồi tát trên mặt hắn, “Đồ biến thái”. Nói xong cô xoay người đi, lại bị Đoàn Dịch Lâm nắm chặt cánh tay, “Xin lỗi, chú Tứ đang cho người theo dõi tôi.” Hắn hạ giọng.

Ưông Ninh Hi dừng lại, quay đầu nhìn hắn, cô không cách nào hình dung Đoàn Dịch Lâm là cảnh sát nằm vùng. Đoàn Dịch Lâm tất nhiên biết được nghi ngờ của cô, “Cảnh sát Phương Văn Chính là người liên lạc của cô, nhiệm vụ của cô là bảo đảm an toàn cho Thiệu Duật Thần, đồng thời cũng giám sát hắn. Tôi là người của Hồ cảnh tỉ, việc lần trước là do tôi báo cáo. Hơn nữa, tôi đã từng ám chỉ với cô rất nhiều lần, không biết có phải là do tôi nguy trang quá giống hay không, khiến cô có cảm giác tôi là kẻ sát nhân tội ác tày trời?”

Ưông Ninh Hi thả lỏng đôi chút, những điều này là cơ mật cấp cao, nếu không phải là người bên trong chắc chắn sẽ không biết được. Nếu thật sự bị tiết lộ, thân phận của cô nhất định sẽ bị phát hiện, toàn bộ hành động trong kế hoạch cũng sẽ thất bại.

Cô xoay người nhìn hắn, “Lần này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Ưông Ninh Hi, cô đã bị lừa, ngay từ đầu Thiệu Duật Thần chưa từng hợp tác với cảnh sát. Hắn đã lợi dụng cô, *minh tu sạn đạo, ám độ trần thương\**, hắn đã sớm biết thân phận của cô. Lúc trước, hắn và Triệu Trung Sâm đã có giao ước, dùng cổ phần Thiệu thị để trao đổi với Triệu Trung Sâm. Một mặt, hắn trở thành cổ đông lớn nhất Thiệu thị, mặt khác hắn cũng trở thành cổ đông lớn thứ hai trong công ty của Triệu Trung Sâm. Lúc hắn lớn tiếng tuyên bố chuyện này, chú Tứ trong lúc tức giận đã ra lệnh ám sát Triệu Trung Sâm. Nếu không có tôi ở giữa xử lý, hắn đã có thể khống chế việc vận chuyển bằng đường thủy rồi.”

*(\*) minh tu sạn đạo, ám độ trần thương: ngoài sáng giả vờ làm thế này để che giấu việc chính làm ầm mạt trong tối, chọn cách tán công không ai nghĩ tới*

Trong chốc lát, Ưông Ninh Hi lui từng bước về sau, sấm chớp rung trời, ánh ấy diễn kịch cho mình xem, cho mình những lời hứa hẹn, làm phu nhân của bác sĩ Thiệu chỉ là dối trá? Lời thề son sắt nhất quyết phải làm người tốt cũng là giả, hoá ra tất cả đều là giả!

“Tôi không tin.” Cô cố gắng che dấu sự kích động, nhưng không cách nào làm mình bình tĩnh, cô cắn chặt môi, quật cường nhìn thẳng vào Đoàn Dịch Lâm không chớp mắt.

“Ưông Ninh Hi, có phải cô đã yêu hắn? Cô có biết đem lòng yêu hắn là việc nguy hiểm không?” Đoàn Dịch Lâm giả vờ, hắn biết Mục Uyển Thanh hiện tại đã bắt đầu phòng bị mình, hắn phải bố trí một người khác bên cạnh Thiệu Duật thần, Ưông Ninh Hi chính là lựa chọn tốt nhất.

Ưông Ninh Hi xấu hổ, cô đứng tại chỗ, không ngừng vuốt tóc, “Anh đừng nói bậy, tôi không có.”

“Được rồi, tôi sẽ cho cô thấy bằng chứng. Đến lúc đó, tôi sẽ liên hệ với cô.” Đoàn Dịch Lâm nhìn bộ dạng suy sụp của Ưông Ninh Hi, hai hàng lông mày của hắn không khỏi chau lại.

Lư Bội Nghiên từ trong phòng đi ra, tất nhiên sắc mặt cũng không tốt, dù là phụ nữ phóng khoáng nhìn thấy chồng mình hôn người phụ nữ khác cũng sẽ không vui, huống hồ cô ta lại là người lòng dạ hẹp hòi.

“Chú Tứ bắt đầu theo dõi anh từ lúc nào? Không biết lão già kia còn có thể thờ bao lâu, sao anh không kiên nhẫn một chút?”

Đoàn Dịch Lâm cười, có chút chột dạ, không thể phủ nhận lúc Ưông Ninh Hi đứng bên cạnh, hắn luôn có cảm giác khát khao, lúc hôn cô vẫn có xúc động như cũ. Nhưng hắn hiểu rõ, trong lòng cô không có hình bóng của hắn. Hắn chưa lúc nào ngừng buông xuôi, dù là tình cảm hay tự tôn của mình.

“Đã diễn thì phải diễn cho thật, cái này chắc em cũng hiểu được, nếu không để cô ta tin anh, liệu sau này cô ta sẽ làm việc cho chúng ta sao?” Đoàn Dịch Lâm ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm Lư Bội Nghiên, “Em bây giờ là Đoàn phu nhân danh chính ngôn thuận, phải tin vào bản thân biết không?”

“Là em không thể tin anh.” Cô ta bĩu môi không tán thành. Ngồi chốc lát, Lư Bội Nghiên quay đầu nhìn Đoàn Dịch Lâm đang suy nghĩ, “Anh tính đưa cho cô ta bằng chứng gì?”

“Có nên xử lý Triệu Trung Sâm không?” Hắn lơ đãng nói xong, liếc mắt nhìn Lư Bội Nghiên, “Không cần em ra tay, anh sẽ tìm người khác.”

Lư Bội Nghiên không lên tiếng, đầu gối lên vai hắn, nhin không được lại cười trộm.

Sau khi trở về, Thiệu Duật Thần liền phái người âm thầm bảo vệ Triệu Trung Sâm. Hiện tại, người không thể chết nhất chính là họ Triệu này. Vì lẽ đó, anh không tiếc giao trọng trách này cho Văn Chính Đông. Đây là lúc không thể lơ là. Nếu việc này bị đổ lên đầu anh, sẽ không ai quan tâm anh có trong sạch hay không, họ sẽ khởi tố anh sau đó đưa lên đoạn đầu đài.

Vừa sắp xếp thỏa đáng, bên bệnh viện liền gọi tới, nói rằng Thiệu Duật Văn đã tỉnh. Tâm tình Thiệu Duật Thần thoải mái đôi chút, không chút bận tâm, anh nhanh chóng đi đến bệnh viện. Đứng trước cửa phòng bệnh, chân Thiệu Duật Thần dường như nặng trĩu, anh không còn mặt mũi để gặp đôi tình nhân đang hạnh phúc bên trong. Hiện tại, có rất nhiều khó khăn đang đợi bọn họ phía trước.

Thiệu Duật Thần ân cần hỏi vài câu bình thường, tảng đá vẫn còn treo lơ lửng trong tim anh. Cảm chiếc túi đưa đến, “Chị hai, chị xem xem bên trong có thiếu gì không?” Thiệu Duật Thần cẩn thận lấy từng thứ trong túi đưa cho Thiệu Duật Văn xem, anh hoàn toàn bỏ qua ánh mắt bất mãn của Hứa Tấn Dật, anh phải nhanh chóng biết được sự thật.

“Có một xấp ảnh.” Hơi thở của Thiệu Duật Văn vẫn còn rất yếu nhưng thần trí lại vô cùng tỉnh táo. Nhìn sắc mặt của Thiệu Duật Thần, muốn nói lại thôi.

Tâm tình của Thiệu Duật Thần xuống dốc, “Chị hai, chị cứ nghỉ ngơi đi.” Nói xong anh liền xoay người đi ra. Đứng ở cửa thang máy, Thiệu Duật Thần cố nén phần nộ. Loại trừ tất cả những suy đoán, còn lại một ý tưởng không có khả năng nhất, nhưng không ngờ đó mới là chân tướng.

Uông Ninh Hi ngồi taxi trở lại bệnh viện, cô không đi lên ngay mà vào phòng vệ sinh thay đồ. Thang máy xuống đến tầng trệt, nhìn thấy Thiệu Duật Thần đứng ở cửa, thần kinh của cô căng thẳng, làm sao bây giờ? Cô phải đối mặt với anh như thế nào. Cô hoàn toàn không tin lời nói của Đoàn Dịch Lâm, nhưng lại không có cách nào để bản thân tin tưởng anh như trước.

Thiệu Duật Thần nhìn người trước mắt đã thay đổi bộ dạng hôm qua, trong lòng anh không khỏi tràn ngập bi thương và giận dữ. Nhưng anh lại cười, ngăn không cho Uông Ninh Hi đi ra, “Chị Hai không sao, bác sĩ nói cần phải nghỉ ngơi, chúng ta trở về thôi.” Anh không dám đem người phụ nữ này để bên cạnh người thân của mình.

Uông Ninh Hi nhìn anh tự nhiên ôm bả vai của mình, cô ngẩng đầu nhìn mặt anh, nước mắt bỗng tràn mi, người đàn ông này đang lừa cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 37: Tình hình căng thẳng

Trong bãi đậu xe, Văn Chính Đông không ngờ Thiệu Duật Thần lại đi cùng với Uông Ninh Hi, thậm chí mười ngón tay của hai người còn đan vào nhau, bộ dáng vợ chồng ân ái. Nhưng về mặt của Uông Ninh Hi không được tự nhiên, ánh mắt của cô có chút phức tạp khiến anh ta khó hiểu. Trong mắt của Uông Ninh Hi ngoại trừ sự áy náy còn có nghi ngờ và bối rối.

“Em đi đâu vậy, nghe Kế Sơn nói không tìm được em làm anh rất lo.” Anh làm như vô ý hỏi cô, Văn Chính Đông lái xe ở phía trước cứng đờ, không chú ý xoay tay lái khiến xe trượt dài một đoạn. Hai người ngồi sau đều ngược lên nhìn anh ta, về mặt mỗi người khác nhau.

“Uhm, không, không có gì.” Cô cài lại tóc mình, “Em cảm thấy không thoải mái nên ra ngoài hít thở không khí.” Cô thật sự thấy không thoải mái, không phải đi ra ngoài để hít thở không khí mà là đi làm xét nghiệm nước tiểu. Sau khi gặp Đoàn Dịch Lâm, cô mới lấy kết quả. Nhìn vào chỗ có đánh dấu đỏ trong giấy xét nghiệm “đương tính”, cô nhìn không được mà rơi nước mắt, vừa khóc vừa cười. Cô biết, nếu Thiệu Duật Thần thật sự sa chân vào thế giới ngầm đáng sợ đó, cô không thể cứu anh cũng sẽ không đi cứu anh. Ban đầu, cô cứ tưởng mình không làm gì được, nhưng bây giờ cô thật sự rất vui, thì ra cô có thể sinh một đứa con cho anh.

Thiệu Duật Thần lắng nghe lời nói dối này, tâm tình bỗng chốc trở nên lạnh lẽo. Anh vuốt ve tay cô, “Sao em không nghĩ đến việc bên cạnh mình có một bác sĩ ưu tú, nếu không thoải mái cứ nói với anh, anh sẽ xem bệnh cho.” Lời nói của anh tuy nhẹ nhàng nhưng tay lại bất tri bất giác nắm chặt khiến tay cô hơi đau. Uông Ninh Hi không hiểu được hành động trái ngược với lời nói dịu dàng của anh. Cô nhú mồm, rút khỏi tay anh, “Không có chuyện gì, em chỉ khó chịu chút thôi.”

Thiệu Duật Thần không nói gì, hai người cứ im lặng như vậy suốt dọc đường về nhà. Uông Ninh Hi nhiều lần muốn nói lại thôi. Cô không biết có nên nói cho chuyện mình mang thai. Cuối cùng, cô vẫn không nói. Nếu anh thật sự là một kẻ tội ác tày trời thì con của họ nên sinh và lớn lên ở một nơi khác, sống một cuộc đời trong sạch, vui vẻ.

Đêm đó, cô và anh tuy ngủ chung nhưng lại duy trì khoảng cách, mỗi người đều quay lưng lại với đối phương, một đêm không ngủ.

Buổi sáng tỉnh lại, Thiệu Duật Thần bị tiếng chuông điện thoại làm tỉnh giấc. Trước đây, anh không hề để phòng mà bắt máy trước mặt Uông Ninh Hi. Nhưng hiện tại, anh lại cẩn thận ra khỏi phòng, điều này làm cho cô chú ý, tuy cô nằm không nhúc nhích, nhưng trong lòng đã có kế sách.

Tâm trạng của Đoàn Dịch Lâm cũng không tốt, lúc rạng sáng những sát thủ được phái đi đã thất bại khiến Triệu Trung Sâm thoát nạn. Việc này gây rắc rối lớn cho kế hoạch của hắn. Nếu vợ và con của Triệu Trung Sâm không nằm trong tay hắn, chỉ e lúc này hắn đã vào tù.

Lư Bội Nghiên ở một bên khoan tay liếc xéo Đoàn Dịch Lâm đang tức giận, “Em đã nói với anh, những kẻ này đều là một đám ăn hại, thành công thì ít mà thất bại thì nhiều, anh còn không tin.”

Đoàn Dịch Lâm không phản bác lời cô ta nói. Hắn hít mắt, nắm chặt tay, tự hỏi, tại sao Thiệu Duật Thần lại hành động nhanh như vậy, xem ra hắn ta thật sự rất khá trong việc thu thập tin tức. Đoàn Dịch Lâm thờ dài, lại có cảm giác *ký sinh du hà sinh lượng*\*.

(\*) *ký sinh du hà sinh lượng*: câu này nghĩa là “Trời sinh Du sao còn sinh Lượng”, Du và Lượng ở đây chỉ Chu Du và Gia Cát Lượng, ý nói là đối mặt với người mưu trí hơn mình thay vì học hỏi thì lựa chọn ghen tị và dùng cách để hãm hại.

Hắn ngừng đầu nhìn Lư Bội Nghiên, “Chuyện này rất nguy hiểm, em đừng tham gia.” Hắn trừng mắt nhìn người phụ nữ kiêu ngạo trước mặt, “Đã thanh toán tiền cho Mục Uyển Thanh chưa? Người đàn bà đó không dễ dây vào đâu, nhanh chóng gọi tiền vào ngân hàng Thụy Sĩ dưới danh nghĩa tiền tiết kiệm cho cô ta, đừng để cô ta vì chuyện này mà phá hỏng kế hoạch của chúng ta.”

“Sợ gì chứ, người là do cô ta bắt giữ, chỉ một tội bắt cóc cũng đủ để cô ta phải chịu hậu quả.”

“Thật ra lợi hại hơn chính là cô ta còn giết người.” Đoàn Dịch Lâm nhin không được mà bật cười, giao dịch cùng Mục Uyển Thanh thật có lợi. Cô ta giúp hắn bắt cóc người nhà Triệu Trung Sâm, uy hiếp hắn ta phải chuyển hàng giúp hắn, đổi lại, Đoàn Dịch Lâm phải tạo cơ hội cho cô ta giết chú Tứ, báo thù rửa hận cho cha. Tóm lại, trong chuyện này, hắn hành động không một kẻ hở, giấu lại mới thấy, dù cho Triệu Trung Sâm không chết thì việc chú Tứ tiêu đời cũng đủ cho Thiệu Duật Thần không kịp trở tay.

“Em nhanh đem con tin chuyển đến nơi khác, đừng để mục Uyển Thanh lấy cái cớ này uy hiếp chúng ta.” Hắn biết rõ, nếu bản thân không nắm con át chủ bài này trong tay, Triệu Trung Sâm chắc chắn sẽ tố cáo hắn. “Đã lấy được số điện thoại của tên cảnh sát Phương Văn Chính kia rồi sao?” Đoàn Dịch Lâm mỉm cười đắc ý, chậm rãi lấy điện thoại từ túi tiền, nhấn một tin.

Lư Bội Nghiên cười, “Anh quên rồi sao, em đã mạo danh thân phận của hắn, đoán không chừng bọn chúng còn chưa phát hiện ra.” Nói xong, cô ta nở nụ cười rồi ra khỏi phòng.

Âm báo tin nhắn làm Uông Ninh Hi hoảng hốt, đây là số của Phương Văn Chính, cô đổ mồ hôi lạnh, thật may là lúc này Thiệu Duật Thần đã ra ngoài. Cô mở ra, bên trong chỉ có một câu, “Đêm qua, chú Tứ và Triệu Trung Sâm bị ám sát, chú Tứ đã chết, Triệu Trung Sâm may mắn thoát được, nghi ngờ là do Thiệu Duật Thần làm” Uông Ninh Hi khiếp sợ, di động bị rơi mất đất.

Không biết qua bao lâu, lại có tiếng chuông vang lên, lúc này cô khôi phục tinh thần, nhặt điện thoại lên, nhìn thoáng qua là một dãy số lạ, cô cẩn thận bắt máy, là Đoàn Dịch Lâm.

“Thiệu Duật Thần đã bắt đầu ra tay, cô phải đặc biệt chú ý an toàn.” Nói xong hắn liền cúp máy. Uông Ninh Hi bình ổn cảm xúc xong thì ra khỏi phòng, nhìn khắp căn nhà hiện giờ đang bao trùm bầu không khí căng thẳng, tuy nhiên lại không thấy bóng dáng Thiệu Duật Thần.

“Chú Thiệu, có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Nàng hỏi một câu.

“Thiếu phu nhân, chú Tứ đã mất, bên ngoài có rất nhiều phóng viên, thiếu gia đã sang bên ấy, thiếu gia dặn cô không thoải mái nên cứ ở nhà, một mình cậu ấy đại diện là được.”

Uông Ninh Hi nghe trong câu nói có hàm ý giam lỏng, điều này làm cho cô vừa nghi ngờ vừa xác định.

Trở về từ nhà của chú Tứ, Thiệu Duật Thần vẫn im lặng, không bao lâu, Đoàn Dịch Lâm bước vào, Thiệu Duật Thần không ngừng đầu, “Ngồi đi.”

Đoàn Dịch Lâm chưa kịp ngồi thì Văn Chính Đông đã đi vào, trên mặt có vẻ kích động, “Đã đặt vé xong rồi, tối nay đi...”, anh ta nói một nửa lại im lặng khi nhìn thấy Đoàn Dịch Lâm. Đoàn Dịch Lâm cẩn thận xem xét ánh mắt trao đổi của hai người, hắn thấy Thiệu Duật Thần nhận lấy một túi hồ sơ từ trong tay Văn Chính Đông, lập tức cẩn thận đem cất vào ngăn kéo khóa lại.

“Đoàn tiên sinh, nghe nói chú Tứ khi còn sống đã đem vị trí trong bang hội giao cho anh?” Thiệu Duật Thần ngồi thẳng lưng, trịnh trọng nhìn Đoàn Dịch Lâm.

“Do chú Tứ ưu ái thôi! Việc chú Tứ đột nhiên bị tai nạn tôi nhất định sẽ cho người điều tra căn kẽ, quyết tìm cho ra kẻ đứng sau. Đến lúc đó, hy vọng Thiệu tiên sinh sẽ nể mặt, cho chú Tứ một lời công đạo.” Tuy đang nói chuyện nhưng trong lòng Đoàn Dịch Lâm đều là ý nghĩ về túi hồ sơ mà Văn Chính Đông giao cho Thiệu Duật Thần, mặc kệ là cái gì, hắn xác định đó là thứ rất quan trọng, hơn nữa cả hai người đều sợ hắn biết được.

Thiệu Duật Thần cũng nghe được ý tứ trong lời nói, xem ra hắn ta biết ai là hung thủ, hơn nữa người đó là người bên cạnh mình. Lúc này, trong đầu anh cũng hiện lên cái tên Mục Uyển Thanh, rõ ràng cô ta đã bị người khác lợi dụng.

Sau khi Mục Uyển Thanh biết chuyện người trong bang hội lên tiếng yêu cầu nghiêm trị hung thủ, cô ta mới biết được âm mưu của Đoàn Dịch Lâm. Bây giờ, mọi chuyện đã không thể cứu vãn. Một là tùy hắn an bài, hai là bị xử theo bang quy. Muốn Thiệu Duật Thần giúp cô ta, e rằng hiện tại bản thân anh còn khó giữ nổi. Mục Uyển Thanh có chút hối hận!

Đang đứng ngồi không yên thì thủ hạ lại gọi đến thông báo Lư Bội Nghiên đã đem con tin đòi đi. Mục Uyển Thanh như bắt được tia hy vọng nhỏ nhoi, “Đi theo bọn chúng, nhất định phải biết chúng đem người đi đâu.” Cô ta hung dữ hạ lệnh rồi ngắt điện thoại, có cảm giác thả lỏng đôi chút, từ trước tới giờ cô ta không phải là ngọn đèn tiết kiệm nhiên liệu.

Chạng vạng hôm nay, Thiệu Duật Thần không trở về, chỉ gọi cho Uông Ninh Hi thông báo anh phải đi công tác đến Malaysia? Vào lúc rối loạn thế này đi Malaysia, Uông Ninh Hi tức khắc lo cho anh. Nhưng nghĩ lại, anh có thể là người đứng đằng sau thao túng tất cả mọi chuyện, lo lắng của cô không đáng chút nào.

Văn Chính Đông nhìn Thiệu Duật Thần để điện thoại xuống, trong lòng anh ta bất an, không thể giải thích nguyên do từ đâu, thử Uông Ninh Hi vốn là ý kiến của anh ta, nhưng khi Thiệu Duật Thần muốn làm như vậy, anh ta bỗng nhiên có chút sợ hãi.

“Thật phải như vậy sao?” Anh ta thử hỏi Thiệu Duật Thần, “Kỳ thật, anh có thể trực tiếp ngã bài với cô ấy.”

“Dùng cái gì đây? Băng ghi hình tại hành lang khách sạn sao?” Thiệu Duật Thần cười thê lương. Tuy nhìn không rõ, nhưng hình ảnh đó, tư thế đó, rõ ràng chính là khăn cấp ôm hôn nhau. Nghĩ đến đó, ánh mắt anh như muốn phát hỏa, nhưng lại kìm nén, “Tôi muốn xem thử, cô ấy sẽ làm ra loại chuyện gì.”

“Đã giao Triệu Trung Sâm cho cảnh sát?” Thiệu Duật Thần đổi đề tài, không muốn nhắc đến Uông Ninh Hi, bởi anh sợ mình sẽ không khống chế được. Anh quá yêu cô, muốn cho cô một cơ hội nói rõ mọi chuyện. Đến lúc đó, anh có thể cho cô một con đường sống.

Văn Chính Đông gật đầu.

Uông Ninh Hi ở trong phòng đi tới đi lui, Cẩm Nhiên đã ngủ, cô không lo mình sẽ bị quấy rầy. Đoàn Dịch Lâm nói trong văn phòng của Thiệu Duật Thần có một bản danh sách ám sát và buôn lậu. Đó chính là bằng chứng phạm tội của Thiệu Duật Thần. Cô rất hồi hộp, rất muốn xác định. Uông Ninh Hi cô không sợ sự thật tàn khốc, chỉ sợ cảm giác nghi ngờ dày vò bản thân. Nghĩ vậy, cô lập tức thay đổi một bộ y phục màu đen, không ra từ cửa chính mà là leo từ tầng hai ra ngoài trong lúc đêm khuya. Đứa bé kia làm cho cô phải mất một lúc lâu mới thoát ra ngoài được.

Là một trong những cổ đông lớn của Thiệu thị, bảo vệ công ty chắc chắn sẽ kiểm tra. Dù lý do gì cô cũng không được để lộ thân phận. Về công, cô cần ở bên cạnh Thiệu Duật Thần tìm chứng cứ. Về tư, nếu anh thật sự tàn bạo như vậy, thì cô sẽ không toàn mạng. Ra vào cửa đều được ghi lại, tuyệt đối không thể!

Uông Ninh Hi đi xung quanh cao ốc một lần, có một cửa sổ toilet không khóa, cô vui mừng, đeo khẩu trang lên, nếu có người phát hiện, chỉ cần bỏ chạy, sẽ không ai biết cô là Uông Ninh Hi.

Thiệu Duật Thần lẳng lặng ngồi một mình trong văn phòng xem máy theo dõi, anh nhìn thấy một bóng đen đang đi vào tầng 28, nhìn cô dùng chìa khóa mở phòng làm việc của mình, anh cười khò, ánh mắt không ngừng nhấp nháy, anh lấy điện thoại di động ra, “Chú Thiệu, lên lầu xem phu nhân có trong phòng không.” Một lát sau, Thiệu Duật Thần chậm rãi khép điện thoại rồi đứng dậy.

Trong tay Uông Ninh Hi đầy mồ hôi, cô nhìn chăm chăm vào ngăn kéo kia thật lâu, cuối cùng run rẩy mở ra, bên trong là một xấp văn kiện lớn, cô cẩn thận lấy nó ra đặt trên bàn, bên trong có một tập tài liệu, ảnh chụp và đĩa CD.

Uông Ninh Hi bật đèn pin mini, cô hoảng sợ, tất cả đều là ảnh chụp cô lúc ra ngoài một mình, liếc sang tập tài liệu, tiêu đề của nó là “Báo cáo điều tra Uông Ninh Hi”. Lòng cô trở nên lạnh lẽo, biết đã xảy ra vấn đề. Lúc Uông Ninh Hi muốn dọn dẹp đồ vật rồi bỏ đi thì bỗng nhiên toàn bộ đèn trong phòng đều được bật lên, Thiệu Duật Thần đang đứng ở cửa phòng.

“Là ai?”

Lời nói thừa thãi, trong lòng Uông Ninh Hi cũng biết, đây là biết rõ còn hỏi, đi công tác? Thiệu Duật Thần đã sớm bố trí đưa cô vào một cái bẫy, Đoàn Dịch Lâm cũng bị anh lợi dụng. Vậy, Đoàn Dịch Lâm có khi nào bị lộ, Ninh Hi hơi lo lắng. Giờ phút này, trong đầu cô chỉ toàn ý nghĩ thoát khỏi đây. Cô biết rõ, nếu lần này không thoát ra được, dù sống hay chết, cô và con mình đều không thể rời khỏi thế giới đen tối này.

“Tôi muốn ra ngoài!” Uông Ninh Hi không trốn tránh, làm bộ như anh không biết tôi, mà tôi cũng không nhìn rõ bộ mặt thật sự của anh, cứ như vậy biến mất trong thế giới của nhau có lẽ là biện pháp tốt nhất vào lúc này.

Nhưng Thiệu Duật Thần không định để cô rời khỏi anh, không giữ được trái tim thì sẽ giữ lại người. Đó là sự nhân nhượng cuối cùng của anh. Dù Uông Ninh Hi có phải là gián điệp của Đoàn Dịch Lâm hay không, trong lòng anh bây giờ chỉ có một ý nghĩ mãnh liệt, cô chính là vợ của Thiệu Duật Thần anh!

Uông Ninh Hi tiến tới, rút súng chia vào đầu Thiệu Duật Thần, “Tôi chỉ muốn rời khỏi đây, anh đừng ép tôi.” Tròng mắt cô đã đọng đầy nước, giọng nói cũng nghẹn ngào.

Thiệu Duật Thần có mơ cũng không nghĩ đến một ngày Uông Ninh Hi sẽ cầm súng chia vào đầu mình, anh cười, một nụ cười hoàn mỹ khiến cô ngơ ngẩn trong giây lát. Chỉ chờ có thế, Thiệu Duật Thần nhanh chóng trở tay, chỉ trong một vài giây, Uông Ninh Hi cảm thấy có thứ gì đó lóe sáng, khẩu trang của cô đã bị cắt làm hai, cổ tay cũng bị nắm chặt, do không dùng sức được nên đã bị Thiệu Duật Thần đoạt lấy súng.

Thiệu Duật Thần xoay người khóa cửa lại, nhìn Uông Ninh Hi trước mặt. Thần thái cương nghị, không chút sợ hãi, áy náy. Điều này khiến Thiệu Duật Thần càng thêm mất lý trí. Anh vung tay, có một thứ bay ra ngoài, cắm vào văn kiện ở trên bàn. Ninh Hi quay đầu mới phát hiện đó là một con dao mổ.

“Đẹp không?” Thiệu Duật Thần chậm rãi ép Uông Ninh Hi đến góc tường, “Uông Ninh Hi, cô còn có liêm sỉ hay không, chỉ vì tìm chứng cứ bắt tôi mà không tiếc cùng tôi lên giường?” Khuôn mặt anh giờ đây tràn ngập vẻ dữ tợn, tay bóp chặt cổ cô, dùng lực rất lớn, lúc Ninh Hi muốn ra tay phản kháng thì anh đã khóa rất chặt.

“Cảnh sát, chú Tử và người đàn ông họ Đoàn kia đã cho cô thứ gì? Tiền tài? Địa vị? Hay là tình cảm?” Tiếng nói càng ngày càng nhỏ, tràn ngập bi thương, Ninh Hi nhìn anh, nhìn mắt anh đã đỏ bừng, cô thất thần. Nhưng trong khoảnh khắc kia ánh mắt anh đột nhiên trở nên hung ác, hoàn toàn không

phải là ánh mắt của Thiệu Duật Thần mà cô từng biết, “So với tôi, bọn họ cho cô nhiều hơn sao?” Anh gần như gào thét, sự phẫn nộ lúc cô dùng súng chia vào đầu anh đã bị đốt cháy, lực trên tay càng lớn, Ninh Hi không hô hấp được, “Cô hãy nhớ kỹ, Ông Ninh Hi, chúng ta đã đăng ký kết hôn, cô sống là người của Thiệu Duật Thần tôi, cô còn muốn bỏ chạy, không dễ dàng như vậy đâu! Không giữ được trái tim của cô thì tôi sẽ giữ lại con người của cô, ngay cả xác tôi cũng không chừa!”

Khuôn mặt Ninh Hi đỏ bừng, cô thấy cơ thể mình lơ lửng, dùng một hơi cuối cùng, “Đứa bé... đừng tổn... thương đứa bé...” Đường như cô dùng hết sức lực, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ, chính là con của cô.

Thiệu Duật Thần kinh ngạc, nói lòng tay một chút, nước mắt Ninh Hi liền rơi xuống, “Anh không thể giết tôi, tôi đang mang thai.”

Thiệu Duật Thần sững sờ tại chỗ, vẻ mặt liên tục thay đổi, cuối cùng thốt lên một câu khiến anh hối hận cả đời, “Của ai?”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 38: Kết cục bế tắc

Lời nói của Thiệu Duật Thần khiến Ông Ninh Hi không thể tin được, đầu óc cô trở nên mơ màng, không kim được nước mắt.

Thiệu Duật thần không buông tha, anh nắm lấy cổ cô, buộc cô phải nhìn anh, “Tại sao không nói gì?”

Ông Ninh Hi không khách khí vuốt ve tay anh, “Thiệu Duật Thần, tôi nói cho anh biết, đứa bé này của ai không liên quan đến anh, có thể là cảnh sát, chú Tư hoặc cũng có thể là của người đàn ông họ Đoàn kia, ai biết được nó là của người nào.” Nói xong cô định xoay người bước đi lại bị Thiệu Duật Thần ngăn lại.

“Phá đi!”

“Anh nói gì?” Ông Ninh Hi sợ hãi nhìn Thiệu Duật Thần.

“Tôi bảo cô phá cái thai này, Thiệu Duật Thần tôi sẽ không nuôi con của người khác.” Giọng nói của anh rất bình thản, lạnh lẽo không chút ấm áp. Ông Ninh Hi cảm thấy tim mình dường như rơi xuống đáy biển. Ngay lập tức, cô giãy khỏi tay anh, “Thiệu Duật Thần, anh dựa vào gì mà bảo tôi bỏ đứa bé? Nó là của tôi, là con của Ông Ninh Hi tôi. Anh nghĩ mình là ai? Anh chẳng qua chỉ là một tên xã hội đen bị tôi giám sát, anh vốn là tên tội phạm tội ác tày trời...”

Thiệu Duật Thần bị chọc giận, không biết sử dụng sức lực từ đâu mà tát Ông Ninh Hi một bạt tai. Sức lực quá lớn khiến Ông Ninh Hi thét lên, cô lui về sau mấy bước, đầu đập vào tường. Đột nhiên bị chấn động mạnh, mọi vật bỗng chốc tối sầm, cô ngất đi...

Thiệu Duật Thần cảm thấy bàn tay mình như bị kim châm đau đớn khiến cánh tay chấn động mà run lên, anh ngây ngốc nhìn bàn tay, ngẩng đầu lần nữa thì nhìn thấy người phía trước chậm rãi trượt xuống, dựa vào vách tường co quắp ngồi ở chỗ kia.

“Ninh Hi, Ninh Hi...” Gọi mãi không thấy phản ứng, Thiệu Duật Thần hoảng sợ, ôm lấy cả người Ông Ninh Hi xông ra ngoài.

Anh lái xe như bay đến bệnh viện, người bên cạnh vẫn dựa vào ghế, không có ý thức. Thiệu Duật Thần lo lắng, tay lái loạng choạng, không vững vàng.

Thiệu Duật Thần biết mình hơi quá, chỉ vì anh không muốn mất cô, càng không muốn nghe cô thừa nhận việc tiếp cận anh chỉ là do nhiệm vụ, cô nói cô sẽ không tha thứ cho kẻ phạm tội như anh. Vậy thì tình cảm mấy năm nay của anh là gì? Đó chỉ là một cái bẫy? Sau đó khiến cho anh phải tự tay an táng anh cả, chị dâu, chị hai, rồi đến cha mình, từng người, từng người một? Yêu hận đan xen khiến Thiệu Duật Thần không biết đi về đâu, anh cắn chặt môi, nhưng lại không khống chế được mà làm tròn mắt đỏ lên, “Ninh Hi, rốt cuộc em muốn gì? Đã không yêu tôi tại sao còn muốn hại tôi?” Nói xong, nước mắt rơi xuống. Người khác không biết lý do anh nhất quyết làm cho Thiệu gia trở nên trong sạch. Nguyên nhân là do lời nói của cô, cô nói cô muốn làm phu nhân của bác sĩ Thiệu, cô còn nói cô và con của hai người cũng mong anh là người tốt. Thiệu Duật Thần tin tưởng mình có thể vững vàng làm lão đại của hội Thanh Sơn, không như bây giờ, sợ đông sợ tây khiến mình rơi vào trong thế bị động.

Văn Chính Đông ở trong phòng của mình, sầu não suy nghĩ, cả đêm không ngủ. Có hai việc khiến anh ta đau đầu. Ông Ninh Hi rốt cuộc là ai? Tuy bản thân mình nghi ngờ cô nhưng trực giác lại phủ định nghi ngờ đó. Còn người nhà của Triệu Trung Sâm, rốt cuộc đã bị đưa đi đâu? Nếu Triệu Trung Sâm không khai ra thì Thiệu Duật Thần cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà vẫn không rửa được tội. Bây giờ, Văn Chính Đông đã không còn thân phận cảnh sát, trong mắt mọi người, anh ta chỉ là một phần tử xã hội đen, sẽ không ai tin anh ta.

Đang lúc buồn phiền thì dưới cửa có người nhét thư vào, Văn Chính Đông lập tức mở cửa, không có ai bên ngoài, mở phong thư, bên trong có ghi một địa chỉ. Trong nhà, người có gan làm việc này chỉ có Mục Uyển Thanh, hơn nữa Văn Chính Đông xác định tất cả mọi chuyện đều có bàn tay của Mục Uyển Thanh nhúng vào.

Không nghĩ ngợi nhiều, Văn Chính Đông liền mang theo người đến địa chỉ nhận được. Ngay lúc đến nơi, anh ta nhận được một tin xấu, Triệu Trung Sâm

đã tự sát trong phòng giam.

Văn Chính Đông ngậy người, lúc sau lại nghe thấy một loạt tiếng súng vang lên, anh ta lập tức xông vào, thấy ngay bóng của một người phụ nữ tóc dài nhảy cửa sổ, ánh mặt trời buổi sáng chiếu lên sườn ngang của khuôn mặt, làm cho Văn Chính Đông ghi nhớ.

“Xem còn thở hay không, đưa đến bệnh viện” Văn Chính Đông lớn tiếng dặn dò, sau đó cũng nhảy qua cửa sổ đuổi theo.

Bên ngoài đều là đường núi gấp ghe, tuy thân thủ của Lur Bội Nghiên rất giỏi nhưng dù sao cũng là phụ nữ, cho nên rất nhanh đã bị Văn Chính Đông đuổi kịp. Lur Bội Nghiên không còn đường lui nhưng về mặt vẫn rất trấn tĩnh.

“Vị tiền sinh này, anh theo tôi làm gì?” Cô ta mỉm cười nhìn Văn Chính Đông, đột nhiên hét lớn, “Có ai không, cứu tôi với, có người. . . ha ha” Nói xong lại nhin không được mà cười ha ha.

Văn Chính Đông nhìn chăm chăm vào cô ta, hoàn toàn không để ý những động tác võ thuật đẹp mắt đang bày ra, trên mặt đậm vẻ bi thương, xơ xác tiêu điều.

“Cô rốt cuộc còn có nhân tính hay không!”

Lời nói của Văn Chính Đông khiến Lur Bội Nghiên bật cười, “Văn tiền sinh, anh nói gì, tôi nghe không rõ?”

“Những người vừa rồi không phải do cô giết sao? Họ đều là phụ nữ và trẻ em, sao cô có thể ra tay được?”

Lur Bội Nghiên bình tĩnh, chăm chú nhìn anh ta, “Tôi làm sao biết được, đâu phải do tôi làm, anh có bằng chứng không? Anh cũng chỉ là một phần tử xã hội đen, giả nhân giả nghĩa làm gì?” Nói xong cô ta biến sắc thốt ra, “Anh không phải là cảnh sát kia chứ?” Nói xong lại thấy không đúng, cô ta lập tức thay đổi về mặt sắc bén, “Văn Chính Đông, anh tưởng mình là ai, anh cho là cảnh sát sẽ tin lời nói của anh sao? Lur Bội Nghiên tôi không có tiền án, không như anh, ai cũng biết anh là quân sư đắc lực dưới trướng của đại ca xã hội đen Thiệu Duật Thần.”

Sắc mặt Văn Chính Đông trắng bệch, giờ súng nhắm vào Lur Bội Nghiên.

Lur Bội Nghiên hoảng hốt, tay chậm rãi đưa ra sau lưng, “Anh không phải muốn giúp Thiệu Duật Thần làm trong sạch Thiệu gia hay sao, anh dám nổ súng không? Hiện giờ hắn đã gặp đủ phiền phức, nếu bây giờ anh ra tay, hắn ta có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không hết tội. Nếu anh thật sự là cảnh sát, anh lại càng không dám, cảnh sát Văn!” Cô ta mỉa mai, sắc mặt hơi đỏ.

Văn Chính Đông bình tĩnh không nói, nhìn chăm chăm Lur Bội Nghiên. Cô ta hoảng hốt, dần dần cảm giác cả người anh ta toả ra tức giận và sát ý. Cô ta nghĩ nơi này heo lạnh, giăng co như vậy cũng không phải cách hay, không bằng mình đánh phủ đầu trước.

“Anh hắn là quen biết tên cảnh sát già bị giết chết ở cục cảnh sát nhì!” Cô ta đột nhiên mở miệng. Văn Chính Đông ngậy người, trong nháy mắt, Lur Bội Nghiên rút súng chia vào người Văn Chính Đông bóp cò, gần như nghe được hai tiếng súng đồng thời vang lên, chỉ thấy Lur Bội Nghiên xoay người, té xuống đất, máu từ ngực không ngừng trào ra.

Văn Chính Đông đứng tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi tiến lên, nhìn người đang nằm trong vũng máu, nói: “Đây là kết cục do cô tạo ra. Tôi chính là cảnh sát kia.” Nói xong, anh ta lấy khăn tay của mình lau sạch dầu vân tay trên súng, đem nó đặt tại khe núi cách đó không xa. Xâu chuỗi lại một loạt các sự kiện, anh ta nhanh chóng phát hiện một vấn đề nghiêm trọng vì vậy ngay lập tức quay về.

Ngoài việc báo tin cho Văn Chính Đông, Mục Uyển Thanh còn có tính toán cho riêng mình. Để Đoàn Dịch Lâm an bài cho mình không bằng để cho Thiệu Duật Thần và Đoàn Dịch Lâm hai hồ đầu nhau, đến lúc đó “lưỡng bại câu thương”, cô ta sẽ là “ngư ông đắc lợi”. Mặc dù vậy, cô ta vẫn cảm thấy áy náy với Thiệu Duật Thần. Ước chừng Văn Chính Đông đã đến nơi, cô ta bấm máy gọi cho Đoàn Dịch Lâm, “Văn Chính Đông hình như đã biết địa điểm chúng ta giấu người, anh mau đưa người ra khỏi biệt thự đi.” Cô ta giả vờ không hay biết chuyện Đoàn Dịch Lâm đưa con tin đi, nhưng Đoàn Dịch Lâm lại có linh cảm xấu, hần liên tục gọi cho Lur Bội Nghiên nhưng không ai nghe máy.

Bình thường lúc làm việc, Lur Bội Nghiên cũng không mở di động, nhưng lần này Đoàn Dịch Lâm lại có chút lo sợ, không nghĩ nhiều, hần trực tiếp lái xe đến ngôi nhà tranh trên núi, hần không thể để người phụ nữ của mình gặp chuyện không may.

Lúc đến chân núi, hần đã thấy bốn năm chiếc xe cảnh sát ở đó, bên trên xe còn có đèn nhấp nháy. Trái tim Đoàn Dịch Lâm như bị ai dùng roi quất vào, hần đậu ở một chỗ rất xa, vừa nhìn lên hiện trường vừa không ngừng gọi điện.

Sắc trời sáng dần lên, Đoàn Dịch Lâm rút cuộc cũng gọi được cho Lur Bội Nghiên, nhưng bắt máy là một giọng nam. Ngay lập tức, hần đã hiểu mọi chuyện. Hần cắn chặt tay để ngăn mình không phát ra tiếng động, tiếng người trong điện thoại và tiếng còi cảnh sát hết sức chói tai.

Thiệu Duật Thần ngồi trước giường bệnh, một bàn tay nắm lấy tay Uông Ninh Hi, một tay khác cầm túi nước đá chườm lên mặt cô giúp bớt sưng phù. Anh đau lòng khi nhìn thấy bộ dạng này của cô, không hiểu sao mình có thể ra tay nặng như vậy, lại có thể đánh thủng cả màng nhĩ.

“Ninh Hi, anh xin lỗi!” Anh cúi đầu, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại, tay càng nắm chặt hơn.

Uông Ninh Hi nhủ mảy, mí mắt nhấp nháy vài cái, lông mi dường như đọng nước, dần dần ẩm ướt, cô không muốn mở mắt, không muốn gì cả, cô chỉ mong rời khỏi anh thật xa. Ý nghĩ duy nhất của cô chính là chạy trốn, cô không thể để con mình lớn lên bên cạnh một tên tội phạm ác độc.

Nắng sớm chiếu vào, Thiệu Duật Thần chậm rãi đứng lên, cầm điện thoại ra ngoài hành lang, “Chú Thiệu, phu nhân mang thai, hiện tại đang ở bệnh viện,



chú dặn nhà bếp làm chút đồ bỏ cho phụ nữ có thai rồi đem đến đây.”

Rốt cuộc vẫn không đành lòng, muốn quay lưng nhưng không sao bỏ xuống được. Anh chỉ có thể lắc đầu một cách bất lực. Mọi người trong nhà nghe được tin đều bất ngờ, chú Thiệu mau chóng đến nhà bếp căn dặn nhóm đầu bếp nữ phải nhanh chóng nấu những thức ăn bổ dưỡng dành cho phụ nữ có thai. Mục Uyển Thanh đi xuống liền ngạc nhiên, đồ ăn trong nhà thường nấu rất đơn giản, “Xảy ra chuyện gì?” Cô ta hỏi.

“Mục tiểu thư, tam thiếu phu nhân mang thai, thiếu gia căn dặn làm chút thức ăn bổ dưỡng.”

Mục Uyển Thanh giật mình, sắc mặt trở nên khó coi, nhìn nhà bếp vội vàng mà tức giận trở về phòng, một chút áy náy còn sót lại cũng biến mất. Cô ta không cam lòng, đột nhiên muốn đem tin này nói cho Đoàn Dịch Lâm, cô ta thấy hân cố chấp với Uông Ninh Hi cũng chắc chắn đây không phải là tin tức hân muốn nghe, nhưng Đoàn Dịch Lâm không bắt máy. Mục Uyển Thanh loáng thoáng cảm giác có chuyện nghiêm trọng xảy ra, trong lòng cô ta càng thấp thỏm không yên.

Trở lại phòng bệnh, Thiệu Duật Thần thấy Uông Ninh Hi đã tỉnh, cô xoay mặt qua chỗ khác, cố ý không nhìn anh. Lòng anh chùng xuống, nhưng tức giận không biết từ đâu xuất hiện. Anh không nói chuyện với cô, chỉ nhanh chóng đi gọi bác sĩ. Hai người cứ chiến tranh lạnh với nhau, nhưng anh không rời cô nửa bước cho đến khi Văn Chính Đông đến.

Thiệu Duật Thần nhìn thấy thần sắc khản trương của Văn Chính Đông, anh rất lo lắng, “Rốt cuộc làm sao, anh nói đi, chúng ta còn gì mà phải giấu giếm.”

Văn Chính Đông cúi đầu trầm tư một lúc, “Duật Thần, tôi cảm thấy phía cảnh sát bên kia không đáng tin, có người giúp Đoàn Dịch Lâm phá chúng ta.” Lúc Lư Bội Nghiên nói anh ta là cảnh sát, anh ta đã thừa nhận, hành động giết người lần đó là muốn chặt đứt liên lạc giữa cảnh sát và người nằm vùng.

“Sao anh biết?” Thiệu Duật Thần biết phía cảnh sát chưa từng tin tưởng anh, nhưng cũng không ngờ họ lại cố ý hại anh.

Văn Chính Đông đột nhiên không nói gì, lát sau mới từ từ cất tiếng, “Duật Thần, tôi là cảnh sát.”

Thiệu Duật Thần nhất thời nghe không rõ, ngơ ngác nhìn anh ta, “Anh nhắc lại một lần nữa!”

“Năm đó, tôi mang theo nhiệm vụ vào hội Thanh Sơn, bắt đầu thu thập chứng cứ, sau này là hỗ trợ làm trong sạch ngọn nguồn. Duật Thần, tôi xin lỗi! Tôi không cố ý lừa dối anh. Mặt khác, bên cạnh anh cũng có người nằm vùng, là một phụ nữ, nhiệm vụ của cô ấy là bảo vệ an toàn của anh. Tôi không biết là ai, tôi vẫn nghĩ là Uông Ninh Hi, nhưng sau khi nhìn thấy cô ấy gặp gỡ Đoàn Dịch Lâm, tôi liền phủ định ý nghĩ đó. Nhưng mà ngẫm lại, chắc chắn bên phía cảnh sát đã xuất hiện nội gián, chúng ta đều bị hãm hại. Người phụ nữ ở bên cạnh bảo vệ an toàn cho anh chính là...”

“Chỉ có Ninh Hi.” Thiệu Duật Thần lẩm nhẩm, suy sụp tựa vào tường, “Cô ấy tôi là để bảo vệ tôi.” Trước mắt anh vụt qua rất nhiều hình ảnh đối nghịch với thân phận này của cô, anh ảo não, xoay người trở về phòng bệnh. Nhưng người trên giường đã biến mất, những người anh cử đến canh giữ đều bị đánh ngất, Ninh Hi đã bỏ đi.

“Ninh Hi!” Anh hô to, lao nhanh xuống dưới lầu, vẫn không thấy hình bóng của cô, “Chú Thiệu, lập tức đem máy tính xách tay trong thư phòng đến bệnh viện cho tôi.” Thiệu Duật Thần chỉ hy vọng hiện tại Uông Ninh Hi vẫn mang theo điện thoại.

Ninh Hi một mình trốn trong lối thoát hiểm của tầng cao nhất, tai ong ong, đầu vô cùng đau nhức, cô không biết đi đâu, Thiệu Duật Thần giờ này chắc chắn đã bày ra thiên la địa võng, cô sẽ không thoát được. Cô lấy di động ra, xem danh bạ điện thoại, bây giờ không thể tin Đoàn Dịch Lâm, nhưng mà sai lầm ở chỗ nào, rốt cuộc Phương Văn Chính lừa cô hay người nằm vùng đã phản bội?

Đúng lúc này, Phương Văn Chính lại gọi đến, không cần trọng như vậy chắc chắn là chuyện gấp, cô chậm rãi nhấn nút, kẻ sát tai.

“Ninh Hi, mấy ngày nay cô có nhận được tin tức gì từ điện thoại của tôi không?”

Uông Ninh Hi nghe được lời này, biết có chuyện đã xảy ra, “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, người tên Đoàn Dịch Lâm kia có phải là cảnh sát nằm vùng không, lời hân nói có thật không, tôi không tin Thiệu Duật Thần là người như vậy, anh ấy sẽ không gạt tôi.” Uông Ninh Hi gấp đến mức khóc thành tiếng, “Tôi bị lộ.”

Phương Văn Chính nhíu mày, anh ta biết sự việc còn tệ hơn so với tưởng tượng của mình, từ ngày Hồ cảnh ti sắp xếp cho anh ta gặp người phụ nữ kia, điện thoại và thẻ căn cước của anh ta cũng biến mất. Sau đó, anh ta bị sở cảnh sát cách ly điều tra với lý do để lộ bí mật.

“Ninh Hi, trong cục xuất hiện nội gián, cô mau đến quán com lúc trước gặp tôi, tôi có thứ quan trọng muốn đưa cho cô.” Nói xong Phương Văn Chính liền cúp điện thoại.

Uông Ninh Hi không dám chậm trễ, cô lên vào phòng của bác sĩ, thay trang phục y tá, chạy theo một nhóm người đang khản trương ra ngoài. Vì lý do an toàn, cô không ngồi xe taxi mà đi tàu điện ngầm để đến chỗ hẹn.

Thiệu Duật Thần dựa vào hệ thống GPS trong điện thoại của Uông Ninh Hi mà biết được vị trí bây giờ của cô.

Chỗ này Uông Ninh Hi đã từng đến, cô bình tĩnh đi vào Vọng Hải Thính —— nơi họ vẫn thường gặp nhau. Chỗ này có thiết kế rất độc đáo, năm đó bọn họ quyết định dùng nơi này làm nơi gặp nhau, bởi vì cửa sổ bên trên Vọng Hải Thính có một chiếc hộp cầu nguyện, bất kỳ ai cũng có thể đem tâm nguyện của mình bỏ vào trong đó, bọn họ cũng vậy, đem thứ cần trao đổi bỏ vào trong, dù không thấy mặt nhau cũng có thể biết được tình hình. Tuy nhiên, lúc Uông Ninh Hi tiến vào phòng đã hoảng sợ, đứng sững sờ ở cửa, sắc mặt trở nên trắng bệch, Phương Văn Chính gục trên bàn, mặt bàn đầy máu.

Ninh Hi tiến lên vài bước nâng đầu của anh ta lên, phát hiện trên động mạch ở cổ có cắm một con dao nhỏ, người đã tắt thở từ lâu. Ông Ninh Hi nhỏ con dao ra, cô khiếp sợ, hóa ra mọi chuyện đều là sự thật. Bên ngoài nhanh chóng có tiếng còi hú của cảnh sát, Ông Ninh Hi đến cửa sổ mở chiếc hộp cầu nguyện, lấy ra một phong thư màu đen, nhanh chóng đi vào toilet. Cô giẫm lên bồn cầu, mở cửa sổ mái nhà, hai tay chống lên thành cửa nhảy ra ngoài. Phía sau có rất nhiều ngõ hẻm dễ dàng trốn thoát, vì lẽ đó Phương Văn Chính mới chọn nơi này. Ninh Hi băng qua mấy ngõ nhỏ, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của cảnh sát.

Phía xa, Đoàn Dịch Lâm ngồi trong xe nhìn xe của Thiệu Duật Thần, nở nụ cười lạnh lẽo, bọn họ đã đuổi cùng giết tận thì đừng trách hấn xuống tay không nề tình. Hắn bấm điện thoại, “Chuyện ông nói tôi đã làm xong, tôi muốn đem thi thể của Lư Bội Nghiên đi. Nếu họ tra ra khoản tiền bất hợp pháp trong ngân hàng cùng với việc giết người này, tôi xem ông làm sao có thể ngồi vững chiếc ghế của mình, Hồ cảnh ti.” Hắn hung tợn nói xong liền cúp máy.

Thiệu Duật Thần uể oải vỗ tay lái, bây giờ anh không thể đi lên, nếu đi lên chẳng khác nào chứng minh sự thật. Anh thử gọi cho Ông Ninh Hi, điện thoại có người nghe khiến anh vui mừng.

“Thiệu Duật Thần, đừng tưởng anh ép buộc tôi thì tôi liền quay về bên cạnh để anh bảo vệ an toàn. Tôi có can đảm đi nằm vùng thì đã suy nghĩ có ngày hôm nay. Tôi sẽ cố gắng sống sót, sẽ chờ đợi, chờ cho đến ngày tên sát nhân như anh lọt vào lưới của pháp luật.” Ông Ninh Hi nói xong đem điện thoại quăng ra ngoài, điện thoại này với cô bây giờ... đã không còn chút ý nghĩa.

Đầu óc Thiệu Duật Thần mờ mịt, tín hiệu GPS trên màn hình máy tính cố định tại một chỗ liên tục lấp loé nay đã tắt.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 39: Sự thật hé mở

Đây là một đêm khiến cho Thiệu Duật Thần và Đoàn Dịch Lâm đều vô cùng mệt mỏi. Thật ra, có những lúc không phải người ta không biết quý trọng, mà là không biết lúc mất đi họ sẽ cảm thấy trống rỗng như thế nào.

Thiệu Duật Thần cứ ngồi một mình bên trong căn phòng của hai vợ chồng, không gian im ắng đến mức có thể nghe được cả tiếng tim đập của mình, càng ngày càng loạn, khiến cho anh hoảng hốt. Phái người đi đã khoảng mười mấy tiếng, một chút tin tức cũng không nhận được. Lệnh truy nã Ông Ninh Hi đã được ban bố khắp các ngã đường và được phát dày đặc trên truyền hình, khiến cho việc tìm người của anh cũng gặp không ít trở ngại.

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, Thiệu Duật Thần như là không nghe thấy. Ngày hôm nay, Văn Chính Đông không biết đã gõ cửa bao nhiêu lần, nhưng anh đều không để ý, anh không biết phải đối diện với anh ta như thế nào, trở mặt với anh ta? Anh ta không những không đối phó với anh mà còn ở bên cạnh giúp đỡ, dường như không có gì phát sinh? Nhưng anh ta cũng lừa dối anh mười mấy năm qua khiến anh không cách nào có thể làm bộ mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Sự thật nan giải làm cho anh hiểu ra một điều, dù bản thân mình nhìn thấy tận mắt nhưng đôi khi đó chưa hẳn là sự thật. Thiệu Duật Thần có loại sợ hãi không thể không chế, mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi. Anh vô lực ngã nằm trên giường, bàn tay vươn đến vị trí bên cạnh, trống không, chỉ có ra giường lạnh lẽo, cảm giác đó xuyên thấu vào da thịt, theo máu thấm vào trong tim, lạnh đến mức khiến toàn thân anh phát run. Thiệu Duật Thần cuộn mình lại, chỉ có vậy mới khiến anh có chút ấm áp.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, là giọng của người hầu trong nhà, “Thiếu gia, tiểu thiếu gia không ngừng ném đồ vật, đánh người, không ai ngăn được.”

Thiệu Duật Thần hít hít mũi, đứng dậy ra khỏi phòng ngủ, trực tiếp đến phòng của Cẩm Nhiên. Lúc mở cửa, anh thấy dưới chân một đống hỗn độn, trong phòng thứ gì có thể đập đều bị đập nát, thứ gì có thể ném đều bị ném đi. Đứa trẻ kia đang được Văn Chính Đông dùng sức ôm trong ngực mà vỗ về, bất kể từ vị trí nào cũng nhìn thấy ánh mắt mở to phát sáng của cậu bé, bên trong đều là bất an và khó chịu.

“Thiệu Cẩm Nhiên!” Thiệu Duật Thần hét lớn, đem cậu bé từ trong ngực của Văn Chính Đông đặt ngồi trên sàn, “Cháu cũng muốn tạo phản sao?” Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ phát giận với một đứa trẻ. Lúc trước, khi đứa trẻ này quấy khóc, chỉ cần Ninh Hi ôm nó, nhẹ nhàng vỗ về đầu nó, nói hai ba câu thì nó sẽ bình thường trở lại. Mỗi lần nhìn thấy Ninh Hi ôm nó trong lòng, anh đều cảm thấy rất hạnh phúc, tương tự như con của anh và cô cũng sẽ được cưng chiều như vậy. Mỗi khi nghĩ đến đó, trong đầu anh luôn nghĩ đến bộ dạng đau lòng của cô khi ấy, dùng ánh mắt gần như van xin anh, van xin anh không nên tổn thương đứa bé. Chỉ cần nghĩ đến hành động quá quắt của mình, tim của anh như bị dao cứa vào, anh cứ thế mà cúi nhìn Cẩm Nhiên, thằng bé này bị anh hét lớn, một chút cử động cũng không dám làm, cả người đều phát run.

Lát sau, mọi người đều nghe được một tiếng “Bốp” vang lên, Thiệu Duật Thần đưa tay tát mình một bạt tai trước mắt người làm.

Cẩm Nhiên bất ngờ khóc thành tiếng, tất cả mọi người đều sợ đến ngây người, đứa trẻ này im lặng lâu như vậy rồi cuộc phát ra âm thanh. Nhưng Thiệu Duật Thần như là không nghe thấy, lúc anh lại giơ tay lên thì bị Văn Chính Đông can lại.

“Tất cả đi ra ngoài!” Văn Chính Đông bảo mọi người lui ra, nhìn đám người rời đi, Mục Uyển Thanh âm thầm xoay người. Đến lúc này, cô ta đột nhiên thông suốt, cô ta luôn không hiểu mình kém Ông Ninh Hi ở điểm nào, vì sao Thiệu Duật Thần mãi mãi cũng không nhìn thấy Ông Ninh Hi. Thật ra cô ta có gì không tốt? Nếu nói cô ta sai thì cũng là sai khi không có cách nào bước vào trong tim anh, đến nỗi lạc đường không tìm thấy lối ra.

Chuyện tình cảm không thể nói lý lẽ, người đó đối với mình không phải tốt hay không tốt mà là nguyện ý hay không mà thôi.

“Chú, chú ơi!” Cẩm Nhiên tiến lên ôm lấy chân Thiệu Duật Thần, “Thím đâu rồi? Con muốn thím, con muốn ba, con muốn mẹ.”

Trái tim Thiệu Duật Thần như bị dao cứa, anh cũng ôm lấy Văn Chính Đông, dùng toàn bộ sức lực, như người sắp chết đuối tìm được khúc gỗ giữa biển nước mênh mông. Anh mở miệng hô hấp, cố gắng khống chế bản thân, “Ninh Hi mang thai, không biết cô ấy hiện tại có sao không, có ăn cơm tối chưa, buổi tối cô ấy ở đâu. Hiện tại khắp nơi đều dán lệnh truy nã, cô ấy mang theo đứa bé chạy trốn rất vất vả, không biết có chuyện gì ngoài ý muốn hay không. Bây giờ trời tối cô ấy cần phải cẩn thận, nếu xảy ra chuyện, cô ấy có thể gắng gượng để không đến bệnh viện, có thể xảy ra chuyện gì cũng không ai biết hay không.”

Văn Chính Đông rõ ràng cảm thấy anh đang run rẩy, “Duật Thần, anh đừng như vậy, Ninh Hi yêu đứa bé như vậy, chắc chắn sẽ không để mình có chuyện gì đâu, là một người nằm vùng, cô ấy chắc chắn sẽ có năng lực bảo vệ mình, anh hãy tin lời tôi, tin tôi đi!” Anh ta cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, hy vọng Thiệu Duật Thần sẽ tỉnh táo trở lại.

Thiệu Duật Thần chậm rãi buông Văn Chính Đông, ngồi xổm xuống, ôm chặt lấy Cẩm Nhiên, trông mắt ươn ướt, “Ngoan, khóc đi, chú ở cùng cháu, chú bảo đảm với cháu, thím sẽ mau chóng quay về.” Anh sẽ không để cô ở bên ngoài lâu, cũng sẽ không để cô phải lưu lạc bên ngoài. Thiệu Duật Thần không ngừng nói với mình, anh có thể tìm thấy cô...nhưng chính anh cũng không tin tưởng.

Đoàn Dịch Lâm thay cảnh phục, đi theo Hồ Cảnh Ti vào trong nhà xác của bệnh viện. Những thi thể tìm thấy trên núi đều được đưa đến đây.

Đoàn Dịch Lâm nhìn khuôn mặt trắng bệch của Lư Bội Nghiên, khóe môi run rẩy, hắn quay đầu nhìn về hướng khác, dùng sức nhắm mắt lại, “Tôi muốn đem cô ấy đi.”

“Anh có phải điên rồi hay không, làm vậy tôi sẽ ăn nói như thế nào với cấp trên?” Hồ Cảnh Ti nhìn Đoàn Dịch Lâm đang trừng mắt với ông ta, giọng nói lập tức dịu hẳn, “Anh yên tâm, tôi sẽ không để người khác động vào cô ấy, chờ mọi việc xong xuôi, tôi sẽ cho các người một thân phận sạch sẽ, đến lúc đó anh có thể quang minh chính đại đem cô ấy đi, chúng ta không ai nợ ai nữa.”

Đoàn Dịch Lâm đen mặt, không nói gì, trong lòng lại khinh bỉ họ Hồ này quá ngây thơ, phải biết rằng ông ta là người duy nhất biết được chân tướng thì làm sao Đoàn Dịch Lâm có thể giữ lại mạng của ông ta được nữa. Đoàn Dịch Lâm xoay người, không dám nhìn người đang nằm trong khay đông lạnh kia, trong lòng vô cùng hổ thẹn.

Trở về khách sạn, Đoàn Dịch Lâm không bật đèn mà cứ đứng bên cửa sổ, nhìn những ngọn đèn nhiều màu của những ngôi nhà bên dưới kia, hắn cũng đã từng hứa hẹn với Lư Bội Nghiên, muốn cùng cô ta chia sẻ mọi thứ trong tương lai. Nhưng mà bây giờ, bọn họ đã không còn tương lai, Đoàn Dịch Lâm nhớ đến mà đau lòng, trông mắt ươn ướt, hắn nhanh chóng lấy tay lau đi, sau đó lấy điện thoại gọi cho Uông Ninh Hi, bây giờ hắn không còn gì phải cố kỵ nữa.

Thiệu Duật Thần nhìn di động trên bàn không ngừng rung, trong lòng khẩn trương, anh chậm rãi cầm lên đặt bên tai, bên trong chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ, một lát sau, anh bình tĩnh mở miệng, “Không cần diễn trò tiếp đâu.” Đối phương nhanh chóng tắt máy, kỳ thật lúc nhìn thấy số điện thoại, anh đã biết đó là Đoàn Dịch Lâm, chỉ là anh không muốn mình bị lừa một lần nữa.

Ninh Hi mở phong thư màu đen ra, bên trong là một tờ giấy và một chiếc chìa khóa của két bảo hiểm trong ngân hàng. Cô biết rõ, những thứ này phải nhanh chóng lấy đi, cô đang bị truy nã, điều này càng khó khăn hơn.

Cô tùy tiện tìm một bộ quần áo của thương nhân rồi mặc vào, nhanh chóng đi thẳng đến ngân hàng, chiếu theo tờ giấy mà tìm được két bảo hiểm, mở ra, bên trong là một cái USB và một chiếc máy tính xách tay. Ninh Hi hồi hộp mở máy tính, bên trong có hai bộ hồ sơ đã được mã hóa. Uông Ninh Hi dùng sinh nhật và điện thoại của Phương Văn Chính thử mở đều không được, cuối cùng, cô đem ngày mà mình và anh ta gặp nhau nhập vào, hồ sơ được mở ra. Trong đó, có một cái là của cô, cô lập tức mở cái còn lại, là ảnh chụp của một cậu thiếu niên ngây ngô, bên cạnh ghi là Văn Chính Đông.

Uông Ninh Hi như tìm thấy được mặt trời, trên mặt nở một nụ cười nhưng tức khắc bị màn hình lớn truyền tin về lệnh truy nã khiến cô liền tắt máy. Cô cúi đầu, vội vàng cầm đồ chạy ra khỏi cửa chính ngân hàng. Cô biết bây giờ mình không thể dùng phương tiện giao thông công cộng, càng nhiều người thì khả năng bị nhận mặt càng lớn. Cô bắt một chiếc taxi đến công ty chuyển phát nhanh, đem chiếc máy tính gửi cho Chu Cảnh Ti từng là cấp trên của mình, đây là người duy nhất cô có thể tin nhiệm vào lúc này. Sau đó cô đi đến ngoại thành, Uông Ninh Hi tin chắc nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, trang viên kia chính là nơi chứng kiến những ngày tháng hạnh phúc nhất của cô và Thiệu Duật Thần, đó là nơi ẩn nấp tốt nhất.

Nơi này bình thường không ai đến ở, chỉ có hai vợ chồng già phụ trách trông nom và dọn dẹp vệ sinh, Ninh Hi không tiến vào bằng cửa chính mà lợi dụng ban đêm nhảy từ cửa sổ vào. Trang viên có mấy chục căn phòng, mỗi phòng rất rộng, dù bị phát hiện cũng có thể dễ dàng chạy trốn, hướng hồ phía sau còn có mấy tảng đá lớn và lùm cây.

Cô nhẹ nhàng lên lầu, chậm rãi đẩy cánh cửa quen thuộc, mọi thứ vẫn không thay đổi, vẫn sạch sẽ như lúc trước, đâu đây vẫn còn hương vị ngọt ngào của bọn họ, cô lấy tay che miệng, sợ nhẹn không được mà khóc lớn. Cô bước vào, nhẹ nhàng chạm vào từng thứ. Trong màn đêm yên tĩnh, mọi thứ hiện lên đều là hình ảnh thân mật trước kia. Nụ cười ấm áp của anh, những lời nói thân mật, cô không cách nào tưởng tượng những thứ đó đều là giả tạo. Nhưng chính anh lại nói những lời đó với cô, bỏ đứa nhỏ, anh buộc cô phải bỏ con của họ. Nghĩ đến đó, trái tim của cô bỗng rất, đau đớn, cô nhẹ nhàng vỗ về bụng của mình, bất kể có gì xảy ra, cô cũng sẽ không để đứa bé có chuyện, đây là tất cả của cô.

Đợi cho tâm trạng ổn định trở lại, Uông Ninh Hi đến thư phòng của Thiệu Duật Thần tìm máy tính, cô đem chiếc USB tìm được cắm vào, bên trong có một file ghi âm và một folder. Uông Ninh Hi hơi bất an, cô không dám mở folder đó ra, cô sợ, sợ rằng đó là bằng chứng phạm tội của Thiệu Duật Thần.

Đầu cô vô cùng đau đớn, hai má bỏng rát, răng cũng đau âm ỉ. Đó là hậu quả của cái tát kia, tai phải cứ ong ong, mọi thứ đều nghe không rõ. Cô chau mày, cuối cùng cố lấy dũng khí mở nó ra.

“Đoàn tiên sinh, hình như Phương Văn Chính đã phát hiện bí mật của chúng ta, tôi đã tạm thời cách chức anh ta, bí mật điều tra, anh nên mau chóng nghĩ biện pháp gì đi, nếu không chúng ta sẽ tiêu đời đó!” File ghi âm bằng điện thoại rất ngắn, Uông Ninh Hi nghe xong cảm thấy ngày càng choáng váng, thì ra cô cùng Duật Thần đều bị lừa, người phụ trách chuyên án lại là nội gián, Đoàn Dịch Lâm không phải là cảnh sát nằm vùng, tất cả mọi chuyện đều là nhảm lẫn.

Uông Ninh Hi cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều nhộn nhạo, cô đã trách lầm Thiệu Duật Thần, Phương Văn Chính biết rõ có người muốn giết cô còn mạo hiểm báo cho cô, bây giờ người chết kẻ chạy trốn, con đường phía trước của Thiệu Duật Thần mờ mịt, chắc chắn cảnh sát đã thu thập đủ bằng chứng để khởi tố anh.

Nước mắt Ninh Hi từng giọt từng giọt rơi xuống bàn phím, cô lấy tay lau đi, ngay lập tức gói nội dung những văn kiện này cho Chu Cảnh Ti. Nếu có gì bất trắc, cô hy vọng có thể giữ lại những bằng chứng này giúp Thiệu Duật Thần và Văn Chính Đông thoát khỏi những lời buộc tội.

Thiệu Duật Thần đỡ Cẩm Nhiên ngủ xong liền đến phòng của cha. Tuy anh và Hứa Tấn Đạt hết sức cố gắng nhưng cha của anh vẫn không tỉnh lại, là một bác sĩ, anh hiểu được những việc anh làm đều là vô nghĩa.

Anh ngồi bên mép giường, mỉm cười, “Ba, con của ba là người vô dụng, là một bác sĩ mà không cứu được ba, làm đại ca lại để mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát, Thiệu gia của chúng ta sắp bị hủy trong tay con rồi, con không những không thể làm trong sạch nó được mà còn làm tổn thương vợ con mình. Ba, ba tha thứ cho con đi, con không chống nổi nữa rồi!”

Sáng sớm hôm sau, Thiệu Duật Thần chuẩn bị mọi thứ xong xuôi liền gõ cửa phòng Mục Uyển Thanh. Thấy người đứng ngoài cửa, cô ta kinh ngạc. Sắc mặt trắng bệch dễ dàng nhìn thấy, thật ra cô ta cũng ngủ không ngon.

“Vào đi.” Âm thanh khàn khàn.

“Khỏi đi!” Anh cúi đầu dừng một chút, “Uyển Thanh, những năm qua cô đã lao tâm rất nhiều vì gia đình tôi, chú Mục vì bảo vệ cha tôi mà mất mạng, vì vậy, dù cô có làm bất cứ chuyện gì tôi đều bỏ qua cho cô, hiện tại cô hãy tự lo liệu cho bản thân.” Giọng điệu của anh hơi bất đắc dĩ, yên lặng xoay người xuống lầu.

Mục Uyển Thanh mơ màng, không biết anh có ý gì, giọng nói của anh có tuyệt vọng xen lẫn cô đơn khiến cô ta hoảng sợ, lúc hoàn hồn muốn đuổi theo đã không kịp, xe của anh đã đi rồi, một mình, không mang theo thứ gì, chỉ đi cùng với Văn Chính Đông. Mục Uyển Thanh luống cuống!

Thiệu Duật Thần một mình vào bệnh viện, đứng thật lâu bên ngoài phòng bệnh của chị mình. Anh biết, nếu làm vậy sẽ hủy tất cả mọi thứ của Thiệu gia. Nhưng anh không có lựa chọn nào khác, anh không thể để hai mẹ con Ninh Hi lưu lạc bên ngoài. Anh hít sâu một hơi, mới đưa tay lên muốn mở cửa thì lại bị kéo sang một bên.

“Anh muốn làm gì?” Văn Chính Đông trợn mắt nhìn, “Anh bị điên rồi phải không?” Anh ta hạ giọng, sợ người bên trong nghe được, nói xong thì kéo người đến chỗ an toàn.

“Anh làm gì vậy?” Thiệu Duật Thần đan giọng, quay mặt sang hướng khác.

Văn Chính Đông chau mày, “Anh muốn làm gì, cùng người thân duy nhất từ biệt? Anh điên rồi phải không, anh cho rằng mình đến sở cảnh sát tự thú thì Ninh Hi sẽ không sao? Cái chết của Phương Văn Chính rất giống với cái chết của người liên lạc với tôi, đều là cố ý chặt đứt ‘đường về’ của người nằm vùng, anh làm vậy chẳng khác nào chui đầu vào rọ, Uông Ninh Hi là cảnh sát nằm vùng, việc này đã rõ ràng, anh cho rằng nếu mình tự thú, chết đi rồi, cô ấy sẽ không sao?”

“Vậy làm sao bây giờ? Cứ để cô ấy ở ngoài như vậy hay sao? Cô ấy mang thai, tai phải lại bị tổn thương nghiêm trọng, ngay cả việc khám bệnh cơ bản cũng không được, anh muốn tôi để hai mẹ con cô ấy ở bên ngoài tự sinh tự diệt sao? Anh nghĩ mạng tai bị thủng có nặng hay không? Nếu không được trị liệu thì sẽ nhiễm trùng, cô ấy xem đứa bé như là bảo bối, ngay cả thuốc giảm sốt cũng sẽ không uống, điều đó sẽ gây chết người đấy!”

Văn Chính Đông không lên tiếng, Thiệu Duật Thần giẫy khởi tay anh ta, xoay người đẩy cửa, lại bị Văn Chính Đông giữ lại, “Nếu vậy thì để tôi đi!”

Thiệu Duật Thần đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn anh ta một cách khó tin.

Văn Chính Đông bình tĩnh cười cười, “Đúng vậy, tôi sẽ đi. Tuy rằng tôi nói cho anh biết tôi là cảnh sát, nhưng những người biết điều đó đều đã chết, bây giờ tôi chỉ là một phần tử xã hội đen, như con châu chấu trên sợi dây thừng, hiện tại tôi không làm được gì, chỉ anh có sức lực xoay chuyển tình thế.”

“Chính Đông...” Thiệu Duật Thần không còn lời gì để nói.

“Lúc lừa gạt anh tôi cũng không tốt đẹp gì. Nếu có thể làm chút chuyện cho anh, tôi sẽ làm, bởi tôi biết anh thực sự là người tốt, nhất là bác sĩ Thiệu, nếu không có anh ấy thì rất nhiều người bệnh sẽ bị tổn thất.” Anh ta cười cười, thở phào một hơi, “Tìm cho tôi một luật sư giỏi”.

“Không thể được, rất nguy hiểm, nếu đúng là có nội gián, bọn họ sẽ giết người diệt khẩu.”

Lúc hai người đang nói thì điện thoại của Văn Chính Đông đột nhiên vang lên, anh ta nhìn thoáng qua, ngạc nhiên, không thể tưởng tượng là dãy số đó.

“A lô!”

“Văn Chính Đông, Hồ cảnh ti và Đoàn Dịch Lâm đồng mưu hại Phương Văn Chính, ông ta là nội gián.”

Văn Chính Đông khiếp sợ, “Ông Ninh Hi?!”

Thiệu Duật Thần sùng sốt, mạnh mẽ đoạt lấy điện thoại, “Ninh Hi, Ninh Hi là em phải không?” Cổ họng anh căng thẳng, giọng nói nghẹn ngào, “Em có sao không, bây giờ em nên đến bệnh viện, anh đi tự thú, Ninh Hi, em mau đến bệnh viện đi!”

Nước mắt Ông Ninh Hi rơi như đê vỡ, “Anh đừng đi, người phụ trách chuyên án của anh đã bị Đoàn Dịch Lâm mua chuộc, nếu anh đi thì sẽ mất mạng Duật Thần, em xin lỗi, em đã hiểu lầm anh, anh không được đi, đó là tự chui đầu vào lưới, em. ....A...”

Thiệu Duật Thần chỉ nghe thấy bên trong có tiếng la lớn và tiếng đồ vật rơi vỡ, trong lòng anh hoảng hốt, chắc chắn đã có chuyện xảy ra, “Ninh Hi, Ninh Hi...” Anh không ngừng nói vào điện thoại, nhưng không ai trả lời, một lát sau có giọng nam trầm thấp lên tiếng, “Người của mày giết chết vợ tao, bây giờ vợ con mày nằm trong tay tao. Lập tức chuyển giao cổ phần Thiệu thị rồi mang Văn Chính Đông đến đây để trao đổi.”

Thiệu Duật Thần nắm chặt điện thoại, sắc mặt xơ xác tiêu điều, “Lúc nào? Ở đâu?”

“Chờ điện thoại của tao, nhớ kỹ báo cảnh sát cũng vô dụng.” Nói xong hần liền cúp máy, nghe tiếng tút tút trong điện thoại, lòng anh chợt trở nên rét lạnh.

Đoàn Dịch Lâm nhìn người ngã trên sàn, sau đó khiêng ra ngoài.

Ông Ninh Hi tỉnh lại, chỉ thấy đầu óc mờ mịt, tai ù ù, cơ thể đau đớn, theo bản năng cô vuốt bụng, sợ đứa nhỏ xảy ra chuyện.

“Cảnh sát Đới, cô tỉnh rồi sao?”

Ông Ninh Hi mở to hai mắt, ba chữ “cảnh sát Đới” này làm cô tỉnh hẳn. “Rốt cuộc anh là ai?” Nghĩ đến thủ đoạn nham hiểm của Đoàn Dịch Lâm lúc trước cô có chút sợ hãi, nhẹ nhàng lui về sau, cố gắng bảo vệ bụng của mình.

“Chúng ta là cô nhân, cảnh sát Đới không nhớ sao?” Hần tiến đến gần dồn ép Ninh Hi lui đến đầu giường, tay hần vuốt ve bụng cô, “Chắc chắn, có thai? Từng có người cũng hứa hẹn với tôi, nói rằng phải cùng tôi trăm năm hạnh phúc, con cái đầy đàn.”

Ông Ninh Hi cắn răng, rít qua kẽ răng, “Anh là Trương Thiệu Dương?”

“Hừ!” Đoàn Dịch Lâm đứng lên, từ trên cao nhìn cô, “Thực vinh hạnh, lâu như vậy mà cảnh sát Đới còn nhớ đến tôi. Đúng là oan gia ngõ hẹp, còn nhớ lời nói cuối cùng của tôi không? Đừng để tôi gặp được cô, nếu gặp được tôi sẽ không bỏ qua cho cô.” Hần hung tợn thốt lên từng từ, làm cho Ninh Hi dựng tóc gáy.

“Anh làm sao tìm được tôi?”

“Cô nên biết, vẻ bề ngoài xinh đẹp chưa chắc đã là chuyện tốt, tài xế taxi của cô, còn có một nhân viên chuyển phát nhanh, họ đều đến sở cảnh sát báo tin.”

“Vậy anh muốn gì?”

“Tra tấn cô, đòi lại những năm gian khổ của tôi.” Hần cúi người cách cô rất gần, giọng nói khàn khàn, “Để Thiệu Duật Thần và Văn Chính Đông đền mạng cho vợ tôi, tôi sẽ để cô xem bọn chúng chết như thế nào.”

Nói xong, điện thoại Đoàn Dịch Lâm lại vang lên, Hần vẫy vẫy điện thoại với Ông Ninh Hi, “Thiệu Duật Thần đối với cô thật tốt, đáng tiếc cô lại dễ dàng nghi ngờ hần, phụ nữ như cô thật sự không đáng yêu.”

Hần không tiếp máy, sau đó quay đầu bỏ đi.

“Trương Thiệu Dương, đồ biến thái, thả tôi ra...” Ninh Hi dùng toàn bộ sức lực giãy dụa, lúc này cô mới hiểu được câu “kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay” là gì, cô cúi đầu không ngừng khóc, “Duật Thần, anh đừng đến, ngàn vạn lần đừng đến.”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 40: Gieo gió gặt bão

Không chậm trễ một giây, Thiệu Duật Thần lập tức trở về công ty, chỉ cần Ninh Hi và đứa bé không sao, đừng nói là Thiệu thị, ngay cả bản thân mình

anh cũng không tiếc.

“Chính Đông, anh đem tất cả cổ phần không phải của Thiệu thị trong tay chúng ta bán đi, quy đổi thành tiền mặt gửi vào tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ của chị tôi, bao gồm số tiền mà chúng ta ngầm đầu tư ở nước ngoài cũng rút ra hết.”

Văn Chính Đông nghe giọng nói kiên quyết của anh, biết chắc lần này phải quyết đánh đến cùng, nhưng ngoại trừ làm như vậy, thật sự không còn cách khác.

“Bất động sản ở Mỹ thì sao?” Văn Chính Đông hỏi.

Thiệu Duật Thần đang bận rộn bỗng dừng lại một chút rồi khôi phục như cũ, “Giữ lại hai căn nhà, những thứ còn lại nếu có thể bán được thì cứ bán, chỉ cần giá cả hợp lý, chúng ta cần mau chóng, càng nhanh càng tốt.” Nói xong anh gượng cười, “Giữ lại để sau này chúng ta vào ở.”

Dù nghe được một viễn cảnh tốt đẹp, nhưng Văn Chính Đông không hề vui mừng, ai cũng thấy được lần này “dữ nhiều lành ít”. Nếu Đoàn Dịch Lâm không nắm chắc mười phần, hẳn sẽ không bỏ qua tiền mặt mà đòi hỏi cổ phần Thiệu thị, hiển nhiên hẳn không tính toán muốn chạy trốn. Anh ta và Thiệu Duật Thần không thảo luận vấn đề này, cả hai đều là người thông minh, biết chắc việc này có nhiều uẩn khúc, kết quả sau cùng sẽ khiến mọi người rơi vào tuyệt vọng, chỉ sợ nói ra chỉ gây thêm tức giận.

Mọi chuyện sau đó cũng không giống như Thiệu Duật Thần tiên đoán, tuy anh đã chuẩn bị tất cả, nhưng Đoàn Dịch Lâm ngược lại không hề có động tĩnh gì. Thiệu Duật Thần đứng ngồi không yên. Mặc dù vậy, chuyện này không thể hấp tấp nóng vội, kẻ chiến thắng chính là kẻ có thể nhẫn nại.

Một tuần nhanh chóng trôi qua, Thiệu Duật Thần không thể đợi thêm được nữa, anh cảm di động định gọi đi, nhưng bị Văn Chính Đông đoạt lấy: “Duật Thần, anh không được phạm sai lầm.”

Thiệu Duật Thần cúi đầu, cào tóc mình rối loạn, anh thật sự không thể đợi được nữa, “Chính Đông, anh nói xem liệu hẳn có làm chuyện gì bất lợi cho Ninh Hi không? Đã lâu như vậy mà tôi không đi tìm cô ấy, cô ấy sẽ giận tôi hay không? Tôi là một thằng khốn!” Anh đập mạnh lên bàn, Văn Chính Đông cau mày nhìn anh, tiếc rằng hai người không còn cách nào khác.

Buổi tối, Thiệu Duật Thần đến bệnh viện, Thiệu Duật Văn đã ngủ, Hứa Tấn Dật thấy anh liền đứng dậy tiếp đón, “Tôi nghe nói cô ấy hồi phục rất nhanh, tình trạng cũng rất khả quan.”

Hứa Tấn Dật cười ha ha, tâm trạng hiển nhiên tốt hơn trước rất nhiều, “Vốn đã chuẩn bị tình huống xấu nhất, nhưng bây giờ đã có hy vọng.” Anh ta thở dài một hơi, “Mặc kệ cô ấy ra sao, chúng tôi cũng sẽ ở bên nhau.”

Lời nói đó khiến Thiệu Duật Thần xúc động muốn rơi nước mắt, ở bên nhau, bất kể xảy ra chuyện gì đều phải ở bên nhau. Trước đó anh và cô cũng có những lời hứa hẹn như thế, nhưng không biết sai lầm từ đâu, chỉ chút ít ngờ vực đã khiến anh vung tay đánh người con gái mình yêu. Bây giờ nhớ lại, anh nghi ngờ lúc ấy có phải mình đã trúng tà, nếu không sao lại có thể làm ra chuyện không ai ngờ đến như vậy. Anh hít một hơi thật sâu, buộc nước mắt trở vào trong, “Tấn Dật, tôi biết anh kỳ thực rất muốn đi Mỹ phát triển sự nghiệp, với tay nghề của anh, nếu qua bên đó chắc chắn tương lai sẽ rộng mở. Hãy mang chị hai tôi đi, bây giờ chị ấy chắc chắn sẽ nghe lời anh.”

Nụ cười trên mặt Hứa Tấn Dật cứng lại, “Xảy ra chuyện gì rồi sao? Vẫn chưa tìm được Ninh Hi ư? Tôi nghe nói ngoài trừ cổ phần Thiệu thị, cậu đã bán cả những cổ phiếu khác?”

Thiệu Duật Thần không nói câu gì, có một số việc anh không muốn cho Hứa Tấn Dật biết, nếu anh ta biết thì chắc chắn Thiệu Duật Văn cũng sẽ biết. Tình thế bây giờ, biết càng nhiều sẽ càng nguy hiểm.

“Điều kiện ở Mỹ tốt hơn ở đây rất nhiều, máy móc và trình độ rất tiên tiến, chị của tôi đến đó chắc chắn sẽ bình phục nhanh hơn.” Anh dừng lại, nhìn về phía thang máy, Điền Kế Sơn đã đến, “Anh suy nghĩ đi, nếu tình huống cho phép thì hãy mau đi đi, tôi sẽ để Điền Kế Sơn đi theo hai người.” Nói xong, Thiệu Duật Thần dẫn Điền Kế Sơn đến, giới thiệu cho Hứa Tấn Dật rồi rời đi.

Về việc Điền Kế Sơn có phải là người có thể nhờ vả hay không, anh không muốn nghĩ nhiều, đã dùng thì không nghĩ, đó là nguyên tắc từ trước đến nay của anh. Nhưng chỉ vì một suy luận, anh đã tổn thương Ninh Hi. Dù cuối cùng cô có bình an hay không, chuyện này sẽ mãi mãi là nỗi đau trong lòng anh, có chết cũng không yên lòng.

Uông Ninh Hi ngày càng lo lắng đề phòng, lo Thiệu Duật Thần sẽ dẫn Văn Chính Đông đến nộp mạng cho Đoàn Dịch Lâm, càng lo cho đứa bé vì không chịu nổi hoàn cảnh khổ cực mà rời bỏ cô. Nghĩ đến đó, dù không muốn ăn nhưng cô vẫn quyết tâm đem thức ăn mà Đoàn Dịch Lâm đưa đến ăn hết, bây giờ cô không chỉ sống sót vì chính mình.

Uông Ninh Hi không biết đây là nơi nào, một căn phòng nhỏ, trần nhà rất cao, chỉ có một cửa sổ le lói ánh sáng, bên trong có một chiếc giường xếp gấp gọn và một cái bàn. Cửa được làm bằng sắt, là khoá chìm, cô đã quan sát mấy ngày nay, có thể còn có một căn phòng lớn hơn ở bên ngoài, nơi đây chắc chắn là một kho hàng. Lúc Đoàn Dịch Lâm không có ở đây, cô sẽ lặng lẽ nhìn xuống dưới, cô phải chạy trốn, nếu không ngoại trừ cô sẽ còn có nhiều người phải chết.

Lúc ăn cơm lần trước, Ninh Hi lén giấu một cái nĩa. Như thường lệ, chắc hẳn giờ này Đoàn Dịch Lâm đã ra ngoài ăn cơm chiều, Ninh Hi lấy cái nĩa bắt đầu nạy khóa cửa, không mất nhiều sức lực đã mở được cửa. Ninh Hi vui mừng mỉm cười, trong lòng rất phấn khởi, cô nhẹ nhàng mở khe cửa, chưa nhìn rõ bên ngoài thì cửa phòng đã mở ra. Cảnh vật bên ngoài lộ rõ trước mắt, một kho hàng lớn trống rỗng, bên cạnh mấy cột lớn có đặt một số thùng, những mảnh vụn của cửa sắt rớt xuống ngay cạnh những chai rượu. Trước mắt là Đoàn Dịch Lâm đang say sưa đỏ mặt nhìn cô cười, nụ cười kia có chút dọa người khiến Uông Ninh Hi không khỏi rùng mình. Cô biết mình không thể lùi bước, thừa dịp hẳn say rượu, cô nhất định phải chạy trốn, nếu không sẽ

không còn cơ hội.

Uông Ninh Hi nhắc chân đá vào chỗ hiểm của Đoàn Dịch Lâm, sau đó đưa tay đánh về phía mặt hắn ta. Nhưng Đoàn Dịch Lâm hoàn toàn không có bộ dạng của người say, hắn nhắc chân cản đầu gối của cô, lấy tay bắt cổ tay của cô, tay còn lại vỗ vào tai trái của cô, Ninh Hi nhất thời cảm thấy màng nhĩ bên tai trái đau đớn, Đoàn Dịch Lâm dễ dàng dùng tay bẻ ngược tay của Ninh Hi ra sau, Ninh Hi nhắc chân đánh trả, nhưng bị hắn đẩy ngã lên chiếc giường phía trước.

“Phịch!” một tiếng, cánh cửa bị đóng sầm lại, Ninh Hi hoảng hốt, nhìn Đoàn Dịch Lâm từng bước đi tới, “Muốn chạy trốn? Đới Mạt Nhan, cô nghĩ rằng tôi vẫn là Trương Thiếu Dương trước kia sao? Một thằng đàn ông không có tiền đồ để cho cô tùy ý lừa gạt, tùy ý khong chế như vậy sao?” Hắn cười lạnh, “Nhưng mà kỹ thuật của cô bây giờ thật lùi nhiều quá, vô dụng như vậy, có phải Thiệu Duật Thần đem cô trở thành bảo bối mà nâng niu trên tay hay không?” Hắn bước từng bước đến gần, cời từng nút áo sơ mi của mình.

Ninh Hi có chút sợ hãi, cô nắm chặt áo mình lùi về sau, “Trương Thiếu Dương, anh không được qua đây!”

Trông mặt Đoàn Dịch Lâm đỏ ngầu, lý trí đã sớm mất đi, hắn nhào người nắm lấy chân Ninh Hi kéo cô ngã xuống giường, lấy thân mình đè lên người cô, một chân hắn đè chặt đầu gối cô, bàn tay to lớn nắm lấy hai tay cô đặt lên đỉnh đầu, khiến cô không còn sức lực để kháng cự.

Ninh Hi khóc thành tiếng, “Anh không được chạm vào tôi, đừng chạm vào tôi...” Tiếng hét đau đớn tâm can lại càng khiến Đoàn Dịch Lâm càng thêm tức giận. Hắn cúi đầu cắn môi của cô, muốn hôn sâu, nhưng Uông Ninh Hi càng cắn chặt răng không chịu hé miệng. Đoàn Dịch Lâm một tay xé rách áo cô, tiếng vải bị xé vang lên, hắn suông sẽ nắm lấy ngực cô, Ninh Hi kêu to, Đoàn Dịch Lâm nhân cơ hội xâm nhập, mùi rượu xộc thẳng lên não, đầu cô vô cùng đau đớn, không do dự cô cắn mạnh vào đầu lưỡi của hắn, ngay tức khắc trong miệng nhanh chóng tràn ngập mùi tanh của máu. Đoàn Dịch Lâm vì đau mà nhồm đậy, nhìn Uông Ninh Hi ở dưới thân quật cường, ánh mắt hắn dời xuống ngực Uông Ninh Hi, cô mặc nội y màu đen, trong đầu Đoàn Dịch Lâm bỗng hiện lên bộ dạng ghen tuông của Lư Bội Nghiên, “Uông Ninh Hi thật có mắt nhìn! Thiệu Duật Thần đúng là có điểm phúc lớn.” “Được rồi, buổi tối em mặc cho anh xem”

Đoàn Dịch Lâm đột nhiên nở nụ cười, hắn vuốt ve nội y, “Thật là đẹp mắt, Thiệu Duật Thần thích không? Bội Nghiên cũng học theo cô mua một cái, cô có biết đêm đó chúng tôi đã làm gì không?” Hắn cười nam hiểm nhìn cô, bàn tay từ cái bụng trơn nhẵn trượt xuống dưới, vói vào trong quần cô.

“Trương Thiếu Dương! Đồ biến thái! Cút đi!” Uông Ninh Hi tuyệt vọng giãy dụa, gào thét khản cổ, nhưng Đoàn Dịch Lâm không thèm quan tâm, Ninh Hi cảm nhận được thứ cứng rắn của hắn đang chạm vào mình, cô như muốn chết đi, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Cảnh sát Đới làm việc thật là ngày càng hy sinh thân mình, lần này cũng phần đầu quên mình, tôi cũng muốn thỉnh giáo một chút bản lĩnh khiến Thiệu Duật Thần say mê rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại!” Nói xong hắn nâng mông, cời quần mình, Uông Ninh Hi hoảng hốt, cô cao giọng quát hét hết lớn, “Lư Bội Nghiên.”

Đoàn Dịch Lâm lập tức dao động, hốc mắt lập tức ngập đầy nước mắt, hắn khiếp sợ nhìn Uông Ninh Hi, lấy tay lau nước mắt của cô, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi xuống.

“Cô cũng biết Bội Nghiên? Hôm nay là ngày *cùng tuần (cho người chết, cứ 7 ngày cùng một lần, cho đến 49 ngày)* đầu tiên của cô ấy. Cô hại tôi trở thành kẻ ‘người không ra người quỷ không ra quỷ’, chỉ có cô ấy ở bên cạnh tôi, mặc kệ tôi đối xử không tốt như thế nào với cô ấy, tôi chưa từng tôn trọng cô ấy, nhưng cô ấy luôn nhân nhượng tôi. Cho đến khi tôi đồng ý kết hôn với cô ấy, tôi cũng rất miễn cưỡng, cô biết không, trong đầu tôi đều là hình ảnh của cô, Đới Mạt Nhan, đều là cô, cô có hiểu không?!” Hắn cao giọng, bóp cằm cô rồi nhìn cô, “Lúc tôi muốn buông tay cô, khi tôi biết mình không thể sống thiếu Bội Nghiên thì Văn Chính Đông đã giết chết cô ấy, cô nói đi, vì lý do gì các người lại hại tôi thế thảm như thế, cô có biết tôi rất yêu cô ấy hay không, đều tại các người.”

Uông Ninh Hi dần dần ngừng khóc nhìn hắn, “Trương Thiếu Dương, anh không hề yêu thương người khác, anh chỉ yêu thứ anh bị mất và không có được, anh chỉ yêu bản thân mình!”

Đoàn Dịch Lâm sùng sốt, trong giây lát lại tăng thêm sức lực, “Là ai nói? Đới Mạt Nhan, tôi không yêu cô sao? Tôi vì cô ngay cả mạng sống cũng không tiếc, cô không biết sao? Cô nói đi!”

“Vì sao khi tôi bảo anh cùng tôi cao bay xa chạy rời khỏi nơi thị phi, anh luôn luôn không đồng ý, ngay cả hứa hẹn một tương lai anh cũng không chịu cho tôi. Anh thừa nhận đi Trương Thiếu Dương, anh là gieo gió gặt bão!”

Đoàn Dịch Lâm không nói gì, hắn buông tay đứng lên, “Tôi sẽ cho cô nhìn xem cái gì mới gọi là gieo gió gặt bão.” Nói xong Đoàn Dịch Lâm cầm lấy băng dán, nhanh chóng trói Uông Ninh Hi lại, sau đó hắn lấy điện thoại ra bấm một dãy số rồi đặt bên tai, hắn nhìn thấy Uông Ninh Hi ngỡ ngàng không biết làm gì, khúc miệng lộ ra nụ cười âm u lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 41: Bụi trần lắng đọng



Thiệu Duật Thần không ngờ mình cũng sẽ có ngày hồi hộp khi nhận được điện thoại của Đoàn Dịch Lâm, tay cầm điện thoại cũng run lên, anh hít sâu ba lần để điều chỉnh tâm trạng. “A lô!”

Đoàn Dịch Lâm không nói nhiều lời vô nghĩa, “Thứ tao muốn mày đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Tao muốn nghe giọng của Ninh Hi!”

“Ninh Hi là ai?” Đoàn Dịch Lâm cười cười nhìn người nằm trên sàn, “Ý của mày là cảnh sát Đói, Đói Mạt Nhan?”

Thiệu Duật Thần tái mặt, hắn biết tất cả, còn anh thì cái gì cũng không biết, trong cuộc đấu sức này hắn đã chiếm hết ưu thế, anh chỉ có thể làm theo.

“Tao không cần biết, tao chỉ muốn nghe giọng nói của Ninh Hi vợ tao, nếu không mày đừng hòng lấy được thứ mình muốn.” Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Thiệu Duật Thần hiểu, dù không hy vọng nhưng anh vẫn phải làm theo.

Ninh Hi khổ sở vịn vịn trên giường, bị trói chặt, cô hoàn toàn không giãy dụa được, miệng bị dán lại, cô chỉ có thể thốt lên những âm thanh không rõ ràng. Dù cô có la khàn cả giọng thì âm thanh phát ra cũng chỉ yếu ớt đến đáng thương.

Đoàn Dịch Lâm cười, đưa điện thoại qua, Ninh Hi đột nhiên im bật, cô biết mình chính là mồi nhử, vì vậy cô không muốn Thiệu Duật Thần đến đây để tìm cái chết. Đúng vậy, đó chính là tự tìm cái chết, cục diện này, ai đến cũng đều chỉ có một con đường chết.

Đoàn Dịch Lâm bỗng nhiên vô cùng ghen ghét khi nhìn thấy cô im lặng, hắn kéo băng dính trên miệng cô xuống, “Sao lại im lặng?”

Ninh Hi căm hận nhìn hắn, tròng mắt chứa đầy phẫn nộ và oán hận khiến Đoàn Dịch Lâm hưng phấn, hắn cười, lấy tay từ từ đặt lên bụng của cô, “Ái chà, cô nói xem, tình cảnh như bây giờ cô còn mang theo tạp chủng này làm chi?”

Thần kinh Ninh Hi căng thẳng, cô nhìn chăm chú vào hành động của Đoàn Dịch Lâm, chỉ thấy hắn đứng thẳng lưng đi hai bước tới gần cô, Uông Ninh Hi cảm thấy nguy hiểm, cô nhắm mắt lại, khóc thành tiếng, “Xin anh, đừng tổn thương con tôi.”

Tròng mắt Thiệu Duật Thần đỏ ngầu, anh hít sâu một hơi, “Đoàn Dịch Lâm, mày muốn gì tao cũng đáp ứng, mày đừng làm hại vợ con tao!”

“Vậy mày hãy nhớ rõ, sáu giờ tối nay mang theo Văn Chính Đông và giấy chuyển nhượng cổ phần đến trung tâm quảng trường, đến lúc đó tao sẽ gọi cho mày.” Nói xong hắn cúp điện thoại.

Thiệu Duật Thần ngây ngốc đứng tại chỗ, một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống đất, anh làm sao để xoay chuyển tình thế bây giờ! Anh đã rơi vào đường cùng! Thiệu Duật Thần ngẩng đầu nhìn Văn Chính Đông, “Anh đi nhanh đi, không cần phải... theo tôi hy sinh vô nghĩa.”

“Anh muốn buông tay sao?” Văn Chính Đông chau mày, “Anh là đàn ông, là một người chồng có trách nhiệm, chẳng lẽ mang theo vợ con mình cùng chết chính là trách nhiệm của anh?”

“Báo cảnh sát sao? Chỉ sợ một khi chúng ta gọi điện, hắn sẽ biết ngay lập tức, đến lúc đó, ngay cả cơ hội gặp mặt vợ con lần cuối tôi cũng không còn. Tôi từng hứa hẹn rất nhiều với cô ấy, nhưng điều cuối cùng tôi có thể làm cho cô ấy chính là không để cô ấy phải lê loi đơn độc mà ra đi!” Anh cúi xuống chiếc bàn trong thư phòng, không nhúc nhích, chưa từng tuyệt vọng như bây giờ, anh thật sự không còn cách nào.

Văn Chính Đông không nói gì, đứng vậy, ngay cả báo cảnh sát cũng chính là chui đầu vào rọ, vậy thì họ còn làm được gì nữa, “Tôi đi với anh!” Anh ta không thể trơ mắt nhìn anh chui đầu vào lưới, giao tình bấy lâu nay, nếu có thể cùng nhau hoạn nạn cũng không uống công làm anh em với nhau. Nói xong, anh ta xoay người ra khỏi thư phòng, Thiệu Duật Thần ngẩng đầu nhìn bóng lưng của anh ta, trong lòng vô cùng chua xót.

Ngồi trong chốc lát, Thiệu Duật Thần càng nghĩ càng không cam lòng, anh đi đến phòng Mục Uyển Thanh, không có ai. Nghĩ đến còn phòng của cha, anh đến đó, quả nhiên gặp được cô ta đang ngồi bên giường, tròng mắt đã đỏ, “Sao vậy?” Anh làm như không có chuyện gì, nhẹ nhàng vỗ vào vai cô ta rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Uyển Thanh, nếu tôi không ở đây, nơi này sẽ thuộc về em, hội Thanh Sơn trực tiếp giải tán thì tốt rồi, em cũng biết, nó đã quá mục nát.”

Mục Uyển Thanh đột ngột đứng lên, khiếp sợ nhìn anh, “Anh muốn đi cứu Uông Ninh Hi?”

Thiệu Duật Thần tin chắc cô ta đã biết chuyện này, anh chậm rãi đứng lên, “Uyển Thanh, tình cảm em dành cho tôi, tôi chỉ có thể đặt ở trong lòng, là tôi phụ em, cho nên tôi sẽ không trách em. Bởi Thiệu gia nợ em một ân tình nên tôi sẽ nhân nhượng em, không truy cứu mọi chuyện. Tôi đã cho người chuyển tiền vào tài khoản của em, số tiền đủ để em sống cả đời, chăm sóc tốt cho mình.” Lần đầu tiên, anh tính toán lợi dụng tình cảm của một người phụ nữ, lúc này anh đã rơi vào đường cùng.

“Anh chờ một chút!” Khi Thiệu Duật Thần ra cửa, Mục Uyển Thanh gọi anh lại, “Em biết Đoàn Dịch Lâm có một kho hàng gần sân bay ở ngoại ô phía Bắc, còn có một toà biệt thự ven biển, còn có căn phòng nhỏ trên núi, nhưng mà nó đã lộ rồi.”

Tàng ẩn trong lòng Thiệu Duật Thần rơi xuống, anh yên tâm một chút, căn phòng nhỏ trên núi đó anh đã kiểm tra, kho hàng kia làm anh dấy lên hy vọng, dường như vừa rồi ở trong điện thoại, anh cũng nghe thấy tạp âm rầm rầm, giống như nơi đó gần sân bay, anh hưng phấn, kìm nén niềm vui, anh ngoảnh đầu nhìn cô ta, “Cảm ơn em.”

Vừa cúp máy với Thiệu Duật Thần, Đoàn Dịch Lâm điện thoại cho Hồ Cảnh Ti, bảo ông ta tối nay đến đây “dọn dẹp” tàn cuộc. Uông Ninh Hi lập tức

hiểu ra, hắn ta trăm phương ngàn kế tạo ra cục diện này chính là vì mục đích đẩy Thiệu Duật Thần vào chỗ chết, đồ tất cả mọi tội lỗi lên đầu anh, sau đó, hắn sẽ lấy thân phận nằm vùng để rửa sạch mọi tội lỗi. Cô bất ngờ hiểu ra lý do vì sao hắn có thể bày ra một kế hoạch hoàn hảo đến vậy, then chốt chính là hắn đã biết thân phận của cô từ lâu, tất cả mọi thứ đều thông qua cô mà đến tay cảnh sát và Thiệu Duật Thần, phản ứng dây chuyền tạo nên một kết cục như hôm nay. Cô chính là người trung gian, là quân cờ hoàn hảo nhất của Đoàn Dịch Lâm. Cô thấy mình sống trên đời thật uổng phí, vẫn luôn miệng bảo rằng sẽ ở bên cạnh để bảo vệ anh, nhưng không biết vì sao giờ đây lại trở thành đầu sỏ gây nên mọi chuyện. Nếu chỉ vì cô mà Thiệu Duật Thần đến đây để tìm cái chết, cô phải làm sao đây? Nghĩ đến đó, Uông Ninh Hi chợt cảm thấy khóc không ra nước mắt. Đây là bi kịch đã định trước.

Thiệu Duật Thần làm theo chỉ thị của Đoàn Dịch Lâm, đứng giờ đến trung tâm quảng trường, nhưng chỉ có một mình anh, Văn Chính Đông không biết đã đi đâu từ chiều, Thiệu Duật Thần không tức giận, không ai có nghĩa vụ phải chết cùng với người khác, ngược lại điều đó càng khiến anh yên tâm hơn, không còn quá nhiều gánh nặng nữa.

Thiệu Duật Thần bị điện thoại chỉ huy đi vài vòng, cuối cùng mới đến kho hàng, tâm trạng Duật Thần Thần bây giờ không biết là tốt hay xấu, tốt là bởi vì anh có chuẩn bị, xấu là vì anh không nắm chắc phần thắng trong tay.

Bị khám xét một hồi, Thiệu Duật Thần mới được cho vào trong, bên trong tối đen như mực, trong lòng anh khẩn trương vô cùng, nhưng anh không thể dừng lại, không thể trốn chạy, phải kiên trì tiến lên phía trước, đi được vài chục bước, đèn trên đầu bỗng sáng lên. Thiệu Duật Thần lấy tay che mắt, chờ thích ứng với ánh sáng mới nhìn khắp xung quanh. Đoàn Dịch Lâm ung dung ngồi trên ghế, chơi đùa với khẩu súng trong tay. Ninh Hi ở ngay sát bên hắn, nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, quần áo trên người khó mà che được thân thể, chỉ có hai nút áo còn miễn cưỡng cài lại. Lúc này cô bị trói chặt, miệng cũng bị dán lại, nói không nên lời, chỉ lắc đầu nhìn anh.

Trong đầu Thiệu Duật Thần lặp đi lặp lại lời nói, nhất định phải chịu đựng, không thể để thua ngay từ đầu. Nhưng khi thấy cảnh này, anh vẫn chịu không được mà đỏ mắt, “Ninh Hi...” Anh tiến lên từng bước, lại bị Đoàn Dịch Lâm quát, bảo dừng lại.

“Thiệu tiên sinh, đừng nhúc nhích.” Hắn hướng khẩu súng về phía Ninh Hi, “Mày không nghe lời chắc là không muốn vợ con bình an phải không?” Hắn chậm rãi đứng lên, “Văn Chính Đông đâu? Huỳnh đệ tốt của mày chạy đâu rồi? Thiệu Duật Thần, đòi mày đúng là có nhiều bi kịch, ngay cả vợ con, anh em thân tín cũng đều là cảnh sát!”

“Đừng nhiều lời, tao đã ký vào văn kiện chuyển nhượng cổ phần công ty như mày muốn, thả cô ấy ra, tao sẽ ở lại.”

“Tao hỏi mày, Văn Chính Đông đâu?” Đoàn Dịch Lâm trở nên gắt gỏng.

“Tao ở đây!”

Thiệu Duật Thần quay đầu lại đã thấy Văn Chính Đông bị vài tên áp tải vào, anh nhủ mày, “Anh không nên đến đây để tìm cái chết!”

Đoàn Dịch Lâm giờ súng về phía Thiệu Duật Thần, “Xem ra mày đã biết hết, vậy thì hôm nay, tất cả tội mày đừng hòng sống sót mà ra khỏi đây!”

“Hai mạng đổi hai mạng, thả Ninh Hi ra!” Thiệu Duật Thần nhìn thẳng vào mắt Đoàn Dịch Lâm, không hề sợ hãi.

“Uông Ninh Hi? Tao cho mày biết, thực ra đó không phải là tên thật của cô ta. Cô ta là Đới Mật Nhan. Ba năm trước, cô ta được cử đến nằm vùng bên cạnh tao. Kết cục cuối cùng chính là do một tay cô ta dấn dụng, người thân và anh em của tao đều chết trong tay cô ta, bang Hưng Long của tao cũng vì vậy mà tan rã, mày nói xem, tao có nên tha cho cô ta không?”

Thiệu Duật Thần và Văn Chính Đông bất ngờ, việc bang Hưng Long bị tiêu diệt là sự việc chấn động, cả hai không hèn mà cùng nhìn về người đang nằm trên sàn, cô nhắm mắt lại, trên mặt đều là nước mắt. Đoàn Dịch Lâm cúi đầu kéo băng dán của cô ra, “Cô tự mình nói cho bọn chúng nghe xem, có phải lúc trước chúng ta cũng từng rất hạnh phúc?” Lời nói của hắn suồng sã, cố ý kích thích Thiệu Duật Thần.

“Hai người không nên đến đây, hắn đã thông đồng với người của cảnh sát, chúng ta đều không thoát được.”

Đoàn Dịch Lâm cười, “Thiệu Duật Thần, ngay lập tức giết Văn Chính Đông cho tao! Tao có thể suy nghĩ về việc thả cô ta.”

“Đừng!” Ninh Hi hô to, “Duật Thần, chỉ một mình Chính Đông mới có thể chứng minh anh trong sạch, anh ấy là cảnh sát. Nếu giết anh ấy, anh sẽ không còn đường lui, Đoàn Dịch Lâm sẽ đem mọi tội lỗi đổ lên đầu anh, sau đó hắn ta sẽ tẩy rửa sạch sẽ, hai người đừng làm chuyện hồ đồ. Tôi là loại người gì anh đã biết, Thiệu Duật Thần, anh tỉnh táo lại đi! Tôi vốn không yêu anh, tôi chẳng qua chỉ là một cảnh sát nằm vùng mà thôi, không đáng để anh phải hy sinh như vậy!”

Thiệu Duật Thần quay đầu nhìn thoáng qua Văn Chính Đông, vẻ mặt anh ta lạnh nhạt khiến Thiệu Duật Thần có cảm giác an toàn không rõ nguyên do. Anh bình tĩnh xoay người nhìn Ninh Hi, “Nhưng anh thật sự rất yêu em, cho nên Chính Đông, tôi xin lỗi!” Anh nhận lấy súng từ người bên cạnh, chia vào đầu Văn Chính Đông.

“Xin anh! Duật Thần, tôi xin anh!” Ninh Hi nghẹn ngào đến nỗi không nói thành lời, hai chân không ngừng vùng vẫy, “Anh ấy là anh em tốt của anh, anh ấy ở bên cạnh anh mười mấy năm, anh không thể vô lương tâm như vậy, van xin anh!”

Trái tim Thiệu Duật Thần run rẩy, máu toàn thân như muốn trào ra, anh không dám quay đầu nhìn cô, chỉ sợ quay lại sẽ diễn trò không được. Đoàn Dịch Lâm nhìn cả hai, trong lòng có dự cảm chẳng lành, hắn nhướn mày với người bên cạnh, người đó liền đứng một bên gọi điện thoại.

Ninh Hi biết cô đã không làm được gì còn làm hại mọi người. Cô muốn thoát ra, không ngừng cọ xát dây trói trên chân, sàn nhà thô ráp cọ vào da đau đớn.

“Nhanh lên, đừng câu giờ, tao không có nhiều thời gian để nghe tại mày tâm sự.” Đoàn Dịch Lâm đắc ý, nhưng khi người bên cạnh ghé vào tai hắn nói nhỏ, sắc mặt hắn liền tái mét, anh đột nhiên đứng phắt dậy, tiếng đạn lên nòng vang lên, không khí như động lại. Bên ngoài vang lên tiếng súng và còi hú của cảnh sát.

“Thiệu Duật Thần, tao coi thường mày.” Nói xong, Đoàn Dịch Lâm giơ súng nhắm ngay vào người đối diện, Uông Ninh Hi không biết lấy sức lực từ đâu, hai chân cô dùng sức đến rách cả da, gần như trong chớp mắt, Thiệu Duật Thần cũng xoay chuyển hòng súng, Văn Chính Đông nhanh nhẹn cướp súng của người bên cạnh, đồng thời có mấy tiếng súng vang lên.

Ninh Hi bất ngờ đứng lên, cũng không kịp, cô hướng về phía Đoàn Dịch Lâm, đứng giữa hắn và Thiệu Duật Thần. Trong nháy mắt, viên đạn gào thét bay ra, Ninh Hi chỉ cảm thấy hình như có luồng gió lao về phía mình, nhanh đến nỗi trở tay không kịp.

Thiệu Duật Thần không hề ngờ Đoàn Dịch Lâm lại đưa anh một cây súng không có đạn, anh mở to mắt nhìn viên đạn xuyên qua đầu của Uông Ninh Hi, một dòng máu tươi trào ra. Thiệu Duật Thần như đang mơ, nhìn người trước mặt từ từ té xuống, nằm trên mặt đất, đầu óc anh trống rỗng.

Văn Chính Đông giải quyết đám tay chân xong, quay đầu nhìn thấy Thiệu Duật Thần sững sờ tại chỗ, đem mình hoàn toàn rơi vào tầm ngắm của Đoàn Dịch Lâm.

“Duật Thần!” Văn Chính Đông chạy đến, nhưng mà vẫn có một viên đạn bắn trúng ngực phải của Thiệu Duật Thần, Văn Chính Đông nửa đứng dậy, bắn liền hai phát súng, một phát trúng vào tay phải của Đoàn Dịch Lâm, súng của hắn rơi xuống sàn.

Cửa chính được mở ra, cảnh sát cầm súng tiến vào, bao vây kín cả phòng, chia vô số hòng súng về phía bọn họ. Văn Chính Đông buông súng, giơ hai tay lên, đứng im tại chỗ. Đoàn Dịch Lâm cũng giơ tay lên, trên mặt phẳng phát nét cười, “Đều là người một nhà.”

Văn Chính Đông cười mỉa, không nói gì.

Thiệu Duật Thần bất chấp tất cả, chịu đau chạy đến bên cạnh Ninh Hi, cố hết sức ôm cô vào lòng, “Ninh Hi?” Giọng nói anh rất nhẹ, một giọt nước mắt theo khóe mi cô rơi xuống, nhỏ giọt trên mặt đất. Giây phút ấy như có hàng ngàn hàng vạn mũi tên đâm vào tim anh, đau đớn vô cùng. Anh một tay bịt chặt miệng vết thương trên đầu cô, “Không sao đâu, Ninh Hi, anh có thể cứu em. Ninh Hi, anh xin em, xin em hãy kiên trì!” Anh ngẩng đầu về phía cửa hô to, “Gọi xe cứu thương, cầu xin các người, mau gọi xe cứu thương.”

Văn Chính Đông nhìn hai người, tròng mắt đỏ hoe, anh ta cắn chặt môi, xoay đầu qua. Sinh ly tử biệt luôn là chuyện khiến người ta khó chấp nhận nhất, vợ chết con mất, một xác hai mạng.

Đoàn Dịch Lâm như tỉnh lại từ trong mộng, hắn khó tin quay đầu lại nhìn hai người kia, máu đã nhuộm đầy trên người bọn họ, nhìn không ra là của ai, Thiệu Duật Thần cọ vào mặt Ninh Hi, nước mắt hai người trào ra, hòa với máu tươi tạo thành một hỗn hợp loang ra.

“Mặt Nhan.” Hắn nhủ mảy, hoang mang nhìn cô, “Em làm sao vậy?” Hắn buông tay, từ từ đi qua, lại bị cảnh sát kéo lại, còng tay lạnh lẽo khóa chặt cổ tay hắn.

“Các người làm gì vậy? Tôi là cảnh sát, bọn họ là người các người cần phải bắt.” Hắn gào thét lớn tiếng, “Tôi muốn gặp Hồ cảnh ti.” Hắn giãy dụa, muốn thoát ra, “Mặt Nhan, Mặt Nhan, bọn chúng giết Mặt Nhan của tao rồi!”

Văn Chính Đông chậm rãi đi qua, “Hồ cảnh ti đã bị cảnh sát cách ly điều tra, còn nữa, là do súng của mày bắn trúng đầu cô ấy, Đoàn Dịch Lâm, đừng trách người khác, đều là do mày làm.”

“Tao không nổ súng vào Mặt Nhan, mày mưu tính gì thế? Văn Chính Đông, mày dựa vào cái gì để giáo huấn tao?”

“Tao là cảnh sát!”

“Không, mày không phải, sẽ không phải, hồ sơ đã bị hủy, mày không phải cảnh sát!” Đoàn Dịch Lâm đột nhiên hoảng loạn đứng lên, không biết mình đã đi sai bước nào.

“Vô ích thôi, sự thật cuối cùng là sự thật. Dẫn hắn đi!” Anh ta phát tay, cảnh sát hai bên nhanh chóng kéo hắn ra ngoài, ánh mắt hắn từ đầu tới cuối vẫn luôn nhìn về phía Ninh Hi, miệng không ngừng lầm nhảm cái tên Đối Mặt Nhan.

Xe cứu thương nâng cáng cứu thương đến, Ninh Hi được đưa lên xe, “Tôi đi cùng cô ấy!” Khuôn mặt Thiệu Duật Thần đầy máu và nước mắt, còn có mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, anh muốn lên xe lại bị cản lại.

“Đừng xúc động, anh cũng bị trọng thương, cần xử lý ngay.”

“Tôi không cần.” Anh nắm thành xe, không quan tâm, chỉ muốn lên xe, nhưng vừa bước được một chân, cả người liền ngã ra sau, bất tỉnh nhân sự.

Hai chiếc xe cứu thương gào thét mà chạy, tới cửa bệnh viện đã có rất nhiều bác sĩ đứng chờ, Thiệu Duật Thần trực tiếp được đẩy vào phòng phẫu thuật, một chiếc khác được đẩy vào thang máy lên tầng cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 42: Nỗi đau quá lớn

Khi Thiệu Duật Thần tỉnh lại thì trời đã tối đen như mực. Đôi mắt mở ra, chậm rãi thích ứng với hoàn cảnh, trước mắt anh đây người, Văn Chính Đông, Hứa Tấn Dật, chú Thiệu, và cả Thiệu Duật Văn đang ngồi trên xe lăn nắm chặt tay mình.

“Duật Thần, cuối cùng em tỉnh rồi!” Thiệu Duật Văn xúc động, không kìm được mà cúi đầu khóc lớn, “Sao em có thể nằm đây đến bốn năm ngày không tỉnh lại, chỉ cứ tưởng em sẽ bỏ lại chị một thân một mình, Duật Thần...”

Hứa Tấn Dật đi đến, cẩn thận kiểm tra cho anh, các chỉ tiêu của cơ thể đều bình thường. Thiệu Duật Thần ngẩng đầu nhìn anh ta, trông mắt lóe sáng, nuốt xuống hai lần mới dùng âm thanh khàn khàn để nói chuyện, “Tôi muốn nhìn Ninh Hi một chút.” Nói xong lời cuối thì giọng của anh đã trở nên nghẹn ngào, trông mắt đầy nước.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh, tất cả đều cúi đầu, không ai đủ can đảm để nói ra sự thật. Thiệu Duật Thần càng đau đớn hơn, anh hiểu được điều này có ý nghĩa gì, “Đưa tôi đi gặp cô ấy, tôi muốn gặp cô ấy, dù thế nào đi nữa, tôi cũng muốn tiễn cô ấy một đoạn.” Anh từ từ khép lại đôi mắt, nước từ khóe mi từng giọt cứ tràn ra.

“Duật Thần, anh không sao thì Ninh Hi sẽ yên tâm, xem như cô ấy đã hy sinh không uổng phí.” Văn Chính Đông khàn giọng, “Tôi đã tham dự lễ tang của cô ấy. Ninh Hi vì sự nghiệp chính nghĩa mà quên đi lợi ích bản thân, không tiếc mạng sống, cục cảnh sát đã truy tặng danh hiệu anh hùng cho cô ấy với phong hàm rất cao.”

Cả người Thiệu Duật Thần run rẩy, nghẹn ngào không thở nổi, Hứa Tấn Dật hốt hoảng. Thiệu Duật Thần mới bước ra từ quỷ môn quan, thật vất vả lấy về nửa cái mạng, “Duật Thần, cậu là bệnh nhân, đừng quá xúc động như vậy, nếu cậu xảy ra chuyện gì thì sự hy sinh của Ninh Hi chẳng phải vô ích sao?”

Thiệu Duật Thần bình tĩnh lại, “Vì sao, vì sao vết thương của cô ấy lại nặng như vậy? Vết thương không sâu, cô ấy sẽ không đến nỗi... ít nhất sẽ không ra đi nhanh như vậy, ngay cả cơ hội để tôi tiễn một đoạn cuối cùng cũng không còn...”

“Nghe nói chủ yếu là do đầu đạn chạm đến chỗ màng nhĩ nhiễm trùng bên tai trái, nên...” Hứa Tấn Dật muốn nói tiếp lại bị Thiệu Duật Văn ngăn lại, Thiệu Duật Thần đã bị cảm giác tội lỗi bao phủ, cuối cùng chính anh là người tự tay giết Ninh Hi, hoặc cũng có thể là gián tiếp, cô ra đi vội vàng, không để lại một lời trần trối, nếu có cũng chỉ là vài giọt nước mắt.

Phẫu thuật chỉ cần một tuần là có thể làm lành vết thương, nhưng Thiệu Duật Thần lại nằm trên giường suốt hai tháng. Người con gái anh yêu tha thiết ra đi và cảm giác tội lỗi dần vật đã khiến anh tự giam mình trong đau khổ. Lúc Văn Chính Đông nhìn thấy anh ở văn phòng thì đã là nửa năm sau khi bị kịch xảy ra, nhìn người trước mắt, anh ta mới hiểu được thế nào là “gãy tro xương”.

Thiệu Duật Thần đưa một phong thư cho anh ta, “Đây là phần anh xứng đáng được nhận, tôi đã thanh lọc bộ máy của Thiệu thị, tuy những thứ này không bị được với công sức anh bỏ ra cho Thiệu gia, nhưng bây giờ anh là nhân viên nhà nước, không thể đưa cho anh quá nhiều, những thứ này cũng có thể cải thiện cuộc sống tương lai của anh, yên tâm đi, đây là khoản tiền hợp pháp, đã được đánh thuế, tôi sẽ không hại anh.”

Văn Chính Đông lấy chi phiếu ở bên trong, trên đó viết hơn 600 vạn, “Anh thật sự đem bán Thiệu thị? Anh đã bỏ ra rất nhiều công sức ở đây, cứ như vậy mà buông tay sao?” Văn Chính Đông nghe được tin này, không có từ ngữ nào có thể hình dung sự hoảng hốt của anh ta, Thiệu Duật Thần dùng hết công sức để biến Thiệu thị thành một công ty đa quốc gia với chất lượng hàng đầu, trả giá rất nhiều, dùng hết tất cả tâm huyết, vậy mà nói bán liền bán.

“Anh cũng biết tôi là một bác sĩ, tôi không có chí hướng đối với công việc này, ngay cả năng lực cũng không có, tuy chị hai của tôi có thể quản lý công ty nhưng nay mai chị ấy và Hứa Tấn Dật sẽ đi dân, để lại sẽ chỉ gây rắc rối thêm, bán đi cũng tốt, bán rồi mọi chuyện cũng êm xuôi.” Trong lời nói của anh hiện rõ sự chán nản, Văn Chính Đông muốn an ủi vài lời thì điện thoại của Thiệu Duật Thần vang lên, bệnh tình của cha anh lại xấu đi.

Thiệu Duật Thần đến nơi thì cha anh đã suy yếu, miễn cưỡng chống chọi với số phận, anh đi vào nhìn cha, ông vẫn nhắm mắt, chỉ có màn hình hiển thị nhịp tim đang đập loạn kia là thứ duy nhất cho biết ông ấy vẫn còn sống.

Thiệu Duật Thần xoay người, mọi người trong nhà đều nhìn anh, trong mắt chứa đầy nghi vấn, họ đang chờ đợi đáp án.

Thiệu Duật Thần biết mọi người đang chờ đợi quyết định của mình, anh cúi đầu, “Đừng để ông ấy chịu khổ thêm, thứ ông ấy muốn thấy đã vĩnh viễn không còn. Hiện tại, các cơ quan trong cơ thể đều đã bắt đầu suy yếu, chỉ bằng hãy để ông ấy ra đi thanh thản.”

Trong phòng bệnh nhanh chóng vang lên tiếng nức nở, khiến cho lòng anh càng thêm đau đớn, anh đến bên giường, nhỏ giọng, nói vào tai của cha mình, không ai nghe được anh nói gì, chỉ thấy anh từ từ rút ống thở ra, tiếng nức nở biến thành những tiếng khóc lớn lên, anh khiến cha mình mang theo tiếc nuối mà chết đi, bản thân mình cũng chỉ còn hai bàn tay trắng.

Ngày Thiệu Duật Văn và Hứa Tấn Dật rời đi, Thiệu Duật Thần cũng chính thức đưa đơn từ chức cho bệnh viện, rồi dọn tất cả đồ vật trong văn phòng. Ngày đó anh cũng ra sân bay nhưng không đến tiễn vợ chồng bọn họ, chị hai của anh còn có hy vọng bình phục như xưa, hơn nữa còn tìm được một bến đỗ của đời mình, đây chính là chuyện duy nhất có thể an ủi được anh. Nhìn thấy chị đôi mắt rung rung, chậm chạp không chịu đăng ký, cứ quay đầu nhìn

về công ra vào, lòng anh chua xót, nhưng không cách nào đến gặp mặt, anh biết rõ, lần chia tay này có thể là mãi mãi, tuy vậy anh vẫn không có dũng khí đi gặp họ.

Trở lại Thiệu Trạch, Thiệu Duật Thần thanh toán tiền lương rồi cho người làm rời khỏi, chỉ có vợ chồng chú Thiệu được giữ lại để trông coi căn nhà trống không. Thiệu Duật Thần chỉ đem theo vài bộ quần áo mà Ninh Hi mua cho anh và chậu hoa lan bên cửa sổ.

Đứng trước mộ Ninh Hi, gió thu xơ xác tiêu điều, lòng anh tràn ngập một nỗi buồn thê lương. Trên bia mộ là ảnh chụp của một cô gái trẻ mặc trang phục cảnh sát mang nét thanh xuân ngọt ngào, anh chưa từng thấy qua, nhưng lại cảm thấy đây là đáng vẻ đẹp nhất, anh lấy máy ảnh, chụp một tấm. Bấy giờ ngẫm lại anh mới biết, anh và cô ở bên nhau đã lâu nhưng chưa từng chụp chung một tấm ảnh. Lúc cô rời đi, không để lại cho anh chút gì, thậm chí trên bia mộ cũng là dòng chữ “Tấm gương anh hùng Đối Mặt Nhan” mà không phải là Uông Ninh Hi, chữ khắc trên đó cũng là của bên cảnh sát. Dù là người chồng có giấy đăng ký kết hôn hợp pháp, anh cũng không lưu lại được gì từ cô.

Anh xoay người, đem chậu lan đặt trước mộ của cô, ngồi xuống dưới đất, “Ninh Hi, sau này anh sẽ không thể đến đây gặp em mỗi ngày, anh phải đi, anh tham gia vào chương trình bác sĩ tình nguyện xuyên biên giới, ngày mai sẽ lên đường đi Châu Phi.” Anh cúi đầu dừng một chút, “Những việc anh hứa với em anh đều không làm được, điều duy nhất anh có thể làm cho em đó là trở thành người tốt. Những nơi nghèo khổ thiếu thốn thuốc men rất cần những bác sĩ như anh, chỉ có những nơi kinh tế lạc hậu, đời sống khổ cực như vậy mới có thể khiến cho tâm hồn anh bình an một ít. Chậu hoa này anh sẽ không mang theo, để nó lại với em, anh biết em rất thích nó.”

Ngày hôm sau, Thiệu Duật Thần một mình ra đi, không thông báo cho ai, ra đi không từ biệt với mọi người chính là lựa chọn tốt nhất. Trước khi đăng ký lên máy bay, lúc anh định bỏ điện thoại vào sọt rác thì có cuộc gọi đến, là Văn Chính Đông. Thiệu Duật Thần bắt máy, coi như là lời từ biệt cuối cùng.

Chính Đông hơi gấp gáp, ra khỏi tòa án liền gọi cho anh, “Có phải anh quên hay không? Sao hôm nay không đến?”

“Có anh ra tòa làm chứng tôi đi làm gì, thứ tôi có thể làm đã làm rồi.” Giọng anh bình thản, mọi chuyện đã là quá khứ.

Văn Chính Đông miễn cưỡng thở dài một hơi, “Uyển Thanh có công lớn trong việc phá án nên được miễn án tử, Đoàn Dịch Lâm bị phán tử hình, lập tức thi hành án, hần cũng không tỏ vẻ muốn kháng án. Vài tháng trước, có thể hần đã ước chừng sẽ đến hồi kết này.” Anh ta cười ha hả, đây là chuyện sau cùng bọn họ cảm thấy có thể an ủi vong linh trên trời của Uông Ninh Hi, đưa hung thủ ra ngoài ánh sáng. “Chúng ta đi uống một chén đi, anh mời tôi!”

Thiệu Duật Thần hít sâu một, “Chính Đông, tôi phải đi, tôi đang ở sân bay.”

Văn Chính Đông lấy làm kinh hãi, “Anh đi đâu vậy?”

“Tôi tham gia vào tổ chức bác sĩ xuyên quốc gia, lập tức lên đường đi Châu Phi.”

“Anh chờ tôi, tôi đến tiễn anh.” Văn Chính Đông vừa nói vừa chạy về phía bãi đậu xe.

“Cảm ơn anh, không kịp rồi, hai mươi phút nữa máy bay sẽ cất cánh, anh hãy giữ gìn sức khỏe, sau này chúng ta còn gặp lại.” Nói xong anh nhanh chóng cúp máy, ngắt đầu hít một hơi thật sâu, rồi bỏ điện thoại vào sọt rác, sau đó anh xoay người vào lối đi lên máy bay.

Lúc này di động rung liên tục, âm thanh vang lên không ngừng, nhưng không ai bắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 43: Phù Thương (Đại kết cục)

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Thiệu Duật Thần lại bước trên mảnh đất này, vòng quay năm tháng đã xoay bảy vòng. Từ sân bay đi ra, anh cảm thấy mùa thu mát mẻ tiến vào cổ và gáy, lạnh thấu tim, anh vội vàng nín chặt cổ áo gió của mình, bọc lại kín hơn. Nhiều năm như vậy, anh không phải không muốn trở về, nhưng là vì quá đau buồn, anh vĩnh viễn không thể chịu đựng nỗi đau về người kia không còn trong cuộc sống mình, cũng chỉ có lúc tập trung vào công việc anh mới có thể yên lòng trong khoảnh khắc.

Anh không đi đâu khác, trực tiếp chạy đến cửa tiệm bán hoa kia, đến ngày này họ đều chuẩn bị một chậu hoa lan, nhưng năm nay đích thân anh đi tặng. Đến tiệm, chủ tiệm hỏi vài lần thân phận của anh rồi mới giao hoa, không biết vì sao, có phải đáng vẻ của anh không giống người đàn ông chung tình hay không? Khi bung chậu hoa ra anh còn cố ý nhìn vào trong gương một chút, làn da đen một tí, vài nếp nhăn nhỏ bé hiện lên khoé mắt, hơn nữa một bộ mặt kính không gọng khiến cả người anh lộ ra khí chất hướng nội u buồn, hiển nhiên năm tháng lưu lại dấu vết trên người anh, người kia chiếm một khoảng lớn trong tim anh.

Mộ viên vẫn trang nghiêm như trước, trước mộ Ninh Hi đã có người đặt một bó hoa cúc. Thiệu Duật Thần mỉm cười, đặt chậu hoa lan ở chính giữa, “Ninh Hi, anh đến thăm em.” Anh không nói những lời khác, anh có rất nhiều lời muốn nói với cô, nhưng lúc này lại nghẹn ở trong cổ họng không thể nói ra. Anh chậm rãi ngồi xuống, dùng tay nhẹ nhàng lau tấm ảnh đã phai màu, từ trong túi áo gió anh lấy ra một tấm như đúc, cẩn thận ngắm nghía.

“Ba, ba xem kia, có người tới sớm hơn chúng ta.” Một thanh âm trẻ con vang lên, tiếng bước chân bên tai Thiệu Duật Thần cũng ngừng lại. Anh dừng một chút, anh vẫn còn chưa chuẩn bị gặp lại cố nhân, ở trong lòng anh, anh vĩnh viễn cần chuộc tội.

“Duật Thần!” Văn Chính Đông có phần kinh hãi, anh ta đứng tại chỗ không thể tin nổi.

Thiệu Duật Thần đứng lên, nhìn về phía bọn họ, Văn Chính Đông đứng ở đó, có một người phụ nữ đi theo phía sau, còn nắm tay một cô bé rất xinh, cột hai bím tóc rất là đáng yêu.

Văn Chính Đông đi vài bước sang đây, trực tiếp ôm anh, rồi vỗ sau lưng anh, “Cuối cùng cậu đã trở về, cậu làm anh em thế nào đây, tôi vẫn luôn tìm cậu.” Nói xong, thanh âm của anh ta không khỏi hơi run rẩy.

Thiệu Duật Thần cũng đưa tay ôm anh ta, đây thật là anh em đồng sinh cộng tử, cùng nhau xông pha khói lửa cũng không ly biệt, đôi mắt anh ươn ướt, “Đừng như vậy, có cảnh sát nào lại xưng anh em với đại ca xã hội đen.” Anh không muốn không khí trở nên ủy mị, anh không muốn rơi nước mắt nữa, mấy năm nay một mình anh đã chảy rất nhiều nước mắt.

Văn Chính Đông buông anh ra, “Đừng sợ, tôi đã không còn là cảnh sát.” Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Thiệu Duật Thần, anh ta cười, “Cậu đừng quá nhạy cảm, tôi tự mình từ chức, quen làm xã hội đen rồi đột nhiên làm cảnh sát lại có chút không quen. Tôi dùng tiền đầu tư mà cậu cho tôi làm buôn bán nhỏ, và lại trong nhà có hai cảnh sát, không có ai trông coi đứa nhỏ.” Anh ta cười ha ha.

Lúc này Thiệu Duật Thần mới nhớ tới người phụ nữ ở phía sau, “Chị dâu là cảnh sát?”

“Tôi giới thiệu hai người một chút, Chung Ninh, pháp y, con gái tôi Văn Văn. Vị này chính là bác sĩ Thiệu, Thiệu Duật Thần, không phải em đã từng rất sung bái cậu ấy sao?”

Chung Ninh tiến lên một bước, “Tôi nên gọi anh là thầy Thiệu, ở Harvard tôi đã từng học lớp giải phẫu của anh.”

Thiệu Duật Thần cười, tuy rằng không có ấn tượng gì, nhưng nhìn ra được đó là người phụ nữ tài giỏi, anh không khỏi thở dài thay Văn Chính Đông, khẳng định là người đàn ông ở nhà chăm sóc gia đình. Nhưng ngay cả cơ hội như vậy anh cũng không có, anh không thể làm cho chính mình không suy nghĩ, nhất là khi thấy cô bé hoạt bát xinh đẹp, lắng nghe một tiếng chú kia, thanh âm ngọt ngào, anh đã hoá vôi giống như trái tim cứng rắn vẫn không ngừng đau nhức.

Giữa trưa một mình Văn Chính Đông mời Thiệu Duật Thần ăn cơm, địa điểm ở một nhà hàng tên là Quan Triều Uyển. Vừa vào anh liền trông thấy các nhân viên nhà hàng đều cung kính gọi Văn tiên sinh, Thiệu Duật Thần quay đầu nhìn anh ta, “Của anh?”

Văn Chính Đông gật đầu, “Kinh doanh không lớn như cậu, chỉ là mở một nhà hàng nhỏ.”

Tuy nói vậy, nhưng Thiệu Duật Thần không phải chưa thấy qua thị trường, nhìn mặt tiền nhà hàng này cũng biết không phải là quán ăn vặt bình thường, “Anh mở bao nhiêu đại lý?”

Văn Chính Đông cười, “Cả nước 118 cái, ha ha.”

Thiệu Duật Thần cũng cười, vỗ vai anh ta, “Vậy đừng bảo tôi mời, bây giờ anh là phú ông, tôi là tầng lớp làm công ăn lương, một kẻ nghèo hèn.”

Còn chưa nói xong, Văn Chính Đông đã ngắt lời, “Đừng nói chuyện giàu nghèo, sau khi cậu gửi 62 triệu đô la Mỹ cho chị cậu, Thiệu Duật Văn sợ tới mức cho rằng cậu muốn tự sát, mỗi ngày cô ấy đều khóc lóc gọi điện cho tôi, bảo tôi đi tìm cậu.”

Thiệu Duật Thần cười, “Chị ấy thật không hiểu em trai mình, tôi nào có dễ vỡ như vậy.” Nói xong anh ngừng cười, vẻ mặt âm trầm, “Hơn nữa mạng của tôi là do Ninh Hi đổi về, tôi phải quý trọng.”

Nhân viên phục vụ bắt đầu đưa đồ ăn lên, rất phong phú, Thiệu Duật Thần nhìn thấy cũng có chút thèm ăn, mấy năm nay ăn cơm đối với anh mà nói chẳng qua là một nhiệm vụ để tồn tại, không có chút hứng thú đáng nói, có lẽ thật sự gặp lại bạn cũ, tâm tình mới sáng sủa một chút, anh cầm đũa ném mấy món, hương vị quả thật đặc biệt, Quan Triều Uyển này nổi tiếng cũng có đạo lý.

“Cậu cũng không nghĩ tới giải quyết vấn đề cá nhân của mình à? Cậu một mình cả đời cũng không phải là cách.”

Chiếc đũa của Thiệu Duật Thần dừng lại trong không trung, sau đó anh tiếp tục gấp, “Không nói gât anh, tôi bị người ta vứt bỏ bao nhiêu lần.” Anh giả vờ điềm nhiên như không, “Ngay cả lúc trước khi còn ở bệnh viện y tá cũng không kết giao với tôi. Tôi thật sự kém như vậy sao, nói tôi khó chịu, nhàm chán, không biết quan tâm người khác, chỉ biết dùng tay phẫu thuật, cái gì cũng không biết, lãnh đạm, không tình thú, hoá ra là như vậy, lúc trước có thể Ninh Hi đã chịu đựng tôi rất vất vả.” Nói xong anh cười, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Văn Chính Đông nhìn vậy trong lòng chua xót, anh ta hiểu được khi trái tim của một người đã lấp đầy thì không thể chứa đựng thứ khác nữa.

Thiệu Duật Thần cũng không ở lại thành phố này, anh nhanh chóng khởi hành đến một thành phố ở phía Bắc, nơi đó có một bệnh viện thành lập sở nghiên cứu cho khoa giải phẫu thần kinh, vừa lúc là điểm mạnh của anh, tuy rằng đãi ngộ của các phương diện không bằng những bệnh viện nổi tiếng ở nước ngoài, nhưng mà đi lâu như vậy, lần này trở về anh phát hiện mình vẫn muốn ở gần cô một chút.

Là chuyên gia nổi tiếng quốc tế, Thiệu Duật Thần vẫn nhận được đãi ngộ rất cao, được sắp xếp nhà cửa và chức danh. Thoáng một cái đã đến mùa

đông, mấy ngày nay thời tiết vẫn rất lạnh, tuyết rơi không ngừng, thật giống như tâm trạng của Thiệu Duật Thần, vẫn là mùa đông.

Hôm nay từ phòng phẫu thuật đi ra, tâm tình của anh không tốt, một người trẻ tuổi vì tai nạn giao thông dẫn đến tổn thương não nghiêm trọng, còn chưa kịp tới bệnh viện thì đã qua đời, trông thấy người nhà khóc lóc rơi nước mắt, người đã quen nhìn sống chết như bác sĩ Thiệu vẫn nhìn không được mà cảm thấy khó chịu.

Anh mặc áo khoác định ra ngoài một chút, tuyết bên ngoài rất dày, đi ở trên vang lên tiếng kêu kẹt, đối diện bệnh viện đều là những cửa hàng nhỏ, mặc dù tuyết lớn, nhưng bên ngoài vẫn bày ra đầy các loại sản phẩm y tế. Anh rút tay vào trong túi áo khoác, gió tuyết quá lớn, đi được hai bước anh dự định quay về thì ngẩng đầu nhìn thấy một bảng hiệu thật to, cửa tiệm bán hoa Thanh Thanh.

Thiệu Duật Thần sững sờ tại chỗ, trong đầu anh trống rỗng, bước chân không tự chủ mà đi vào, bên trong rất ấm áp, là một mảnh xanh biếc. Mùa này hoa tươi cũng không nhiều, trong tiệm cũng có vài chậu hoa xanh biếc, có vài nhánh hoa cắm chướng. Nhưng Thiệu Duật Thần liếc mắt nhìn về phía cửa, ở trên đó có một chậu hoa lan. Anh chậm rãi đi qua, đưa tay vuốt phiến lá đầy đặn, trước mắt anh bật kín một tầng hơi nước, có một người đàn bà từ bên ngoài đột nhiên tiến vào, dáng vẻ chừng 60 tuổi, thấy Thiệu Duật Thần thì hơi sững sốt. Sau đó anh chợt nghe thấy một giọng nữ ngọt ngào ở đằng sau, “Đừng chạy nhanh như vậy, nếu không con lại khó chịu.”

“Mẹ, mẹ để con chạy một lát đi, con muốn cùng ném tuyết rồi đập người tuyết với các bạn khác.”

“Không được! Sức khỏe con không tốt như các bạn nhỏ khác, đợi mẹ tìm được bác sĩ giỏi phẫu thuật cho Lâm Lâm, sau đó Lâm Lâm có thể giống các bạn khác. Lâm Lâm phải vâng lời mẹ.”

Thiệu Duật Thần không dám xoay người, thanh âm kia rất quen thuộc, hốc mắt anh nóng lên, nước mắt liền rơi xuống, anh xoay người, nhìn thấy một người phụ nữ ôm một đứa nhỏ, cô đang giúp cô bé phủi bông tuyết trên người, một bên mặt quen thuộc như vậy, Thiệu Duật Thần gần như nghẹn ngào, “Ninh...”

Còn chưa nói xong thì anh đã bị người đàn bà cản lại, “Thiệu tiên sinh đúng không, ngài thật đúng giờ.” Nói xong bà kéo anh vào phòng trong.

Người phụ nữ ở bên ngoài đứng lên, một tay nắm đứa nhỏ, về mặt ngõ ngang nhìn về hướng này, cô nhíu mày, trong ánh mắt có chút đau xót nhìn thẳng vào Thiệu Duật Thần.

Người đàn bà không cho anh cơ hội, mà kéo thẳng vào phòng trong, “Thiệu tiên sinh...”

Thiệu Duật Thần bình tĩnh lại, bắt đầu tò mò tại sao người đàn bà này lại biết mình, “Xin hỏi...”

“Tôi họ Chu, là cô giáo của Mạt Nhan.”

Lòng anh lập tức thoáng ra, “Cô ấy là Ninh Hi đúng không? Cô ấy thật là Ninh đúng không?” Anh nắm chặt cánh tay của bà, nóng lòng muốn chứng thực.

“Thiệu tiên sinh, hiện giờ cô ấy không nhớ anh, cũng không còn nhớ những việc không vui trước kia, ngoại trừ sức khỏe của đứa bé không tốt lắm, hiện tại cuộc sống của cô ấy coi như cũng không tệ, tôi không muốn cô ấy nhớ lại quá khứ, tuy rằng tôi không rõ ràng chuyện giữa hai người, nhưng qua bức thư cuối cùng Ninh Hi gửi cho tôi, tôi biết cô ấy rất đau khổ. Cho nên tôi khẩn cầu Thiệu tiên sinh đừng quấy rầy cuộc sống yên ổn của cô ấy nữa.”

Thiệu Duật Thần không còn lời nào để nói, anh ngơ ngẩn nhìn người trước mắt, “Đứa nhỏ kia là con tôi phải không? Là con của tôi và Ninh Hi đúng không?”

“Đứa nhỏ tên là Lam Thanh Lâm, là con gái của Lam Hình.”

Thiệu Duật Thần cảm thấy không thờ nổi, anh không biết có một đôi mẹ con đang nhìn anh đi ra. Gió tuyết bên ngoài vẫn lớn, thổi trên mặt đau đớn như là dao cắt. Anh không biết tâm trạng của mình thế nào, Ninh Hi chưa chết, cô không nhớ rõ gì cả, con của bọn họ có bệnh...

Đêm đó, anh trằn trọc khó ngủ, đi không được lại không thể bỏ xuống, sáng hôm sau anh gọi điện thoại cho anh rể Hứa Tấn Dật trước tiên, người đầu tiên anh liên lạc trong bảy năm qua, là một chuyên gia phẫu thuật tim, anh tin Hứa Tấn Dật có thể ứng phó tất cả ca phẫu thuật tim phức tạp.

Buổi sáng sau khi sắp xếp phòng phẫu thuật xong, anh không còn lòng dạ đi kiểm tra lại, vì thế anh mặc áo khoác đi ra ngoài, bất giác lại đến cửa tiệm bán hoa, anh đứng ở con đường đối diện nhìn người ở bên trong.

Lam Hình chào hỏi khách xong, vừa quay lại thì thấy người đối diện, nhưng trong khoảnh khắc ánh mắt chạm vào nhau, người nọ liền cúi đầu muốn đi, Lam Hình sớm đã cảm thấy có gì đó khác thường, cô ra cửa đuổi theo, cách con đường hô lên, “Tiên sinh, tiên sinh!”

Trải qua nhiều năm mơ hồ, không ai nói với cô, cô là ai, cô từ đâu đến, cô biết mình có vết thương do trúng đạn, biết rằng nhất định xảy ra chuyện không tốt, nhưng mà không ai giải thích với cô. Cô có con, nhưng không biết người cha của đứa nhỏ là ai, nhiều năm như vậy không ai đến tìm hai mẹ con cô. Trong lòng cô có rất nhiều dấu chấm hỏi, còn rất nhiều chuyện cô muốn biết. Vì vậy cô thường xuyên thức trắng đêm, không phải không biết gì thì có thể sống vui vẻ, có đôi khi cô cũng an ủi vì cuộc sống mơ hồ này, nhưng mà giả vờ hồ đồ và thật sự hồ đồ lại không giống nhau, hoàn toàn không biết gì khiến cô không có cảm giác an toàn.

Thiệu Duật Thần sững sờ tại chỗ, nhìn cô vượt qua dòng xe cộ, chạy đến trước mặt anh, anh xúc động như vậy, chỉ có thể rút tay vào trong túi áo, sợ rằng mình sẽ ôm lấy cô.



“Tiên sinh, anh biết tôi phải không?” Lam Hình cẩn thận hỏi.

Thiệu Duật Thần cúi đầu không biết trả lời thế nào, trầm mặc trong chốc lát, anh ngừng đầu cười gượng gạo: “Tôi xin lỗi Lam tiểu thư, tôi không biết cô.” Nói xong anh mau chóng xoay người vì sợ mình không thể giả vờ, thế nhưng lại bị cô giữ chặt.

“Có phải anh có chuyện gì không dám cho tôi biết? Anh nhận ra tôi, tôi biết anh nhất định quen biết tôi, tôi có đeo máy trợ thính, tôi nghe được, trước kia tôi gọi là Ninh gì đó phải không?” Cô hơi gấp gáp, nắm chặt lấy anh không buông.

Thiệu Duật Thần bị khơi gợi nỗi đau thâm kín, cô lại còn đeo máy trợ thính, “Tiểu thư, cô đừng hiểu lầm, tôi thật sự không biết cô, tôi không hiểu tại sao cô kiên trì như vậy?”

Anh chưa chuẩn bị tốt, không dám liều lĩnh tùy tiện nói ra tất cả với cô, anh thà rằng cô không biết gì rồi cùng cô bắt đầu lần nữa, cũng không muốn vạch trần quá khứ kinh khủng kia.

Lam Hình buông tay ra, đứng ở đó ngây người, đôi mắt ngẩn lệ. Thiệu Duật Thần không dám nhìn, gượng gượng buộc mình xoay người đi, nhưng anh nghe thấy thanh âm nghẹn ngào ở phía sau, “Vì sao anh đến đây, anh là ai, tôi là ai? Vì sao tôi thấy anh thì sẽ cảm thấy rất đau lòng?”

Phòng bị của Thiệu Duật Thần vì hai chữ đau lòng mà tan biến, anh đột nhiên xoay người, thuận thế nắm tay cô kéo vào trong lòng ôm thật chặt, sợ là khi buông lỏng sẽ không thấy cô nữa, “Anh là chồng em, em chính là vợ anh!”

Hoá ra dù không còn ký ức nhưng trái tim vẫn nhớ rõ...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 44: Ngoại truyện: Phụ nữ mất trí nhớ rất phiền phức

Là một chuyên gia khoa não, gần đây Thiệu Duật Thần suy nghĩ về một vấn đề chưa từng gặp trong giới y học, chính là tổn thương não có thể khiến phụ nữ trở nên cổ tình gay gắt, cần quấy cộng thêm lễ mễ.

Bắt đầu vào một ngày một đêm dây dưa với nhau, có một vấn đề giữa bọn họ chính là rốt cuộc trước đây xảy ra chuyện gì. Tuy rằng Thiệu Duật Thần biết Chu cảnh ti không nói gì với người phụ nữ đã đổi tên là Lam Hình đang nằm vạ vạ trên giường, nhưng anh vẫn tán thành không cho cô biết nhiều về chuyện của quá khứ. Tuy nhiên Lam Hình vẫn nửa tin nửa ngờ với câu chuyện thù địch của anh, như là anh nói với cô, anh chính là ba của Lâm Lâm, vì thế cô nhất định phải tiêu tiền đến bệnh viện làm giám định cha con DNA, hơn nữa là do anh chi trả, nguyên nhân là ai chủ trương thì người đó đưa ra chứng cứ. Lúc đó anh tin tưởng thình thoảng cho dù con người mất trí nhớ, nhưng đầu óc cũng có một số phản ứng theo bản năng.

“Lam Hình, chúng ta kết hôn đi!” Trong lúc đầu óc nhất thời nóng lên, sau khi dây dưa anh bỗng nhiên thốt ra một câu như vậy, gần đây anh luôn cảm thấy luyến tiếc, trong tay anh vốn là hình dáng hư ảo của Ưông Ninh Hi, cho dù là Đới Mạt Nhan cũng được, ít nhất là người mà anh hằng mong nhớ, nhưng bây giờ coi như là thế nào? Anh luôn có cảm giác là người chồng sống chung phi pháp.

Hơi thở của Lam Hình còn chưa hoàn toàn trở lại bình thường thì đột nhiên xoay người nhìn anh, ánh mắt đặc biệt sắc bén. Thiệu Duật Thần âm thầm than khổ, cho đến khi anh bị rơi vào hố do chính mình đào ra.

“Thiệu Duật Thần, không phải anh đã nói chúng ta là vợ chồng hợp pháp à, vì sao phải kết hôn? Em chỉ biết là chuyện trước kia, anh vốn chưa nói rõ với em, anh có phải một chân đạp hai thuyền không? Sau đó em mang thai, rồi người phụ nữ kia liền muốn người giết em? Anh nói, anh nói mau.”

Thiệu Duật Thần cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, đây là một mớ hỗn độn gì đây a, “Lam Hình, em bán hoa thật là uổng tài năng, em nên viết tiểu thuyết đi. Anh muốn cùng người phụ nữ tên là Lam Hình đi lãnh giấy chứng nhận, dù sao chúng ta cũng có con rồi.”

“Vậy anh mau nói rõ ràng cho em biết! Bây giờ em coi như là gì, quan hệ bất chính sao, Lâm Lâm xem là con hoang à? Anh mau nói trước kia chúng ta đã xảy ra chuyện gì, em làm sao bị thương?” Cô nửa nằm sấp, cả cảnh xuân hiện lên trước mắt một người.

Cổ họng của bác sĩ Thiệu kéo căng một chút, chậm rãi nhắm mắt lại, “Mau ngủ đi, đừng nao loạn, không phải đã nói với em rồi sao, lúc anh đi công tác, em ở nhà đi dạo phố gặp phải cảnh sát kẻ cướp đầu súng với nhau, kết quả đã bị lạc đạn bắn trúng.”

“Quý mới tin anh, em nào có xui xẻo như vậy, anh chắc chắn chưa nói thật.”

Thiệu Duật Thần không trả lời cô, trong lòng lại suy nghĩ, kỳ thật chuyện kia còn xui xẻo hơn thế này, “Đừng lèo nhèo, mau đi ngủ thôi, sáng mai anh còn có ca phẫu thuật.”

“Không được, hôm nay em phải bức anh nói thật.” Cô xô đẩy liên tục, “Anh mau nói với em, nói thật, nói, nói.”

Thiệu Duật Thần bị trêu chọc mà nổi lửa, xoay người đè cô xuống, sau đó anh khoá ngang người cô, “Đây chính là em bức anh.”

Chuyện hôm nay lại giải quyết thế này, Thiệu Duật Thần đột nhiên giận bản thân mình, anh vốn là người đa mưu túc trí, hiện tại ngoài hy sinh thân thể ra thì không có cách nào khác, sao lại trở thành thế này chứ.

Mấy ngày nay anh đi làm đều buồn bã ỉu xìu, lần trước họp lại có thể ngủ quên trong phòng hội nghị, kết quả bị lãnh đạo chụp mũ, ngược lại anh không thêm đề ý, dù sao không ai yêu cầu đại ca xã hội đen phải giỏi về mọi mặt. Nhưng gần đây anh phát hiện một đầu mối không tốt, chính là lưng đau nhức, đôi mắt thâm quầng, xuất hiện túi mắt, tay cầm dao giải phẫu lại run.

Sự thật tàn nhẫn nói với anh về sau không thể như vậy. Anh cũng sắp bốn mươi rồi, tuy rằng nói bảy năm trước anh tu thân dưỡng tính, công cụ nuôi dưỡng tốt, nhưng cũng không chịu được giày vò không ngủ không nghỉ. Hôm nay anh cẩn thận suy nghĩ, tính toán nói thật với cô nhưng chỉ nói vấn đề thứ yếu, tuy rằng sẽ có một chút đau khổ, nhưng ít nhất về sau anh khỏi phải vất vả như vậy.

Đến tối, anh vẫn không yên lòng. Mỗi ngày Lam Hinh cứ khảo tra bắt buộc anh phải nói về vấn đề này, nhưng hôm nay lại khác, cô quăn chặt người, hạ quyết tâm không thể lại bị thua.

“Anh sẽ nói thật, nhưng em nhất định không được tức giận, đừng đau khổ.” Thiệu Duật Thần không có biểu cảm gì, “Kỳ thật trước kia em là cảnh sát, anh là đại ca xã hội đen lớn nhất vùng này, anh quyết tâm tẩy sạch ngọn nguồn đi đường ngay thẳng, cảnh sát không tin anh, nên phái em đến nằm vùng bên cạnh anh, chủ yếu là vì bảo vệ an toàn của anh, sau đó chúng ta bị người xấu lợi dụng, em bị bắt, vì bảo vệ anh, em thay anh đỡ một phát súng. Bởi vì anh cũng bị thương, cho nên không thể tự mình cứu em, khi anh tỉnh lại thì bọn họ nói em đã chết.” Thiệu Duật Thần nói rất nhỏ, anh sợ cô quá đau lòng, nhưng lại thấy Lam Hinh chậm rãi ngồi trên đùi anh, hai mắt sáng lên, dường như rất hứng thú.

“Anh vì bịa ra câu chuyện này mà xem không ít phim hắc bang nhĩ, hiện tại lời anh nói càng không đáng tin cậy.” Cô đứng dậy, vỗ mạnh vào đầu anh, “Quên đi, không nói với anh nữa, tóm lại anh nhất định có bồ nhí, sau đó hai người thông đồng mưu hại em, sau này nếu anh dám đối xử tệ với em, em sẽ đến cục cảnh sát tố giác anh.” Nói xong cô quay đầu bỏ đi.

Thiệu Duật Thần sững sốt một lúc, anh nhìn không được mà cười thành tiếng, anh lo lắng lâu như vậy, hoá ra người ta cũng chỉ coi là chuyện bịa đặt, nhưng tự mình ngẫm nghĩ quả thật có phần không đúng sự thật.

Cuộc sống con người chính là như vậy, rất khó có lúc không có phiền toái mà được như ý nguyện. Tình trạng sức khoẻ của Lâm Lâm vẫn là tâm bệnh của hai vợ chồng. Ngay cả bàn tay kỳ diệu cứu người của Thiệu Duật Thần cũng không thể chữa được. Hứa Tấn Dật là loại người lúc nào cũng ung dung thoải mái nói, “Phẫu thuật đổi van tim là được rồi, cậu không phải bác sĩ sao, lại khần trương đến thế này ư?”

Thế nhưng khi thật sự đứng ở vị trí người cha thì thường không thể nhìn vấn đề một cách khách quan, cho nên bác sĩ bình thường không được phẫu thuật cho người thân, có lẽ cũng từ đạo lý này.

Buổi tối, Thiệu Duật Thần lại nhất thời thốt ra, “Lam Hinh, chúng ta sinh thêm một đứa con nữa đi.”

Lam Hinh vô cùng mệt mỏi, cô đã buồn ngủ, “Anh có rất nhiều tiền sao, sinh con là phải nộp phí nuôi dưỡng cho xã hội đấy.”

Những việc này không nằm trong phạm vi lo lắng của anh, dù sao lúc trước là một phần tử xã hội đen, tuân thủ pháp luật đối với anh không có năng lực ràng buộc nhiều lắm, hơn nữa bọn họ có thể ra nước ngoài sinh con, cho dù nộp tiền phạt anh cũng không để ý. Anh ngửa đầu suy nghĩ, vì thể hiện mình thông thạo chính sách quốc gia và luật pháp, anh rất trịnh trọng nói, “Chúng ta có thể làm đơn xin, bởi vì Lâm Lâm có bệnh tim bẩm sinh, dựa theo chính sách chúng ta có thể sinh một đứa nữa.”

Thân thể Lam Hinh căng cứng một chút, Thiệu Duật Thần đắc ý, nói làm bầm, xem em còn có lý do gì để thoái thác. Nhưng người phụ nữ ở trong lòng lập tức nổi giận, khiến anh hơi hồ đồ.

“Duật Thần, anh đừng gạt em, có phải bệnh của Lâm Lâm không thể điều trị không, anh và anh rể nhất định thông đồng lừa gạt em, em biết mà.” Nói xong cô liền khóc hu hu, Thiệu Duật Thần nằm giữa thở dài một hơi, anh chính là tự đánh mình, nói lung tung làm gì, giờ phải tự chuốc lấy phiền toái.

Những ngày tiếp theo, anh bị người phụ nữ này hành hạ hai vấn đề khiến anh càng không biết làm sao, anh từ từ phát hiện đòn sát thủ cuối cùng đã không còn dùng được, người phụ nữ này dùng bản lĩnh theo bản năng mà chế trụ anh. Tối nay, Thiệu Duật Thần không thể chịu giày vò nữa, anh buộc phải bắt đầu động tay động chân, Lam Hinh sớm đã nhìn thấu gian kế của anh, cô thừa dịp anh chưa chuẩn bị mà bẻ hai tay anh ra sau lưng, đứng dậy dùng đầu gối chặn phía sau lưng anh, “Em nói cho anh biết, anh còn giờ trò thì em không khách sáo đâu.” Nói xong, cô hình như nhớ tới gì đó, liền buông tha người đang cầu xin tha thứ, cô ngồi ở bên cạnh, nửa thân trên trần truồng, cô nhìn tay mình, “Anh nói xem, trước kia em có phải là người lao động tay chân không, anh xem tay em lại to mà khoẻ thế này. Còn nữa hồi trước lúc em nấu cơm, phát hiện ra em dùng dao rất nhanh nhẹn, còn nữa anh thấy em nấu ăn có ngon không?”

Thiệu Duật Thần cảm thấy một cú vừa rồi như muốn chặt đứt thất lung anh, anh rên rỉ rồi lên tiếng có lệ, “Ừ, ăn ngon.”

“Vậy anh nói xem, lúc trước em có phải là đầu bếp không nhĩ, ước lượng nguyên liệu, dùng dao nhanh nhẹn, nấu ăn ngon.” Dáng vẻ cô như bưng bình hiểu ra, lập tức nổi giận nhìn anh, “Có phải anh chê em thô tục, công việc lại không tốt nên ra ngoài tìm bồ nhí hay không?”

Thiệu Duật Thần vừa nghe liền tức khắc biến sắc, anh chôn khuôn mặt trong cái gối, hét to lên, “Uông Ninh Hi, em đang trả thù anh đúng không, em là cảnh sát, anh đã nói với em một vạn lần, em là cảnh sát, em dùng dao để giết người chứ không phải nấu ăn.”

Lam Hinh tròn mắt, véo một miếng thịt trên lưng anh, nhéo một vòng thật mạnh, Thiệu Duật Thần đau đến chảy nước mắt, “Buông tay, buông tay,

đau...”

“Ai bảo anh nói mê sảng với em, nếu em có thể giết người thì không tới phiên em mất trí, trước kia đã sớm giết anh rồi.” Nói xong cô kéo chần, xoay người đưa lưng về phía anh rồi nằm xuống, thực ra trước đây thế nào thì có quan hệ gì chứ, dù sao hiện tại cô rất hạnh phúc. Cô từ từ cảm thấy người kia ở phía sau dần dần kề sát người mình, anh đưa tay ôm cô, hôn lên đầu vai cô, cô cũng xê dịch về phía sau, kéo tay anh đặt bên hông mình, rồi nắm thật chặt, cô co lại nép mình trong lòng anh, vòng tay này khiến cô có thể yên tâm đi vào giấc ngủ.

-HẾT-

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.